

#1 ISBN 91-1-301408-0

MIKAEL BLOMKVIST och LISBETH SALANDER löser gåtan Harriet.

millennium

Journalist dömd till fängelse

"Kalle Blomkvist" fälld för
förfälska av finansmannen
Hans-Erik Wennerström i en
uppmärksam rättegång.

Fallet med de pressade blommorna

16-åriga Harriet försvann
spårlöst från Hedeby för
40 år sedan. Henrik Vanger
vägrar ge upp sökandet.

EN KRIMINALROMAN AV

STIEG LARSSON

MÄN SOM HATAR
KVINNOR

LISBETH, 24, ÄR OMYNDIGFÖRKLARAD

VANGERKONCERNEN - INDUSTRIFAMILJ PÅ FALL

46 % AV KVINNORNA I SVERIGE HAR UTSATTS
FÖR VÅLD AV NÅGON MAN EFTER SIN 15-ÅRS DAG

NORSTEDTS

Män som hatar kvinnor

© 2005, Stieg Larsson

Norstedts förlag, Stockholm
www.norstedts.se

Omslag av Norma Communication/www.norma.se
Statistik ur Slagen dam – Mäns våld mot kvinnor i jämställda Sverige, en omfångsundersökning av Eva Lundgren, Gun Heimer, Jenny Westerstrand och Anne-Marie Kalliokoski (Brottsoffermyndigheten i Umeå och Uppsala universitet, 2001)
E-boksproduktion: Elib AB, 2009

ISBN tryckt utgåva: 978-91-1-301408-1
ISBN e-bok: 978-91-1-302902-3

Norstedts Förlag ingår i P.A. Norstedt & Söner AB, grundat 1823

PROLOG

Fredag 1 november

Det hade blivit en årligen återkommande händelse. Mottagaren av blomman fyllde nu åttiotvå år. När blomman anlant öppnade han paketet och plockade bort presentpapperet. Därefter lyfte han telefonluren och slog numret till en före detta kriminalkommissarie som efter pensionen bosatt sig vid Siljan. De två männen var inte bara jämnåriga, de var födda på samma dag – vilket i sammanhanget fick betraktas som något av en ironi. Kommissarien, som visste att samtalet skulle komma efter postutdelningen vid elvatiden på morgonen, drack kaffe medan han väntade. Detta år ringde telefonen redan halv elva. Han lyfte luren och sa hej utan att presentera sig.

”Den har kommit.”

”Vad är det i år?”

”Jag vet inte vad det är för blomma. Jag ska få den identifierad. Den är vit.”

”Inget brev, förmodar jag?”

”Nej. Inget annat än blomman. Ramen är densamma som i fjol. En sådan där billig ram man monterar själv.”

”Poststämpel?”

”Stockholm.”

”Handstil?”

”Som alltid, textat med versaler. Raka och prydliga bokstäver.”

Därmed var ämnet uttömt och de satt tysta i vardera änden av linjen i någon minut. Den pensionerade kommissarien lutade sig tillbaka vid köksbordet och sög på sin pipa. Han visste dock att han inte längre förväntades ställa någon förlösande eller knivskarpt intelligent fråga som kunde kasta nytt ljus över ärendet. Den tiden var sedan många år förbi och samtalet mellan de två åldrade männen hade närmast karaktären av en ritual kring ett mysterium som ingen annan människa i hela världen hade minsta intresse av att lösa.

Dess latinska namn var *Leptospermum (Myrtaceae) rubinette*. Det var en föga imponerande buskväxt med små ljunglika blad och en två centimeter stor vit blomma med fem kronblad. Den var ungefär tolv centimeter hög.

Växtens ursprung var Australiens bush och bergstrakter, där den kunde återfinnas i kraftiga grästuvor. I Australien kallades den för *Desert Snow*. Senare skulle en expert vid en botanisk trädgård i Uppsala konstatera att det var en ovanlig växt, som sällan odlades i Sverige. I sitt utlåtande skrev botanikern att växten var besläktad med *Rosenmyrten*, och att den ofta förväxlades med den betydligt vanligare kusinen *Leptospermum scoparium*, som växte i överflöd i Nya Zeeland. Skillnaden, enligt experten, bestod i att *Rubinette* hade ett litet antal mikroskopiskt små rosa punkter i spetsen av kronbladen som gav blomman en svagt rosa nyans.

Rubinette var på det hela taget en förbluffande anspråkslös blomma. Den saknade kommersiellt värde. Den hade inga kända medicinska egenskaper och den kunde inte framkalla hallucinogena upplevelser. Den kunde inte ätas, den var oanvändbar som krydda och värdelös vid tillverkning av växtfärger. Däremot hade den en viss betydelse för Australiens urinvånare, aboriginerna, som traditionellt betraktade trakten och floran kring Ayers Rock som helig. Blommans enda syfte i tillvaron tycktes följaktligen vara att behaga omgivningen med sin nyckfulla skönhet.

I sitt utlåtande konstaterade Uppsalabotanikern att om *Desert Snow* var ovanlig i Australien så var den direkt sällsynt i Skandinavien. Hon hade själv aldrig sett något exemplar, men efter att ha

rådfrågat kollegor visste hon att det hade gjorts försök att introducera plantan vid en trädgård i Göteborg, och att det kunde tänkas att den på olika håll odlades privat av blomentusiaster och amatörbotaniker med egna små växthus. Orsaken till att den var svår att odla i Sverige var att den fordrade ett milt och torrt klimat och måste stå inomhus under vinterhalvåret. Den var olämplig i kalkhaltig mark och krävde bevattning underifrån, direkt till roten. Den krävde handlag.

Detta att det var en sällsynt blomma i Sverige borde teoretiskt sett göra det lättare att spåra just detta exemplars ursprung, men i praktiken var det en omöjlig uppgift. Det fanns inga register att slå i eller licenser att granska. Det fanns ingen som visste hur många privata odlare som överhuvudtaget gett sig på att försöka driva fram en så svårodlad blomma – det kunde handla om allt från någon enstaka till flera hundra blomentusiaster med tillgång till frön eller plantor. Dessa kunde ha köpts privat eller via postorder från någon annan odlare eller botanisk trädgård var som helst i Europa. Den kunde till och med ha hämtats direkt vid någon resa till Australien. Att identifiera just dessa odlare bland de miljoner svenskar som har ett litet växthus eller en blomkruka i ett vardagsrumsfönster var med andra ord en hopplös uppgift.

Den var bara en i raden av mystifierande blommor som alltid anlände i en vadderad brevpåse den 1 november. Arten varierade varje år, men det var vackra och oftast relativt sällsynta blommor. Som alltid var blomman pressad, omsorgsfullt monterad på akvarellpapper och placerad bakom glas i en enkel ram i formatet 29 x 16 centimeter.

Mysteriet med blommorna hade aldrig varit känt i massmedia eller bland allmänheten utan endast inom en begränsad krets. Tre decennier tidigare hade blommans årliga ankomst blivit föremål för analyser – på Statens Kriminaltekniska Laboratorium, bland fingeravtrycksexperter och grafologer, bland kriminalutredare och i en grupp släktingar och vänner till mottagaren. Nu bestod dramat av endast tre personer: det åldrade födelsedagsbarnet, den pensionerade polisen och så förstås den okände person som hade skickat presenten. Eftersom åtminstone de två förstnämnda befann sig i en så pass respektabel ålder att det var hög tid att förbereda sig för det ofrånkomliga, skulle kretsen av intresserade dessutom snart komma att minska.

Den pensionerade polisen var en luttrad veteran. Han skulle aldrig glömma sitt allra första ingripande som bestod i att finka en våldsam och gravt berusad ställverksmaskinist innan denne ställde till med elände för sig själv eller någon annan. Under sin karriär hade han burat in tjuvjägare, hustrumisshandlare, bedragare, biltjuvar och rattonyktra. Han hade träffat inbrottstjuvar, rånare, langare, våldtäktsmän och åtminstone en mer eller mindre sinnessjuk dynamitard. Han hade varit delaktig i nio mord- eller dråputredningar. Fem av dessa hade varit av den arten att dråparen själv ringt polisen och full av ruelle erkänt att han slagit ihjäl sin fru eller bror eller någon annan närstående. Tre utredningar hade varit spaningsmord; två som hade lösts efter några dygn och ett med bistånd av rikskriminalen efter två år.

Det nionde var polisiärt löst, det vill säga utredarna visste vem som var mördaren men bevisningen var så svag att åklagaren hade beslutat att låta fallet vila. Ärendet hade till kommissariens förtrytelse så småningom preskriberats. Men på det hela taget kunde han se tillbaka på en imponerande karriär och borde känna sig nöjd med vad han åstadkommit.

Han var allt annat än nöjd.

För kommissarien var *Fallet med de pressade blommorna* en kvarhängande tagg – det återstående olösta, frustrerande ärende som han hade ägnat ojämförligt mest tid åt.

Situationen var dubbelt befängd eftersom han efter bokstavligen tusentals timmars grubblerier

både i och utanför tjänsten inte ens med säkerhet kunde avgöra om ett brott alls hade begåtts.

De bägge männen visste att den person som monterat blomman hade använt handskar, och att det inte skulle finnas något fingeravtryck på vare sig ramen eller glaset. De visste att det skulle vara omöjligt att spåra avsändaren. De visste att ramen kunde köpas i fotoaffärer eller pappershandlar hela världen över. Det fanns helt enkelt inga spaningsuppslag att följa. Och poststämpeln hade varierat; oftast var den från Stockholm, men tre gånger från London, två från Paris, två från Köpenhamn, en gång från Madrid, en från Bonn och en gång, mest mystifierande, från Pensacola, USA. Medan alla övriga städer var kända huvudstäder hade Pensacola varit så obekant att kommissarien varit tvungen att leta upp staden i en atlas.

När de hade sagt adjö satt det åttiotvååriga födelsedagsbarnet stilla en lång stund och betraktade den vackra men betydelselösa australiensiska blomman som han ännu inte kände till namnet på. Sedan lyfte han blicken till väggen ovanför skrivbordet. Där hängde fyrtiotre pressade blommor inom glas och ram i fyra rader om tio blommor vardera och en oavslutad rad med fyra tavlor. I den översta raden saknades en tavla. Plats nummer nio gapade tom. Desert Snow skulle bli tavla nummer fyrtiofyra.

För första gången skedde dock något som bröt mönstret från tidigare år. Helt plötsligt och utan förvarning började han gråta. Han blev själv förvånad över detta plötsliga känsloutbrott efter nästan fyrtio år.

DEL 1: INCITAMENT

20 december till 3 januari

18 procent av kvinnorna i Sverige har någon gång blivit hotad av en man

KAPITEL 1: Fredag 20 december

Rättegången var ofrånkomligt över och allt som kunnat sägas hade redan sagts. Att han skulle fällas hade han inte för en sekund tvekat på. Den skriftliga domen hade släppts klockan tio på fredagsmorgonen och nu återstod endast en slutsummering från de reportrar som väntade i korridoren utanför tingsrätten.

Mikael Blomkvist såg dem genom dörröppningen och dröjde på steget någon sekund. Han ville inte diskutera domslutet som han just hade hämtat, men frågorna var oundvikliga och han – om någon – visste att de måste ställas och besvaras. *Så känns det att vara en brottsling*, tänkte han. *På fel sida om mikrofonen*. Han sträckte besvärat på sig och försökte tvinga fram ett leende. Reportrarna log tillbaka och nickade vänligt, nästan generat mot honom.

”Låt se ... *Aftonbladet*, *Expressen*, TT, TV4 och ... var är du ifrån ... ja så *Dagens Industri*. Jag måste ha blivit kändis”, konstaterade Mikael Blomkvist.

”Ge oss ett pratminus, *Kalle Blomkvist*”, sa reportern från den ena kvällstidningen.

Mikael Blomkvist, vars fullständiga namn råkade vara Carl Mikael Blomkvist, tvingade sig som alltid att inte himla med ögonen då han hörde smeknamnet. En gång, tjugo år tidigare, då han var tjugotre år gammal och precis hade börjat arbeta som journalist på sitt första sommarvikariat, hade Mikael Blomkvist utan egen förskyllan råkat avslöja en liga med bankrånare som under två års tid hade gjort fem uppmärksammade stötar. Att det var samma liga vid samtliga tillfällen rådde det ingen tvekan om; deras specialitet var att köra in i små samhällen och med militär precision råna en eller två banker åt gången. De var maskerade med latexmasker från Walt Disneys värld och döptes med en inte helt obegriplig polislogik till Kalle Anka-ligan. Tidningarna döpte dock om dem till Björnligan, vilket lät lite mer seriöst med tanke på att de vid två tillfällen hänsynslöst och till synes utan omsorg om människors väl och ve hade skjutit varningsskott och hotat förbipasserande eller alltför nyfikna.

Den sjätte stöten skedde mot en bank i Östergötland mitt under högsommaren. En reporter på lokalradion råkade befinna sig i banken just när rånet ägde rum och reagerade enligt tjänstemanualen. Så fort rånarna lämnat banken gick han till en telefonautomat och ringde in nyheten till direktsändning.

Mikael Blomkvist tillbringade några dagar med en kvinnlig bekant i hennes föräldrars sommarstuga i närheten av Katrineholm. Exakt varför han gjorde kopplingen kunde han inte redogöra för ens då polisen frågade honom, men i samma ögonblick som han lyssnade på nyheterna kom han att tänka på ett gäng med fyra grabbar i en sommarstuga några hundra meter längre bort. Han hade sett dem några dagar tidigare då de hade spelat badminton ute på tomten och han hade promenerat förbi med sin väninna på väg till en glasskiosk.

Allt han hade sett var fyra blonda och vältränade unga män i shorts och med bar överkropp. De var uppenbarligen kroppsbyggare och det hade varit något med de badmintonspelande unga männen som gjort att han tittat en extra gång – möjligen var det att matchen skedde i stekhett solgass med något som han uppfattade som våldsamt fokuserad energi. Det såg inte ut som något tidsfördriv, vilket hade fått Mikael att lägga märke till dem.

Det fanns ingen rationell anledning att misstänka dem för att vara bankrånare, men likafullt hade han tagit en promenad och slagit sig ned på en kulle där han hade utsikt över stugan, och där han kunde konstatera att det verkade tomt för ögonblicket. Det dröjde ungefär fyrtio minuter innan grabbgänget körde in och parkerade en Volvo på tomten. Gänget tycktes ha bråttom och släpade på var sin sportbag, vilket i sig inte behövde betyda att de gjort något annat än varit och badat någonstans. Men en av dem gjorde en tur tillbaka till bilen och plockade ut ett föremål som han snabbt

täckte med en sportjacka, och till och med från sin relativt avlägsna observationspost kunde Mikael konstatera att det var en hederlig gammal AK4 av precis det slag han själv nyligen varit gift med under ett års militärtjänst. Han ringde följaktligen polisen och berättade om sin iakttagelse. Det blev upptakten till en tre dygn lång och intensivt mediabevakad belägring av sommarstugan, med Mikael på första parkett och med ett rejält tilltaget frilansarvode från den ena kvällstidningen. Polisen etablerade sitt högkvarter i en husvagn på tomten till sommarstugan där Mikael bodde.

Björnligans fall gav Mikael precis den stjärnstatus han som ung journalist behövde i branschen. Berömmelsens baksida var att den andra kvällstidningen inte kunde avhålla sig från att sätta rubriken *Kalle Blomkvist löste fallet*. Den raljerande texten var skriven av en äldre kvinnlig kolumnist och innehöll ett dussin hänvisningar till Astrid Lindgrens unge detektiv. Till råga på allt hade tidningen illustrerat med en kornig bild där Mikael med halvöppen mun och pekfingret höjt tycktes stå och ge en uniformerad polis instruktioner av något slag. I själva verket hade han pekat ut vägen till stugans utedass.

Det spelade ingen roll att Mikael Blomkvist aldrig i hela sitt liv använt tilltalsnamnet Carl eller någonsin undertecknat en text med namnet Carl Blomkvist. Från den stunden var han till sin förtvivlan känd bland journalistkollegor som *Kalle Blomkvist* – ett epitet uttalat med spefull retsamhet, inte ovänligt men heller aldrig riktigt vänligt. Astrid Lindgren i all ära – han älskade böckerna men avskydde smeknamnet. Det tog honom flera år och långt tyngre journalistiska meriter innan epitetet började blekna bort, och fortfarande ryggade han varje gång namnet användes i hans närhet.

Så han log fridsamt och tittade kvällstidningen i ögonen.

”Äsch, hitta på något. Du brukar ju alltid fantisera ihop dina texter.”

Tonen var inte otrevlig. De var alla mer eller mindre bekanta med varandra och Mikaelns värsta kritiker hade avstått från att närvara. Han hade tidigare arbetat ihop med en av dem och på en fest några år tidigare hade han nästan lyckats ragga upp en annan – Hon från TV4.

”Du fick på skallen ordentligt därinne”, konstaterade *Dagens Industri*, som tydligen skickat en ung vikarie.

”Javars”, erkände Mikael. Något annat kunde han knappast påstå.

”Hur känns det?”

Trots allvaret kunde varken Mikael eller de äldre journalisterna låta bli att dra på munnen åt följdfrågan. Mikael bytte ett ögonkast med TV4. *Hur känns det*, den fråga som Seriösa Journalister i alla tider påstått vara den enda som Fåniga Sportreportrar någonsin klarat av att ställa till den Andfådde Idrottsmannen på andra sidan målsnöret. Men sedan blev han allvarlig igen.

”Jag kan naturligtvis bara beklaga att domstolen inte kom till en annan slutsats”, svarade han lite formellt.

”Tre månaders fängelse och 150 000 kr i skadestånd. Det är kännbart”, sa Hon från TV4.

”Jag överlever.”

”Kommer du att be Wennerström om ursäkt? Ta i hand?”

”Nej, det tror jag knappast. Min uppfattning om herr Wennerströms affärsmoral har inte förändrats nämnvärt.”

”Så du hävdar fortfarande att han är en skurk?” frågade *Dagens Industri* snabbt.

Det låg ett pratminus med en potentiellt förödande rubrik bakom frågan och Mikael hade kunnat halka på bananskalet om inte reportern signalerat faran genom att skjuta fram mikrofonen lite för ivrigt. Han funderade på svaret några sekunder.

Domstolen hade just fastställt att Mikael Blomkvist ärekränkt finansmannen Hans-Erik

Wennerström. Han hade dömts för förtal. Rättegången var avslutad och han hade inga planer på att överklaga. Men vad skulle hända om han oförsiktigt upprepade sina påståenden redan på domstolstrappan? Mikael beslutade sig för att han inte ville ta reda på svaret.

”Jag ansåg att jag hade goda skäl att publicera de uppgifter som jag hade. Domstolen tyckte annorlunda och jag måste naturligtvis acceptera att den juridiska processen haft sin gång. Nu ska vi på redaktionen diskutera domslutet ordentligt innan vi bestämmer vad vi ska göra. Mer än så finns inte att tillägga.”

”Men du glömde bort att man som journalist faktiskt måste kunna belägga sina påståenden”, sa Hon från TV4 med en antydning till skärpa i rösten. Påståendet kunde knappast förnekas. De hade varit goda vänner. Hennes ansikte var neutralt men Mikael tyckte sig kunna urskilja en antydning till besvikelse avståndstagande i hennes ögon.

Mikael Blomkvist stannade kvar och besvarade frågor i ytterligare några plågsamma minuter. Den fråga som låg outtalad i luften men som ingen reporter kom sig för att ställa – kanske därför att det var så generande obegripligt – var hur Mikael hade kunnat skriva en text som så fullständigt saknade substans. Reportrarna på plats, undantaget vikarien på *Dagens Industri*, var alla veteraner med bred yrkesbakgrund. För dem låg svaret på frågan bortom det begripligas gräns.

TV4 ställde honom utanför dörren till rådhuset och drog sina frågor separat framför kameran. Hon var vänligare än vad han förtjänade och det blev tillräckligt många pratminus för att alla reportrar skulle bli nöjda. Storyn skulle resultera i rubriker – det var oundvikligt – men han tvingade sig att komma ihåg att det faktiskt inte var årets största mediehändelse det handlade om. Reportrarna hade fått det de ville ha och drog sig tillbaka till sina respektive redaktioner.

Han hade tänkt promenera, men det var en blåsig decemberdag och han var redan nedkyld efter intervjun. Det var då han stod ensam på trappan till rådhuset som han höjde blicken och såg William Borg kliva ur sin bil, där han suttit medan intervjun pågick. Deras ögon möttes, sedan log William Borg.

”Det var värt att komma hit bara för att få se dig med det där papperet i handen.”

Mikael svarade inte. William Borg och Mikael Blomkvist hade känt varandra i femton år. De hade en gång arbetat ihop som vikarierande ekonomireportrar på en morgontidning. Det kanske berodde på bristande personkemi, men där hade en livslång ovänskap grundlagts. Borg hade i Mikaelns ögon varit en usel reporter och en jobbig, småaktigt hämndlysten människa som trakasserade omgivningen med korkade skämt och uttalade sig nedsättande om äldre, och följaktligen mer erfarna, reportrar. Han tycktes särskilt ogilla äldre kvinnliga reportrar. De hade haft ett första gräl som följts av ytterligare tjäfs till dess att motsättningen blivit personlig.

Genom åren hade Mikael och William Borg stött ihop med jämna mellanrum, men det var först i slutet av 1990-talet som de hade blivit riktiga ovänner. Mikael hade skrivit en bok om ekonomijournalistik och citerat flitigt ur en mängd korkade artiklar som hade Borgs signatur. I Mikaelns version hade Borg framstått som en viktigpetter som fått de allra flesta fakta om bakfoten och skrivit hyllningsartiklar till dot.com-företag som strax var på väg att gå under. Borg hade inte uppskattat Mikaelns analys och vid ett slumpartat möte på en krog på Söder hade de nästan råkat i handgemäng. I samma veva hade Borg lämnat journalistiken och han arbetade nu som informatör för en väsentligt högre lön på ett företag som till råga på allt ingick i industrimannen Hans-Erik Wennerströms intressesfär.

De tittade på varandra en lång stund innan Mikael vände på klacken och gick därifrån. Det var så typiskt Borg att åka till rådhuset bara för att ställa sig och gapskratta.

När han var på väg därifrån bromsade just buss 40 in och han hoppade på mest för att komma bort från platsen. Han klev av vid Fridhemsplan och stod obeslutsam kvar vid hållplatsen, fortfarande med domen i handen. Slutligen bestämde han sig för att promenera över till *Kafé Anna* vid garagenedfarten till polishuset.

Mindre än en halv minut efter att han hade beställt en caffè latte och en smörgås började lunchnyheterna på radion. Storyn kom på tredje plats, efter en självmordsbombare i Jerusalem och nyheten att regeringen tillsatt en kommission för att utreda en ny påstådd kartellbildning inom byggindustrin.

Journalisten Mikael Blomkvist på tidskriften Millennium dömdes på fredagsmorgonen till tre månaders fängelse för grovt förtal av industrimannen Hans-Erik Wennerström. Det var i en uppmärksammat artikel tidigare i år om den så kallade Minosaffären som Blomkvist hävdade att Wennerström använt statliga medel, avsedda för industriinvesteringar i Polen, till vapenaffärer. Mikael Blomkvist dömdes även att betala 150 000 kronor i skadestånd. I en kommentar säger Wennerströms advokat Bertil Camnermarker att hans klient är nöjd med domen. Det är ett synnerligen grovt fall av förtal, sa han.

Domen var tjugosex sidor lång. Den redogjorde för sakskalet till varför Mikael befunnits skyldig till femton fall av grovt förtal av affärsmannen Hans-Erik Wennerström. Mikael konstaterade att var och en av de åtalspunkter han fällts för kostade tiotusen kronor och sex dagars fängelse. Exklusive rättegångskostnader och hans eget advokatarvode. Han orkade inte ens börja fundera över var notan skulle sluta, men konstaterade också att det kunde ha varit värre; rätten hade valt att fria honom på sju punkter.

I takt med att han läste formuleringarna i domen infann sig en allt tyngre och allt obehagligare känsla i magtrakten. Det förvånade honom. Redan när rättegången inletts hade han vetat att om inte ett mirakel inträffade så skulle han bli fälld. Vid det laget hade det inte rått någon tvekan om den saken och han hade försonats med tanken. Han hade suttit av de två rättegångsdagarna tämligen obekymrat och i elva dagar hade han också, utan att känna något särskilt, väntat på att domstolen skulle tänka färdigt och formulera den text han nu höll i handen. Det var först nu, då processen var över, som obehaget sköljde över honom.

När han tog en tugga tycktes brödet svälla i munnen. Han fick svårt att svälja och sköt smörgåsen åt sidan.

Det var första gången som Mikael Blomkvist hade blivit dömd för något brott – första gången han överhuvudtaget hade varit misstänkt eller åtalad för någonting. Jämförelsevis var domslutet en bagatell. Ett lättviktsbrott. Det handlade trots allt inte om väpnat rån, mord eller våldtäkt. Ekonomiskt sett var domen dock kännbar. *Millennium* var inte medievärldens flaggskepp med obegränsade tillgångar – tidskriften levde på marginalerna – men domen innebar heller inte en katastrof för den. Problemet var att Mikael var en av *Millenniums* delägare samtidigt som han, idiotiskt nog, både var skribent och tidskriftens ansvarige utgivare. Skadeståndet, 150 000 kr, tänkte Mikael betala ur egen ficka, vilket i stort sett skulle utplåna hans sparkapital. Tidningen svarade för rättegångskostnaderna. Med klok hushållning skulle det ordna sig.

Han reflekterade över att möjligen sälja bostadsrätten, vilket skulle svida i skinnet. I slutet av det glada 1980-talet, under en period då han faktiskt hade haft fast anställning och relativt god inkomst, hade han sett sig om efter en permanent bostad. Han hade sprungit på lägenhetsvisningar och ratat det mesta innan han snubblat över en vindsvåning på 65 kvadrat precis i början av

Bellmansgatan. Den föregående ägaren hade börjat inreda den till en beboelig bostad men hade plötsligt fått jobb på något dot.com-företag utomlands och Mikael hade kunnat köpa renoveringsobjektet billigt.

Mikael hade ratat inredningsarkitektens skisser och själv avslutat arbetet. Han lade pengarna på att fixa badrum och kök och struntade i resten. Istället för att lägga parkettgolv och smälla upp innerväggar till en planerad tvåa slipade han vindsplankorna, målade kalkfärg direkt på de grova originalväggarna och täckte de värsta skavankerna med ett par akvareller av Emanuel Bernstone. Resultatet blev en helt öppen lägenhetslösning, med en sovavdelning bakom en bokhylla och matplats och vardagsrum intill ett litet barkök. Lägenheten hade två fönster i vindskupor och ett gavelfönster med utsikt över takåsarna mot Riddarfjärden och Gamla stan. Han såg en glipa vatten vid Slussen och hade utsikt mot Stadshuset. I dagsläget skulle han inte ha råd med en sådan lägenhet och han ville gärna behålla den.

Men att han kanske riskerade att förlora lägenheten var ingenting i jämförelse med att han yrkesmässigt hade gått på en rejäl snyting, vars skadeverkningar det skulle ta lång tid att reparera. Om de överhuvudtaget kunde repareras.

Det handlade om förtroende. Under överskådlig framtid skulle många redaktörer tveka att publicera en historia med hans byline. Han hade fortfarande tillräckligt många vänner i branschen som skulle acceptera att han fallit offer för otur och tillfälligheter, men han hade inte längre råd att begå minsta misstag.

Det som sved mest var dock förödmjukelsen.

Han hade haft alla trumf på hand men likafullt förlorat mot en halvgangster i Armanikostym. En fähund till börsklippare. En yuppie med en kändisadvokat som flinat sig igenom hela rättegången.

Hur fan hade det kunnat gå så snett?

Wennerströmaffären hade börjat så lovande i sittbrunnen på en gul Mälar-30 på midsommarafton ett och ett halvt år tidigare. Alltsammans hade varit en slump som hade sitt upphov i att en före detta journalistkollega, numera informationsnisse på landstinget, velat imponera på sin nya flickvän och obetänksamt hyrt en Scampi för några dagars oplanerad men romantisk skärgårdssegling. Flickvännen, nyligen avflyttad från Hallstahammar för att studera i Stockholm, hade efter visst motstånd låtit sig övertalas, med förbehållet att även hennes syster och systemns pojkvän skulle få följa med. Ingen i trion från Hallstahammar hade någonsin tidigare suttit i en segelbåt. Problemet var bara att även informationsnissen var mer entusiastisk än erfaren som seglare. Tre dagar före avfärd hade han desperat ringt Mikael och övertalat honom att följa med som femte och navigationskunnig besättningsman.

Mikael hade först ställt sig kallsinnig till förslaget, men fallit till föga inför löftet om några dagars avkoppling i skärgården med, som det hette, god mat och trevligt sällskap. Av dessa förespeglningar blev dock intet och seglatsen hade utvecklats till en långt värre katastrof än han kunnat föreställa sig. De hade seglat den vackra men föga dramatiska rutten från Bullandö upp genom Furusundsleden i knappa fem sekundmeter, ändå hade informationsnissens nya flickvän omedelbart blivit sjösjuk. Hennes syster hade börjat gräla med sin pojkvän, och ingen av dem visade något intresse för att vilja lära sig minsta lilla om segling. Det stod snart klart att det var Mikael som förväntades sköta båten medan övriga kom med välvilliga men huvudsakligen meningslösa råd. Efter första övernattningen i en vik på Ängsö hade han varit beredd att lägga till i Furusund och ta bussen hem. Det var endast desperata vädjanden från informationsnissen som hade fått honom att stanna kvar ombord.

Vid tolvtiden nästa dag, tillräckligt tidigt för att det fortfarande skulle finnas några få lediga platser, hade de förtöjt vid gästbryggan på Arholma. De hade brassat mat och precis ätit lunch när Mikael noterade en gul M-30 i plast som gled in i viken på bara storseglet. Båten gjorde en stillsam lov medan skepparen spanade efter en plats vid bryggan. Mikael kastade en blick omkring sig och konstaterade att utrymmet mellan deras Scampi och en H-båt på styrbords sida förmodligen var det enda hålet, och det skulle nått och jämnt räcka för den smala M-30:n. Han reste sig i aktern och pekade; skepparen på M-30:n höjde handen till tack och girade upp mot bryggan. En ensamseglare som inte tänkte besvara sig med att dra igång motorn, noterade Mikael. Han hörde rasslet från ankarkättingen och några sekunder därefter gick storen ned, medan skepparen rörde sig som en skallad råtta för att lägga rodret rakt i hålet och samtidigt ordna en tamp i fören.

Mikael klev upp på relingen och höll ut en hand för att markera att han kunde ta emot. Nykomlingen gjorde en sista kursändring och gled perfekt fram till aktern på Scampin, nästan helt utan fart. Det var först i det ögonblick då nykomlingen skickade tampen till Mikael som de kände igen varandra och brast ut i förtjusta leenden.

”Hej Robban”, sa Mikael. ”Varför använder du inte motorn så slipper du skrapa färgen av alla båtar i hamn.”

”Hej Micke. Jag tyckte väl att det var något bekant över dig. Motorn skulle jag gärna använda om jag bara kunde få igång den. Eländet dog ute vid Rödlöga för två dagar sedan.”

De skakade hand över relingen.

En evighet tidigare, på Kungsholmens gymnasium på 1970-talet, hade Mikael Blomkvist och Robert Lindberg varit vänner, till och med mycket goda vänner. Som så ofta sker med gamla skolkamrater hade vänskapen upphört efter examensdagen. De hade gått skilda vägar och träffats knappt ett halvdussin gånger de senaste tjugo åren. När de nu oväntat möttes på Arholma brygga hade de inte setts på åtminstone sju eller åtta år. Nu granskade de nyfiket varandra. Robert var brunbränd med tovtigt hår och två veckors skäggstubb.

Mikael kände sig plötsligt på avsevärt bättre humör. När informationsnissen och hans enfaldiga sällskap gått upp för att dansa runt midsommarstången vid handelsboden på andra sidan ön hade han blivit sittande med sill och nubbe i sittbrunnen på M-30:n och pratat strunt med skolkamraten.

Någon gång på kvällen, sedan de hade gett upp kampen mot de ökända Arholmamyggen och flyttat ned i ruffen, och efter ett betydande antal nubbar, hade samtalet förvandlats till ett kamratligt munhuggande om moral och etik i affärsvärlden. Bägge hade de valt karriärer som i någon bemärkelse fokuserade på rikets finanser. Robert Lindberg hade gått från gymnasiet till Handelshögskolan och in i bankvärlden. Mikael Blomkvist hade hamnat på journalisthögskolan och ägnat en stor del av sitt yrkesliv åt att avslöja tvivelaktiga affärer inom just bank- och affärsvärlden. Samtalet började kretsa kring det moraliskt riktiga i vissa falllskärmsavtal som utlösts under 1990-talet. Efter att tappert ha försvarat några av de mest uppmärksammade falllskärmarerna hade Lindberg ställt ned glaset och motvilligt konstaterat att det nog dolde sig en och annan korrumpierad fähund i affärsvärlden, trots allt. Han hade tittat på Mikael med plötsligt allvarliga ögon.

”Du som är undersökande journalist och skriver om ekonomiska brott, varför skriver du ingenting om Hans-Erik Wennerström?”

”Jag visste inte att det fanns något att skriva om honom.”

”Gräv. Gräv för helvete. Hur mycket vet du om SIB-programmet?”

”Tja, det var en sorts biståndsprogram på 1990-talet för att hjälpa industrin i de forna öststaterna att komma på fötter. Det lades ned för ett par år sedan. Det är inget jag har skrivit något om.”

”SIB stod för Styrelsen för Industriellt Bistånd, ett projekt som backades upp av regeringen och som leddes av representanter för ett tiotal stora svenska företag. SIB fick statliga garantier för en rad projekt som beslutades i överenskommelse med regeringarna i Polen och Baltikum. LO var med på ett hörn, som garant för att även arbetarrörelsen i öst skulle stärkas genom den svenska modellen. Formellt sett var det ett biståndsprojekt som byggde på principen hjälp till självhjälp, och som skulle ge regimerna i öst en möjlighet att sanera sin ekonomi. I praktiken handlade det dock om att svenska företag fick statliga subventioner för att gå in och etablera sig som delägare i företag i öststaterna. Den där jävla kristna ministern var en varm anhängare av SIB. Det handlade om att etablera ett pappersbruk i Krakow, upprustning av en metallindustri i Riga, en cementfabrik i Tallinn, och så vidare. Pengarna fördelades av SIB:s styrelse, som bestod av idel tungviktare från bank- och industrivärlden.”

”Alltså skattepengar?”

”Ungefär 50 procent var statliga bidrag, resten ställde bankerna och industrin upp med. Men det var knappast ideell verksamhet. Bankerna och företagen räknade med att tjäna en rejäl slant. Annars skulle de fan inte bry sig.”

”Hur mycket pengar rörde det sig om?”

”Vänta, hör på här. I huvudsak handlade SIB om rejäla svenska företag som ville in på östmarknaden. Det var tunga företag som ABB och Skanska och sådana. Inga spekulationsföretag, med andra ord.”

”Påstår du att Skanska inte ägnar sig åt spekulationer? Var det inte deras vd som fick sparken sedan han låtit någon av sina pojkar spekulera bort en halv miljard i snabba klipp? Och hur är det med deras hysteriska husaffärer i London och Oslo?”

”Jovisst, idioter finns på vartenda företag i världen, men du vet vad jag menar. Det är företag som i alla fall producerar någonting. Ryggraden i svensk industri och allt det där.”

”Hur kommer Wennerström in i bilden?”

”Wennerström är jokern i sammanhanget. Alltså, det är en kille som kommer från ingenstans, som inte har någon bakgrund i den tunga industrin och som egentligen inte har något i de här sammanhangen att göra. Men han har dragit ihop en kolossal förmögenhet på börsen och investerat i stabila företag. Han har så att säga kommit in bakvägen.”

Mikael fyllde på sitt glas med Reimersholms Brännvin och lutade sig tillbaka i ruffen och tänkt efter vad han visste om Wennerström. Vilket egentligen inte var särskilt mycket. Född någonstans i Norrland där han startat ett investmentföretag på 1970-talet. Han tjänade en slant och flyttade till Stockholm, där han gjorde kometkarriär under det glada 1980-talet. Han skapade Wennerströmgruppen som döpts om till *Wennerstroem Group* när kontor etablerades i London och New York och företaget började nämnas i samma artiklar som Beijer. Han handlade med aktier och optioner och snabba klipp, och klev fram i kändispressen som en av våra talrika nya miljardärer med takvåning på Strandvägen, magnifik sommarvilla på Värmdö och en 23 meter lång motorkryssare som han köpt av en före detta tennisstjärna som hamnat på obestånd. En räknenisse, jovisst, men hela 1980-talet var räknenissarnas och fastighetsspekulanternas decennium och Wennerström hade inte utmärkt sig mer än någon annan. Snarare tvärtom; han hade förblivit något av en doldis bland De Stora Pojkarna. Han saknade Stenbecks yviga manér och vek inte ut sig i pressen som Barnevik. Han ratade fastigheter och gjorde istället massiva investeringar i det forna östblocket. När luften gått ur ballongen på 1990-talet och den ena direktören efter den andra tvingats utlösa sina fallskärmsavtal hade Wennerströms företag klarat sig förvånansvärt bra. Inte en tillstymmelse till skandal. *A Swedish success story*, hade självaste *Financial Times* summerat.

”Det var 1992. Wennerström hörde plötsligt av sig till SIB och meddelade att han ville ha pengar. Han presenterade en plan, uppenbarligen förankrad bland lokala intressenter i Polen, som gällde att etablera en industri med tillverkning av emballage till livsmedelsindustrin.”

”Alltså en konservburksindustri.”

”Inte riktigt, men något åt det hållet. Jag har ingen aning om vilka han kände på SIB, men han kunde utan vidare vandra ut med 60 miljoner kronor.”

”Det här börjar låta spännande. Låt mig gissa att det var det sista någon såg av de pengarna.”

”Fel”, sa Robert Lindberg. Han log initierat innan han styrkte sig med några droppar brännvin.

”Det som hände sedan är ett stycke klassisk ekonomisk redovisning. Wennerström etablerade verkligen en emballageindustri i Polen, närmare bestämt i Lodz. Företaget hette Minos. SIB fick några entusiastiska rapporter under 1993, därefter tystnad. 1994 klappade Minos plötsligt ihop.”

Robert Lindberg ställde ned det tomma nubbeglasat med en smäll för att markera hur företaget kollapsat.

”Problemet med SIB var att det inte fanns någon riktig rutin för hur projekten skulle redovisas. Du minns tidsandan. Alla var så optimistiska när Berlinmuren föll. Demokrati skulle införas, hotet om kärnvapenkrig var över och bolsjevikerna skulle bli riktiga kapitalister över en natt. Regeringen ville förankra demokratin i öst. Varenda kapitalist ville vara med på tåget och hjälpa till att bygga det nya Europa.

”Jag visste inte att kapitalister var så villiga att idka välgörenhet.”

”Tro mig, det var en kapitalists våta dröm. Ryssland och öststaterna är väl kanske världens största återstående marknad efter Kina. Industrin hade inga problem med att hjälpa regeringen, särskilt som företagen bara behövde stå för en bråkdel av utgifterna. Sammanlagt slukade SIB drygt 30 miljarder skattekror. Pengarna skulle komma tillbaka i form av framtida vinster. Formellt var SIB regeringens initiativ, men industriinflytandet var så stort att SIB-styrelsen i praktiken arbetade självständigt.”

”Jag förstår. Finns det någon story i det här också?”

”Tålamod. När projekten startade var det inga problem med finansieringen. Sverige hade ännu inte drabbats av räntechocken. Regeringen var belåten för att den med SIB kunde peka på stora svenska insatser för demokratin i öst.”

”Det här var alltså under den borgerliga regeringen.”

”Blanda inte in politik i det här. Det handlar om pengar och skit samma om sossar eller moderater utser ministrarna. Alltså, full fart framåt, sedan kom valutaproblemen och därefter började några tokiga nydemokrater – du kommer ihåg Ny Demokrati? – gnälla om att det saknades insyn i vad SIB pysslade med. En av deras tomtar hade förväxlat SIB med SIDA och trodde att det handlade om nåt jävla *do gooder*-biståndsprojekt i stil med Tanzania. På våren 1994 tillsattes en utredning som skulle granska SIB. Vid det laget fanns anmärkningar kring flera projekt, men ett av de första som granskades var Minos.”

”Och Wennerström kunde inte redovisa vad pengarna använts till.”

”Tvärtom. Wennerström presenterade en alldeles utmärkt redovisning som gick ut på att drygt 54 miljoner kronor investerats i Minos, men att det visat sig att det fanns alltför stora strukturella problem i det efterblivna Polen för att en modern emballageindustri skulle kunna fungera, och att deras emballageindustri i praktiken blivit utkonkurrerad av ett liknande tyskt projekt. Tyskarna höll som bäst på att köpa upp hela Östblocket.”

”Du sa att han hade fått 60 miljoner kronor.”

”Precis. SIB-pengarna fungerade som räntefria lån. Tanken var givetvis att företagen skulle betala tillbaka en del av pengarna under ett antal år. Men Minos hade gått omkull och projektet misslyckades, vilket var något som Wennerström inte kunde klandras för. Här trädde de statliga garantierna in och Wennerström hölls skadeslös. Han behövde helt enkelt inte betala tillbaka de pengar som gått förlorade när Minos gick omkull, och han kunde också visa att han förlorat motsvarande summa egna pengar.”

”Låt mig se om jag har fattat det här rätt. Regeringen tillhandahöll skattemiljarder och servade med diplomater som öppnade dörrar. Industrin fick pengarna och använde dem för att investera i *joint ventures* som de sedan kammade hem en rekordlig profit på. Ungefär som det brukar vara, med andra ord. Några vinner och några betalar räkningarna och vi vet vilka som spelar vilka roller.”

”Du är en cyniker. Lånen skulle betalas tillbaka till staten.”

”Du sa att de var räntefria. Det betyder alltså att skattebetalarna inte fick någon utdelning alls för att de ställde upp med kosingen. Wennerström fick 60 milje varav 54 investerades. Vad hände med de återstående 6 miljonerna?”

”I samma ögonblick som det blev klart att SIB-projekten skulle utsättas för en granskning skickade Wennerström en check på 6 miljoner till SIB som återbetalning för mellanskillnaden. Därmed var saken ur världen rent juridiskt.”

Robert Lindberg tystnade och gav Mikael en uppförande blick.

”Det låter som om Wennerström schabblade bort lite pengar för SIB, men i jämförelse med den halva miljard som försvann från Skanska eller med storyn om den där ABB-direktörens fallskärm på drygt en miljard – det var något som verkligen upprörde folk – så verkar det här inte vara så värst mycket att skriva om”, hade Mikael konstaterat. ”Dagens läsare är rätt mätta på texter om inkompetenta klippare, även om det är skattepengar. Finns det mer i storyn?”

”Den blir bara bättre.”

”Hur vet du allt det här om Wennerströms affärer i Polen?”

”På 1990-talet jobbade jag på Handelsbanken. Gissa vem som gjorde utredningarna åt bankens representant i SIB?”

”Aha. Berätta mer.”

”Alltså ... för att sammanfatta. SIB fick en förklaring av Wennerström. Papper skrevs. Resterande pengar betalades tillbaka. Just det där att sex miljoner kom tillbaka var klyftigt. Om någon står i farstun med en kasse pengar som han vill ge till dig så tror man ju för fan att han har rent mjöl i påsen.”

”Kom till saken.”

”Men snälla Blomkvist, det är ju det här som är saken. SIB var nöjda med Wennerströms redovisning. Det var en investering som gått åt fanders, men det fanns inga anmärkningar mot hur den sköts. Vi tittade på fakturor och transfereringar och alla papper. Allt var mycket prydligt redovisat. Jag trodde på det. Min chef trodde på det. SIB trodde på det och regeringen hade inget att tillägga.”

”Var finns haken?”

”Det är nu historien börjar bli känslig”, sa Lindberg och såg plötsligt förbluffande nykter ut. ”Eftersom du är journalist så är det här *off the record*.”

”Lägg av. Du kan inte sitta och berätta saker för mig och sedan komma efteråt och säga att jag inte får föra det vidare.”

”Jovisst kan jag det. Det jag har berättat hittills är hur offentligt som helst. Du kan slå upp redovisningen om du vill. Resten av storyn – det jag inte har berättat – får du gärna skriva om, men du

måste behandla mig som en anonym källa.”

”Jaha, men enligt gängse terminologi betyder off the record att jag fått veta något i förtroende men inte får skriva om det.”

”Jag skiter i terminologin. Skriv vad fan du vill, men jag är din anonyma källa. Är vi överens?”

”Självklart”, svarade Mikael.

Sett i efterhand hade naturligtvis hans svar varit ett misstag.

”Då så. Den där storyn om Minos utspelade sig alltså för ett decennium sedan, precis efter att muren fallit och när bolsjevikerna började bli anständiga kapitalister. Jag var en av de personer som utredde Wennerström, och jag tyckte hela tiden att det var något jävla skumt med storyn.”

”Varför sa du ingenting då du utredde?”

”Jag diskuterade det med min chef. Men grejen var att det inte fanns något att ta på. Alla papper var okej. Jag kunde bara sätta mitt namn under redovisningen. Men varje gång jag senare har stött på Wennerströms namn i pressen har jag tänkt på Minos.”

”Jaha.”

”Saken är den att några år senare, i mitten av 1990-talet, gjorde min bank lite affärer med Wennerström. Faktiskt rätt stora affärer. Det gick inte så bra.”

”Han blåste er på pengar?”

”Nej, inte riktigt så grovt. Vi tjänade båda på affärerna. Det var snarare att ... jag vet inte riktigt hur jag ska förklara det. Nu är jag inne och pratar om min egen arbetsgivare och det vill jag inte. Men det som slog mig – det bestående och sammanlagda intrycket, som man säger – var inte positivt. Wennerström framställs i media som ett hejdundrande ekonomiskt orakel. Det är det han lever på. Det är hans förtroendekapital.”

”Jag vet vad du menar.”

”Mitt intryck var att karln helt enkelt var en bluff. Han var inte alls särskilt ekonomiskt begåvad. Tvärtom, jag uppfattade honom som ofattbart grund i vissa frågor. Han hade några riktigt skärpta *young warriors* som rådgivare, men jag tyckte hjärtligt illa om honom personligen.”

”Okej.”

”För något år sedan åkte jag ned till Polen i ett helt annat ärende. Vårt sällskap åt middag med några investerare i Lodz och jag råkade hamna vid samma bord som borgmästaren. Vi pratade om hur svårt det var att få Polens ekonomi på fötter och allt sånt, och hur det nu var så råkade jag nämna Minosprojektet. Borgmästaren såg helt oförstående ut en stund – som om han aldrig hört talas om Minos – men kom sedan på att det var någon liten skitaffär som det aldrig blivit någonting av. Han avfärdade det med ett skratt och sa – jag citerar ordagrant – att om det var allt som svenska investerare kunde åstadkomma så skulle vårt land snart gå omkull. Är du med?”

”Uttalandet antyder att borgmästaren i Lodz är en begåvad karl, men fortsatt.”

”Den där frasen låg och malde i bakhuvudet på mig. Nästa dag hade jag ett möte på morgonen men resten av dagen ledigt. Bara på rent jävelskap åkte jag ut och tittade på Minos nedlagda fabrik i en liten by alldeles utanför Lodz, med en krog i en lada och utedass på gården. Den stora Minosfabriken var ett fallfärdigt ruckel. En gammal lagerbyggnad i korrugerad plåt som Röda armén satt upp på 1950-talet. Jag träffade en vakt på tomten som kunde prata lite tyska och fick veta att en av hans kusiner hade arbetat på Minos. Kusinen bodde alldeles intill och vi gick hem till honom. Vakten följde med och tolkade. Är du intresserad av att höra vad han sa?”

”Jag kan knappt bärga mig.”

”Minos startade hösten 1992. Det fanns som mest femton anställda, de flesta av dem gamla kärringar. Lönen var drygt 150 spänn i månaden. Först fanns det inga maskiner, så de anställda fick gå

och städa i rucklet. I början av oktober kom tre kartongmaskiner som var inköpta i Portugal. De var gamla och slitna och fullkomligt omoderna. Skrotvärdet kan inte ha varit mer än några tusenlappar. Maskinerna fungerade visserligen, men gick sönder hela tiden. Reservdelar saknades naturligtvis, så Minos drabbades av ständiga produktionsstopp. Oftast var det någon anställd som hoppade in och reparerade maskinen provisoriskt.”

”Det här börjar likna en story”, erkände Mikael. ”Vad tillverkades egentligen på Minos?”

”Under 1992 och halva 1993 körde de fram helt vanliga pappkartonger till diskmedel och äggkartonger och sådant. Sedan producerade de papperspåsar. Men fabriken hade ständigt ont om råvara och så värst mycket produktion var det aldrig fråga om.”

”Det här låter inte som någon jätteinvestering precis.”

”Jag räknade på det. Den totala hyreskostnaden låg på 15 000 spänn för två år. Löner kan ha gått på maximalt 150 000 – och då är jag generös. Inköp av maskiner och transporter ... en skåpbil som levererade äggkartongerna ... gissningsvis 250 000. Lägg till expeditionsavgifter för tillstånd, lite resor fram och tillbaka – tydligen var det bara en enda person från Sverige som besökte byn vid några tillfällen. Tja, säg att hela operationen gick på under en miljon. En dag sommaren 1993 kom förmannen ned till fabriken och sa att den var nedlagd, och kort därefter kom en ungersk lastbil och hämtade maskinparken. Exit Minos.”

Under rättegången hade Mikael ofta tänkt tillbaka på den där midsommaraftonen. Samtalstonen hade större delen av kvällen varit gymnasial och vänskapligt grälände, precis som under skoltiden. Som tonåringar hade de delat de bördor man bär i den åldern. Som vuxna var de egentligen främlingar, i grund och botten mycket olika människor. Under kvällen hade Mikael reflekterat över att han inte riktigt kunde komma ihåg vad det var som hade gjort dem till goda vänner under gymnasietiden. Han mindes Robert som en tyst och reserverad pojke, ofattbart blyg för flickor. Som vuxen var han en framgångsrik ... tja, klättrare inom bankvärlden. Mikael tvivlade inte ett ögonblick på att hans kamrat hade åsikter som gick stick i stäv med det mesta i hans egen världsbild.

Mikael drack sig sällan berusad, men det slumpartade mötet hade vänt en misslyckad segling till en angenäm afton, där nivån i brännvinsflaskan makligt närmade sig botten. Just därför att samtalet hållit en gymnasial ton hade han först inte tagit Roberts berättelse om Wennerström på allvar, men sent omsider hade de journalistiska instinkterna vaknat till liv. Helt plötsligt hade han lyssnat uppmärksamt på Roberts berättelse och de logiska invändningarna hade infunnit sig.

”Vänta en sekund”, vädjade Mikael. ”Wennerström är ju ett toppnamn bland börsklipparna. Om jag inte har helt fel är han väl miljardär ...”

”Uppskattningsvis sitter *Wennerstroem Group* på sisådär 200 miljarder. Du tänker fråga varför en miljardär överhuvudtaget skulle bry sig om att svindla till sig fickpengar på futtiga 50 miljoner.”

”Nja, snarare varför han skulle riskera allt genom en uppenbar svindel.”

”Jag vet inte om man kan säga att svindeln är precis uppenbar; en helt enig SIB-styrelse, bankfolk, regeringen och riksdagens revisorer har godtagit Wennerströms redovisning.”

”Det handlar i alla fall om en struntsumma.”

”Förvisso. Men tänk efter; *Wennerstroem Group* är ett investmentföretag som handlar med allting som man kan göra klipp på – värdepapper, optioner, valuta ... *you name it*. Wennerström tog kontakt med SIB 1992, just när botten var på väg att gå ur marknaden. Kommer du ihåg hösten 1992?”

”Om jag gör. Jag hade rörliga lån på lägenheten då riksbanksräntan gick upp till 500 procent i oktober. Jag drogs med 19 procents ränta i ett års tid.”

”Mmm, det var tider det”, log Robert. ”Själv gick jag back något alldeles förbannat det året. Och

Hans-Erik Wennerström – precis som alla andra aktörer på marknaden – brottades med samma problem. Företaget hade miljarder bundna i papper av olika slag, men förbluffande lite kontanter. Helt plötsligt kunde de inte längre låna nya fantasibelopp. Det vanliga i ett sådant läge är att man kränger några fastigheter och slickar såren efter förlusten – men 1992 ville helt plötsligt ingen jävel köpa fastigheter.”

”*Cash-flow problem.*”

”Exakt. Och Wennerström var inte ensam om att ha sådana problem. Varenda affärsman ...”

”Säg inte affärsman. Kalla dem vad du vill, men att kalla dem affärsmän är att förolämpa en seriös yrkeskategori.”

”... börsklippare då, hade *cash-flow problems* ... Se det så här: Wennerström fick 60 miljoner kronor. Sex mille betalade han tillbaka, men först efter tre år. Utgifterna för Minos kan inte ha gått på mycket mer än någon miljon. Bara räntan på 60 miljoner i tre år är värd en hel del. Beroende på hur han investerade pengarna kan han ha fördubblat eller tiodubblat SIB-pengarna. Då pratar vi inte längre om kattskit. Skål förresten.”

KAPITEL 2: Fredag 20 december

Dragan Armanskij var femtiosex år och född i Kroatien. Hans far var armenisk jude från Vitryssland. Hans mor var bosnisk muslim med grekiskt påbrå. Hon hade svarat för hans kulturella uppfostran och följaktligen befann han sig i vuxen ålder i den stora heterogena grupp som av massmedia definierades som muslimer. Migrationsverket bokförde honom märkligt nog som serb. Hans pass fastslog att han var svensk medborgare och passfotot visade ett fyrkantigt ansikte med kraftigt käkparti, mörk skäggbotten och grå tinningar. Han kallades ofta *araben*, trots att han inte hade minsta arabiskt inslag i sin bakgrund. Däremot var han en genetisk gatukorsning av det slag som rasbiologiska stollar med stor sannolikhet skulle beskriva som underlägset humanvirke.

Hans utseende påminde vagt om den stereotypa rollen som lokal underboss i någon amerikansk gangsterfilm. I verkligheten var han varken narkotikasmugglare eller torped för maffian. Han var en begåvad företagsekonom som hade börjat arbeta som ekonomiassistent på säkerhetsföretaget Milton Security i början av 1970-talet och som tre decennier senare avancerat till vd och operativ chef för företaget.

Intresset för säkerhetsfrågor hade växt efter hand och förvandlats till fascination. Det var som ett strategispel – att identifiera hotbilder, utveckla motstrategier och hela tiden ligga steget före industrispioner, utpressare och tjuvar. Det började med att han upptäckte hur ett skickligt bedrägeri mot en kund hade genomförts med hjälp av kreativ bokföring. Han kunde bevisa vem i en grupp om ett dussin personer som stod bakom, och fortfarande trettio år senare mindes han hur häpen han hade blivit då han insett att hela förskingringen hade möjliggjorts genom att företaget i fråga hade missat att täppa till några enkla hål i säkerhetsrutinerna. Själv förvandlades han från räknenisse till medspelare i företagets utveckling, och expert på ekonomiska bedrägerier. Efter fem år hamnade han i företagets ledningsgrupp och ytterligare tio år senare blev han – inte utan motstånd – vd. Nu hade motståndet sedan länge tystnat. Under sina år på företaget hade han förvandlat Milton Security till ett av Sveriges mest kompetenta och mest anlitade säkerhetsföretag.

Milton Security hade trehundraåttio heltidsanställda medarbetare och ytterligare drygt trehundra pålitliga frilansare, som arvoderades efter behov. Det var följaktligen ett litet företag i jämförelse med Falck eller Svensk Bevakningstjänst. När Armanskij var nyanställd hette företaget fortfarande Johan Fredrik Miltons Allmänna Bevaknings AB och hade en kundkrets bestående av köpcentra som behövde butikskontrollanter och muskelstinna vakter. Under hans ledning hade företaget bytt namn till det mer internationellt gångbara Milton Security och satsat på spets teknologi. Personalstyrkan hade bytts ut, avdankade nattvakter, uniformsfetischister och extraknäckande gymnasister hade ersatts av människor med seriös kompetens. Armanskij anställde äldre före detta poliser som operativa chefer, statsvetare med insikter i internationell terrorism, personskydd och företagsspionage och framför allt teletekniker och dataexperter. Företaget flyttade från Solna till nya ståndsmässiga lokaler i närheten av Slussen, mitt inne i Stockholm.

När 1990-talet inleddes var Milton Security rustat att erbjuda en helt ny sorts trygghet till en exklusiv skara kunder, huvudsakligen medelstora företag med extremt hög omsättning och välbärgade privatpersoner – nyrika rockstjärnor, börsklippare och dot.com-direktörer. En stor del av verksamheten fokuserade på att erbjuda livvaktsskydd och säkerhetslösningar till svenska företag utomlands, framför allt i Mellanöstern. Denna del av verksamheten svarade numera för närmare 70 procent av företagets omsättning. Under Armanskijs tid hade omsättningen ökat från drygt 40 miljoner årligen till närmare 2 miljarder. Att sälja säkerhet var en extremt lukrativ bransch.

Verksamheten fördelades på tre huvudområden: *säkerhetskonsultationer*, som bestod i att identifiera tänkbara eller inbillade faror; *motåtgärder*, som vanligen bestod i installation av dyrbara övervakningskameror, inbrotts- eller brandlarm, elektroniska låsanordningar och datautrustning; och slutligen *personskydd* till privatpersoner eller företag som upplevde någon form av verkligt eller inbillat hot. Den sistnämnda marknaden hade mer än fjrtiodubblats på tio år och de senaste åren hade en ny kundgrupp uppstått i form av någorlunda välbärgade kvinnor som sökte skydd mot före detta pojkvänner eller makar eller mot okända stalkers som sett dem på TV och fixerat sig vid deras trånga jumprar eller färgen på deras läppstift. Milton Security var dessutom samarbetspartner med liknande välrenommerade företag i andra europeiska länder och USA, och hanterade säkerheten för flera internationella gäster på Sverigebesök; till exempel en känd amerikansk skådespelerska som under två månader spelade in film i Trollhättan och vars agent ansåg att hennes status var sådan att hon behövde livvakter då hon tog sina sällsynta promenader runt hotellet.

Ett fjärde, betydligt mindre område som endast sysselsatte enstaka medarbetare, bestod i vad som kallades PU eller P-Und, i intern jargong *pundare*, vilket skulle utläsas personundersökningar.

Armanskij var inte odelat förtjust i den delen av verksamheten. Den var budgetmässigt mindre lukrativ och därtill ett besvärligt ämne som ställde större krav på medarbetarens omdöme och kompetens än på kunskap om teleteknik eller installation av diskret övervakningsapparat. Personundersökningar var acceptabla då det handlade om enkla kreditupplysningar, bakgrundskontroller inför en anställning eller för att undersöka misstankar om att någon anställd läckte företagsinformation eller ägnade sig åt brottslig verksamhet. I sådana fall var *pundarna* en del av den operativa verksamheten.

Men alltför ofta kom hans företagskunder Dragandes med privata problem som hade en tendens att skapa ovälkommet tjafs. *Jag vill veta vad det är för slusk som min dotter umgås med ... Jag tror att min fru är otrogen ... Grabben är bra men har hamnat i dåligt sällskap ... Jag är utsatt för utpressning ...* Armanskij sa oftast tvärt nej. Om dottern var vuxen hade hon rätt att umgås med vilken slusk hon än önskade och han menade att otrohet var något som makar borde reda ut på egen hand. Dolda i alla sådana förfrågningar fanns fallgropar som potentiellt kunde leda till skandaler och skapa juridiska bekymmer för Milton Security. Dragan Armanskij höll därför noga koll på dessa uppdrag, trots att de endast genererade fickpengar i företagets totala omsättning.

Morgonens ämne var dessvärre just en personundersökning och Dragan Armanskij rättade till pressveckan innan han lutade sig bakåt i sin bekväma kontorsstol. Han betraktade misstroget sin trettiotvå år yngre medarbetare Lisbeth Salander och konstaterade för tusende gången att knappast någon människa kunde framstå som mer malplacerad på ett prestigefyllt säkerhetsföretag än hon. Hans misstro var både klok och irrationell. I Armanskijs ögon var Lisbeth Salander utan jämförelse den mest kompetenta researcher han träffat på under alla sina år i branschen. Under de fyra år hon arbetat för honom hade hon inte schabblat på något enda uppdrag eller lämnat en enda medioker rapport.

Tvärtom – hennes produkter var i en klass för sig. Armanskij var övertygad om att Lisbeth Salander ägde en unik gåva. Vem som helst kunde plocka fram kreditupplysningar eller göra en kontroll hos kronofogden, men Salander hade fantasi och kom alltid tillbaka med något helt annat än det förväntade. Riktigt hur hon bar sig åt hade han aldrig förstått och stundom tycktes hennes förmåga att hitta information vara ren magi. Hon var extremt väl förtrogen med byråkratiska arkiv och kunde leta rätt på de mest obskyra människor. Framför allt hade hon en förmåga att krypa under skinnet på den person hon undersökte. Fanns det någon skit att gräva fram så zoomade hon in som en programmerad kryssningsmissil.

Nog hade hon gåvan alltid.

Hennes rapporter kunde utgöra en förödande katastrof för den person som hamnade i hennes radar. Armanskij blev fortfarande svettig när han mindes det tillfälle då han gett henne uppdraget att göra en rutinkontroll på en forskare i läkemedelsbranschen inför ett företagsuppköp. Jobbet var avsett att ta en vecka men drog ut på tiden. Efter fyra veckors tystnad och flera påstötningar som hon ignorerat kom hon tillbaka med en rapport som dokumenterade att objektet i fråga var pedofil och vid minst två tillfällen hade köpt sex av en trettonårig barnprostituerad i Tallinn, samt att vissa tecken antydde att han hade ett ohälsosamt intresse för sin dåvarande sambos dotter.

Salander hade egenskaper som stundom drev Armanskij till förtvivlans brant. Då hon hade upptäckt att mannen var pedofil hade hon inte lyft luren och larmat Armanskij eller kommit inrusande på hans kontor och bett om ett samtal. Tvärtom – utan att med ett ord markera att rapporten skulle innehålla sprängstoff av närmast nukleära proportioner hade hon lagt den på hans skrivbord en kväll, precis när Armanskij skulle släcka lampan och gå hem för dagen. Han hade plockat med sig rapporten och först sent på kvällen slagit upp den då han avstressad delade på en flaska vin med sin fru framför TV:n i vardagsrummet i villan på Lidingö.

Rapporten var som alltid nästan vetenskapligt noggrann med fotnoter, citat och exakta källhänvisningar. De första sidorna redogjorde för objektets bakgrund, utbildning, karriär och ekonomiska situation. Först på sidan 24, under en mellanrubrik, hade Salander släppt bomben om utflykterna till Tallinn, i samma sakliga tonläge som hon redogjorde för att han bodde i en villa i Sollentuna och körde en mörkblå Volvo. För att styrka sina påståenden hänvisade hon till dokumentation i en omfångsrik bilaga, däribland fotografier av den trettonåriga flickan i sällskap med objektet. Bilden hade tagits i en hotellkorridor i Tallinn och han hade handen under hennes jumper. På något sätt hade Lisbeth Salander dessutom lyckats leta rätt på flickan i fråga och förmått henne att lämna en detaljerad bandad redogörelse.

Rapporten hade skapat precis det kaos som Armanskij ville undvika. Först hade han varit tvungen att äta ett par tabletter av den magsårsmedicin som hans läkare ordinerat. Därefter hade han kallat uppdragsgivaren till ett dystert blixtsamtal. Slutligen hade han – trots uppdragsgivarens spontana ovilja – varit tvungen att omedelbart överlämna materialet till polisen. Det sistnämnda innebar att Milton Security riskerade att dras in i en härva av anklagelser och motanklagelser. Om dokumentationen inte höll eller mannen blev frikänd skulle företaget potentiellt riskera åtal för förtal. Det var ett elände.

Det var dock inte Lisbeth Salanders anmärkningsvärda brist på emotioner som störde honom mest. Så mycket handlade om image. Miltons image var konservativ stabilitet. Salander var lika trovärdig i den bilden som en grävsropa på en båtmässa.

Armanskij hade svårt att förlika sig med att hans stjärnresearcher var en blek och anorektiskt mager flicka med stubinkort hår och piercad näsa och ögonbryn. Hon hade en 2 centimeter lång tatuering av en geting på halsen, en tatuerad slinga runt biceps på vänstra armen och en annan runt ankeln. Vid de tillfällen hon haft linne på sig hade Armanskij också kunnat konstatera att hon hade en större tatuering som föreställde en drake på skulderbladet. Hon var naturligt rödhårig men hade färgat håret korpsvart. Hon såg ut som om hon just vaknat dagen efter en veckolång orgie med ett gäng hårdrockare.

Hon hade inte – det var Armanskij övertygad om – ätstörningar på riktigt; hon tycktes tvärtom konsumera all tänkbar skräpmat. Hon var helt enkelt född mager, med en tunn benstomme som gjorde henne flickaktig och finlemmad med små händer, smala vrister och bröst som knappt kunde urskiljas

under kläderna. Hon var tjugofyra år men såg ut som fjorton.

Hon hade en bred mun, liten näsa och höga kindknotor som gav henne en antydning till orientaliskt utseende. Hennes rörelser var snabba och spindelliknande och när hon arbetade vid en dator flög hennes fingrar närmast maniskt över tangenterna. Hennes kropp skulle vara omöjlig för en karriär i modellbranschen, men med rätt makeup kunde en närbild på hennes ansikte ha placerat sig på vilken reklamskylt som helst. Under sminket – ibland hade hon dessutom ett motbjudande svart läppstift – och tatueringarna och den piercade näsan och ögonbrynen var hon ... hmm ... tilldragande. På ett alldeles obegripligt sätt.

Att Lisbeth Salander överhuvudtaget arbetade för Dragan Armanskij var i sig förbluffande. Hon var inte den sortens kvinna som Armanskij vanligen kom i kontakt med, än mindre övervägde att erbjuda jobb.

Hon hade fått anställning som någon sorts allt i allo på kontoret då Holger Palmgren, en halvt pensionerad advokat som skött de personliga affärerna för gamle J. F. Milton, hade tipsat om att Lisbeth Salander var *en klipsk flicka med en lite strulig attityd*. Palmgren hade väddat till Armanskij om att han skulle ge henne en chans, vilket Armanskij motvilligt hade lovat. Palmgren var en man av det slag som endast skulle ta ett nej som en uppmuntran att fördubbla sina ansträngningar, så det var enklare att säga ja direkt. Armanskij visste att Palmgren ägnade sig åt struliga ungar och annat socialt tjafs, men att han trots allt hade ett gott omdöme.

Han hade ångrat sig i samma ögonblick som han träffat Lisbeth Salander.

Hon inte bara uppfattades som strulig – hon var i hans ögon synonym med begreppet. Hon hade missat högstadiet, aldrig satt sin fot på gymnasiet och saknade all form av högre utbildning.

De första månaderna hade hon arbetat heltid, nåja, nästan heltid, och i varje fall dykt upp på arbetsplatsen då och då. Hon hade kokat kaffe, hämtat post och skött kopieringsapparaten. Problemet var att hon inte brytt sig ett dyft om normala kontorstider eller arbetsrutiner.

Däremot hade hon en stor talang för att irritera medarbetarna på företaget. Hon blev känd som *flickan med två hjärnceller*; en för att andas och en för att stå upprätt. Hon pratade aldrig om sig själv. Medarbetare som försökte prata med henne fick sällan någon respons och gav snabbt upp. Försök att skämta med henne föll aldrig i god jord – antingen betraktade hon skämtaren med stora uttryckslösa ögon eller så reagerade hon med tydlig irritation.

Dessutom fick hon rykte om sig att plötsligt kunna skifta dramatiskt i humör om hon fick för sig att någon drev med henne, vilket var ett inte helt okänt inslag i den allmänna jargongen på arbetsplatsen. Hennes attityd uppmuntrade varken förtroenden eller vänskap och hon blev snabbt en udda företeelse som strök omkring som en herrelös katt i Miltons korridorer. Hon betraktades som fullkomligt hopplös.

Efter en månad av fortlöpande strul hade Armanskij kallat in henne på sitt kontor i akt och mening att ge henne sparken. Hon hade passivt lyssnat till hans redogörelse för hennes försyndelser, utan invändningar och utan att ens höja ett ögonbryn. Först när han pratat färdigt om att hon inte hade den *rätta attityden* och var på väg att förklara att det nog var en god idé om hon sökte sig till något annat företag, som *bättre kunde ta hennes kompetens i bruk*, hade hon avbrutit honom mitt i en mening. För första gången talade hon med mer än enstaka ord.

”Du, om du vill ha en vaktmästare kan du gå ned och plocka nån på arbetsförmedlingen. Jag kan ta reda på vad fan som helst om vem som helst och har du inte mer nytta av mig än att sortera post så är du en idiot.”

Armanskij mindes fortfarande hur han suttit alldeles mållös av häpen vrede när hon obekymrat fortsatt.

”Du har en gubbe som ägnat tre veckor åt att skriva en fullkomligt värdelös rapport om den där yuppien som de tänker rekrytera som styrelseordförande för det där dot.com-företaget. Jag kopierade skitrapporten åt honom i går kväll och ser att den ligger på skrivbordet framför dig.”

Armanskij blick hade sökt sig till rapporten och för ovanlighetens skull höjde han rösten.

”Du ska inte läsa konfidentiella rapporter.”

”Förmodligen inte, men säkerhetsrutinerna på ditt företag har vissa brister. Enligt dina direktiv ska han kopiera sådant själv, men han slängde in rapporten till mig innan han drog till krogen i går. Och förresten hittade jag hans förra rapport i lunchrummet för några veckor sedan.”

”Du gjorde vad?” hade Armanskij utbrustit chockerad.

”Lugna dig. Jag lade in den i hans kassaskåp.”

”Har han gett dig kombinationen till sitt privata dokumentskåp”, hade Armanskij flämtat.

”Nej, inte precis. Men han har antecknat den på en lapp under skrivbordsunderlägget tillsammans med lösenordet till sin dator. Men poängen är alltså att ditt skämt till privatdeckare har gjort en helt värdelös personundersökning. Han har missat att grabben har grymma spelskulder och snortar kokain som en dammsugare och dessutom att hans flickvän sökt skydd hos kvinnojouren sedan han bankat skiten ur henne.”

Hon hade tystnat. Armanskij hade suttit tyst ett par minuter och bläddrat igenom den aktuella rapporten. Den var kompetent utformad, skriven på en begriplig prosa och fylld av källhänvisningar och utlåtanden från vänner och bekanta till objektet i fråga. Till sist hade han lyft blicken och uttalat två ord: ”Bevisa det.”

”Hur lång tid får jag?”

”Tre dagar. Om du inte kan bevisa dina påståenden på fredag eftermiddag får du sparken.”

Tre dagar senare hade hon utan ett ord lämnat en rapport som med lika utförliga källhänvisningar hade förvandlat den till synes behaglige unge yuppien till en opålitlig skitstövel. Armanskij hade läst hennes rapport flera gånger över helgen och tillbringat en del av måndagen med att halvhjärtat dubbelkolla några av hennes påståenden. Redan innan han började kontrollen förstod han att hennes information skulle visa sig vara korrekt.

Armanskij var förbryllad och irriterad på sig själv för att han uppenbarligen hade missbedömt henne. Han hade uppfattat henne som korkad, kanske till och med efterbliven. Han hade inte förväntat sig att en flicka som skolkat sig igenom grundskolan i sådan omfattning att hon inte ens fått slutbetyg skulle skriva en rapport som inte bara var språkligt korrekt utan dessutom innehöll iakttagelser och information som han helt enkelt inte begrep hur hon hade kunnat komma i besittning av.

Han var övertygad om att ingen annan på Milton Security skulle ha kunnat plocka fram utdrag ur en konfidentiell journal från en läkare på en kvinnojour. När han frågade henne hur hon hade burit sig åt fick han undvikande svar. Hon tänkte inte bränna sina källor, påstod hon. Så småningom stod det klart för Armanskij att Lisbeth Salander överhuvudtaget inte tänkte diskutera sina arbetsmetoder, vare sig med honom eller med någon annan. Detta oroade honom – men inte tillräckligt för att kunna motstå frestelsen att testa henne.

Han funderade på saken några dagar.

Han drog sig till minnes Holger Palmgrens ord då han skickat henne till honom. *Alla människor måste få en chans*. Han funderade på sin egen muslimska uppföstran, där han hade fått lära sig att det var hans plikt inför Gud att bistå de utstötta. Han trodde visserligen inte på Gud och hade inte besökt en moské sedan han var tonåring, men han uppfattade Lisbeth Salander som en människa i behov av handfast hjälp och stöd. Han hade sannerligen inte gjort många insatser av det slaget under de gångna

decennierna.

I stället för att ge henne sparken hade han kallat in Lisbeth Salander för ett privat samtal, där han försökt komma underfund med hur den besvärliga flickan egentligen var funtad. Han stärktes i sin övertygelse om att Lisbeth Salander led av någon allvarlig störning, men han upptäckte också att bakom hennes truliga framtoning dölde sig en intelligent människa. Han upplevde henne som bräcklig och störande men började också – till sin egen stora förvåning – tycka om henne.

Under de månader som följde tog Armanskij Lisbeth Salander under sina vingars beskydd. Om han skulle vara riktigt ärlig mot sig själv tog han sig an henne som ett litet socialt hobbyprojekt. Han gav henne enkla researchuppdrag och försökte ge henne tips om hur hon skulle gå tillväga. Hon lyssnade tålmodigt och gav sig därefter iväg och utförde sitt uppdrag helt efter eget huvud. Han bad Miltons tekniske chef att ge henne en grundkurs i datakunskap; Salander satt snällt på skolbänken en hel eftermiddag innan den tekniske chefen något störd rapporterade tillbaka att hon redan tycktes ha bättre baskunskap om datorer än flertalet övriga medarbetare på företaget.

Armanskij blev snart varse att Lisbeth Salander trots utvecklingssamtal, erbjudanden om internutbildning och annat lock och pock inte tänkte anpassa sig till Miltons normala kontorsrutiner. Det ställde honom inför ett besvärligt dilemma.

Hon förblev ett irritationsmoment för företagets medarbetare. Armanskij var medveten om att han inte skulle ha accepterat att någon annan medarbetare kom och gick som han eller hon ville, och att han i normala fall snart skulle ha ställt ultimatum med krav på förändringar. Han anade också att om han ställde Lisbeth Salander inför ett ultimatum eller hotade med avsked så skulle hon rycka på axlarna. Han tvingades följaktligen antingen göra sig av med henne eller acceptera att hon inte fungerade som normala människor.

Ett ännu större problem för Armanskij var att han inte blev klok på sina egna känslor för den unga kvinnan. Hon var som en obekväm klåda, fränstötande och samtidigt lockande. Det var inte en sexuell attraktion, åtminstone ansåg inte Armanskij det. De kvinnor han brukade snegla på var blonda och kurviga, med fylliga läppar som väckte hans fantasi, och dessutom var han sedan tjugo år gift med en finsk kvinna vid namn Ritva som ännu i medelåldern mer än väl uppfyllde alla dessa krav. Han hade aldrig varit otrogen, nåja, det hade kanske förekommit något någon enstaka gång som hans fru kunde ha missförstått om hon känt till det, men äktenskapet var lyckligt och han hade två döttrar i Salanders ålder. I vilket fall som helst var han ointresserad av plattbröstade flickor som på håll kunde förväxlas med spinkiga pojkar. Det var inte hans stil.

Ändå hade han börjat ertappa sig själv med olämpliga dagdrömmar om Lisbeth Salander och han erkände att han inte var helt oberörd i hennes närhet. Men attraktionen, menade Armanskij, bestod i att Salander var som ett främmande väsen för honom. Han kunde lika gärna ha blivit förälskad i en målning av en grekisk sagonymf. Salander representerade ett överkligt liv, som fascinerade honom men som han inte kunde dela – och som hon hur som helst förbjöd honom att dela.

Vid ett tillfälle hade Armanskij suttit på ett utomhuskafé på Stortorget i Gamla stan när Lisbeth Salander hade kommit släntrande och slagit sig ned vid ett bord på motsatta sidan av serveringen. Hon var i sällskap med tre flickor och en pojke, som alla var klädda på snarlika sätt. Armanskij hade nyfiket betraktat henne. Hon tycktes vara lika reserverad som på arbetet, men hade faktiskt nästan lett åt något som en flicka med purpurfärgat hår berättat.

Armanskij undrade hur Salander skulle reagera om han en dag kom till arbetet med grönt hår, slitna jeans och en nedklottrad skinnjacka med nitar. Skulle hon acceptera honom som en jämlike?

Kanske – hon verkade acceptera allt omkring sig med en attityd av *not my business*. Men mest sannolikt var att hon helt enkelt skulle ha flinat åt honom.

Hon hade suttit med ryggen mot honom och inte vänt sig om en enda gång och var till synes helt omedveten om att han fanns där. Han kände sig märkligt störd av hennes närvaro och när han efter en stund rest sig för att omärkligt slinka iväg hade hon plötsligt vridit huvudet och tittat rakt på honom, precis som om hon hela tiden varit medveten om att han satt där och haft honom i sin radar. Hennes blick hade kommit så plötsligt att den kändes som en attack och han hade låtsats att han inte sett henne och lämnat serveringen med raska steg. Hon hade inte hälsat men följt honom med blicken, och först då han svängt runt hörnet hade den slutat bränna i hans ryggta.

Hon skrattade sällan eller aldrig. Armanskij tyckte sig dock med tiden ha noterat en mjuknande attityd från hennes sida. Hon hade en milt sagt torr humor, som emellanåt kunde ge upphov till ett skevt, ironiskt leende.

Ibland kände sig Armanskij så provocerad av hennes brist på emotionell respons att han ville gripa tag i och ruska om henne och tränga in under hennes skal för att vinna hennes vänskap eller åtminstone respekt.

Vid ett enda tillfälle, då hon hade arbetat åt honom i nio månader, hade han försökt diskutera dessa känslor med henne. Det hade varit under Milton Securitys julfest en kväll i december och han hade för ovanlighetens skull varit onykt. Inget otillbörligt hade förekommit – han hade bara försökt berätta att han faktiskt tyckte om henne. Mest av allt hade han velat förklara att han kände en beskyddarinstinkt och att om hon behövde hjälp med något så kunde hon med förtroende vända sig till honom. Han hade till och med försökt ge henne en kram. I all vänskaplighet, naturligtvis.

Hon hade lösgjort sig från hans tafatta omfamning och lämnat festen. Därefter hade hon inte dykt upp på arbetet och inte svarat i mobiltelefonen. Dragan Armanskij hade upplevt hennes frånvaro som tortyr – nästan som en personlig bestraffning. Han hade ingen att diskutera sina känslor med, och för första gången hade han med förfärad klarsyn insett vilken förödande makt Lisbeth Salander hade fått över honom.

Tre veckor senare, då Armanskij sent en afton i januari arbetade över för att granska årets bokslut, hade Salander återvänt. Hon hade kommit in i hans rum lika omärkligt som ett spöke och han hade plötsligt blivit varse att hon stod i dunklet en bit innanför dörren och betraktade honom. Han hade ingen aning om hur länge hon stått där.

”Vill du ha kaffe?” hade hon frågat. Hon hade dragit igen dörren och räckt honom en mugg från espressomaskinen i lunchrummet. Han hade stumt tagit emot muggen och känt både lättnad och rädsla när hon hade petat igen dörren med foten och slagit sig ned i besöksstolen och tittat honom rakt i ögonen. Därefter hade hon ställt den förbjudna frågan på ett sätt som varken kunde skämtas bort eller undvikas.

”Dragan, är du kåt på mig?”

Armanskij hade suttit som paralyserad medan han desperat funderat på hur han skulle svara. Hans första impuls hade varit att förorättat förneka allt. Sedan hade han sett hennes blick och insett att hon för första gången någonsin ställt en personlig fråga. Den var allvarligt menad och om han försökte skämta bort den skulle hon uppfatta det som en personlig förolämpning. Hon ville prata med honom och han undrade hur länge hon hade mobiliserat mod för att ställa frågan. Han hade långsamt lagt ned sin penna och lutat sig bakåt i stolen. Slutligen hade han slappnat av.

”Vad får dig att tro det”, frågade han.

”Sättet du tittar på mig, och sättet du inte tittar på mig. Och de gånger du varit på väg att sträcka

ut handen och röra vid mig men hejdat dig.”

Han log plötsligt mot henne.

”Jag har en känsla av att du skulle bita av mig handen om jag lade ett finger på dig.”

Hon log inte. Hon väntade.

”Lisbeth, jag är din chef och även om jag var attraherad av dig så skulle jag aldrig göra något av det.”

Hon väntade fortfarande.

”Oss emellan – ja, det har funnits tillfällen då jag har känt mig dragen till dig. Jag kan inte förklara det, men så är det. Av någon anledning som jag själv inte begriper tycker jag väldigt mycket om dig. Men jag är inte kåt på dig.”

”Bra. För det kommer aldrig att hända.”

Armanskij hade plötsligt skrattat. Salander hade för första gången sagt något personligt till honom, även om det var det mest negativa besked en man kunde tänkas få. Han försökte hitta lämpliga ord.

”Lisbeth, jag förstår att du inte är intresserad av en gubbe på femtio plus.”

”Jag är inte intresserad av en gubbe på femtio plus *som är min chef*.” Hon hade hållit upp en hand. ”Vänta, låt mig prata. Du är ibland korkad och irriterande byråkratisk men du är faktiskt också en attraktiv man och ... jag kan också känna mig ... Men du är min chef och jag har träffat din fru och jag vill behålla jobbet hos dig och det mest korkade jag skulle kunna göra är att strula med dig.”

Armanskij satt tyst och vågade knappt andas.

”Jag är inte omedveten om vad du gjort för mig och jag är inte otacksam. Jag uppskattar att du faktiskt visade dig vara större än dina fördomar och har gett mig en chans här. Men jag vill inte ha dig som min älskare och du är inte min farsa.”

Hon tystnade. Efter en stund suckade Armanskij hjälplöst. ”Vad vill du egentligen ha mig till?”

”Jag vill fortsätta att jobba för dig. Om det är okej med dig.”

Han hade nickat och därefter svarat henne så ärligt som han förmådde. ”Jag vill väldigt gärna att du arbetar för mig. Men jag vill också att du känner någon form av vänskap och förtroende för mig.”

Hon nickade.

”Du är inte en människa som uppmuntrar till vänskap”, hade han plötsligt kastat fram. Hon hade mulnat en aning men han fortsatte obevekligt. ”Jag har förstått att du inte vill att någon lägger sig i ditt liv och jag ska försöka att inte göra det. Men är det okej om jag fortsätter att tycka om dig?”

Salander hade funderat en lång stund. Sedan hade hon svarat med att resa sig, gå runt bordet och ge honom en kram. Han hade blivit totalt överrumplad. Först när hon släppte honom fattade han tag i hennes hand.

”Kan vi vara vänner?” frågade han.

Hon nickade en gång.

Det var den enda gång hon visat honom någon ömhet, och den enda gång hon överhuvudtaget rört vid honom. Det var ett ögonblick som Armanskij mindes med värme.

Fortfarande efter fyra år hade hon knappt avslöjat någonting om sitt privatliv eller sin bakgrund för Armanskij. Han hade vid ett tillfälle tillämpat sina egna kunskaper i *pundandets* konst på henne. Han hade också haft ett långt samtal med advokat Holger Palmgren – som inte tycktes förvånad över att se honom – och det han slutligen fått reda på bidrog inte till att öka hans förtroende för henne. Han hade aldrig med ett ord diskuterat saken med henne eller låtit henne förstå att han snokat i hennes privatliv. Istället dölde han sin oro och ökade sin vaksamhet.

Innan den märkliga kvällen var över hade Salander och Armanskij träffat en överenskommelse. I framtiden skulle hon göra researchuppdrag åt honom på frilansbasis. Hon fick en liten garanterad månadsinkomst, vare sig hon gjorde uppdrag eller inte; de verkliga inkomsterna låg i att hon kunde debitera honom per uppdrag. Hon fick arbeta efter eget huvud, i gengäld förband hon sig att aldrig göra något som kunde genera honom eller skandalisera Milton Security.

För Armanskij var det en praktisk lösning som gynnade både honom, företaget och Salander själv. Han reducerade den besvärliga PU-avdelningen till en enda fast anställd, en äldre medarbetare som gjorde anständiga rutinjobb och skötte kreditupplysningar. Alla krångliga, tveksamma uppdrag överlät han till Salander och enstaka andra frilansare som – om det verkligen strulade till sig – i praktiken var utomstående egenföretagare som Milton Security inte hade något egentligt ansvar för. Eftersom han ofta anlätade henne fick hon en anständig lön. Den hade kunnat vara väsentligt högre, men hon arbetade bara när hon hade lust och hennes attityd var att om Armanskij inte gillade det så fick han ge henne sparken.

Armanskij accepterade henne som hon var, men hon fick inte träffa kunderna. Undantagen från den regeln var sällsynta och dagens ärende var dessvärre ett sådant.

Lisbeth Salander var för dagen klädd i en svart t-tröja med en bild på ET med huggtänder och texten *I am also an alien*. Hon hade en svart kjol som var trasig i fällen, en sliten svart midjekort skinnjacka, nitbälte, kraftiga Doc Marten-kängor och tvärrandiga grön-röda knästrumpor. Hon hade lagt på makeup i en färgskala som antydde att hon möjligen var färgblind. Hon var med andra ord ovanligt prydlig.

Armanskij suckade och flyttade blicken till den tredje personen i rummet – den konservativt klädde gästen med de tjocka glasögonen. Advokat Dirch Frode var sextioåtta år gammal och hade insisterat på att personligen få träffa och kunna ställa frågor till den medarbetare som sammanställt rapporten. Armanskij hade försökt avstyra mötet med undanflykter, såsom att Salander var förkyld, på resa och begravd i annat arbete. Frode hade lättsinnigt svarat att det gjorde ingenting – det var inget brådskande ärende och han kunde gott och väl vänta i några dagar. Armanskij hade svurit för sig själv men till sist fanns ingen annan utväg än att sammanföra dem, och nu satt advokat Frode och plirade på Lisbeth Salander med uppenbar fascination. Salander blängde tillbaka med en min som inte antydde några varmare känslor.

Armanskij suckade ytterligare en gång och tittade på den mapp som hon hade lagt på hans skrivbord med titeln CARL MIKAEL BLOMKVIST. Namnet följdes av ett personnummer, prydligt textat på omslaget. Han uttalade namnet högt. Advokat Frode väcktes ur sin förtrollning och vände blicken mot Armanskij.

”Så vad kan ni berätta om Mikael Blomkvist”, frågade han.

”Det här är alltså fröken Salander, som författat rapporten.” Armanskij tvekade en sekund och fortsatte sedan med ett leende som var avsett att vara förtroligt men som framstod som hjälplöst urskuldande: ”Låt dig inte förledas av hennes ungdom. Hon är vår absolut bästa researcher.”

”Det är jag övertygad om”, svarade Frode med en torr röst som antydde motsatsen. ”Berätta vad hon har kommit fram till.”

Det var uppenbart att advokat Frode inte hade en aning om hur han skulle bete sig mot Lisbeth Salander och sökte sig till ett mer välkänt territorium genom att rikta frågan till Armanskij, precis som om hon inte hade befunnit sig i rummet. Salander tog tillfället i akt och gjorde en stor bubbla med sitt tuggummi. Innan Armanskij hade hunnit svara vände hon sig till sin chef som om Frode inte existerade.

”Kan du höra med kunden om han vill ha en lång eller kort version.”

Advokat Frode insåg omedelbart att han trampat i en hundlort. Det uppstod en kort pinsam tystnad innan han slutligen vände sig till Lisbeth Salander och försökte reparera skadan genom att anslå en vänligt farbroderlig ton.

”Jag skulle vara tacksam om fröken kunde ge mig ett muntligt sammandrag av vad ni kommit fram till.”

Salander såg ut som ett ondskefullt nubiskt rovdjur som övervägde att provsmaka Dirch Frode till lunch. Blicken var så överraskande hatisk att det gick kalla kårar längs Frodes ryggrad. Lika snabbt mjuknade hennes ansikte. Frode undrade om han inbillat sig blicken nyss. När hon nu började prata lät hon som en statstjänsteman.

”Låt mig då inledningsvis säga att det här inte har varit något särskilt komplicerat uppdrag, bortsett från att själva uppdragsbeskrivningen var ganska vag. Ni ville veta ’allt som gick att rota fram’ om honom, men gav ingen antydning om ifall det var något särskilt som ni var ute efter. Därför har det blivit lite av en provkarta över hans liv. Rapporten är på 193 sidor men drygt 120 av dessa är faktiskt bara kopior på artiklar han skrivit eller pressklipp där han själv figurerat i nyheterna. Blomkvist är en offentlig person med få hemligheter och inte särskilt mycket att dölja.”

”Men han har alltså hemligheter”, frågade Frode.

”Alla människor har hemligheter”, svarade hon neutralt. ”Det handlar bara om att lista ut vilka de är.”

”Låt höra.”

”Mikael Blomkvist är född den 18 januari 1960 och är följaktligen fyrtiotre år. Han är född i Borlänge men har aldrig bott där. Hans föräldrar, Kurt och Anita Blomkvist, var i trettiofemårsåldern då de skaffade barn och bägge är i dag avlidna. Hans pappa var maskininstallatör och flyttade runt en del. Hans mamma var så vitt jag kunnat se aldrig annat än hemmafru. Familjen flyttade till Stockholm när Mikael började skolan. Han har en tre år yngre syster som heter Annika och är advokat. Han har även några morbröder och kusiner. Tänker du servera kaffet?”

Den sistnämnda repliken var riktad till Armanskij, som skyndsamt öppnade bordstermosen som han beställt till mötet. Han gestikulerade till Salander att fortsätta.

”1966 flyttade alltså familjen till Stockholm. De bodde på Lilla Essingen. Blomkvist gick först i skola i Bromma och därefter gymnasium på Kungsholmen. Han hade hyfsat avgångsbetyg – 4,9 i snitt; kopior ligger i mappen. Under gymnasietiden ägnade han sig åt musik och spelade bas i ett rockband som hette *Bootstrap* och som faktiskt gav ut en singel som spelades i radio sommaren 1979. Efter gymnasiet jobbade han som spärrvakt i tunnelbanan, sparade pengar och åkte utomlands. Han var borta i ett år och tycks mest ha luffat omkring i Asien – Indien, Thailand och en sväng ned till Australien. Han började studera till journalist i Stockholm när han var tjugott år men avbröt studierna efter första året för att göra militärtjänst som fältjägare i Kiruna. Det var någon sorts machoförband och han gick ut med 10-9-9, vilket är ett gott betyg. Efter lumpen avslutade han journalistutbildningen och har jobbat sedan dess. Hur detaljerad vill du att jag ska vara?”

”Berätta det som du tycker är väsentligt.”

”Okej. Han framstår lite som Bror Duktig. Fram till i dag har han varit en framgångsrik journalist. På 1980-talet hade han en mängd vikariat, först i landsortspressen och därefter i Stockholm. Det finns en lista. Genombrottet kom med historien om Björnligan – den där rånarligan som han identifierade.”

”*Kalle Blomkvist.*”

”Han avskyr smeknamnet, vilket man kan förstå. Någon skulle få en fläskläpp om jag blev kallad

Pippi Långstrump på en löpsedel.”

Hon kastade en mörk blick på Armanskij, som svalde. Han hade vid fler än ett tillfälle tänkt på Lisbeth Salander som just Pippi Långstrump och tackade sitt goda omdöme för att han aldrig försökt skämta om saken. Han vispade med pekfingeret för att hon skulle fortsätta.

”En källa uppger att han fram till dess ville bli kriminalreporter – och han har vikarierat som sådan på en kvällstidning – men det han har blivit känd för är sitt jobb som politisk reporter och ekonomireporter. Han har huvudsakligen varit frilans och haft en enda fast anställning på en kvällstidning i slutet av 1980-talet. Han sa upp sig 1990 då han var med och grundade månadstidningen *Millennium*. Tidningen började som en ren outsider och saknade ett starkt förlag som kunde hålla den under armarna. Upplagan har vuxit och ligger i dag på 21 000 ex. Redaktionen finns på Götgatan bara några kvarter härifrån.”

”En vänstertidning.”

”Det beror på hur man definierar begreppet vänster. *Millennium* ses väl allmänt som samhällskritisk, men gissningsvis anser anarkisterna att det är en mesborgerlig skittidning i stil med *Arena* eller *Ordfront* medan Moderata Studentförbundet förmodligen tror att redaktionen består av bolsjeviker. Det finns inget som tyder på att Blomkvist någonsin har varit politiskt aktiv, inte ens under vänstervågen då han gick på gymnasiet. När han pluggade på journalisthögskolan var han sambo med en flicka som då var aktiv i Syndikalisterna och som i dag sitter i riksdagen för vänsterpartiet. Det verkar som om vänsterstämpeln mest uppkommit av att han som ekonomijournalist specialiserat sig på avslöjande reportage om korruption och skumraskaffärer i företagsvärlden. Han har gjort några förödande porträtt på direktörer och politiker – vilka säkert varit välförtjänta – och tvingat fram ett antal avgångar och rättsliga efterspel. Det mest kända var Arboga-affären, som resulterade i att en borgerlig politiker tvingades avgå och en före detta kommunkamrer fick ett års fängelse för förskingring. Att påtala brott kan dock knappast anses vara ett uttryck för vänsterism.”

”Jag förstår vad du menar. Vad mera?”

”Han har skrivit två böcker. En bok om Arboga-affären och en om ekonomijournalistik med titeln *Tempelriiddarna*, som kom för tre år sedan. Jag har inte läst boken men av recensionerna att döma tycks den ha varit kontroversiell. Den gav upphov till en del debatt inom media.”

”Pengar?” frågade Frode.

”Han är inte rik men han svälter inte. Självdeklarationer bifogas i rapporten. Han har drygt 250 000 kronor på banken, placerat i dels pensionssparande, dels fondsparande. Han har ett konto på så där 100 000 kr som han använder som handkassa till löpande utgifter, resor och sådant. Han äger en bostadsrätt som är färdigbetald – 65 kvadrat på Bellmansgatan – och han har inga lån eller skulder.”

Salander höll upp ett finger i luften.

”Han har ytterligare en tillgång – en fastighet i Sandhamn. Det är en bod på 30 kvadrat som är inredd till stuga och som ligger vid vattnet, mitt inne i den mest attraktiva delen av samhället. Det var tydligen en farbror som köpte den på 1940-talet, då sådant fortfarande var möjligt för vanliga dödliga och genom arv hamnade slutligen stugan hos Blomkvist. De delade upp det så att hans syster fick föräldrarnas lägenhet på Lilla Essingen och Mikael Blomkvist fick stugan. Jag vet inte vad den kan vara värd i dag – säkert några miljoner – men han verkar å andra sidan inte vilja sälja och han brukar vara ute i Sandhamn ganska ofta.”

”Inkomster?”

”Han är alltså delägare i *Millennium* men tar bara ut drygt 12 000 i lön varje månad. Resten plockar han in på frilansjobb – slutsumman kan variera. Han hade en toppnotering för tre år sedan då

han anlätades av en rad media och drog in närmare 450 000. I fjol tog han bara in 120 000 på frilansjobb.”

”Han måste betala 150 000 i skadestånd och dessutom advokatarvoden och annat”, konstaterade Frode. ”Låt oss gissa att slutsumman blir ganska hög, och dessutom förlorar han inkomster då han ska avtjäna fängelsestraffet.”

”Det betyder att han kommer att bli ganska renrakad”, noterade Salander.

”Är han hederlig?” frågade Dirch Frode.

”Det är så att säga hans förtroendekapital. Hans image är att uppträda som en stöddig moralens vaktare gentemot företagsvärlden och han blir rätt ofta inbjuden att kommentera olika saker i TV.”

”Det är nog inte så mycket kvar av det kapitalet efter domen i dag”, sa Dirch Frode eftertänksamt.

”Jag vill inte påstå att jag vet exakt vilka krav som ställs på en journalist, men efter den här smällen torde det dröja innan *Mästerdetektiven Blomkvist* får Stora Journalistpriset. Han har gjort bort sig rejält”, konstaterade Salander nyktert. ”Om jag får göra en personlig reflektion ...”

Armanskij spärrade upp ögonen. Under de år Lisbeth Salander jobbat för honom hade hon aldrig tidigare gjort en enda personlig reflektion i en personundersökning. För henne var det bara snustorra fakta som gällde.

”Det har inte ingått i mitt uppdrag att titta på sakfrågan i Wennerströmaffären, men jag följde rättegången och måste erkänna att jag faktiskt blev ganska förbluffad. Hela affären känns fel och det är helt ... *out of character* för Mikael Blomkvist att publicera någonting som verkar vara så käpprätt åt skogen.”

Salander kliade sig på halsen. Frode såg tålmodig ut. Armanskij undrade om han misstog sig eller om Salander verkligen var osäker på hur hon skulle fortsätta. Den Salander han kände var *aldrig* osäker eller tveksam. Till sist tycktes hon bestämma sig.

”Helt utanför protokollet så att säga ... jag har inte satt mig in i Wennerströmaffären ordentligt men jag tror faktiskt att Kalle Blomkvist ... förlåt, Mikael Blomkvist, har åkt på en blåsning. Jag tror att det ligger något helt annat i den storyn än vad domslutet antyder.”

Nu var det Dirch Frodes tur att plötsligt sätta sig upp i besöksstolen. Advokaten granskade Salander med forskande ögon och Armanskij noterade att för första gången sedan hennes redogörelse inleddes visade uppdragsgivaren ett mer än artigt intresse. Han gjorde en mental notering om att Wennerströmaffären tydligen hade ett visst intresse för Frode. *Rättelse*, tänkte Armanskij genast, *Frode var inte intresserad av Wennerströmaffären – det var när Salander antydde att Blomkvist åkt på en blåsning som Frode reagerade.*

”Hur menar du egentligen?” frågade Frode med intresse i rösten.

”Det är spekulation från min sida men jag är rätt övertygad om att någon har lurat honom.”

”Och vad får dig att tro det?”

”Allt i Blomkvists bakgrund visar att han är en mycket försiktig reporter. Alla kontroversiella avslöjanden han tidigare kommit med har varit väldokumenterade. Jag var på en av rättegångsdagarna och lyssnade. Han kom inte med några motargument och tycktes ha gett upp helt utan strid. Det rimmar väldigt illa med hans karaktär. Om vi ska tro domstolen så har han fantiserat ihop en historia om Wennerström utan tillstymmelse till bevis och publicerat den som någon sorts journalistisk självmordsbombare – det är helt enkelt inte Blomkvists stil.”

”Så vad tror du hände?”

”Jag kan bara gissa. Blomkvist trodde på sin story men någonting skedde under resans gång och informationen visade sig vara falsk. Det betyder i sin tur att källan var någon han litade på eller att

någon medvetet försett honom med felaktig information – vilket låter osannolikt krångligt. Alternativet är att han utsatts för ett så allvarligt hot att han kastat in handduken och hellre låter sig framstå som en inkompetent idiot än att ta strid. Men jag spekulerar som sagt.”

När Salander gjorde en ansats att fortsätta redogörelsen höll Dirch Frode upp handen. Han satt tyst en stund och trummade eftertänksamt med fingrarna mot armstödet innan han tvekande vände sig till henne igen.

”Om vi skulle vilja anlita dig för att nysta fram sanningen i Wennerströmaffären ... hur stor chans är det att du hittar något?”

”Det kan jag inte svara på. Det kanske inte finns något att hitta.”

”Men skulle du vilja åta dig att göra ett försök?”

Hon ryckte på axlarna. ”Det är inte min sak att avgöra. Jag jobbar åt Dragan Armanskij och han beslutar vilka jobb han vill lägga ut på mig. Sedan beror det på vilken sorts information du vill ha fram.”

”Låt mig då säga så här ... Jag förutsätter att det här samtalet är konfidentiellt?” Armanskij nickade. ”Jag vet inget om den här affären men jag vet bortom allt tvivel att Wennerström i andra sammanhang varit ohederlig. Wennerströmaffären har i allra högsta grad påverkat Mikael Blomkvists liv och jag är intresserad av att veta om det ligger något i dina spekulationer.”

Samtalet hade tagit en oväntad vändning och Armanskij var omedelbart alert. Det Dirch Frode efterfrågade var att Milton Security skulle åta sig att rota i ett redan avslutat brottmål, där det möjligen hade förekommit någon form av olaga hot mot Mikael Blomkvist, och där Milton potentiellt riskerade att kollidera med Wennerströms imperium av advokater. Armanskij var inte det minsta road av tanken att släppa lös Lisbeth Salander som en okontrollerbar kryssningsmissil i ett sådant sammanhang.

Det hade inte bara med omsorg om företaget att göra. Salander hade noga markerat att hon inte ville ha Armanskij som någon sorts orolig styvpappa och efter deras överenskommelse hade han passat sig för att uppträda som en sådan, men inom sig skulle han aldrig sluta att oroas för henne. Ibland ertappade han sig själv med att jämföra Salander med sina egna döttrar. Han betraktade sig som en god far som inte i onödan lade sig i sina döttrars privatliv, men han visste att han aldrig skulle acceptera att hans döttrar betedde sig som Lisbeth Salander eller levde hennes liv.

I djupet av sitt kroatiska – eller möjligen bosniska eller armeniska – hjärta hade han aldrig kunnat frigöra sig från en övertygelse om att Salanders liv var en färd mot en katastrof. I hans ögon inbjöd hon till att bli det perfekta offret för någon som ville henne illa och han fasade för den morgon då han skulle väckas av nyheten att någon hade skadat henne.

”En sådan undersökning kan bli kostsam”, sa Armanskij försiktigt avskräckande för att pejla hur allvarlig Frodes förfrågan var.

”Vi får väl sätta ett tak”, replikerade Frode nyktert. ”Jag begär inte det omöjliga men det är uppenbart att din medarbetare, precis som du försäkrade, är kompetent.”

”Salander?” frågade Armanskij med ett höjt ögonbryn.

”Jag har inget annat på gång.”

”Okej. Men jag vill att vi är överens om formerna för jobbet. Låt höra resten av din rapport.”

”Det finns inte så mycket mer än detaljer ur privatlivet. 1986 gifte han sig med en kvinna som heter Monica Abrahamsson och samma år fick de en dotter som heter Pernilla. Hon är i dag sexton år. Äktenskapet blev inte långvarigt; de skildes 1991. Abrahamsson är omgift men de är tydligen fortfarande vänner. Dottern bor hos sin mamma och träffar inte Blomkvist särskilt ofta.”

Frode bad om påfyllning från bordstermosen och vände sig åter till Salander.

”Inledningsvis antydde du att alla människor har hemligheter. Har du hittat sådana?”

”Jag menade att alla människor har saker de anser vara privata och som de inte precis skyltar med. Blomkvist går tydligen hem hos kvinnor. Han har haft flera kärlekshistorier och väldigt många tillfälliga förbindelser. Kort sagt – han har ett rikt sexliv. En person är dock sedan många år återkommande i hans liv och det är ett rätt ovanligt förhållande.”

”På vilket sätt?”

”Han har en sexuell relation med Erika Berger, chefredaktör på *Millennium*; överklasstjej, svensk mamma, belgisk pappa bosatt i Sverige. Berger och Blomkvist har känt varandra sedan journalisthögskolan och haft ett förhållande av och till sedan dess.”

”Det är kanske inte så ovanligt”, konstaterade Frode.

”Nej, för all del. Men Erika Berger är samtidigt gift med konstnären Greger Beckman – halvkändis som gjort en massa gräsliga saker i offentliga lokaler.”

”Så hon är med andra ord otrogen.”

”Nej. Beckman känner till deras relation. Det är ett *ménage à trois* som tydligen accepteras av alla berörda parter. Ibland sover hon hos Blomkvist och ibland hos sin man. Riktigt hur det fungerar vet jag inte, men det var troligen en biDragande orsak till att Blomkvists äktenskap med Abrahamsson sprack.”

KAPITEL 3: Fredag 20 december – Lördag 21 december

Erika Berger höjde på ögonbrynen då en uppenbart frusen Mikael Blomkvist sent på eftermiddagen kom in på redaktionen. *Millenniums* redaktion låg mitt på Götgatspuckeln, ett kontorsplan ovanför Greenpeaces lokaler. Hyran var egentligen aningen för dyr för tidningen men Erika, Mikael och Christer var ändå överens om att behålla lokalen.

Hon sneglade på klockan. Den var tio över fem och mörkret hade sedan länge lagt sig över Stockholm. Hon hade väntat honom tillbaka runt lunch.

”Förlåt”, hälsade han innan hon hann säga något. ”Jag blev sittandes med domen och hade ingen lust att prata. Har gått en lång promenad och funderat.”

”Jag hörde om domslutet på radion. Hon på TV4 ringde och ville ha en kommentar från mig.”

”Vad sa du?”

”Ungefär det vi kommit överens om, att vi ska läsa domslutet ordentligt innan vi säger något. Jag sa alltså ingenting. Och min åsikt kvarstår – jag tror att det är fel strategi. Vi framstår som svaga och förlorar stöd bland media. Vi får nog förvänta oss att de kör något på TV i kväll.”

Blomkvist nickade och såg dystert ut.

”Hur mår du?”

Mikael Blomkvist ryckte på axlarna och slog sig ned i favoritfåtöljen som stod vid fönstret i Erikas rum. Hennes arbetsrum var spartanskt möblerat med skrivbord, funktionella bokhyllor och billiga kontorsmöbler. Allt möblemang var från Ikea förutom de två bekväma och extravaganta fåtöljerna och ett litet sidobord – en eftergift till min uppföstran, brukade hon skämta. Hon satt oftast och läste i någon av fåtöljerna med fötterna uppdragna då hon ville komma bort från skrivbordet. Mikael tittade ned på Götgatan där människor stressade förbi i mörkret. Julhandeln var på upploppet.

”Jag antar att det går över”, sa han. ”Men just nu känns det som om jag har fått ett rejält kok stryk.”

”Jo, det kan man nog påstå. Det gäller oss alla. Janne Dahlman gick hem tidigt i dag.”

”Jag antar att han inte var förtjust i domslutet.”

”Han är väl inte den mest positiva människan.”

Mikael skakade på huvudet. Janne Dahlman var sedan nio månader redaktionssekreterare på *Millennium*. Han hade börjat just då Wennerströmaffären dragit igång och hamnat på en redaktion i kris. Mikael försökte erinra sig hur han och Erika hade resonerat då de beslutade att anställa honom. Han var ju faktiskt kompetent och hade jobbat i vikariesvängen på både TT, kvällstidningarna och Ekot. Men han var uppenbarligen ingen motvindsseglare. Under det gångna året hade Mikael ofta i tysthet ångrat att de anställt Dahlman, som hade en enerverande förmåga att se allting i så negativa termer som möjligt.

”Har du hört från Christer?” frågade Mikael utan att släppa gatan med blicken.

Christer Malm var bildchef och layoutare på *Millennium* och tillsammans med Erika och Mikael delägare i tidningen, men för ögonblicket på resa utomlands med sin pojkvän.

”Han har ringt. Han hälsar.”

”Det måste bli han som tar över som ansvarig utgivare.”

”Lägg av, Micke, som ansvarig utgivare måste du räkna med att få en och annan snyting. Det ingår i arbetsbeskrivningen.”

”Jo, det är sant. Men nu var det jag som skrev den här texten som publicerades i en tidning där jag också är ansvarig utgivare. Då kommer allting i ett annat läge. Då handlar det om dåligt omdöme.”

Erika Berger kände att den oro som hon burit på hela dagen höll på att slå ut i full blom. Inför rättegången de senaste veckorna hade Mikael Blomkvist vandrat omkring i ett mörkt moln, men hon hade inte uppfattat honom så dystert och uppgiven som han tycktes vara nu i nederlagets stund. Hon gick runt skrivbordet och satte sig grensle över honom och lade armarna runt hans hals.

”Mikael, lyssna nu. Både du och jag vet precis hur det här gick till. Jag är lika ansvarig som du. Vi måste rida ut stormen.”

”Det finns ingen storm att rida ut. Domen innebär att jag har fått ett medialt nackskott. Jag kan inte stanna kvar som ansvarig utgivare för *Millennium*. Det handlar om tidningens trovärdighet. Om att begränsa skadorna. Det begriper du lika bra som jag.”

”Om du tror att jag tänker låta dig ta skulden alldeles ensam så har du inte lärt dig ett jävla dyft om mig under alla dessa år.”

”Jag vet exakt hur du fungerar, Ricky. Du är enfaldigt lojal mot dina medarbetare. Om du får välja kommer du att slåss mot Wennerströms advokater till dess att också din trovärdighet är borta. Vi måste vara smartare än så.”

”Och du tycker att det är en smart plan att du hoppar av *Millennium* och får det att se ut som om jag har gett dig sparken?”

”Vi har pratat om det här hundra gånger. Om *Millennium* ska överleva så hänger det på dig nu. Christer är helbra, men han är en snäll jävel som kan bilder och layout och inte vet ett dyft om slagsmål med miljardärer. Det är inte hans grej. Under en tid framöver måste jag försvinna från *Millennium*, som utgivare, reporter och styrelseledamot; du övertar min andel. Wennerström vet att jag vet vad han har gjort och jag är övertygad om att så länge jag finns i närheten av *Millennium* så kommer han att försöka knäcka tidningen. Vi har inte råd med det.”

”Men varför inte gå ut med vad som hände – det får bära eller brista!”

”Därför att vi inte kan bevisa ett skit och därför att jag just nu inte har någon trovärdighet. Wennerström vann den här rondan. Det är över. Släpp det.”

”Okej, du får sparken härifrån. Vad ska du göra istället?”

”Jag behöver en paus, helt enkelt. Jag känner mig helt utbränd, på väg att gå in i väggen, som det heter nu för tiden. Jag ska ägna mig åt mig själv ett tag. Sedan får vi se.”

Erika lade armarna runt Mikael och drog hans huvud mot sitt bröst. Hon kramade honom hårt. De satt tysta i flera minuter.

”Vill du ha sällskap i kväll?” frågade hon.

Mikael Blomkvist nickade.

”Bra. Jag har redan ringt till Greger och sagt att jag sover hos dig i natt.”

Den enda ljuskällan i rummet var gatubelysningen som reflekterades i fönstersmygen. När Erika somnade någon gång efter två på morgonen låg Mikael vaken och studerade hennes profil i halvdunklet. Täcket låg nere vid midjan och han tittade på hennes bröst som långsamt höjdes och sänktes. Han var avslappnad och den ångestfyllda knuten i mellangärdet hade domnat bort. Erika hade den effekten på honom. Det hade hon alltid haft. Och han visste att han hade precis samma effekt på henne.

Tjugo år, tänkte han. Så länge hade han och Erika haft ett förhållande. Vad honom anbelangade skulle de fortsätta att ha sex med varandra i tjugo år till. Minst. De hade aldrig på allvar försökt dölja sin relation, även när den hade gett upphov till omåttligt knepiga situationer när det gällde deras relationer till andra. Han visste att det pratades om dem i bekantskapskretsen och att folk undrade vad för sorts förhållande de egentligen hade; både han och Erika gav gåtfulla svar och ignorerade

kommentarerna.

De hade träffats på en fest hos gemensamma bekanta. Både han och Erika studerade andra året på journalisthögskolan och hade fasta förhållanden på var sitt håll. Under kvällen hade de börjat provocera varandra mer än lovligt. Flirtandet hade kanske börjat som ett skämt – han var inte säker – men innan de skildes hade de växlat telefonnummer. De visste båda att de skulle hamna i säng med varandra och inom en vecka förverkligade de planerna bakom ryggen på sina respektive.

Mikael var säker på att det inte handlade om kärlek – åtminstone inte kärlek av det traditionella slag som leder till gemensam bostad, amorteringar, julgran och barn. Vid några tillfällen på 1980-talet, då de inte haft andra förhållanden att ta hänsyn till, hade de resonerat om att flytta ihop. Han hade velat det. Men Erika hade alltid backat ur i sista stund. Hon sa att det inte skulle fungera och att de inte skulle riskera att förstöra relationen genom att också gå och bli kära i varandra.

De var överens om att deras förhållande handlade om sex eller möjligen sexuell galenskap, och Mikael hade ofta undrat om det var möjligt att bli mer uppfylld av vanvettig åtrå till en kvinna än vad han kände inför Erika. Det var helt enkelt så att de fungerade ihop. De hade en relation som var lika beroendeframkallande som heroin.

Ibland träffades de så ofta att det kändes som om de var ett par, ibland kunde det dröja veckor och månader mellan gångerna. Men liksom alkoholister efter en vit period dras till Systembolaget återvände de alltid till varandra för att få mer.

Det fungerade naturligtvis inte. Ett sådant förhållande var som gjort för att skapa smärta. Både han och Erika hade hänsynslöst lämnat svikna löften och förhållanden bakom sig – hans eget äktenskap hade kollapsat därför att han inte kunde hålla sig borta från Erika. Han hade aldrig ljugit om relationen till Erika inför sin hustru Monica, men hon hade trott att den skulle ta slut när de gifte sig och dottern föddes och Erika i nästan samma veva gifte sig med Greger Beckman. Han hade också trott det, och under de första åren av äktenskapet hade han bara träffat Erika rent yrkesmässigt. Sedan hade de startat *Millennium* och inom loppet av någon vecka hade alla föresatser rasat och en sen kväll hade de haft våldsamt sex på hennes skrivbord. Det hade lett till en plågsam period, där Mikael ville leva med sin familj och se sin dotter växa upp samtidigt som han hjälplöst drogs till Erika som om han inte kunde kontrollera sina handlingar. Vilket han naturligtvis hade kunnat göra om han velat. Precis som Lisbeth Salander hade gissat var det hans ständiga otrohet som gjorde att Monica bröt upp.

Underligt nog tycktes Greger Beckman helt och hållet acceptera deras förhållande. Erika hade alltid varit öppen med sin relation till Mikael och hon hade omedelbart berättat när de hade återupptagit den. Kanske fordrades det en konstnärssjäl för att klara detta, en människa som var så upptagen av sitt eget skapande, eller möjligen bara självupptagen, att han inte reagerade då hustrun sov hos en annan man – till och med delade upp semestern så att hon kunde tillbringa en och annan vecka med sin älskare i hans sommarstuga i Sandhamn. Mikael tyckte inte särskilt bra om Greger och hade aldrig förstått Erikas kärlek till honom. Men han var glad att han accepterade att hon kunde älska två män samtidigt.

Dessutom misstänkte han att Greger såg sin frus förhållande till Mikael som en extra krydda i deras eget äktenskap. Men de hade aldrig diskuterat saken.

Mikael kunde inte somna och vid fyratiden gav han upp. Han satte sig i köket och läste än en gång domen från början till slut. Med facit i hand kunde han känna att det nästan funnits något ödesbestämt över mötet på Arholma. Han hade aldrig blivit på det klara med om Robert Lindberg hade avslöjat Wennerströms svindel bara för att berätta en god historia mellan skål och rufftak eller om han

verkligen hade velat att den skulle bli offentlig.

Spontant misstänkte Mikael det första alternativet, men det kunde lika gärna vara så att Robert av högst privata eller affärsmässiga skäl ville tillfoga Wennerström skada och helt enkelt grep tillfället i flykten när han hade en tam journalist ombord. Robert hade inte varit mera onykter än att han i berättelsens avgörande ögonblick spänt ögonen i Mikael och fått honom att uttala de magiska ord som innebar att Robert förvandlades från pratkvart till anonym källa. Därmed spelade det för Roberts del ingen roll vad han berättade; Mikael skulle aldrig kunna röja hans identitet som uppgiftslämnare.

En sak var Mikael dock helt på det klara med. Om mötet på Arholma hade varit arrangerat av en konspiratör i syfte att fånga Mikaelns uppmärksamhet så hade Robert inte kunnat göra en bättre insats. Men mötet på Arholma hade varit en slump.

Robert var omedveten om vidden av Mikaelns förakt för människor som Hans-Erik Wennerström. Efter mångåriga studier i ämnet var Mikael övertygad om att det inte existerade en enda bankdirektör eller känd företagsledare som inte också var en fähund.

Mikael hade aldrig hört talas om Lisbeth Salander och var lyckligt ovetande om hennes avrapportering tidigare under dagen, men om han hade lyssnat till den skulle han ha nickat instämmande då hon festslog att hans uttalade avsky för räknenissar inte var ett utslag av någon politisk vänsterradikalism. Mikael var inte politiskt ointresserad men han betraktade politiska ismer med största misstänksamhet. I det enda riksdagsval då han hade röstat – 1982 – hade han med föga övertygelse valt socialdemokraterna, helt enkelt därför att inget i hans ögon kunde vara sämre än ytterligare tre år med Gösta Bohman som finansminister och Thorbjörn Fälldin, eller möjligen Ola Ullsten, som statsminister. Följaktligen hade han utan större entusiasm röstat på Olof Palme och istället fått ett statsministermord och Bofors och Ebbe Carlsson.

Mikaelns förakt för ekonomireportrar berodde på något i hans eget tycke så enfaldigt som moral. Ekvationen var i hans ögon enkel. En bankdirektör som slarvar bort hundra miljoner i huvudlösa spekulationer ska inte få behålla sitt jobb. En företagsledare som ägnar sig åt skalbolagsaffärer ska buras in. En fastighetsägare som tvingar ungdomar att betala svarta pengar för en etta med dass ska hängas ut och bespottas.

Mikael Blomkvist menade att det var ekonomijournalistens uppdrag att granska och avslöja de finanshajar som skapade räntekriser och spekulerade bort småsparares kapital i vansinniga dot.com-härvor. Han menade att det journalistiska uppdraget egentligen handlade om att granska företagsledare med samma obarmhärtiga nit som politiska reportrar bevakar minsta snedsteg bland ministrar och riksdagsmän. Det skulle aldrig falla en politisk reporter in att ge en partiledare ikonstatus och Mikael kunde inte för sitt liv begripa varför så många ekonomireportrar på landets viktigaste massmedia behandlade mediokra finansvalpar som om de vore rockstjärnor.

Denna i ekonomireportrarnas värld något egensinniga hållning hade gång på gång fört honom i högljudd konflikt med mediekollegor, bland vilka inte minst William Borg kommit att bli en oförsonlig fiende. Mikael hade stuckit ut hakan och kritiserat sina kollegor för att svika sitt uppdrag och springa finansvalparnas ärenden. Rollen som samhällskritiker hade visserligen gett Mikael status och förvandlat honom till obekväm gäst i TV-soffor – det var han som inbjöds att kommentera då någon direktör ertappades med fallskärm i miljardklassen – men det hade också skänkt honom en trogen skara bittra fiender.

Mikael hade ingen svårighet att föreställa sig att champagneflaskor hade korkats upp på vissa redaktioner under aftonen.

Erika hade samma attityd till journalistens roll som han och tillsammans hade de roat sig med att

fantiserade ihop en tidning med den profilen redan på journalisthögskolan.

Erika var den bästa chef Mikael kunde tänka sig. Hon var en organisatör som kunde hantera medarbetare med värme och förtroende men som samtidigt inte var rädd för konfrontation och kunde ha mycket hårda nypor när det behövdes. Framför allt hade hon en iskall fingertoppskänsla då det gällde att fatta beslut om innehållet i kommande nummer. Hon och Mikael hade ofta olika åsikter och kunde gräla friskt, men de hade också ett orubbligt förtroende för varandra och tillsammans hade de varit ett oslagbart team. Han var grovjobbaren som plockade fram storyn, hon paketerade och marknadsförde den.

Millennium var deras gemensamma skapelse men skulle aldrig ha blivit verklighet utan hennes förmåga att gräva fram finansiering. Det var arbetargrabben och överklassflickan i skön förening. Erika var ärvda pengar. Hon hade själv bidragit med stommen och övertalat både sin far och bekanta att satsa ansevärda belopp i projektet.

Mikael hade ofta funderat över varför Erika hade satsat på *Millennium*. Hon var visserligen delägare – till och med majoritetsdelägare – och chefredaktör för en egen tidning, vilket gav henne prestige och en publicistisk frihet som hon knappast kunde ha fått på en annan arbetsplats. Till skillnad från Mikael hade hon satsat på TV efter journalisthögskolan. Hon var tuff, såg oförsämrat bra ut i rutan och kunde hävda sig i konkurrensen. Dessutom hade hon goda kontakter inom byråkratin. Hade hon fortsatt så skulle hon utan tvekan ha haft ett betydligt mer högavlönat chefsjobb på någon kanal. Istället hade hon medvetet valt att hoppa av och satsa på *Millennium*, ett högriskprojekt som hade börjat i en trång och nedsliten källarlokal i Midsommarkransen, men som hade lyckats tillräckligt väl för att några år in på 1990-talet kunna flytta till rymligare och mer trivsamma lokaler i Götgatsbacken på Södermalm.

Erika hade också övertalat Christer Malm att bli delägare i tidningen; en exhibitionistisk gaykändis som stundom vek ut sig med sin pojkvän i hemma hos-reportage och ofta figurerade på nöjessidorna. Medieintresset för honom hade uppstått då han flyttat ihop med Arnold Magnusson, Arn kallad, en skådespelare med bakgrund på Dramaten som hade slagit igenom på allvar först då han ställt upp och spelat sig själv i en dokusåpa. Christer och Arn hade därefter blivit en medial följetong.

Vid trettiosex års ålder var Christer Malm en eftertraktad yrkesfotograf och formgivare som försåg *Millennium* med en modern och attraktiv grafisk form. Han hade sitt eget företag med kontor på samma våningsplan som *Millenniums* redaktion och gjorde formgivningen på deltid en vecka varje månad.

Därutöver bestod *Millennium* av två heltidsanställda medarbetare, en ständig praktikant och tre deltidare. Det var en tidning av det slag där bokslutet egentligen aldrig gick ihop, men som var prestigefylld och som hade medarbetare som älskade att arbeta.

Millennium var ingen lukrativ affär men tidningen hade klarat sina kostnader och både upplaga och annonsintäkter hade stadigt ökat. Ända fram till nuläget hade tidningen haft en profil som uppkäftig och pålitlig sanningssägare.

Nu skulle situationen med all sannolikhet förändras. Mikael läste igenom det korta pressmeddelande som han och Erika formulerat tidigare under kvällen och som snabbt hade omvandlats till ett TT-telegram som redan låg ute på *Aftonbladets* nätsida.

DÖMD REPORTER LÄMNAR MILLENNIUM

Stockholm (TT). Journalisten Mikael Blomkvist lämnar posten som ansvarig utgivare för tidskriften Millennium, uppger chefredaktören och huvudägaren Erika Berger.

Mikael Blomkvist lämnar Millennium på egen begäran. Han är sliten efter den senaste tidens dramatik och behöver en time out, säger Erika Berger som själv övertar rollen som ansvarig utgivare.

Mikael Blomkvist var en av grundarna av tidskriften Millennium 1990. Erika Berger tror inte att den så kallade Wennerströmaffären kommer att påverka tidningens framtid.

Tidningen utkommer som vanligt nästa månad, säger Erika Berger. Mikael Blomkvist har haft stor betydelse för tidningens utveckling men nu vänder vi blad.

Erika Berger uppger att hon betraktar Wennerströmaffären som resultatet av en serie olyckliga omständigheter. Hon beklagar det obehag som Hans-Erik Wennerström har utsatts för. Mikael Blomkvist har inte kunnat nås för en kommentar.

”Jag tycker det är förfärligt”, hade Erika sagt när pressmeddelandet hade mailats ut. ”De flesta kommer att dra slutsatsen att du är en inkompetent idiot och jag en iskall jävel som tar tillfället i akt att ge dig ett nackskott.”

”Med tanke på alla rykten som redan är i omlopp om oss får i alla fall vänkretsen något nytt att skvallra om”, hade Mikael försökt skämta. Hon hade inte varit det minsta road.

”Jag har ingen plan B men jag tror att vi gör ett misstag.”

”Det är enda lösningen”, hade Mikael replikerat. ”Om tidningen kollapsar blir allt slit meningslöst. Du vet att vi redan nu har förlorat stora intäkter. Hur gick det förresten med det där dataföretaget?”

Hon hade suckat. ”Javars, de meddelade i morse att de inte vill annonsera i januarinumret.”

”Och Wennerström har en försvarlig aktiepost i företaget. Det är ingen slump.”

”Nej, men vi kan ragga upp nya annonsörer. Wennerström må vara finansmogul, men han äger inte allt här i världen och vi har också kontakter.”

Mikael hade lagt armen om Erika och dragit henne intill sig.

”En dag ska vi nita Hans-Erik Wennerström så att det skälver på Wall Street. Men inte i dag. Millennium måste bort ur fokus. Vi kan inte riskera att förtroendet för tidningen helt havererar.”

”Jag vet allt det där, men jag framstår som en jävla bitch och du blir försatt i en vedervärdig situation om vi låtsas att det finns en schism mellan dig och mig.”

”Ricky, så länge du och jag litar på varandra så har vi en chans. Vi får spela på gehör och just nu är det dags för reträtt.”

Hon hade motvilligt erkänt att det låg en dyster logik i hans slutsatser.

KAPITEL 4: Måndag 23 december – Torsdag 26 december

Erika hade stannat hos Mikael Blomkvist över helgen. De hade i stort sett bara lämnat sängen för toalettbesök och matlagning, men de hade inte enbart älskat med varandra; de hade också legat skavfötters i timmar och diskuterat framtiden, vägt konsekvenser, möjligheter och odds mot varandra. När måndagsmorgonen grydde var det dagen före julafton och Erika hade kysst honom farväl – *until the next time* – och åkt hem till sin man.

Mikael tillbringade måndagen med att först diska och röja upp i lägenheten och därefter promenera till redaktionen för att städa ur sitt arbetsrum. Han tänkte inte för en sekund bryta med tidningen, men han hade slutligen övertygat Erika om att det under en tid var viktigt att separera Mikael Blomkvist från tidskriften *Millennium*. Tills vidare tänkte han arbeta hemifrån sin lägenhet på Bellmansgatan.

Han var ensam på redaktionen. Det var julstängt och medarbetarna var utflugna. Han höll på att sortera ned papper och böcker i en flyttkartong när telefonen ringde.

”Jag söker Mikael Blomkvist”, frågade en hoppfull men obekant röst i andra änden.

”Det är jag.”

”Förlåt att jag stör så här dan före dan. Mitt namn är Dirch Frode.” Mikael antecknade automatiskt namnet och klockslaget. ”Jag är advokat och representerar en klient som mycket gärna skulle vilja ha ett samtal med dig.”

”Tja, be din klient ringa.”

”Jag menar att han vill träffa dig personligen.”

”Okej, boka en tid och skicka upp honom på kontoret. Men skynda på i så fall; jag håller på att tömma skrivbordet.”

”Min klient skulle väldigt gärna vilja att du besökte honom. Han är bosatt i Hedestad – det tar bara tre timmar med tåg.”

Mikael slutade sortera papper. Massmedia har en förmåga att locka fram de mest vanvettiga människor som ringer in befängda tips. Varenda tidningsredaktion i världen får samtal från UFO-loger, grafologer, scientologer, paranoiker och allsköns konspirationsteoretiker.

Mikael hade vid ett tillfälle lyssnat på ett föredrag av författaren Karl Alvar Nilsson på ABF-huset i samband med årsdagen av mordet på statsminister Olof Palme. Föredraget var helt seriöst och i publiken fanns Lennart Bodström och andra gamla vänner till Palme. Men även ett förbluffande stort antal privatspanare hade infunnit sig. En av dem var en kvinna i fyrtioårsåldern som i samband med den obligatoriska frågestunden hade greppat mikrofonen och därefter sänkt rösten till en knappt hörbar viskning. Redan detta förebådade en intressant utveckling och ingen var särskilt förvånad då kvinnan inledde med att fastslå: ”*Jag vet vem som mördade Olof Palme*”. Från scenen föreslogs aningen ironiskt att om kvinnan ägde denna högst dramatiska information så vore det av intresse om hon snarast delgav Palmeutredningen sin kunskap. Hon hade snabbt replikerat med en knappt hörbar viskning: ”*Det kan jag inte – det är för farligt!*”

Mikael undrade om Dirch Frode var ytterligare en i raden av besjälade sanningssägare som tänkte avslöja det hemliga mentalsjukhus där Säpo bedrev experiment i hjärnkontroll.

”Jag gör inte hembesök”, svarade han kort.

”I så fall hoppas jag att jag kan övertala dig att göra ett undantag. Min klient är över åttio år och för honom är det en ansträngande resa att ta sig ned till Stockholm. Om du insisterar kan vi säkert ordna något, men sanningen att säga vore det att föredra om du kunde ha vänligheten ...”

”Vem är din klient?”

”En person som jag misstänker att du hört talas om genom ditt arbete. Henrik Vanger.”

Mikael lutade sig häpet bakåt. Henrik Vanger – jovisst hade han hört talas om honom. Industriledare och före detta vd för Vangerkoncernen, som en gång i tiden hade varit synonymt med sågverk, skog, gruvor, stål, metallindustri, textil, tillverkning och export. Henrik Vanger hade varit en av de verkligt stora på sin tid, med ett rykte om sig att vara en hederlig gammaldags patriark som inte vek sig i snålblåst. Han tillhörde grundkursen i svenskt näringsliv, en av den gamla skolans tjugotaggare, tillsammans med sådana som Matts Carlgren i MoDo och Hans Werthén på gamla Electrolux. Ryggraden i folkhemmets industri och så vidare.

Men Vangerkoncernen, fortfarande ett familjeföretag, hade de senaste tjugofem åren härjats av strukturrationaliseringar, börskriser, räntekriser, konkurrens från Asien, vikande export och annat otyg som sammantaget hade förpassat namnet Vanger till bakvattnet. Företaget leddes i dag av Martin Vanger, vars namn Mikael associerade med en rundnätt man med yvigt hår som någon gång fladdrat förbi i TV-rutan men som han inte kände till särskilt väl. Henrik Vanger hade varit borta ur bilden i säkert tjugo år och Mikael visste inte ens att han fortfarande levde.

”Varför vill Henrik Vanger träffa mig?” var den naturliga följdfrågan.

”Jag är ledsen. Jag är Henrik Vangers advokat sedan många år men han måste själv berätta vad han vill. Däremot kan jag säga så mycket som att Henrik Vanger vill diskutera ett eventuellt arbete med dig.”

”Arbete? Jag har inte den ringaste avsikt att börja arbeta för Vangerföretagen. Behöver ni en pressekreterare?”

”Inte riktigt den sortens arbete. Jag vet inte hur jag ska uttrycka mig mer än att säga att Henrik Vanger är synnerligen angelägen om att få träffa dig och konsultera dig i ett privat ärende.”

”Du är mer än lovligt tvetydig.”

”Jag ber om ursäkt för det. Men finns det någon möjlighet att övertala dig att göra ett besök i Hedestad? Vi betalar naturligtvis resan och ett rimligt arvode.”

”Du ringer lite olämpligt. Jag har en del att stå i och ... jag antar att du har sett rubrikerna om mig de senaste dagarna.”

”Wennerströmaffären?” Dirch Frode skrockade plötsligt i andra änden av luren. ”Jo, den har haft ett visst underhållningsvärde. Men sanningen att säga var det just uppmärksamheten kring rättegången som fick Henrik Vanger att lägga märke till dig.”

”Jaså? Och när skulle Henrik Vanger vilja ha besök av mig?” undrade Mikael.

”Så snart som möjligt. I morgon är det julafton och jag antar att du vill vara ledig. Vad sägs om annandag jul? Eller i mellandagarna?”

”Bråttom värre, alltså. Jag är ledsen, men om jag inte får någon rimlig ledtråd till vad besöket går ut på så ...”

”Snälla du, jag försäkrar dig att inbjudan är fullkomligt seriös. Henrik Vanger vill konsultera just dig och ingen annan. Han vill erbjuda dig ett frilansuppdrag om du är intresserad. Jag är bara en budbärare. Vad saken handlar om måste han själv förklara.”

”Det här är ett av de mer befängda samtal jag fått på länge. Låt mig tänka på saken. Hur kan jag nå dig?”

När Mikael lagt på luren blev han sittande och betraktade bråten på skrivbordet. Han kunde för sitt liv inte begripa varför Henrik Vanger skulle vilja träffa honom. Mikael var egentligen inte särskilt intresserad av att resa till Hedestad, men advokat Frode hade lyckats göra honom nyfiken.

Han slog på sin dator, gick in på <www.google.com> och sökte på Vangerföretagen. Han fick hundratals träffar – Vangerkoncernen befann sig i bakvattnet men förekom fortfarande så gott som dagligen i media. Han sparade ett dussintal artiklar som analyserade företaget och sökte därefter i tur och ordning på Dirch Frode, Henrik Vanger och Martin Vanger.

Martin Vanger förekom flitigt i egenskap av nuvarande vd för Vangerföretagen. Advokat Dirch Frode höll en låg profil, han var styrelsemedlem i Hedestads golfklubb och nämndes i samband med Rotary. Henrik Vanger förekom med ett undantag endast i samband med texter som gav bakgrund till Vangerföretagen. Lokaltidningen *Hedestads-Kuriren* hade dock uppmärksammat den förne industrimagnaten på åttioårsdagen, två år tidigare, och reportern hade gjort ett snabbporträtt. Mikael printade ut några av de texter som tycktes innehålla substans och fick ihop en mapp på ett femtiotal sidor. Därefter städade han färdigt sitt skrivbord, packade flyttkartongerna och gick hem. Han var inte säker på när eller om han skulle återvända.

Lisbeth Salander tillbringade julafton på Äppelvikens sjukhem i Upplands-Väsby. Hon hade köpt med sig julklappar i form av en eau de toilette från Dior och en engelsk julkaka från Åhléns. Hon drack kaffe och betraktade den fyrtiosexåriga kvinna som med klumpiga fingrar försökte pilla upp knuten på julklappssnöret. Salander hade ömhet i blicken, men hon upphörde aldrig att förvåna sig över att den främmande kvinnan mitt emot henne var hennes mor. Hur hon än försökte kunde hon inte spåra minsta likhet i vare sig utseende eller personlighet.

Modern gav slutligen upp sina ansträngningar och tittade hjälplöst på paketet. Det var inte en av hennes bättre dagar. Lisbeth Salander sköt fram saxen som hela tiden legat synlig på bordet och modern sken plötsligt upp som om hon vaknade till.

”Du måste tycka att jag är dum.”

”Nej, mor. Du är inte dum. Men livet är orättvist.”

”Har du träffat din syster?”

”Inte på länge.”

”Hon besöker mig aldrig.”

”Jag vet det, mor. Hon besöker inte mig heller.”

”Arbetar du?”

”Ja, mor. Jag klarar mig bra.”

”Var bor du någonstans? Jag vet inte ens var du bor.”

”Jag bor i din gamla lägenhet på Lundagatan. Jag har bott där i flera år. Jag fick överta kontraktet.”

”Till sommaren kanske jag kan hälsa på dig.”

”Javisst. Till sommaren.”

Modern fick slutligen upp julklappen och sniffade förtjust på doften. ”Tack, Camilla”, sa modern.

”Lisbeth. Det är jag som är Lisbeth. Camilla är min syster.”

Modern såg generad ut. Lisbeth Salander föreslog att de skulle gå till TV-rummet.

Mikael Blomkvist tillbringade Kalle Anka-timmen på julafton med att besöka sin dotter Pernilla hos sin förra fru Monica och hennes nye man i villan i Sollentuna. Han hade julklappar till Pernilla; efter att ha diskuterat saken med Monica hade de kommit överens om att ge dottern en iPod, en mp3-spelare inte nämnvärt större än en tändsticksask men som kunde rymma hela Pernillas skivsamling. Vilken var ganska omfattande. Det blev en rätt dyr present.

Far och dotter tillbringade en timme i varandras sällskap i hennes rum på övervåningen. Mikael och Pernillas mamma hade skilt sig då hon bara var fem år och hon hade fått en ny pappa då hon var sju. Det var inte det att Mikael hade undvikit kontakt; Pernilla hade besökt honom någon gång i månaden och tillbringat veckolånga semestrar i stugan i Sandhamn. Det var heller inte så att Monica försökt avstyra kontakten eller att Pernilla inte trivdes i sin pappas sällskap – tvärtom, den tid de tillbringat tillsammans hade de oftast kommit bra överens. Men Mikael hade huvudsakligen låtit sin dotter bestämma i vilken utsträckning hon ville ha kontakt med honom, särskilt sedan Monica hade gift om sig. Det hade funnits några år i början av tonåren då kontakten nästan helt upphört och det var först de senaste två åren som hon velat träffa honom oftare.

Dottern hade följt hans rättegång med en fast övertygelse om att det var som Mikael försäkrade; han var oskyldig men kunde inte bevisa det.

Hon berättade om en möjlig pojkvän i en parallellklass på gymnasiet, och överraskade honom med att avslöja att hon blivit medlem i en lokal kyrka och ansåg sig vara troende. Mikael avstod från kommentarer.

Han blev inbjuden att stanna på middag men avböjde; han hade redan kommit överens med sin syster om att tillbringa julafton hos henne och hennes familj i villan i yuppiereservatet vid Stäket.

På morgonen hade han också fått en inbjudan att fira jul med Erika och hennes man i Saltsjöbaden. Han hade tackat nej i förvisningen om att det måste finnas en gräns för Greger Beckmans välvilliga inställning till triangeldramer och han hade ingen önskan att utröna var den gränsen gick. Erika hade invänt att det faktiskt var just hennes make som föreslagit inbjudan och retade honom för att han inte vågade ställa upp på en riktig trekant. Mikael hade skrattat – Erika visste att han var enfaldigt heterosexuell och att erbjudandet inte var allvarligt menat – men beslutet att inte tillbringa julafton i samkväm med sin älskarinnas make hade varit orubbligt.

Följaktligen knackade han istället på hos sin syster Annika Blomkvist, gift Giannini, där hennes italiensktättade man, två barn och en pluton från hennes mans släkt just höll på att skära upp julsinkan. Under middagen svarade han på frågor om rättegången och erhöll diverse välmenta men fullständigt meningslösa råd.

Den enda som inte kommenterade domen var Mikael syster – men hon var å andra sidan den enda advokaten i rummet. Annika hade seglat igenom juridikstudierna och arbetat som tingsnotarie och biträdande åklagare i några år innan hon tillsammans med några vänner öppnat en egen advokatbyrå med kontor på Kungsholmen. Hon hade specialiserat sig på familjerätt och utan att Mikael egentligen hade märkt hur det hade gått till hade hans lillasyster börjat dyka upp i tidningar och i paneldebatter i TV som känd feminist och kvinnorrättsadvokat. Hon representerade ofta kvinnor som hotades eller förföljdes av äkta män och forna pojkvänner.

När Mikael hjälpte henne att duka fram kaffet lade hon handen på hans arm och frågade hur han mädde. Han förklarade att han kände sig som en påse skit.

”Anlita en riktig advokat nästa gång”, sa hon.

”I det här fallet hade det nog inte hjälpt vem som än varit min advokat.”

”Vad hände egentligen?”

”Vi tar det en annan gång, syrran.”

Hon gav honom en kram och pussade honom på kinden innan de gick ut med julkaka och kaffekoppar.

Vid sjutiden på kvällen ursäktade sig Mikael och bad att få låna telefonen i köket. Han ringde Dirch Frode och kunde höra ett sorl av röster i bakgrunden.

”God jul”, hälsade Frode. ”Har du bestämt dig?”

”Jag har ingenting för mig och du har lyckats väcka min nyfikenhet. Jag kommer upp på annandagen om det passar.”

”Utmärkt, utmärkt. Om du visste hur oerhört nöjd jag blir av ditt besked. Förlåt, jag har barn och barnbarn på besök och hör knappt ett ord av vad du säger. Kan jag få ringa dig i morgon och komma överens om tidpunkten?”

Mikael Blomkvist ångrade sitt beslut redan innan kvällen var över, men då kändes det för krångligt att ringa återbud, och på annandagens morgon satte han sig på tåget norrut. Mikael hade körkort men hade aldrig brytt sig om att skaffa någon bil.

Frode hade rätt i att det inte var någon lång resa. Han passerade Uppsala och därefter började det glesa pärlbandet av små industristäder längs Norrlandskusten. Hedestad var en av de mindre, lite mer än en timme norr om Gävle.

Natten till annandagen hade det snöat våldsamt, men det hade klarnat och luften var iskall då han klev av på järnvägsstationen. Mikael insåg omedelbart att han hade fel kläder för ett norrländskt vinterväder, men Dirch Frode visste hur han såg ut, fångade godmodigt upp honom på perrongen och ledde honom raskt till värmen i en Mercedes. Inne i Hedestad var snöröjningen i full gång och Frode kryssade försiktigt mellan höga plogkanter. Snön kändes som en exotisk kontrast till Stockholm, nästan som en främmande värld. Ändå var han bara lite mer än tre timmar från Sergels torg. Mikael sneglade på advokaten; ett kantigt ansikte med glest, vitt stubbat hår och tjocka glasögon på en kraftig näsa.

”Första gången i Hedestad?” frågade Frode.

Mikael nickade.

”Gammal industristad med hamn. Inte stor, bara 24 000 invånare. Men folk trivs här. Henrik bor i Hedeby – det är precis vid södra infarten till stan.”

”Du bor också här?” frågade Mikael.

”Det blev så. Jag är född i Skåne, men började arbeta för Vanger direkt efter examen 1962. Jag är affärsjurist och med åren blev jag och Henrik vänner. I dag är jag egentligen pensionär, med Henrik som enda återstående klient. Han är förstås också pensionär och behöver inte mina tjänster så ofta.”

”Bara för att ragga upp journalister med skamfilat rykte.”

”Underskatta inte dig själv. Du är inte den ende som förlorat en match mot Hans-Erik Wennerström.”

Mikael sneglade på Frode, osäker på hur han skulle tolka repliken.

”Har den här inbjudan något med Wennerström att göra?” frågade han.

”Nej”, svarade Frode. ”Men Henrik Vanger tillhör inte direkt Wennerströms vänkrets och han har följt rättegången med intresse. Men han vill träffa dig i ett helt annat ärende.”

”Som du inte vill berätta om.”

”Som det inte är min sak att berätta om. Vi har ordnat så att du kan övernatta hemma hos Henrik Vanger. Om du inte vill det kan vi boka in dig på Stora hotellet inne i stan.”

”Tja, jag tar kanske kvällståget tillbaka till Stockholm.”

Vid infarten till Hedeby var det fortfarande oplogat och Frode baxade fram bilen i frusna hjulspår. Det var en kärna av gammal trähusbebyggelse av bruksortsformat längs Bottenhavet. I omgivningarna fanns modernare och större villor. Byn började på fastlandet och spillde över en bro till en kuperad ö. På fastlandssidan stod en liten vit stenkyrka vid brofästet och mitt emot lyste en gammaldags ljusreklam med texten *Susannes Brokafé och Bageri*. Frode fortsatte rakt fram ungefär

hundra meter och svängde upp till vänster på en nyskottad gårdsplan framför en stenbyggnad. Gården var för liten för att kallas herrgård men betydligt större än den övriga bebyggelsen, och den signalerade tydligt att detta var husbondens domän.

”Det här är Vangerska gården”, sa Dirch Frode. ”En gång var det liv och rörelse här, men i dag bor bara Henrik och en hushållerska i huset. Det finns gott om gästrum.”

De klev ur bilen. Frode pekade norrut.

”Traditionellt brukar den som leder Vangerkoncernen bo här, men Martin Vanger ville ha någonting modernare och byggde villan längst ut på udden.”

Mikael såg sig omkring och undrade vilken galen impuls han hade tillfredsställt genom att acceptera advokat Frodes inbjudan. Han bestämde sig för att om möjligt återvända till Stockholm redan samma kväll. En stentrappa ledde till entrén men innan de hunnit fram öppnades dörren. Mikael kände omedelbart igen Henrik Vanger från Internet.

På bilderna hade han varit yngre men han såg förvånansvärt kraftfull ut för att vara åttiotvå år gammal; en senig kropp med ett kärvt och väderbitet ansikte och yvigt, bakåtkammat grått hår som antydde att hans gener inte uppmuntrade till skullighet. Han var klädd i välstrukna mörka byxor, vit skjorta och en sliten brun vardagskofta. Han hade en smal mustasch och tunna stålbågade glasögon.

”Det är jag som är Henrik Vanger”, hälsade han. ”Tack för att du ville besöka mig.”

”Hej. Det var en överraskande inbjudan.”

”Kom in i värmen. Jag har ställt i ordning ett gästrum; vill du fräscha upp dig? Vi äter middag lite senare. Det här är Anna Nygren som sköter om mig.”

Mikael skakade hastigt hand med en kortvuxen kvinna i sextioårsåldern som tog hans rock och hängde in den i en garderob. Hon erbjöd Mikael tofflor som skydd mot golvdraget.

Mikael tackade och vände sig därefter till Henrik Vanger: ”Jag är inte säker på att jag stannar ända till middagen. Det beror lite på vad den här leken går ut på.”

Henrik Vanger växlade ett ögonkast med Dirch Frode. Det fanns ett samförstånd mellan de båda männen som Mikael inte kunde tolka.

”Jag tror att jag tar tillfället i akt att lämna er”, sa Dirch Frode. ”Jag måste hem och tukta barnbarnen innan de river huset.”

Han vände sig till Mikael.

”Jag bor till höger på andra sidan bron. Du kan promenera dit på fem minuter; det är nedanför konditoriet och tredje villan mot vattnet. Och om jag behövs så är det bara att ringa.”

Mikael passade på att sticka ned handen i kavajfickan och knäppa på en bandspelare. *Paranoid, jag?* Han hade ingen aning om vad Henrik Vanger ville, men efter det gångna årets bråk med Hans-Erik Wennerström ville han ha en exakt dokumentation av alla märkliga händelser i sin omgivning och en plötslig inbjudan till Hedestad tillhörde definitivt den kategorin.

Den forne industrimannen klappade Dirch Frode på axeln till avsked och drog igen ytterdörren innan han fokuserade sitt intresse på Mikael.

”I så fall ska jag kanske gå rakt på sak. Det är ingen lek. Jag vill prata med dig, men det jag har att säga fordrar ett längre samtal. Jag ber dig att lyssna på vad jag har att säga och först därefter bestämma dig. Du är journalist och jag vill anlita dig till ett frilansuppdrag. Anna har dukat fram kaffe i mitt arbetsrum en trappa upp.”

Henrik Vanger visade vägen och Mikael följde efter. De kom in i ett avlångt arbetsrum, närmare 40 kvadratmeter stort, mot husets gavel. Den ena långväggen dominerades av en 10 meter lång bokhylla från golv till tak, med en makalös blandning av skönlitteratur, biografier, böcker om historia,

faktaböcker om handel och industri och A4-pärmar. Böckerna var insorterade utan någon synbar ordning. Det såg ut som en bokhylla som användes, och Mikael drog slutsatsen att Henrik Vanger var en läsande människa. Den motsatta långsidan dominerades av ett skrivbord i mörk ek, placerat så att den som satt vid skrivbordet hade ansiktet ut mot rummet. Väggen innehöll en stor samling tavlor med pressade blommor i pedantiska rader.

Genom fönstret på gaveln hade Henrik Vanger uppsikt över bron och kyrkan. Där fanns en soffgrupp med serveringsbord där Anna hade dukat fram porslin, en termos, hembakade bullar och kakor.

Henrik Vanger gjorde en inbjudande gest som Mikael låtsades att han inte uppfattade; han gjorde istället en nyfiken rundvandring och granskade först bokhyllan och därefter väggen med tavlorna. Skrivbordet var välstädat, med några enstaka papper i en trave. Längst ut på bordet stod ett inramat fotografi av en ung mörkhårig flicka, vacker men med okynnig blick; *en ung dam på väg att bli farlig*, tänkte Mikael. Bilden var uppenbarligen ett konfirmationsporträtt som bleknat, och gav intryck av att ha stått där i många år. Mikael blev plötsligt medveten om att Henrik Vanger iakttog honom.

”Kommer du ihåg henne, Mikael?” frågade han.

”Kommer ihåg?” Mikael höjde på ögonbrynen.

”Ja, du har träffat henne. Du har faktiskt befunnit dig i det här rummet tidigare.”

Mikael såg sig omkring och skakade på huvudet.

”Nej, hur skulle du kunna komma ihåg. Jag kände din far. Jag anlidade Kurt Blomkvist som installatör och maskintekniker flera gånger på 1950- och 1960-talet. Han var en begåvad karl. Jag försökte övertala honom att studera vidare och bli ingenjör. Du var här hela sommaren 1963, då vi bytte maskinpark i pappersbruket här i Hedestad. Det var svårt att hitta bostad åt din familj och vi löste det genom att ni fick bo i det lilla trähuset på andra sidan vägen. Du kan se huset härifrån fönstret.”

Henrik Vanger gick fram till skrivbordet och lyfte upp porträttet.

”Det här är Harriet Vanger, sondotter till min bror Richard Vanger. Hon passade dig åtskilliga gånger den sommaren. Du var två år och skulle fylla tre. Eller kanske var du tre år redan – jag minns inte. Hon var tretton år.”

”Du får förlåta mig, men jag har inte det minsta minne av det du berättar.” Mikael var inte ens övertygad om att Henrik Vanger talade sanning.

”Det förstår jag. Men jag minns faktiskt dig. Du sprang omkring överallt här på gården med Harriet i släptåg. Jag kunde höra dina skrik så fort du snubblade någonstans. Jag minns att jag gav dig en leksak vid något tillfälle, en gul traktor i plåt som jag själv hade lekt med som barn och som du blev vanvettigt förtjust i. Jag tror att det var färgen.”

Mikael blev plötsligt kall inombords. Han mindes faktiskt den gula traktorn. När han blev äldre hade den stått som prydnad på en hylla i hans pojkrum.

”Minns du? Kommer du ihåg leksaken?”

”Jag kommer ihåg den. Det kan kanske roa dig att veta att den traktorn fortfarande finns kvar, på Leksaksmuseum vid Mariatorget i Stockholm. Jag donerade den när de efterlyste gamla originalleksaker för tio år sedan.”

”Verkligen?” Henrik Vanger skrockade förtjust. ”Låt mig visa dig ...”

Den gamle gick fram till bokhyllan och drog fram ett fotoalbum från en av de nedre hyllorna. Mikael noterade att han uppenbarligen hade svårt att böja sig och var tvungen att ta stöd mot bokhyllan då han skulle räta på sig igen. Henrik Vanger tecknade till Mikael att slå sig ned i soffgruppen medan han bläddrade i albumet. Han visste vad han letade efter och lade strax albumet på

serveringsbordet. Han pekade på en svartvit amatörbild där fotografens skugga syntes i nederkanten. I förgrunden fanns en liten ljus pojke i kortbyxor som med konfunderad och lite ängslig min stirrade in i kameran.

”Det här är du den sommaren. Dina föräldrar sitter i trädgårdsmöblerna i bakgrunden. Harriet är lite skymd av din mor och pojken till vänster om din far är Harriets bror, Martin Vanger, som i dag leder Vangerkoncernen.”

Mikael hade inga svårigheter att känna igen sina föräldrar. Hans mor var synbarligt gravid – hans syster var alltså på väg. Han betraktade bilden med blandade känslor medan Henrik Vanger hällde upp kaffe och sköt fram fatet med bullar.

”Jag vet att din far är död. Lever din mor?”

”Nej”, svarade Mikael. ”Hon dog för tre år sedan.”

”Det var en trevlig kvinna. Jag minns henne mycket väl.”

”Men jag är övertygad om du inte bett mig komma hit för att prata gamla minnen om mina föräldrar.”

”Det har du helt rätt i. Jag har förberett vad jag ska säga till dig i flera dagar men nu när jag äntligen har dig framför mig så vet jag inte riktigt i vilken ände jag ska börja. Jag antar att du läst in dig något på mig innan du kom upp hit. Då vet du att jag en gång i tiden hade stort inflytande på svensk industri och arbetsmarknad. I dag är jag en gammal gubbe som rimligen snart ska dö, och döden är kanske en alldeles utmärkt utgångspunkt för det här samtalet.”

Mikael tog en klunk svart kaffe – *kokkaffe* – och undrade vart historien skulle leda.

”Jag har ont i höften och svårt att gå långa promenader. En dag kommer du själv att upptäcka hur orken tryter hos gamla gubbar, men jag är varken morbid eller senil. Jag är alltså inte besatt av döden, men jag befinner mig i den ålder då jag måste acceptera att min tid är på väg att rinna ut. Det kommer en tidpunkt då man vill göra bokslut och reda ut det som är oavslutat. Förstår du hur jag menar?”

Mikael nickade. Henrik Vanger pratade med tydlig och stadig röst och Mikael hade redan dragit slutsatsen att den gamle varken var senil eller irrationell. ”Jag är mest nyfiken på varför jag är här”, upprepade han.

”Jag har bett dig komma hit därför att jag vill be dig om hjälp med det där bokslutet jag talade om. Jag har några saker ouppklarade.”

”Varför just mig? Jag menar ... vad får dig att tro att jag skulle kunna hjälpa dig?”

”Därför att precis då jag började fundera på att anlita någon blev ditt namn aktuellt i Wennerströmaffären. Jag visste ju vem du var. Och kanske därför att du satt i mitt knä då du var en liten parvel.” Han viftade avvärjande med handen. ”Nej, missförstå mig inte. Jag räknar inte med att du ska hjälpa mig av sentimentala skäl. Jag förklarar bara varför jag fick impulsen att kontakta just dig.”

Mikael skrattade vänligt. ”Nja, det är då ett knä som jag inte har minsta minne av. Men hur kunde du veta vem jag var? Jag menar, det här var i början av 1960-talet.”

”Förlåt, du missförstod mig. Ni flyttade till Stockholm när din pappa fick jobb som verkstadschef på Zarinders Mekaniska. Det var ett av många företag som ingick i Vangerkoncernen och det var jag som ordnade jobbet åt honom. Han saknade utbildning, men jag visste ju vad han gick för. Jag träffade din pappa flera gånger under årens lopp då jag hade ärenden till Zarinders. Vi var väl inte nära vänner, men vi stannade till och pratades vid. Sista gången jag träffade honom var året innan han avled och då berättade han att du hade kommit in på journalisthögskolan. Han var väldigt stolt. Sedan blev du ju strax rikskänd i samband med den där rånarligan – *Kalle Blomkvist* och allt det där. Jag har följt dig och läst många av dina texter genom åren. Jag läser faktiskt *Millennium*

ganska ofta.”

”Okej, jag förstår. Men exakt vad är det du vill att jag ska göra?”

Henrik Vanger tittade ned på sina händer en kort stund och smuttade därefter på kaffet som om han behövde en liten paus innan han äntligen kunde börja närma sig sitt ärende.

”Mikael, innan jag går in på det skulle jag vilja göra en överenskommelse med dig. Jag vill att du ska göra två saker för mig. Det ena är en förevändning och det andra är mitt verkliga ärende.”

”Vad för överenskommelse?”

”Jag kommer att berätta en historia i två delar för dig. Den ena delen handlar om familjen Vanger. Det är förevändningen. Det är en lång och mörk historia, men jag ska försöka hålla mig till den osminkade sanningen. Den andra delen av historien handlar om mitt egentliga ärende. Jag tror att du bitvis kommer att uppfatta min berättelse som ... galenskap. Det jag vill är att du lyssnar färdigt på min historia – på vad jag vill att du ska göra och även vad jag erbjuder – innan du fattar beslut om huruvida du vill åta dig jobbet eller inte.”

Mikael suckade. Det var uppenbart att Henrik Vanger inte hade för avsikt att kort och koncist lägga fram sitt ärende och släppa iväg honom till eftermiddagståget. Mikael hade en bestämd känsla av att om han ringde Dirch Frode och bad honom om skjuts till stationen så skulle bilen vägra starta i kylan.

Den gamle måste ha ägnat stor tid åt att fundera ut hur han skulle kroka honom. Mikael fick en känsla av att allt som skett sedan han klev in i rummet var en regisserad föreställning; den inledande överraskningen om att han som barn hade träffat Henrik Vanger, bilden på föräldrarna i fotoalbumet och betoningen av att Mikael Blomkvist var och att han på avstånd hade följt hans karriär genom åren ... alltsammans hade förmodligen en fast kärna av sanning men det var också ganska elementär psykologi. Henrik Vanger var med andra ord en god manipulatör med mångårig vana av betydligt tuffare människor i slutna styrelserum. Han hade inte blivit en av Sveriges ledande industrimagnater av en slump.

Mikael slutsats var att Henrik Vanger ville att han skulle göra någonting som han förmodligen inte hade den ringaste lust att göra. Det enda som återstod var att lista ut vari detta bestod och därefter tacka nej. Och möjligen hinna med eftermiddagståget.

”Sorry, no deal”, svarade Mikael. Han tittade på klockan. ”Jag har varit här i tjugo minuter. Jag ger dig exakt trettio minuter att berätta vad du vill. Därefter ringer jag en taxi och åker hem.”

För ett ögonblick föll Henrik Vanger ur rollen som godhjärtad patriark och Mikael kunde ana den hänsynslöse industriledaren i sin krafts dagar då denne drabbats av en motgång eller tvingats ta itu med någon trilskande styrelsejunior. Snabbt kröktes hans mun av ett bistert leende.

”Jag förstår.”

”Det hela är mycket enkelt. Du behöver inte gå några omvägar. Säg vad du vill att jag ska göra så kan jag nog bedöma om jag vill göra det eller inte.”

”Om jag inte kan övertala dig på trettio minuter så kommer jag inte att kunna göra det på trettio dagar heller, menar du.”

”Något åt det hållet.”

”Men min berättelse är faktiskt lång och komplicerad.”

”Förkorta och förenkla. Det gör vi inom journalistiken. Tjugonio minuter.”

Henrik Vanger höll upp en hand. ”Det räcker. Jag har förstått din poäng. Men det är aldrig god psykologi att överdriva. Jag behöver en människa som kan forska och tänka kritiskt, men som också

har integritet. Jag tror att du har det och det är inget smicker. En bra journalist bör rimligen besitta dessa egenskaper och jag läste din bok *Tempelriddarna* med stort intresse. Det är helt sant att jag valde dig därför att jag kände din far och därför att jag vet vem du är. Om jag förstått saken rätt har du fått sparken från din tidning efter Wennerströmaffären – eller åtminstone lämnat på egen begäran. Det betyder att du för närvarande inte är anställd någonstans och det krävs ingen större begåvning för att begripa att du förmodligen befinner dig i ekonomiskt trångmål.”

”Då kan du passa på att utnyttja min belägenhet, menar du?”

”Kanske är det sant. Men Mikael – får jag kalla dig Mikael? – jag tänker inte ljuga för dig eller hitta på osanna förevändningar. Jag är för gammal för sådant. Om du inte gillar vad jag säger så får du be mig dra åt skogen. Då får jag leta rätt på någon annan som vill jobba åt mig.”

”Okej, vari består jobbet som du vill erbjuda mig?”

”Hur mycket vet du om familjen Vanger?”

Mikael slog ut med händerna. ”Tja, ungefär det jag har hunnit läsa på nätet sedan Frode ringde mig i måndags. På din tid var Vangerkoncernen en av Sveriges tyngsta industrikoncerner, i dag är företaget betydligt reducerat. Martin Vanger är vd. Okej, jag vet en hel del annat, men vart vill du komma?”

”Martin är ... han är en bra människa men i grund och botten en lättvindsseglare. Han är alldeles otillräcklig som vd för en koncern i kris. Han vill modernisera och specialisera – vilket är rätt tänkt – men han har svårt att driva igenom sina idéer och ännu svårare att klara finansieringen. För tjugofem år sedan var Vangerkoncernen en allvarlig konkurrent till Wallenbergsfären. Vi hade omkring 40 000 anställda i Sverige. Det gav sysselsättning, arbetstillfällen och inkomster för hela landet. I dag finns de flesta av dessa arbetstillfällen i Korea eller Brasilien. I dag är det drygt 10 000 anställda och om ett eller två år – om Martin inte får luft under vingarna – kommer vi att vara nere i kanske 5 000 anställda, huvudsakligen i små tillverkningsindustrier. Med andra ord – Vangerföretagen håller på att förpassas till historiens soptipp.”

Mikael nickade. Det Henrik Vanger berättade var ungefär vad han själv hade kommit fram till efter en stund framför datorn.

”Vangerföretagen är fortfarande ett av landets få renodlade familjeföretag, med ett drygt trettio-tal familjemedlemmar som minoritetsdelägare i varierande utsträckning. Detta har alltid varit koncernens styrka men också vår största svaghet.”

Henrik Vanger gjorde en konstupaus och talade med intensitet i rösten. ”Mikael, du kan ställa frågor senare, men jag vill att du tror mig på mitt ord då jag säger att jag avskyr de flesta av medlemmarna i familjen Vanger. Min familj består mestadels av rövare, girigbukar, översittare och oduglingar. Jag ledde företaget i trettiofem år – nästan hela tiden inbegripen i oförsonliga strider med övriga familjemedlemmar. Det var de och inte konkurrerande företag eller staten som var mina värsta fiender.”

Han gjorde en paus.

”Jag sa att jag vill anlita dig för att göra två saker. Jag vill att du ska skriva en historik eller biografi över familjen Vanger. För enkelhetens skull kan vi kalla det för min självbiografi. Det kommer inte att bli någon kyrklig läsning, utan en historia om hat och familjebråk och omåttlig girighet. Jag ställer alla mina dagböcker och arkiv till ditt förfogande. Du får fritt tillträde till mina innersta tankar och du får publicera precis all skit du hittar utan förbehåll. Jag tror att den historien skulle få Shakespeare att framstå som lättsam familjeunderhållning.”

”Varför?”

”Varför jag vill publicera en skandalhistoria om familjen Vanger? Eller vad jag har för motiv

för att be dig skriva historien?”

”Bägge frågorna, antar jag.”

”Ärligt talat bryr jag mig inte om ifall boken blir publicerad eller inte. Men jag anser faktiskt att historien bör nedtecknas, om så endast i ett enda exemplar som du lämnar direkt till Kungliga biblioteket. Jag vill att min historia ska finnas tillgänglig för eftervärlden när jag dör. Mitt motiv för detta är det enklast tänkbara – hämnd.”

”Vem vill du hämnas på?”

”Du behöver inte tro mig, men jag har försökt att vara en hederlig människa, även som kapitalist och industriledare. Jag är stolt över att mitt namn är liktydigt med en man som hållit sitt ord och uppfyllt sina löften. Jag har aldrig spelat politiska spel. Jag har aldrig haft problem med att förhandla med fackföreningar. Till och med Tage Erlander hade respekt för mig på sin tid. För mig handlade det om etik; jag hade ansvar för tusentals människors levebröd och jag hade omsorg om mina anställda. Lustigt nog har Martin samma attityd, även om han är en helt annan sorts människa. Han har också försökt göra det rätta. Vi har kanske inte alltid lyckats, men på det hela taget finns det få saker som jag skäms över.”

”Dessvärre utgör nog jag och Martin sällsynta undantag i vår familj”, fortsatte Henrik Vanger. ”Det finns många orsaker till att Vangerföretagen i dag är på fallrepet, men en av de viktigaste är den kortsiktiga girighet som många av mina släktingar representerar. Om du åtar dig uppdraget kommer jag att förklara exakt hur min släkt burit sig åt då de skjutit koncernen i sank.”

Mikael funderade en stund.

”Okej. Jag ska inte ljuga för dig heller. Att skriva en sådan bok kommer att ta månader i anspråk. Jag har varken lust eller ork att göra det.”

”Jag tror att jag kan övertala dig.”

”Det tvivlar jag på. Men du sa att du ville att jag skulle göra två saker. Det här var alltså förevändningen. Vilket är ditt egentliga syfte?”

Henrik Vanger reste sig, återigen mödosamt, och hämtade fotografiet av Harriet Vanger från skrivbordet. Han placerade det framför Mikael.

”Orsaken till min önskan om att du ska skriva en biografi över familjen Vanger är att jag vill att du ska kartlägga individerna med en journalists ögon. Det ger dig också alibi för att rota i familjens historia. Det jag egentligen vill är att du ska lösa en gåta. Det är ditt uppdrag.”

”En gåta?”

”Harriet var alltså min bror Richards sondotter. Vi var fem bröder. Richard var äldst, född 1907. Jag var yngst, född 1920. Jag förstår inte hur Gud kunde åstadkomma denna barnaskara som ...”

För några sekunder tappade Henrik Vanger tråden och tycktes försjunken i egna tankar. Sedan vände han sig mot Mikael med ny beslutsamhet i rösten.

”Låt mig berätta om min bror Richard Vanger. Det är också ett smakprov ur den familjekrönika jag vill att du ska skriva.”

Han höll upp kaffe till sig själv och erbjöd Mikael påfyllning.

”1924, vid sjutton års ålder, var Richard en fanatisk nationalist och judehatare som anslöt sig till Svenska Nationalsocialistiska Frihetsförbundet, en av Sveriges allra första nazigrupper. Är det inte fascinerande att nazister alltid lyckas placera ordet *frihet* i sin propaganda?”

Henrik Vanger plockade fram ytterligare ett fotoalbum och bläddrade upp rätt sida.

”Här är Richard i sällskap med veterinär Birger Furugård, som snart blev ledare för den så

kallade Furugårdsrörelsen, som var det tidiga 1930-talets stora nazirörelse. Men Richard stannade inte hos honom. Bara något år senare blev han medlem i Sveriges Fascistiska Kamporganisation, SFKO. Där lärde han känna Per Engdahl och andra individer som med åren skulle bli nationens politiska skamfläckar.”

Han bläddrade en sida framåt i albumet. Richard Vanger i uniform.

”1927 tog han värvning i det militära – mot vår fars vilja – och under 1930-talet betade han av flertalet nazigrupper i landet. Om det existerade en sjuk konspirativ sammanslutning så kan du vara övertygad om att hans namn återfanns i medlemsmatrikeln. 1933 bildades Lindholmrörelsen, det vill säga Nationalsocialistiska Arbetarpartiet. Hur väl bevandrad är du i den svenska nazismens historia?”

”Jag är inte historiker men jag har läst en och annan bok.”

”1939 startade alltså andra världskriget och därefter finska vinterkriget. Ett stort antal aktivister i Lindholmrörelsen anslöt sig som Finlandsfrivilliga. Richard var en av dem; vid det laget var han kapten i svenska armén. Han stupade i februari 1940, strax innan fredsfördraget med Sovjetunionen. Han blev då en martyr i nazirörelsen och fick en egen kampgrupp uppkallad efter sig. Än i dag samlas ett antal stollar på en kyrkogård i Stockholm på årsdagen av Richard Vangers död för att hylla honom.”

”Jag förstår.”

”1926, då han var nitton år, umgicks han med en kvinna vid namn Margareta som var dotter till en lärare i Falun. De träffades i politiska sammanhang och hade ett förhållande som resulterade i en son, Gottfried, som föddes 1927. Richard gifte sig med Margareta då sonen föddes. Under första halvan av 1930-talet hade min bror placerat sin fru och sitt barn här i Hedestad medan han själv var stationerad vid regementet i Gävle. På fritiden reste han omkring och missionerade för nazismen. 1936 hade han en rejäl sammandrabbning med min far, vilket resulterade i att min far drog in allt ekonomiskt understöd till Richard. Därefter fick han klara sig på egen hand. Han flyttade med familjen till Stockholm och levde i relativt armod.”

”Han hade inga egna pengar?”

”Arvet han hade i koncernen var låst. Han kunde inte sälja utanför familjen. Till saken hör att Richard var en brutal hustyrann med få försonande drag. Han slog sin fru och han misshandlade sitt barn. Gottfried växte upp som en kuvad och hunsad pojke. Han var tretton år då Richard stupade; jag tror att det var Gottfrieds dittills lyckligaste dag. Min far förbarmade sig över änkan och barnet och tog upp dem hit till Hedestad, där han inhyste dem i en lägenhet och såg till att Margareta fick en dräglig tillvaro.”

”Om Richard hade representerat familjens mörka och fanatiska sida så representerade Gottfried den lättjefulla sidan. När han var i artonårsåldern tog jag mig an honom – han var trots allt min döde brors son – men du ska komma ihåg att åldersskillnaden mellan oss inte var stor. Jag var bara sju år äldre. Redan då satt jag i koncernens ledning och det var klart att jag var den som skulle ta över efter min far medan Gottfried närmast betraktades som en utbölning i familjen.”

Henrik Vanger funderade en stund.

”Min far visste inte riktigt hur han skulle bete sig mot sin sonson och det var jag som insisterade på att någonting måste göras. Jag gav honom arbete inom koncernen. Det var efter kriget. Han försökte nog göra ett anständigt jobb, men han hade svårt att koncentrera sig. Han var en slarver, en charmör och festprisse, han hade kvinnotycke och det fanns perioder då han drack för mycket. Jag har svårt att beskriva mina känslor för honom ... han var inte en odugling, men han var allt annat än pålitlig och gjorde mig ofta djupt besviken. Med åren blev han alkoholiserad och 1965 omkom han i en

drunkningsolycka. Det var här i andra änden av Hedebyön, där han hade en stuga som han låtit bygga och dit han brukade dra sig tillbaka för att dricka.

”Han är alltså Harriets och Martins far?” frågade Mikael och pekade mot porträttet på serveringsbordet. Mot sin vilja måste han erkänna att den gamles berättelse var intressant.

”Riktigt. I slutet av 1940-talet träffade Gottfried en kvinna vid namn Isabella Koenig, en ung tyska som kommit till Sverige efter kriget. Isabella var faktiskt en skönhet – jag menar att hon var strålande vacker som Greta Garbo eller Ingrid Bergman. Harriet fick nog sina gener från Isabella snarare än från Gottfried. Som du ser på fotografiet var hon mycket vacker redan då hon var fjorton år.”

Både Mikael och Henrik Vanger begrundade fotografiet.

”Men låt mig fortsätta. Isabella var född 1928 och lever fortfarande. Då hon var elva år började kriget och du kan föreställa dig hur det var att vara tonåring i Berlin medan bombplanen vräkte ut sina laster. Jag kan föreställa mig att då hon klev iland i Sverige kändes det som om hon kommit till paradiset på jorden. Dessvärre delade hon alltför många av Gottfrieds later; hon var slösaktig och festade ständigt och hon och Gottfried framstod ibland mer som supkamrater än äkta makar. Hon reste också flitigt i Sverige och utomlands och saknade på det hela taget ansvars känsla. Det gick naturligtvis ut över barnen. Martin föddes 1948 och Harriet 1950. Deras uppväxt var kaotisk, med en mor som ständigt övergav dem och en far som närmade sig alkoholism.”

”1958 ingrep jag. Gottfried och Isabella var då bosatta inne i Hedestad – jag tvingade dem att flytta ut hit. Jag hade fått nog och beslutade mig för att försöka bryta den onda cirkeln. Martin och Harriet lämnades nu mer eller mindre vind för våg.”

Henrik Vanger tittade på klockan.

”Mina trettio minuter är strax ute men jag börjar närma mig slutet på berättelsen. Ger du mig respit?”

Mikael nickade. ”Fortsätt.”

”I korthet då. Jag var barnlös – en dramatisk kontrast till övriga bröder och familjemedlemmar, som tycktes vara besatta av ett enfaldigt behov av att fortplanta släkten Vanger. Gottfried och Isabella flyttade hit men äktenskapet var på upphällningen. Redan efter ett år flyttade Gottfried ut till sin stuga. Han bodde alldeles ensam där långa perioder och flyttade in till Isabella när det blev för kallt. Självtog jag mig an Martin och Harriet och de blev på många sätt de barn jag själv aldrig fick.

Martin var ... sanningen att säga fanns det en tid i hans ungdom då jag fruktade att han skulle gå i sin pappas fotspår. Han var vek och inbunden och grubblande, men han kunde också vara charmig och entusiastisk. Han hade några jobbiga tonår, men han rätade ut sig då han började på universitetet. Han är ... tjja, han är trots allt vd för resterna av Vangerkoncernen, vilket får betraktas som godkänt betyg.”

”Och Harriet”, frågade Mikael.

”Harriet blev min ögonsten. Jag försökte ge henne trygghet och självförtroende och vi tydde oss till varandra. Jag såg henne som min egen dotter och hon kom att stå mig betydligt närmare än hon stod sina föräldrar. Du förstår, Harriet var mycket speciell. Hon var inbunden – precis som sin bror – och som tonåring svärmade hon för religion, och skilde sig därmed från alla andra i vår familj. Men hon hade en klar begåvning och hon var rasande intelligent. Hon hade både moral och ryggrad. När hon var fjorton femton år var jag fullt övertygad om att hon – i jämförelse med sin bror och alla mediokra kusiner och brorsbarn omkring mig – var den person som var skickad att en dag leda Vangerföretagen eller åtminstone spela en central roll där.”

”Så vad hände?”

”Vi har nu kommit fram till den egentliga orsaken till att jag vill anlita dig. Jag vill att du tar

reda på vem i familjen som mördade Harriet Vanger och som därefter ägnat snart fyrtio år åt att försöka driva mig till vansinne.”

KAPITEL 5: Torsdag 26 december

För första gången sedan Henrik Vanger inledde sin monolog hade den gamle lyckats överrumpla honom. Mikael var tvungen att be honom upprepa vad han just sagt för att vara säker på att han hört rätt. Ingenting i de klipp han hade läst antydde att ett mord skulle ha begåtts i den Vangerska familjens kärna.

”Det var den 22 september 1966. Harriet var sexton år och hade precis börjat andra året på gymnasiet. Det var en lördag och det blev den värsta dagen i mitt liv. Jag har gått igenom händelseförloppet så många gånger att jag tror att jag kan redogöra för varje minut av vad som skedde under den dagen – allt utom det viktigaste.”

Han svepte med handen.

”Här i huset var en stor del av min släkt samlad. Det var en årligen återkommande vedervärdig middagsbjudning, då delägare i Vangerkoncernen träffades för att diskutera familjens affärer. Det var en tradition som min farfar på sin tid införde och som oftast resulterade i mer eller mindre avskvärda tillställningar. Traditionen upphörde på 1980-talet, då Martin helt sonika bestämde att alla diskussioner om företaget skulle ske på reguljära styrelsemöten och stämmor. Det är det bästa beslut han har fattat. I dag har familjen inte träffats på en sådan tillställning på tjugo år.”

”Du sa att Harriet mördades ...”

”Vänta. Låt mig berätta vad som hände. Det var alltså en lördag. Det var också festdag, med Barnens dag-tåg som arrangerades av idrottsklubben inne i Hedestad. Harriet hade varit inne i stan under dagen och tittat på festtåget tillsammans med några skolkamrater. Hon återkom hit till Hedebyön strax efter två på eftermiddagen; middagen skulle börja klockan fem och hon förväntades delta tillsammans med de andra ungdomarna i släkten.”

Henrik Vanger reste sig och gick fram till fönstret. Han tecknade åt Mikael att ansluta, och pekade:

”Klockan 14.15, några minuter efter att Harriet hade kommit hem, skedde en dramatisk olycka där ute på bron. En man vid namn Gustav Aronsson, bror till en bonde på Östergård – ett hemman en bit in här på Hedebyön – svängde upp på bron och frontalkolliderade med en tankbil som var på väg hit för att leverera brännolja. Riktigt hur olyckan gick till blev aldrig klarlagt – det är god sikt åt båda hållen – men bägge höll för hög hastighet och det som borde ha blivit ett lindrigt tillbud utvecklades till en katastrof. Föraren i tankbilen försökte undvika kollisionen och vred förmodligen instinktivt på ratten. Han körde in i broräcket och välte; tankbilen lade sig tvärs över bron med bakvagnen långt ute över kanten på bortre sidan ... En metallstolpe trycktes in som ett spjut i tanken och eldfarlig brännolja började spruta ut. Samtidigt satt Gustav Aronsson fastklämd i sin bil och skrek oavbrutet i svåra smärtor. Tankbilens förare var också skadad, men lyckades ta sig ut för egen maskin.”

Den gamle gjorde en tankepaus och satte sig igen.

”Olyckan hade egentligen ingenting med Harriet att göra. Men den var betydelsefull på ett alldeles särskilt sätt. Det uppstod ett totalt kaos då tillskyndande människor försökte hjälpa till. Brandfaran var överhängande och det gick storlarm. Polis, ambulans, räddningstjänst, brandkår, massmedia och nyfikna anlände i rask takt. Alla samlades naturligtvis på fastlandssidan; här på ösidan gjorde vi allt för att få ut Aronsson ur bilvraket, vilket visade sig vara djävulskt svårt. Han var ordentligt fastklämd och allvarligt skadad.”

”Vi försökte bända loss honom med handkraft, men det gick inte. Han måste skäras eller sågas ut. Problemet var att vi inte kunde göra någonting som riskerade att skapa gnistbildning; vi stod mitt i en

sjö av olja intill en vält tankbil. Om den hade exploderat skulle vi ha upphört att existera. Det tog dessutom lång tid innan vi kunde få hjälp från fastlandssidan; tankbilen låg som en kil över hela bron, och att klättra över tankarna skulle vara detsamma som att klättra över en bomb.”

Mikael hade fortfarande en känsla av att den gamle berättade en noga repeterad och avvägd historia, med avsikt att fånga hans intresse. Men Mikael accepterade också att Henrik Vanger var en utmärkt historieberättare med förmåga att engagera en lyssnare. Däremot hade han fortfarande ingen uppfattning om vart historien slutligen skulle leda.

”Det som är betydelsefullt med olyckan är att bron var avstängd under det kommande dygnet. Först sent på söndagskvällen hade man lyckats pumpa ut återstående bränsle och då kunde man lyfta bort tankbilen och öppna bron för passerande igen. Under dessa drygt 24 timmar var Hedebyön i praktiken avskuren från omvärlden. Det enda sättet att ta sig över till fastlandet var med en brandbåt som sattes in för att skeppa folk från småbåtshamnen på den här sidan till den gamla fiskehamnen nedanför kyrkan. Under flera timmar användes båten bara av räddningspersonal – det var inte förrän ganska sent på lördagskvällen som privatpersoner började skeppas över. Förstår du innebörden av detta?”

Mikael nickade: ”Jag antar att någonting hände med Harriet här på ön och att antalet misstänkta utgörs av den begränsade skara personer som befann sig här. Ett slags låsta rummet-mysterium i ö-format?”

Henrik Vanger log ironiskt.

”Mikael, du anar inte hur rätt du har. Även jag har läst min Dorothy Sayers. Följande är fakta: Harriet anlände hit till ön ungefär tio minuter efter två. Om vi även inkluderar barn och ogifta sällskap hade allt som allt närmare fyrtio gäster anlant under dagen. Tillsammans med personal och bofasta fanns sextiofyra personer här eller omkring gården. Somliga – de som skulle övernatta – höll på att installera sig i omkringliggande gårdar eller i gåstrum.”

”Harriet bodde tidigare i ett hus tvärs över vägen, men som jag redan berättat var varken hennes pappa Gottfried eller hennes mamma Isabella stabila och jag kunde ju se hur Harriet plågades. Hon kunde inte koncentrera sig på studierna och 1964, då hon var fjorton, lät jag henne flytta över hit till mitt hus. Isabella tyckte nog att det var skönt att slippa ansvaret för henne. Hon fick ett rum häruppe och bodde här de sista två åren. Det var alltså hit hon kom den där dagen. Vi vet att hon träffade och växlade några ord med Harald Vanger ute på gården – han är en av mina äldre bröder. Därefter kom hon upp för trappan hit, till det här rummet, och hälsade på mig. Hon sa att hon ville prata med mig om någonting. Just då hade jag några andra familjemedlemmar hos mig och jag hade inte tid med henne. Men hon verkade så angelägen att jag lovade att jag strax skulle komma till hennes rum. Hon nickade och gick ut genom den där dörren. Det var sista gången jag såg henne. Någon minut senare smällde det på bron och det kaos som utbröt kullkastade alla planer för dagen.”

”Hur dog hon?”

”Vänta. Det är mer komplicerat än så och jag måste berätta historien i kronologisk ordning. När kollisionen ägde rum släppte folk vad de hade för händerna och sprang till olycksplatsen. Jag var ... jag antar att jag tog kommandot och var febrilt sysselsatt de närmaste timmarna. Vi vet att Harriet också kom ned till bron strax efter kollisionen – flera personer såg henne – men explosionsrisken gjorde att jag beordrade alla som inte skulle hjälpa till med att få loss Aronsson ur bilvraket att dra sig tillbaka. Vi var fem personer som stannade kvar på olycksplatsen. Det var jag och min bror Harald. Det var en karl som heter Magnus Nilsson och som var gårdskarl hos mig. Det var en sågverksarbetare som heter Sixten Nordlander och som hade ett hus nere vid fiskehamnen. Och det var en grabb som heter Jerker Aronsson. Han var bara sexton och jag skulle egentligen ha skickat iväg

honom, men han var brorson till Aronsson i bilen och kom förbi på cykel på väg in till stan bara någon minut efter olyckan.”

”Ungefär klockan 14.40 var Harriet inne i köket här i huset. Hon drack ett glas mjölk och växlade några ord med en kvinna vid namn Astrid, som var kokerska. De tittade genom fönstret på tumultet vid bron.”

”Klockan 14.55 gick Harriet över gårdsplanen. Hon sågs bland annat av sin mor, Isabella, men de pratade inte med varandra. Någon minut senare träffade hon Otto Falk, som var präst i kyrkan i Hedeby. På den tiden låg prästgården där Martin Vanger har sin villa i dag och prästen bodde alltså på den här sidan om bron. Prästen hade varit förkyld och låg och sov då kollisionen inträffade; han hade missat dramatiken och precis blivit larmad och var på väg till bron. Harriet hejdade honom på vägen och ville växla några ord med honom, men han viftade bort henne och skyndade förbi. Otto Falk var den sista person som såg henne i livet.”

”Hur dog hon?” upprepade Mikael.

”Jag vet inte”, svarade Henrik Vanger med en plågad blick. ”Först någon gång vid femtiden på eftermiddagen hade vi fått ut Aronsson ur bilen – han överlevde förresten, om än illa tilltygad – och något efter sex betraktades brandfaran som över. Ön var fortfarande avskuren men det började lugna ned sig. Det var inte förrän vi satte oss till bords för att äta en försenad middag vid åttatiden som vi upptäckte att Harriet saknades. Jag skickade en av hennes kusiner att hämta henne från sitt rum, men hon kom tillbaka och sa att hon inte kunde hitta henne. Jag tänkte inte så mycket på det; jag trodde väl att hon hade gått en promenad eller att hon inte fått bud om att middagen skulle börja. Och under kvällen fick jag ägna mig åt diverse bråk med familjen. Inte förrän morgonen därpå, när Isabella försökte få tag på henne, insåg vi att ingen visste var hon befann sig och att ingen hade sett henne sedan dagen innan.”

Han slog ut med armarna.

”Sedan den dagen är Harriet Vanger spårlöst försvunnen.”

”Försvunnen?” ekade Mikael.

”Under alla dessa år har vi inte kunnat hitta så mycket som ett mikroskopiskt fragment efter henne.”

”Men om hon är försvunnen kan du ju inte veta att någon mördade henne.”

”Jag förstår din invändning. Jag har tänkt i precis samma banor. Då en människa försvinner spårlöst kan en av fyra saker ha hänt. Hon kan ha försvunnit frivilligt och håller sig gömd. Hon kan ha råkat ut för en olycka och omkommit. Hon kan ha begått självmord. Och hon kan slutligen ha utsatts för ett brott. Jag har övervägt alla dessa möjligheter.”

”Men du tror alltså att någon har bragt henne om livet. Varför det?”

”Därför att det är den enda rimliga slutsatsen.” Henrik Vanger höll upp ett finger. ”Från början hoppades jag att hon hade rymt. Men allteftersom dagarna gick förstod vi alla att så inte var fallet. Jag menar, hur skulle en sextonårig flicka från en ganska skyddad miljö, även om hon är klipsk, kunna klara sig själv, gömma sig och förbli gömd utan att upptäckas? Var skulle hon få pengar ifrån? Och även om hon fick ett jobb någonstans så skulle hon behöva en skattsedel och en adress.”

Han höll upp två fingrar.

”Min nästa tanke var naturligtvis att hon råkat ut för en olycka av något slag. Kan du göra mig en tjänst – gå till skrivbordet och öppna översta lådan. Det ligger en karta där.”

Mikael gjorde som han blivit ombedd och vek ut kartbladet på serveringsbordet. Hedebyön var en oregelbundet formad landmassa som var ungefär tre kilometer lång och som mest svällde ut till en bredd på drygt en och en halv kilometer. En stor del av ön bestod av skog. Bebyggelsen fanns i

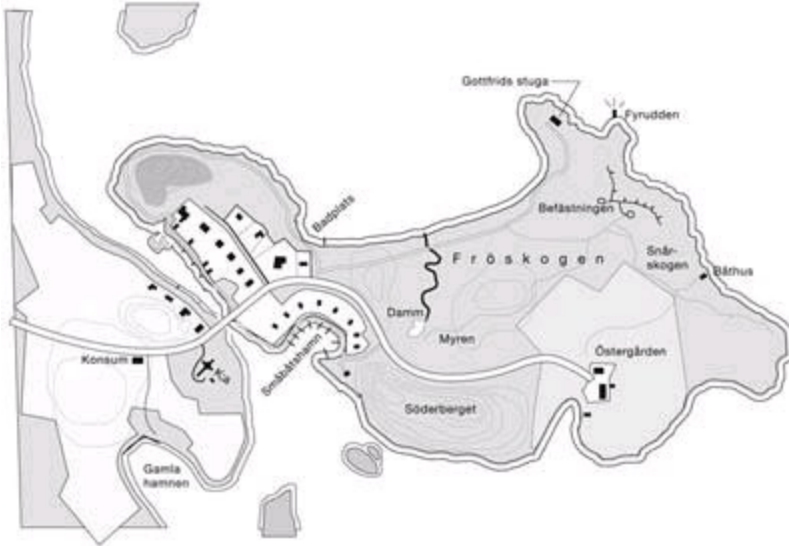
anslutning till bron och runt den lilla stughamnen; på bortre sidan av ön fanns ett hemman, Östergården, varifrån den olycksalige Aronsson startat sin biltur.

”Kom ihåg att hon inte kan ha lämnat ön”, underströk Henrik Vanger. ”Här på Hedebyön kan man dö i olyckor precis som var som helst. Man kan träffas av blixten – men det åskade inte den dagen. Man kan bli ihjältrampad av en häst, ramla ned i en brunn eller falla i en klippskrev. Det finns säkert hundratals sätt att drabbas av en olycka här. Jag har funderat på de flesta.”

Han höll upp ett tredje finger:

”Det finns ett aber, och detta gäller även för den tredje möjligheten – att flickan mot förmodan skulle ha tagit livet av sig. *Någonstans på denna begränsade yta måste kroppen finnas.*”

Henrik Vanger smällde ned handen mitt på kartan.

”Dagarna efter hennes försvinnande gick vi skallgång, fram och tillbaka över ön. Manskaper plöjde vartenda dike, varenda åkerlapp, bergsskrev och rotvälta. Vi har gått igenom varje byggnad, skorsten, dagbrunn, lada och smygvind.”

Den gamle släppte Mikael med blicken och tittade ut i mörkret utanför fönstret. Hans röst blev lägre och mer personlig.

”Under hösten sökte jag henne, även sedan skallgången upphört och folk hade gett upp. Då jag inte var tvungen att ägna mig åt mitt arbete började jag gå promenader fram och tillbaka över ön. Det blev vinter utan att vi hittade något spår efter henne. På våren fortsatte jag till dess att jag insåg det orimliga i mitt letande. När det blev sommar anställde jag tre vana skogskarlar som med likhundar gjorde om allt sökande. De finkammade systematiskt varenda kvadratmeter av ön. Vid det laget hade jag börjat tänka att någon kunde ha gjort henne illa. De sökte alltså efter en grav där någon gömt henne. De höll på i tre månader. Vi hittade inte minsta spår efter Harriet. Det var som om hon upplöstes i tomma intet.

”Jag kan tänka mig ett antal möjligheter”, invände Mikael.

”Låt höra.”

”Hon kan ha drunknat eller dränkt sig. Det här är en ö och vatten kan dölja det mesta.”

”Det är sant. Men sannolikheten är inte stor. Betänk nu följande: om Harriet råkade ut för en olycka och drunknade så måste det logiskt sett ha skett någonstans precis i närheten av byn. Kom ihåg att uppståndelsen på bron var det mest dramatiska som hade hänt här på Hedebyön på flera decennier och knappast en stund då en normalt nyfiken sextonårig flicka väljer att gå en promenad till andra sidan av ön.”

”Men än viktigare”, fortsatte han, ”är att det inte är särskilt strömt här och att vindarna vid den tiden på året var nordliga eller nordostliga. Om någonting hamnar i vattnet så kommer det upp

någonstans längs stranden på fastlandet, och där finns bebyggelse i stort sett hela vägen. Tro inte att vi inte tänkte på det; vi draggade naturligtvis på alla platser där hon rimligen kunde ha gått ned i vattnet. Jag hyrde också in ungdomar från en dykarklubb här i Hedestad. De ägnade den sommaren åt att finkamma botten i sundet och längs stränderna ... inte ett spår. Jag är övertygad om att hon inte ligger i vattnet; då hade vi hittat henne.”

”Men kan hon inte ha råkat ut för en olycka någon annanstans? Bron var visserligen avspärrad, men det är en kort sträcka över till fastlandet. Hon kan ha simmat eller rott över.”

”Det var sent i september och så kallt i vattnet att Harriet knappast gav sig iväg för att bada mitt under uppståndelsen. Men om hon plötsligt fått för sig att simma över till fastlandet skulle hon ha blivit observerad och vållat stor uppståndelse. Vi var dussintals ögon på bron, och på fastlandssidan stod två- eller trehundra människor längs vattnet och tittade på spektaklet.”

”Roddbåt?”

”Nej. Den dagen fanns noga räknat tretton båtar på Hedebyön. De flesta nöjesbåtarna var redan upptagna på land. Nere i gamla stughamnen låg två Pettersonbåtar i vattnet. Där fanns sju ekor, varav fem var uppdragna på land. Nedanför prästgården låg en eka på landbacken och en i sjön. Borta vid Östergården fanns ytterligare en motorbåt och en eka. Samtliga dessa båtar är inventerade och låg kvar på sina platser. Om hon hade rott över och gett sig av skulle hon naturligtvis ha varit tvungen att lämna båten på andra sidan.”

Henrik Vanger höll upp ett fjärde finger.

”Därmed återstår bara en enda rimlig möjlighet, nämligen att Harriet försvann mot sin vilja. Någon gjorde henne illa och skaffade undan kroppen.”

Lisbeth Salander tillbringade annandagens morgon med att läsa Mikael Blomkvists kontroversiella bok om ekonomijournalistik. Boken på 210 sidor hade titeln *Tempelriiddarna* och undertiteln *Bakläxa för ekonomireportrar*. Omslaget var trendigt designat av Christer Malm och visade ett fotografi av Stockholms börshus. Christer Malm hade arbetat i PhotoShop och det tog en stund innan betraktaren blev varse att huset svävade i tomma luften. Det fanns ingen grund. Det var svårt att föreställa sig ett tydligare omslag för att effektivt ange tonen för vad som komma skulle.

Salander konstaterade att Blomkvist var en utmärkt stilist. Boken var skriven på ett rättframt och engagerande sätt, och även personer utan insyn i ekonomijournalistikens irrgångar kunde läsa den med behållning. Tonen var bitsk och sarkastisk, men framför allt övertygande.

Det första kapitlet var en sorts krigsförklaring där Blomkvist inte skrädde orden. Svenska ekonomijournalister hade de senaste tjugo åren utvecklats till en grupp inkompetenta springpojkar som var uppfyllda av sin egen betydelse och som saknade förmåga till kritiskt tänkande. Den sistnämnda slutsatsen drog han eftersom så många ekonomireportrar gång på gång utan minsta invändning nöjde sig med att återge de utsagor som lämnades av företagsdirektörer och börsspekulanter – även då dessa uppgifter var uppenbart vilseledande och felaktiga. Sådana ekonomireportrar var därmed antingen så naiva och lättlurade att de borde skiljas från sina uppdrag eller så var de – vilket var värre – personer som medvetet svek sitt journalistiska uppdrag att utföra kritiska granskningar och förse allmänheten med korrekt information. Blomkvist hävdade att han ofta skämdes över att bli kallad ekonomireporter, eftersom han då riskerade att sammanblandas med personer som han överhuvudtaget inte betraktade som reportrar.

Blomkvist jämförde ekonomijournalisternas insatser med hur kriminaljournalister eller utrikeskorrespondenter arbetade. Han målade upp en bild av det ramaskri som skulle följa om en rättsreporter på en stor dagstidning okritiskt började återge åklagarens uppgifter som automatiskt

sanna i till exempel en mordrättegång, utan att skaffa information från försvarssidan eller intervjua offrets familj och bilda sig en uppfattning om vad som var rimligt och inte rimligt. Han menade att samma regler måste gälla för ekonomijournalister.

Återstoden av boken utgjorde beviskedjan som skulle styrka den inledande svadan. Ett långt kapitel granskade rapporteringen om ett känt dot.com-företag i sex ledande dagstidningar samt i *Finanstidningen*, *Dagens Industri* och *A-ekonomi* på TV. Han citerade och summerade vad reportrarna hade sagt och skrivit innan han jämförde med hur situationen i verkligheten sett ut. Då han beskrev utvecklingen i företaget nämnde han gång på gång enkla frågor som en *seriös reporter* skulle ha ställt men som den samlade kåren av ekonomireportrar underlåtit att ställa. Det var ett snyggt grepp.

Ett annat kapitel handlade om lanseringen av Telia-aktien – det var bokens mest raljerande och ironiska avsnitt, där några namngivna ekonomiskribenter formligen hudflängdes, däribland en viss William Borg, som Mikael tycktes vara särskilt irriterad på. Ytterligare ett kapitel, i slutet av boken, jämförde svenska och utländska ekonomireportrars kompetensnivå. Blomkvist beskrev hur *seriösa reportrar* på *Financial Times*, *The Economist* och några tyska ekonomitidningar hade rapporterat om motsvarande ämnen i sina länder. Jämförelsen utföll inte till de svenska journalisternas fördel. Ett slutkapitel innehöll en skiss med förslag på hur den bedrövliga situationen skulle kunna åtgärdas. Bokens slutord återknöt till inledningen:

Om en riksdagsreporter skulle hantera sin uppgift på motsvarande sätt genom att okritiskt dra en lans för varje beslut som klubbades, hur befängt det än var, eller om en politisk reporter skulle brista i omdöme på ett liknande sätt – då skulle den reportern få sparken eller i varje fall omplaceras till en avdelning där han eller hon inte kunde åstadkomma så stor skada. I ekonomireportrarnas värld gäller dock inte det normala journalistiska uppdraget att göra kritiska granskningar och sakligt rapportera fynden till läsarna. Här hyllas istället den mest framgångsrike skojoaren. Här skapas också framtidens Sverige och här undergrävs det sista förtroendet för journalisterna som yrkeskår.

Det var ord och inga visor. Tonen var frän och Salander hade ingen svårighet att förstå den upprörda debatt som följt i både branschorganet *Journalisten*, vissa ekonomitidningar och på dagstidningarnas ledar- och ekonomisidor. Även om endast ett fåtal ekonomireportrar nämndes vid namn i boken så förmodade Lisbeth Salander att branschen var tillräckligt liten för att alla skulle förstå exakt vem som avsågs när olika tidningar citerades. Blomkvist hade skaffat sig bittra fiender, vilket också återspeglades i dussintals skadeglada kommentarer till domslutet i Wennerströmaffären.

Hon slog igen boken och tittade på baksidesbilden av författaren. Mikael Blomkvist var fotograferad från sidan. Den mörkblonda luggen föll lite vårdslöst över pannan, som om en vindpust hade dragit förbi just innan fotografen knäppte eller som om (vilket var mera troligt) fotografen Christer Malm hade stylat honom. Han tittade in i kameran med ett ironiskt leende och en blick som förmodligen avsåg att vara charmig och pojkkaktig. *En ganska vacker man. På väg mot tre månader i fängelse.*

”Hej Kalle Blomkvist”, sa hon högt för sig själv. ”Du är rätt kaxig, va?”

Vid lunchtid startade Lisbeth Salander sin iBook och öppnade mailprogrammet Eudora. Hon formulerade texten i en enda kärnfull rad:

[Har du tid?]

Hon skrev under med *Wasp* och skickade mailet till adressen <Plague-xyz-666@hotmail.com>. För säkerhets skull körde hon det enkla meddelandet i krypteringsprogrammet PGP.

Därefter satte hon på sig svarta jeans, kraftiga vinterskor, en varm polotröja, en mörk skepparjacka samt matchande blekgula fingervantar, mössa och halsduk. Hon tog bort ringarna ur ögonbryn och näsborre, lade på ett svagt rosa läppstift och granskade sig själv i badrumsspeglén. Hon såg ut som vilken helgflänör som helst och betraktade klädseln som anständigt stridskamouflage för en expedition bakom fiendens linjer. Hon tog tunnelbanan från Zinkensdamm till Östermalmstorg och gick mot Strandvägen. Hon promenerade i mittallén medan hon läste numren på husen. Nästan framme vid Djurgårdsbron stannade hon och betraktade den port hon sökte. Hon gick över gatan och väntade några meter från entrén.

Hon konstaterade att de flesta människor som var ute och promenerade i det kyliga annandagsvädret gick på kajen, medan bara ett fåtal rörde sig längs trottoaren mot husen.

Hon fick tålmodigt vänta nästan en halvtimme innan en äldre kvinna med käpp närmade sig från Djurgårdshållet. Kvinnan stannade och granskade misstänksamt Salander, som log vänligt och hälsade med en artig knyck på nacken. Damen med käppen hälsade tillbaka och såg ut som om hon försökte placera den unga flickan. Salander vände ryggen till och tog några steg bort från porten, ungefär som om hon otåligt väntade på någon och vankade av och an. När hon vände sig om hade damen med käppen nått fram till porten och slog omständligt numret till kodlåset. Salander hade inga svårigheter att uppfatta kombinationen 1260.

Hon väntade fem minuter innan hon gick fram till porten. Då Salander slog numret knäppte låset till. Hon öppnade och såg sig omkring i trapphuset. En bit innanför entrén fanns en övervakningskamera som hon kastade en blick på och ignorerade; kameran var en modell som Milton Security saluförde och som aktiverades först om ett inbrotts- eller överfallslarm gick i fastigheten. Längre in, till vänster om en antik hiss, fanns en dörr med ytterligare ett kodlås; hon testade 1260 och konstaterade att samma kombination som gällde för porten också gällde för ingången till källarplan och soprum. *Slarvigt, slarvigt*. Hon ägnade exakt tre minuter åt att undersöka källarplanet, där hon lokaliserade en olåst tvättstuga och ett grovsoprum. Därefter använde hon en uppsättning dyrkar som hon hade lånat av Miltons låsexpert för att öppna en låst dörr till vad som tycktes vara en möteslokal för bostadsrättsföreningen. Längst in i källaren fanns en hobbylokal. Slutligen hittade hon det hon sökte – ett mindre utrymme som fungerade som husets elcentral. Hon granskade elmätare, proppskåp och kopplingsdosor och plockade därefter fram en Canon digitalkamera, stor som ett cigarettpaket. Hon tog tre bilder av det hon var intresserad av.

På väg ut gav hon tavlan vid hissen ett sekundsabbt ögonkast och läste namnet för den översta våningen. *Wennerström*.

Därefter lämnade hon fastigheten och promenerade raskt till Nationalmuseum, där hon gick in i kafeterian för att värma sig och dricka kaffe. Efter någon halvtimme åkte hon tillbaka till Söder och gick upp till sin lägenhet.

Hon hade fått svar från <Plague-xyz-666@hotmail.com>. Då hon översatte det i PGP bestod det kort och gott i talet 20.

KAPITEL 6: Torsdag 26 december

Mikael Blomkvists utsatta tidsgräns på trettio minuter hade redan passerats med god marginal. Klockan var halv fem och eftermiddagståget var inte längre att tänka på. Däremot hade han fortfarande möjlighet att hinna med kvällståget halv tio. Han stod vid fönstret och masserade sin nacke medan han betraktade den upplysta fasaden på kyrkan på andra sidan bron. Henrik Vanger hade visat honom ett klippalbum, med artiklar om händelsen från både ortstidningen och riksmedia. Det hade varit ett tämligen stort medieintresse under en tid – flicka i känd industrifamilj spårlöst försvunnen. Men då ingen kropp återfunnits och inga genombrott i spaningarna ägt rum avtog intresset efter hand. Trots att det handlade om en framstående industrifamilj var fallet Harriet Vanger mer än trettiosex år senare en bortglömd historia. Den rådande teorin i artiklar från slutet av 1960-talet tycktes vara att hon drunknat och svepts ut till havs – en tragedi, men något som kan drabba vilken familj som helst.

Mikael hade mot bättre vetande blivit fascinerad av den gamles berättelse, men när Henrik Vanger hade bett om en paus för toalettbesök hade Mikael återfått sin skepsis. Den gamle hade dock ännu inte kommit till slutet och Mikael hade till sist lovat att lyssna på hela historien.

”Vad tror du själv hände med henne?” frågade Mikael då Henrik Vanger återkom till rummet.

”Normalt fanns ungefär tjugofem personer fast bosatta här, men på grund av familjeträffen befann sig ett sextiotal personer på Hedebyön den dagen. Av dessa kan mellan tjugo och tjugofem personer mer eller mindre uteslutas. Jag tror att någon av de återstående – och med stor sannolikhet någon från familjen – dödade Harriet och gömde kroppen.”

”Jag har ett dussin invändningar.”

”Låt höra.”

”Tja, en invändning är förstås att även om någon gömde hennes kropp så borde den ha återfunnits om sökandet varit så pedantiskt som du menar.”

”Sanningen att säga har sökandet varit ännu mer omfattande än vad jag berättat. Det var först då jag började tänka på Harriet som ett mordoffer som jag insåg flera möjligheter till hur hennes kropp kunde ha försvunnit. Det här kan jag inte bevisa, men det befinner sig i alla fall inom rimlighetens gräns.”

”Okej, berätta.”

”Harriet försvann någon gång vid 15-tiden. Cirka 14.55 sågs hon av prästen Otto Falk som var på språng till olycksplatsen. Ungefär samtidigt anlände en fotograf från lokaltidningen, som under den kommande timmen tog ett stort antal bilder av dramat. Vi – det vill säga polisen – granskade filmerna och kunde konstatera att Harriet inte syntes på någon bild alls; däremot kunde man se samtliga andra personer som fanns i byn på åtminstone någon bildruta, undantaget mycket små barn.”

Henrik Vanger hämtade ett nytt fotoalbum och lade på bordet framför Mikael.

”Det här är bilder från den dagen. Den första bilden är tagen inne i Hedestad under Barnens dagståget. Det är samma fotograf. Bilden togs ungefär 13.15 och på den syns faktiskt Harriet.”

Bilden var tagen från andra våningen i ett hus och visade en gata där festståget – lastbilar med clowner och baddräktsklädda flickor – just passerade. På trottoaren trängdes åskådare. Henrik Vanger pekade på en person i klungan.

”Det där är Harriet. Det är ungefär två timmar innan hon försvinner, och hon befinner sig med några klasskamrater inne i stan. Det är den sista bilden av henne. Men det finns ytterligare en intressant bild.”

Henrik Vanger bläddrade framåt. Återstoden av albumet innehöll drygt etthundraåttio bilder – sex rullar – från katastrofen på bron. Efter att ha hört berättelsen var det nästan påträngande att plötsligt se den i form av skarpa svartvita bilder. Fotografen var en god hantverkare som fångat olyckans kaos. Ett stort antal bilder fokuserade på aktiviteterna kring den välta tankbilen. Mikael hade inga problem med att urskilja en gestikulerande fyrtiofemårig Henrik Vanger indränkt i brännolja.

”Det där är min bror Harald.” Den gamle pekade på en man i kavaj som stod halvt framåtböjd och pekade på något i det bilvrak där Aronsson satt fastklämd. ”Min bror Harald är en obehaglig människa men jag tror att han kan strykas från listan över misstänkta. Med undantag för en kort stund, då han var tvungen att springa tillbaka hit till gården för att byta skor, befann han sig på bron hela tiden.”

Henrik Vanger bläddrade framåt. Bilderna avlöste varandra. Fokus på tankbilen. Fokus på åskådare vid strandkanten. Fokus på Aronssons bilvrak. Översiktsbilder. Närgångna telefotobilder.

”Det här är den intressanta bilden”, sa Henrik Vanger. ”Så vitt vi kunnat fastställa är den tagen ungefär 15.40–15.45, alltså drygt fyrtiofem minuter efter att Harriet träffade prästen Falk. Om du tittar på vårt hus, fönstret i mitten på andra våningen. Det är Harriets rum. På föregående bild är fönstret stängt. Här är det öppet.”

”Någon befann sig i Harriets rum vid den tidpunkten.”

”Jag har frågat samtliga; ingen vill kännas vid att de har öppnat fönstret.”

”Vilket betyder att det antingen var Harriet själv, och att hon levde vid den tidpunkten, eller att någon ljuger för dig. Men varför skulle en mördare gå in i hennes rum och öppna fönstret? Och varför skulle någon ljuga?”

Henrik Vanger skakade på huvudet. Det fanns inget svar.

”Harriet försvann någon gång kring eller strax efter 15.00. Dessa bilder ger en viss uppfattning om var folk befann sig vid den tiden. Det är därför jag kan stryka en del personer från listan över misstänkta. Av samma skäl kan jag markera att ett antal personer som inte befinner sig på bilderna vid den tiden måste infogas bland de misstänkta.”

”Du svarade inte på frågan om hur du tror att kroppen försvann. Jag inser just att det naturligtvis finns ett självklart svar. Ett vanligt hederligt illusionisttrick.”

”Det finns faktiskt flera helt realistiska sätt att utföra det på. Någon gång kring 15.00 slår mördaren till. Han eller hon använde förmodligen inget tillhygge – då hade vi kanske hittat blodspår. Jag gissar att Harriet ströps och jag gissar att det skedde här – bakom muren på gårdsplanen; en plats som inte syns för fotografen och som ligger i en död vinkel från huset. Där finns en kort smitväg om man vill promenera den närmaste vägen från prästgården – där hon sist sågs – och tillbaka till huset. I dag finns en liten plantering och en gräsmatta där, men på 1960-talet var det en grusplan som användes som bilparkering. Allt mördaren behövde göra var att öppna en bagagelucka och stoppa in Harriet. När vi började gå skallgång dagen därpå var det ingen som tänkte sig att ett brott begåtts – vi fokuserade på stränderna, byggnader och skogspartiet närmast byn.”

”Alltså var det ingen som kontrollerade bilarnas bagageutrymmen.”

”Och på kvällen nästa dag var det fritt fram för mördaren att ta sin bil och köra över bron och gömma kroppen någon annanstans.”

Mikael nickade. ”Mitt framför näsan på alla som går skallgång. Om det gått till på det viset handlar det om en mycket kallblodig jävel.”

Henrik Vanger skrattade bittert. ”Du gav just en träffande beskrivning av ett stort antal medlemmar i familjen Vanger.”

De fortsatte diskussionen över middagen klockan sex. Anna hade dukat fram stekt hare med vinbärsgelé och potatis. Henrik Vanger serverade ett fylligt rödvin. Mikael hade fortfarande gott om tid att hinna med sista tåget. Det var dags att avrunda, tyckte han.

”Jag erkänner att det är en fascinerande historia du har berättat. Men jag blir inte riktigt klok på varför du berättar den för mig.”

”Det har jag faktiskt redan sagt. Jag vill avslöja den fähund som mördade min brors sondotter. Och det är det jag vill anlita dig för.”

”Hur?”

Henrik Vanger lade ned kniv och gaffel. ”Mikael, i snart trettiosju år har jag grubblat mig fördärvad på vad som hände Harriet. Under årens lopp har jag använt allt mer av min fritid till att leta efter henne.”

Han tystnade och plockade av sig glasögonen och tittade på någon osynlig smutsfläck på linsen. Sedan lyfte han blicken och betraktade Mikael.

”Om jag ska vara riktigt ärlig var Harriets försvinnande orsaken till att jag så småningom lämnade rodret i koncernledningen. Jag tappade lusten. Jag visste att det fanns en mördare i min närhet och grubblandet och sökandet efter sanningen blev en belastning för mitt arbete. Det värsta är att det inte blev en lättare börda med tiden – tvärtom. Ungefär 1970 hade jag en period då jag bara ville vara i fred. Vid det laget hade Martin klivit in i styrelsen och han fick ta över mer och mer av min arbetsbörda. 1976 trädde jag tillbaka och Martin tog över som vd. Jag har fortfarande en styrelseplats men jag har inte gjort många knop sedan jag fyllde femtio. De senaste trettiosex åren har det inte gått en dag utan att jag har grubblat på Harriets försvinnande. Du kanske anser att jag är besatt av detta – åtminstone anser de flesta av mina släktingar att jag är det. Och förmodligen är det så.”

”Det var en fruktansvärd händelse.”

”Mer än så. Den förstörde mitt liv. Det är ett faktum som jag blivit allt mer medveten om ju längre tiden gått. Har du bra självkännet?”

”Tja, jag anser naturligtvis det.”

”Det har jag också. Jag kan inte släppa vad som hände. Men mina motiv har förändrats med åren. Från början var det kanske sorg. Jag ville hitta henne och åtminstone få begrava henne. Det handlade om att ge Harriet upprättelse.”

”På vilket sätt har det förändrats?”

”I dag handlar det mera om att hitta den kallblodiga jäveln. Men det lustiga är att ju äldre jag blir, desto mer av en uppslukande hobby har det blivit.”

”Hobby?”

”Ja, jag vill faktiskt använda det ordet. När polisutredningen rann ut i sanden fortsatte jag. Jag har försökt gå systematiskt och vetenskapligt till väga. Jag har samlat på all information som har varit möjlig att hitta – fotografierna däruppe, polisutredningen, jag har antecknat allt som människor berättat för mig om vad de gjorde den dagen. Jag har alltså ägnat nästan halva mitt liv åt att samla information om en enda dag.”

”Du är medveten om att efter trettiosex år är mördaren själv kanske död och begravd?”

”Jag tror inte det.”

Mikael höjde på ögonbrynen inför det bestämda uttalandet.

”Låt oss avsluta middagen och gå tillbaka upp. Det finns en detalj kvar innan min historia är komplett. Det är den mest förbryllande.”

Lisbeth Salander parkerade den automatväxlade Corollan vid pendeltågsstationen i Sundbyberg. Hon

hade lånat Toyotan från Milton Securitys bilpool. Hon hade inte exakt bett om lov, men Armanskij hade å andra sidan aldrig uttryckligen förbjudit henne att använda någon av Miltons bilar. Förr eller senare, tänkte hon, måste jag skaffa ett eget fordon. Hon saknade bil men ägde däremot en motorcykel – en begagnad lättviktare, en Kawasaki 125 kubik, som hon använde sommartid. Under vintern stod hojen inlåst i hennes källarförråd.

Hon promenerade till Höglintavägen och ringde på porttelefonen prick klockan sex. Portlåset klickade efter några sekunder och hon gick två våningar upp för trappan och ringde på dörren där det beskedliga namnet Svensson fanns angivet. Hon hade ingen aning om vem Svensson var eller om någon sådan person överhuvudtaget existerade i lägenheten.

”Hej *Plague*”, hälsade hon.

”*Wasp*. Du hälsar bara på när du behöver något.”

Mannen, som var tre år äldre än Lisbeth Salander, var 189 centimeter lång och vägde 152 kilo. Själv var hon 154 centimeter lång och vägde 42 kilo och hade alltid känt sig som en dvärg intill *Plague*. Som vanligt var det mörkt i hans lägenhet; skenet från en enda tänd lampa silade ut i hallen från det sovrum han använde som arbetsrum. Det luktade instängt och unket.

”*Plague*, det är för att du aldrig tvättar dig och för att det luktar apa härinne. Om du någonsin går ut kan jag tipsa om såpa. Finns på Konsum.”

Han log blekt men svarade inte och tecknade åt henne att följa med in i köket. Han slog sig ned vid köksbordet utan att tända någon lampa. Belysningen bestod huvudsakligen av skenet från gatlyktan utanför fönstret.

”Jag menar, jag är inte direkt rekordbra på att städa själv, men luktar det likmask i gamla mjölkpaket buntar jag ihop dem och slänger dem.”

”Jag är sjukpensionär”, sa han. ”Jag är socialt inkompetent.”

”Så därför gav staten dig en bostad och glömde bort dig. Är du aldrig rädd att grannarna ska klaga och socialen komma på inspektion? Då kanske du hamnar på dårhus.”

”Har du något till mig?”

Lisbeth Salander öppnade blixtlåset i jackfickan och plockade fram 5 000 kronor.

”Det är allt jag kan avvara. Det är mina egna pengar och jag kan inte gärna dra av dig som omkostnad.”

”Vad vill du ha?”

”Manschetten du pratade om för två månader sedan. Fick du ihop den?”

Han log och placerade ett föremål på bordet framför henne.

”Berätta hur den fungerar.”

Under den följande timmen lyssnade hon intensivt. Sedan testade hon manschetten. *Plague* var möjligen socialt inkompetent. Men han var utan tvekan ett geni.

Henrik Vanger stannade vid sitt skrivbord och väntade till dess att han åter hade Mikaelns uppmärksamhet. Mikael tittade på sitt armbandsur. ”Du pratade om en förbryllande detalj?”

Henrik Vanger nickade. ”Jag är född den 1 november. Då Harriet var åtta år gav hon mig en födelsedagspresent, en tavla. En pressad blomma bakom en enkel ram.”

Henrik Vanger gick runt skrivbordet och pekade på den första blomman. *Blålocka*. Den var amatörmässigt och klumpigt monterad.

”Det var första tavlan. Jag fick den 1958.”

Han pekade på nästa tavla.

”1959.” *Smörblomma*. ”1960.” *Prästkrage*. ”Det blev en tradition. Hon tillverkade tavlan någon

gång på sommaren och sparade den till min födelsedag. Jag hängde dem alltid på väggen här. 1966 försvann hon och då bröts traditionen.”

Henrik Vanger tystnade och pekade på ett gap i raden av tavlor. Mikael kände plötsligt nackhåren resa sig. Hela väggen var fylld av pressade blommor.

”1967, ett år efter att hon hade försvunnit, fick jag den här blomman på min födelsedag. Det är en viol.”

”Hur fick du blomman?” frågade Mikael med låg röst.

”Inslagen i presentpapper och skickad i ett vadderat kuvert med posten. Skickat från Stockholm. Ingen avsändare. Inget meddelande.”

”Du menar att ...” Mikael svepte med handen.

”Just det. På min födelsedag varje förbannat år. Förstår du hur det känns? Det är riktat mot mig, precis som om mördaren vill tortera mig. Jag har grubblat mig fördärvad över om det kanske är så att Harriet röjdes undan därför att någon ville komma åt mig. Det var ingen hemlighet att Harriet och jag hade ett speciellt förhållande och att jag såg henne som min egen dotter.”

”Vad är det du vill att jag ska göra?” frågade Mikael med skärpa i rösten.

När Lisbeth Salander lämnade tillbaka Corollan i garaget under Milton Security passade hon på att gå på toaletten uppe på kontoret. Hon använde sitt passerkort i porten och åkte direkt upp till tredje våningen för att slippa gå genom huvudentrén på andra våningen, där jouren arbetade. Hon besökte toaletten och hämtade en kopp kaffe från den espressomaskin som Dragan Armanskij hade investerat i då han sent omsider insett att Lisbeth aldrig skulle brygga kaffe bara för att det förväntades av henne. Därefter gick hon till sitt arbetsrum och hängde skinnjackan över en kontorsstol.

Arbetsrummet var en 2 x 3 meter stor kub innanför en glasvägg. Den innehöll ett skrivbord med en äldre stationär Dell PC, en kontorsstol, en papperskorg, en telefon och en bokhylla. Bokhyllan innehöll en uppsättning telefonkataloger och tre tomma anteckningsblock. De två skrivbordslådorna innehöll några förbrukade kulspetspennor, gem och ett anteckningsblock. I fönstret stod en död blomma med bruna, vissnade blad. Lisbeth Salander granskade eftertänksamt blomman, som om det var första gången hon såg den. Efter en stund lyfte hon beslutsamt över den till papperskorgen.

Hon hade sällan något ärende till sitt kontor och besökte det kanske ett halvt dussin gånger per år, huvudsakligen om hon behövde sitta för sig själv och bearbeta någon rapport strax före avlämning. Dragan Armanskij hade insisterat på att hon skulle ha en egen plats. Hans motivering var att hon då skulle känna sig som en del av företaget även om hon arbetade som frilans. Själv misstänkte hon att Armanskij hoppades att han därigenom skulle få möjlighet att hålla ett vakande öga på henne och lägga sig i hennes privata angelägenheter. Från början hade hon placerats längre ned i korridoren, i ett större rum som hon förväntades dela med en kollega, men eftersom hon aldrig var där hade han till sist flyttat in henne i den skrubb som blivit över i korridorlängan.

Lisbeth Salander plockade fram den manschett hon hade hämtat hos *Plague*. Hon lade föremålet på bordet framför sig och betraktade det eftertänksamt medan hon bet sig i underläppen och funderade.

Klockan var över elva på kvällen och hon var ensam på våningsplanet. Hon kände sig plötsligt uttråkad.

Efter en stund reste hon sig och gick längst bort i korridoren där hon kände på dörren till Dragan Armanskijs rum. Låst. Hon såg sig omkring. Sannolikheten för att någon skulle dyka upp i korridoren vid midnatt på annandag jul var i det närmaste obefintlig. Hon öppnade dörren med en piratkopia till företagets huvudnyckel som hon sett till att skaffa flera år tidigare.

Armanskijs rum var rymligt, med skrivbord, besöksstolar och ett litet konferensbord med plats för åtta personer i ett hörn. Det var oklanderligt välstädat. Hon hade inte snokat hos honom på länge och när hon nu ändå var på kontoret ... Hon tillbringade en timme vid hans skrivbord och uppdaterade sig om jakten på en misstänkt företagsspion, vilka personer som placerats *under cover* på ett företag där en organiserad stöldliga härjade, samt vilka åtgärder som i största hemlighet vidtagits för att skydda en klient som fruktade att hennes barn hotades att kidnappas av sin far.

Till sist placerade hon alla papper exakt som de hade legat, låste dörren till Armanskijs rum och promenerade hem till Lundagatan. Hon kände sig tillfreds med dagen.

Mikael Blomkvist skakade återigen på huvudet. Henrik Vanger hade satt sig bakom skrivbordet och betraktade Mikael med lugn blick, som om han redan var beredd på alla invändningar.

”Jag vet inte om vi någonsin kommer att få veta sanningen men jag vill inte gå i graven utan att åtminstone göra ett sista försök”, sa den gamle. ”Jag vill helt enkelt anställa dig för att gå igenom allt bevismaterial en sista gång.”

”Det här är inte riktigt klokt”, konstaterade Mikael.

”Varför skulle det inte vara klokt?”

”Jag har hört tillräckligt. Henrik, jag förstår din sorg, men jag ska också vara ärlig mot dig. Det du ber mig göra är slöseri med tid och pengar. Du ber mig trola fram en lösning på ett mysterium som kriminalpoliser och riktiga brottsutredare med väsentligt större resurser gått bet på i årtal. Du ber mig lösa ett brott nästan fyrtio år efter att det begicks. Hur skulle jag kunna göra det?”

”Vi har inte diskuterat ditt arvode”, replikerade Henrik Vanger.

”Det behövs inte.”

”Om du säger nej kan jag inte tvinga dig. Men lyssna på vad jag erbjuder. Dirch Frode har redan formulerat ett kontrakt. Vi kan förhandla om detaljer, men kontraktet är enkelt och allt som saknas är din underskrift.”

”Henrik, det här är meningslöst. Jag kan inte lösa gåtan med Harriets försvinnande.”

”Enligt kontraktet behöver du inte göra det. Allt jag begär är att du gör ditt allra bästa. Om du misslyckas så är det Guds vilja eller – om du inte tror på honom – ödet.”

Mikael suckade. Han hade börjat känna sig allt mer obehaglig till mods och ville avsluta besöket i Hedeby men gav ändå vika.

”Låt höra.”

”Jag vill att du under ett år bor och arbetar här i Hedeby. Jag vill att du ska gå igenom hela utredningen om Harriets försvinnande, papper för papper. Jag vill att du granskar allt med nya fräscha ögon. Jag vill att du ifrågasätter alla gamla slutsatser precis som en undersökande reporter ska göra. Jag vill att du söker sådant som jag och polisen och andra utredare kan ha missat.”

”Du ber mig överge hela mitt liv och min karriär för att i ett år ägna mig åt något som är fullständigt bortkastad tid.”

Henrik Vanger log plötsligt.

”Vad gäller din karriär kan vi väl enas om att den för ögonblicket är ganska ljummen.”

Det hade Mikael ingen replik på.

”Jag vill köpa ett år av ditt liv. Ett jobb. Lönen är bättre än något annat erbjudande du någonsin kommer att få. Jag betalar 200 000 kronor i månaden, alltså 2,4 miljoner kronor till dig om du accepterar och stannar hela året.”

Mikael satt förstummad.

”Jag har inga illusioner. Jag vet att chansen att du skulle lyckas är minimal, men om du mot all

förmodan skulle lösa gåtan så erbjuder jag en bonus – dubbel ersättning, alltså 4,8 miljoner kronor. Låt oss vara generösa och avrunda till 5 miljoner.”

Henrik Vanger lutade sig bakåt och lade huvudet på sned.

”Jag kan betala pengarna till vilket bankkonto du önskar, var som helst i världen. Du kan också få pengarna i kontanter i en resväska, så är det upp till dig om du vill rapportera inkomsten till skattemyndigheterna.”

”Det är ... sjukt”, stammade Mikael.

”Varför det?” frågade Henrik Vanger lugnt. ”Jag är över åttio år och fortfarande vid mina sinnens fulla bruk. Jag har en mycket stor personlig förmögenhet som jag disponerar hur jag vill. Jag har inga barn och jag har inte den minsta lust att skänka pengar till släktingar som jag avskyr. Jag har ett testamente; merparten av mina pengar kommer jag att skänka till Världsnaturfonden. Ett fåtal personer som står mig nära kommer att få rejäla belopp – bland annat Anna härnere.”

Mikael Blomkvist skakade på huvudet.

”Försök att förstå mig. Jag är gammal och kommer snart att dö. Det finns en enda sak i världen som jag vill ha – det är ett svar på den fråga som plågat mig i snart fyra decennier. Jag tror inte att jag kommer att få veta svaret, men jag har tillräckliga privata tillgångar för att göra ett sista försök. Varför skulle det vara orimligt att jag använder en del av min förmögenhet till ett sådant ändamål? Det är jag skyldig Harriet. Och det är jag skyldig mig själv.”

”Du betalar flera miljoner kronor för ingenting. Allt jag behöver göra är alltså att underteckna kontraktet och sedan rulla tummarna i ett år.”

”Det kommer du inte att göra. Tvärtom – du kommer att arbeta hårdare än du någonsin gjort i hela ditt liv.”

”Hur kan du vara så säker på det?”

”Därför att jag kan erbjuda dig något som du inte kan köpa för pengar men som du vill ha mer än något annat här i världen.”

”Vad skulle det vara?”

Henrik Vangers ögon smalnade.

”Jag kan ge dig Hans-Erik Wennerström. Jag kan bevisa att han är en svindlare. Han började nämligen sin karriär hos mig för trettiofem år sedan och jag kan ge dig hans huvud på ett fat. Lös gåtan så kan du vända ditt nederlag i tingsrätten till årets reportage.”

KAPITEL 7: Fredag 3 januari

Erika satte ned kaffekoppen på bordet och vände ryggen mot Mikael. Hon stod vid fönstret i hans lägenhet och tittade på utsikten mot Gamla stan. Det var den 3 januari och klockan var nio på förmiddagen. All snö hade regnat bort under nyårshelgen.

”Jag har alltid gillat den här utsikten”, sa hon. ”Det är en sådan här lägenhet som skulle kunna få mig att överge Saltsjöbaden.”

”Du har nycklar. Du får gärna flytta in från överklassreservatet”, sa Mikael. Han stängde resväskan och ställde den i hallen. Erika vände sig om och betraktade honom tvivlande.

”Du kan inte mena allvar”, sa hon. ”Vi står mitt uppe i värsta krisen och du packar två resväskor och bosätter dig i Tjottahejti.”

”Hedestad. Några timmar med tåget. Och det är inte för all framtid.”

”Det kunde lika gärna vara Ulan Bator. Förstår du inte att det kommer att se ut som om du ger dig av med svansen mellan benen?”

”Det är ju det jag gör. Dessutom ska jag avtjäna ett fängelsestraff i år också.”

Christer Malm satt i Mikaelns soffa. Han kände sig obehaglig till mods. Det var första gången sedan de startade *Millennium* som han hade sett Mikael och Erika vara så oförsonligt oense. Under åren hade de två varit oskiljaktiga. De hade visserligen kunnat braka samman i ursinniga gräl, men det hade alltid handlat om sakfrågor där frågetecknen rätats ut innan de kramat om varandra och gått på krogen. Eller till sängs. Den senaste hösten hade inte varit munter och nu var det som om en avgrund hade öppnat sig. Christer Malm undrade om han såg början till slutet på *Millennium*.

”Jag har inget val”, sa Mikael. ”Vi har inget val.”

Han höll upp kaffe till sig själv och slog sig ned vid köksbordet. Erika skakade på huvudet och satte sig mitt emot honom.

”Vad tycker du, Christer?” frågade hon.

Christer Malm slog ut med händerna. Han hade väntat på frågan och fruktat det ögonblick då han skulle vara tvungen att ta ställning. Han var den tredje delägaren, men alla tre visste att det var Mikael och Erika som var *Millennium*. De enda tillfällen då de frågade honom om råd var då de var riktigt oense.

”Ärligt talat”, svarade Christer, ”ni vet båda två att det inte spelar någon roll vad jag tycker.”

Han tystnade. Han älskade att skapa bilder. Han älskade att arbeta med grafisk form. Han hade aldrig betraktat sig som konstnär men han visste att han var en gudabenådat bra designer. Däremot var han urusel på intriger och policybeslut.

Erika och Mikael betraktade varandra. Hon kyligt ilsken. Han eftertänksam.

Det här är inget gräl, tänkte Christer Malm. *Det är en skilsmässa*. Det var Mikael som bröt tystnaden.

”Okej, låt mig dra argumenten en sista gång.” Han fixerade Erika med blicken. ”Det här betyder *inte* att jag har gett upp *Millennium*. Vi har jobbat på tok för hårt för det.”

”Men nu kommer du inte att finnas kvar på redaktionen – det blir jag och Christer som måste dra lasset. Fattar du att det är du själv som placerar dig i exil?”

”Det är den andra biten. Jag måste ta en paus, Erika. Jag fungerar inte längre. Jag är helt färdig. En betald semester i Hedestad är kanske precis vad jag behöver.”

”Hela grejen är sjuk, Mikael. Du kan lika gärna börja jobba på ett UFO.”

”Jag vet det. Men jag får 2,4 miljoner för att sitta på rumpan i ett år och jag kommer inte att vara

överksam. Det är den tredje biten. Rond ett mot Wennerström är slut och han har vunnit på knock out. Rond två är den som redan pågår – han kommer att försöka sänka *Millennium* för gott eftersom han vet att det kommer att finnas en redaktion med kunskap om vad han går för så länge tidningen finns.”

”Jag vet det. Jag har sett det i bokslutet över annonsintäkter varje månad det senaste halvåret.”

”Just det. Därför *måste* jag bort från redaktionen. Jag är ett rött skynke för honom. Han är paranoid när det gäller mig. Så länge jag finns kvar kommer han att fortsätta kampanjen. Nu måste vi förbereda oss för rond tre. Om vi ska ha minsta chans mot Wennerström måste vi backa och lägga upp en helt ny strategi. Vi måste hitta en hammare. Det blir mitt jobb det närmaste året.”

”Jag begriper allt det där”, replikerade Erika. ”Ta semester. Åk utomlands, ligga på en playa i en månad. Undersök de spanska kvinnornas kärleksliv. Koppla av. Sätt dig ute i Sandhamn och titta på vågorna.”

”Och när jag kommer tillbaka har ingenting förändrats. Wennerström kommer att krossa *Millennium*. Du vet det. Det enda som kan hindra honom är att vi hittar något om honom som vi kan använda.”

”Och det tror du att du hittar i Hedestad.”

”Jag kollade pressklippen. Wennerström jobbade åt Vangerföretagen 1969 till 1972. Han satt på koncernstaben och hade ansvar för strategiska placeringar. Han slutade väldigt hastigt. Vi kan inte utesluta möjligheten att Henrik Vanger faktiskt har något på honom.”

”Men om han gjorde något för trettio år sedan är det knappast något som vi kan bevisa i dag.”

”Henrik Vanger lovade att ställa upp på en intervju och berätta vad han vet. Han är besatt av sin försvunna släkting – det verkar vara allt han är intresserad av, och om det för med sig att han måste bränna Wennerström så tror jag att det finns en god möjlighet att han gör det. Vi kan i vilket fall som helst inte försitta chansen – han är den förste som har sagt att han är villig att gå *on the record* med skit om Wennerström.”

”Inte ens om du kommer tillbaka med bevis för att det var Wennerström som ströp flickan skulle vi kunna använda det. Inte efter så lång tid. Han skulle massakrera oss i rättegången.”

”Tanken slog mig, men sorry – han pluggade på Handelshögskolan och hade ingen koppling till Vangerföretagen då hon försvann.” Mikael gjorde en paus. ”Erika, jag kommer inte att lämna *Millennium*, men det är viktigt att det ser ut som om jag har gjort det. Du och Christer måste fortsätta att driva tidningen. Om ni kan ... om ni får möjlighet att sluta ett fredsavtal med Wennerström så får ni lov att göra det. Och det kan ni inte göra om jag sitter på redaktionen.”

”Okej, läget är ruttet men jag tror att du griper efter halmstrån genom att åka till Hedestad.”

”Och du har en bättre idé?”

Erika ryckte på axlarna. ”Vi borde börja jaga källor nu. Bygga upp storyn från början. Och göra det rätt den här gången.”

”Ricky – storyn är stendöd.”

Erika lade uppgivet huvudet mot händerna på bordet. När hon talade ville hon först inte möta Mikaelns blick.

”Jag blir så jävla förbannad på dig. Inte för att den story du skrev var fel – det var lika mycket jag som gick på den. Och inte för att du lämnar jobbet som ansvarig utgivare – det är ett klokt beslut i det här läget. Jag kan acceptera att vi gör det så att det ser ut som en schism eller maktkamp mellan dig och mig – jag förstår logiken då det handlar om att få Wennerström att tro att jag är en harmlös bimbo och att det är du som är hotet.”

Hon gjorde en paus och såg honom sammanbitet i ögonen.

”Men jag tror att du har fel. Wennerström kommer inte att gå på bluffen. Han kommer att fortsätta

att försöka sänka *Millennium*. Den enda skillnaden är att från och med nu är det jag som ensam måste slåss med honom och du vet att du behövs mer än någonsin på redaktionen. Okej, jag bedriver gärna krig mot Wennerström men det som gör mig så förbannad är att du lämnar hela skeppet utan vidare. Du sviker när det är som allra tuffast.”

Mikael sträckte ut handen och strök henne över håret.

”Du är inte ensam. Du har Christer och resten av redaktionen bakom dig.”

”Inte Janne Dahlman. För övrigt tror jag att det var ett misstag att anställa honom. Han är kompetent men han gör mer skada än nytta. Jag litar inte på honom. Han har gått omkring och varit skadeglad hela hösten. Jag vet inte om han hoppas ta över din roll eller om det helt enkelt är fel personkemi mellan honom och resten av redaktionen.”

”Jag är rädd att du har rätt”, svarade Mikael.

”Så vad ska jag göra? Sparka honom?”

”Erika, du är chefredaktör och huvudägare på *Millennium*. Om du måste sparka honom så gör du det.”

”Vi har aldrig sparkat någon tidigare, Micke. Och nu skjuter du över även det beslutet på mig. Det är inte roligt längre att gå till redaktionen på morgonen.”

I det ögonblicket reste sig Christer Malm överraskande.

”Om du ska med tåget så måste vi röra på oss.” Erika började protestera men han höll upp en hand. ”Vänta Erika, du frågade vad jag ansåg. Jag tycker att situationen är för jävlig. Men om det är som Mikael säger – att han håller på att gå in i väggen – så måste han faktiskt åka för sin egen skull. Det är vi skyldiga honom.”

Både Mikael och Erika tittade häpet på Christer medan han generat sneglade på Mikael.

”Ni vet båda två att det är ni som är *Millennium*. Jag är delägare och ni har alltid varit ärliga mot mig och jag älskar tidningen och allt det där, men ni skulle utan vidare kunna byta ut mig mot vilken annan AD som helst. Men ni frågade efter min åsikt. Ni har fått den. Vad gäller Janne Dahlman är jag överens med er. Och behöver du sparka honom, Erika, så kan jag göra det åt dig. Bara vi har ett giltigt skäl.”

Han gjorde en paus innan han fortsatte.

”Jag håller med dig om att det är väldigt olyckligt att Mikael försvinner just nu. Men jag tror inte att vi har något val.” Han tittade på Mikael. ”Jag kör dig till stationen. Erika och jag håller ställningarna tills du är tillbaka.”

Mikael nickade långsamt.

”Det jag är rädd för är att Mikael inte kommer tillbaka”, sa Erika Berger lågt.

Dragan Armanskij väckte Lisbeth Salander då han ringde till henne halv två på eftermiddagen.

”Vaereom?” frågade hon sömndrucket. Munnen smakade tjära.

”Mikael Blomkvist. Jag har just pratat med vår uppdragsgivare, advokat Frode.”

”Jaha?”

”Han ringde och sa att vi kan släppa undersökningen om Wennerström.”

”Släppa? Jag har ju redan börjat jobba på det.”

”Okej, men Frode är inte intresserad längre.”

”Bara så där?”

”Det är han som bestämmer. Vill han inte fortsätta så vill han inte.”

”Vi kom överens om ett arvode.”

”Hur mycket tid har du lagt ned?”

Lisbeth Salander tänkte efter.

”Drygt tre heldagar.”

”Vi kom överens om ett tak på 40 000 kronor. Jag skriver en faktura på 10 000 kr; du får hälften, vilket är acceptabelt för tre dagars bortkastad tid. Det får han betala för att han drog igång det hela.”

”Vad ska jag göra med det material jag har fått fram?”

”Är det något dramatiskt?”

Hon tänkte efter igen. ”Nej.”

”Frode har inte bett om någon redovisning. Lägg det på hyllan ett tag, om han skulle komma tillbaka. Annars kan du slänga det. Jag har ett nytt jobb till dig nästa vecka.”

Lisbeth Salander satt en stund med telefonluren i handen efter att Armanskij hade lagt på. Hon gick ut till arbetshörnan i sitt vardagsrum och tittade på anteckningarna hon hade nålat upp på väggen och på pappersbunten som hon hade samlat på skrivbordet. Det hon hade hunnit plocka fram var huvudsakligen pressklipp och texter som var nedladdade från Internet. Hon tog papperen och dumpade dem i en skrivbordslåda.

Hon rynkade på ögonbrynen. Mikael Blomkvists besynnerliga beteende i rättegångssalen hade framstått som en intressant utmaning och Lisbeth Salander gillade inte att avbryta något som hon hade inlett. *Folk har alltid hemligheter. Det handlar bara om att lista ut vilka.*

DEL 2: KONSEKVENSANALYSER

3 januari till 17 mars

46 procent av kvinnorna i Sverige har utsatts för våld av någon man

KAPITEL 8: Fredag 3 januari – Söndag 5 januari

När Mikael Blomkvist för andra gången klev av tåget i Hedestad var himlen pastellblå och luften iskall. En termometer på fasaden utanför järnvägsstationen angav att det var 18 grader kallt. Han hade fortfarande olämpliga, tunna promenadskor. Till skillnad från det föregående besöket väntade ingen advokat Frode med en varm bil. Mikael hade bara angett vilken dag han skulle komma, inte med vilket tåg. Han antog att det skulle gå någon buss ut till Hedeby, men hade ingen lust att släpa omkring på två tunga resväskor och en axelväska i jakt på en hållplats. Han gick istället över till taxistationen på andra sidan järnvägstorget.

Det hade snöat ursinnigt längs Norrlandskusten under mellandagarna och av plogkanter och hopkörda snöberg att döma hade vägröjningen i Hedestad arbetat för högttryck. Taxichauffören, som enligt legitimationen på vindrutan hette Hussein, skakade på huvudet då Mikael frågade om det hade varit tufft väder. Han berättade på bredaste norrländska att det hade varit den värsta snöstormen på flera decennier och att han bittert ångrade att han inte hade tagit vintersemester i Grekland över jul.

Mikael dirigerade taxin till Henrik Vangers nyskottade gårdsplan, där han ställde väskorna på brokvisten och såg bilen försvinna tillbaka mot Hedestad. Med ens kände han sig ensam och villrådlig. Kanske hade Erika haft rätt då hon påpekat att hela projektet var sinnesförvirrat.

Han hörde dörren öppnas bakom honom och vände sig om. Henrik Vanger var påpälsad med kraftig skinnrock, grova kängor och keps med öronmuffar. Mikael stod i jeans och en tunn skinnjacka.

”Om du ska bo häruppe måste du lära dig att klä dig bättre vid den här tiden på året.” De skakade hand. ”Är du säker på att du inte vill bo i stora huset? Inte? Då tycker jag att vi börjar med att installera dig i din nya bostad.”

Mikael nickade. Ett av kraven i förhandlingarna med Henrik Vanger och Dirch Frode hade varit att Mikael skulle bo någonstans där han själv kunde sköta hushållet och komma och gå som han ville. Henrik Vanger ledde Mikael tillbaka ut på vägen ned mot bron och svängde in genom grinden till en nyskottad gårdsplan framför ett litet timrat hus nära brofästet. Det var olåst och den gamle höll upp dörren. De kom in i en liten farstu där Mikael med en suck av lättnad ställde ned resväskorna.

”Det här är det som vi kallar för gäststugan och där vi brukar hysa in folk som stannar en längre tid. Det var här du och dina föräldrar bodde 1963. Det är faktiskt en av de äldsta byggnaderna i byn, men moderniserad. Jag har sett till att Gunnar Nilsson – han är gårdskarل hos mig – drog på värmen i morse.”

Hela huset bestod av ett stort kök och två mindre kammare, sammanlagt ungefär 50 kvadratmeter. Köket utgjorde halva ytan och var modernt med elspis, ett litet kylskåp och rinnande vatten, men vid väggen mot farstun fanns också en gammal järnspis där det hade eldats under dagen.

”Järnspisen behöver du inte använda om det inte blir råkallt. Vedlåren står ute i farstun och det finns en vedbod på baksidan av huset. Här har stått tomt sedan i höstas och vi har eldat på morgonen för att få upp värmen. Men för dagsbruk räcker el-elementen. Se bara till att du inte täcker dem med kläder, då kan det börja brinna.”

Mikael nickade och tittade sig omkring. Det fanns fönster åt tre håll; från köksbordet hade han utsikt ned mot brofästet ungefär trettio meter bort. Möblemanget i köket bestod i övrigt av några stora skåp, köksstolar, en gammal kökssoffa och en hylla med tidningar. Överst låg ett nummer av *Se* från 1967. I hörnet närmast köksbordet fanns ett avlastningsbord som kunde användas som skrivbord.

Entrédörren till köket fanns på ena sidan av järnspisen. På den andra sidan fanns två smala dörrar till två kammare. Den högra, närmast ytterväggen, var snarast en smal skrubben som var

möblerad med ett litet skrivbord, en stol och en hylla i fil längs långväggen, och som fungerade som arbetsrum. Den andra kammaren, mellan farstun och arbetsrummet, var en tämligen liten sov-kammare. Möblemanget bestod av en smal dubbelsäng, ett nattduksbord och en garderob. På väggarna hängde några tavlor med naturmotiv. Möblemanget och tapeterna i huset var gamla och blekta, men det doftade rent och gott. Någon hade gått loss på golvet med en rejäl dos såpa. I sovrummet fanns också en sidodörr som ledde tillbaka till farstun, där en gammal skrubb hade inretts till toalett med en liten dusch.

”Ett problem kan vara vattnet”, sa Henrik Vanger. ”Vi kontrollerade att det fungerade nu på morgonen, men rören ligger för ytligt och om kylan håller i sig en längre tid kan de frysa till. Det finns en hink ute i farstun; du får komma upp och hämta vatten hos oss om det behövs.”

”Jag kommer att behöva telefon”, sa Mikael.

”Jag har redan beställt. De kommer och installerar i övermorgon. Så, vad tror du? Om du ändrar dig kan du flytta in i stora huset när du vill.”

”Det här blir alldeles utmärkt”, svarade Mikael. Han var dock långt ifrån övertygad om att den situation han försatt sig i var förnuftig.

”Gott. Det är ljust i ytterligare någon timme. Ska vi gå en tur så får du bekanta dig med byn. Får jag föreslå att du byter till stövlar och tjocka sockor. Det finns i skåpet ute i farstun.” Mikael gjorde som han blivit uppmanad och beslutade att redan under morgondagen göra en shoppingrunda för att skaffa långkalsonger och rejäla vinterskor.

Den gamle började rundturen med att förklara att Mikael's granne tvärs över vägen var Gunnar Nilsson, den hjälprede som Henrik Vanger envisades med att beteckna som ”gårdskar”, men som Mikael snart insåg var mera av en fastighetsskötare för hela byggnadsbeståndet på Hedebyön, och som dessutom hade administrativt ansvar för flera fastigheter inne i Hedestad.

”Hans pappa var alltså Magnus Nilsson, som var gårdskar hos mig på 1960-talet och som var en av de karlar som hjälpte till vid bilolyckan på bron. Magnus lever fortfarande, men är pensionär och bor inne i Hedestad. Här i huset bor Gunnar med fru; hon heter Helen. Deras barn är utflyttade.”

Henrik Vanger gjorde en paus och funderade en stund innan han tog till orda igen.

”Mikael, den officiella förklaringen till att du befinner dig här är att du ska hjälpa mig att skriva min självbiografi. Det kommer att ge dig förevändning att snoka i alla mörka hörn och ställa frågor till folk. Ditt verkliga uppdrag är en sak mellan dig och mig och Dirch Frode. Vi tre är de enda som känner till den saken.”

”Jag förstår. Och jag upprepar vad jag tidigare sagt: det är slöseri med tid. Jag kommer inte att kunna lösa gåtan.”

”Allt jag begär är att du ska göra ett försök. Men vi ska vara försiktiga med vad vi säger då folk är i närheten.”

”Okej.”

”Gunnar är femtiosex år nu och var följaktligen nitton då Harriet försvann. Det finns en fråga som jag aldrig fått något svar på – Harriet och Gunnar var goda vänner och jag tror att det pågick någon sorts barnslig romans mellan de två, åtminstone var han väldigt intresserad av henne. Dagen hon försvann befann han sig dock inne i Hedestad och var en av dem som blev avskurna på fastlandssidan då bron blockerades. På grund av deras relation blev han naturligtvis synad extra noga i sömmarna. Det var ganska obehagligt för honom, men polisen har kontrollerat hans alibi och det håller. Han befann sig i sällskap med kamrater hela dagen och kom tillbaka hit först sent på kvällen.”

”Jag antar att du har en komplett förteckning över vilka som fanns på ön och vem som gjorde vad

under dagen.”

”Det stämmer. Ska vi gå vidare?”

De stannade till vid vägkorsningen på höjden utanför Vangerska gården och Henrik Vanger pekade ned mot den gamla fiskehamnen.

”Marken på hela Hedebyön ägs av familjen Vanger, eller noga räknat av mig. Undantaget är hemmanet vid Östergården och några enskilda hus här i byn. Bodarna i fiskehamnen därnere är friköpta hus, men de är sommarstugor och står huvudsakligen obebodda vintertid. Undantaget är huset längst bort – du ser att det ryker ur skorstenen.”

Mikael nickade. Han frös redan ända in i mårgen.

”Det är en eländigt dragig kåk som fungerar som bostad året runt. Där bor Eugen Norman. Han är sjuttiosju år och målare av något slag. Jag tycker att det ser ut som Hötorgskonst men han är rätt känd som naturmålare. Han är lite av byns obligatoriska särpling.”

Henrik Vanger styrde Mikael längs vägen ut mot udden och pekade ut hus efter hus. Byn bestod av sex hus på den västra sidan av vägen och fyra hus på den östra. Det första huset, närmast Mikael, gästhus och Vangerska gården, tillhörde Henrik Vangers bror Harald. Det var en fyrkantig tvåvåningsbyggnad i sten som vid första anblicken tycktes övergiven; fönstren var fördragna och vägen upp till ytterdörren var oskottad och täckt med en halv meter snö. Vid andra ögonkastet avslöjade fotavtryck att någon pulsat genom snön mellan vägen och ytterdörren.

”Harald är en enstöring. Han och jag har aldrig kommit överens. Förutom gräl om koncernen – han är ju delägare – har vi knappt pratat med varandra på drygt sextio år. Han är äldre än jag, nittioett år, och den ende av mina fem bröder som fortfarande är i livet. Jag ska berätta detaljerna senare, men han studerade till läkare och var verksam huvudsakligen i Uppsala. Han flyttade tillbaka hit till Hedeby då han fyllde sjuttio.”

”Jag har förstått att ni inte gillar varandra. Ändå bor ni grannar.”

”Jag tycker att han är avskräckande och hade nog helst sett att han stannat i Uppsala, men han äger huset. Låter jag som en skurk?”

”Du låter som en som inte tycker om sin bror.”

”Jag ägnade de första tjugofem trettio åren av mitt liv åt att urskulda och förlåta sådana som Harald därför att vi var släkt. Därefter upptäckte jag att släktskap inte är en garanti för kärlek och att jag hade mycket få skäl att ta Harald i försvar.”

Nästa hus tillhörde Isabella, mamma till Harriet Vanger.

”Hon blir sjuttiofem i år och är fortfarande parant och fåfång. Hon är också den enda i byn som pratar med Harald och emellanåt besöker honom, men de har inte särskilt mycket gemensamt.”

”Hur var förhållandet mellan henne och Harriet?”

”Rätt tänkt. Även fruntimmer måste tillhöra kretsen av misstänkta. Jag berättade ju att hon ofta lämnade barnen vind för våg. Jag vet inte riktigt, jag tror att hon ville gott men inte var förmögen att ta ansvar. Hon och Harriet stod inte varandra nära men de var aldrig ovänner. Isabella kan vara tuff men ibland är hon inte riktigt hemma. Du kommer att förstå vad jag menar då du träffar henne.”

Isabellas granne var en Cecilia Vanger, dotter till Harald Vanger.

”Hon var tidigare gift och bosatt inne i Hedestad, men separerade för drygt tjugo år sedan. Jag äger huset och erbjöd henne att flytta in. Cecilia är lärare och på många sätt sin pappas raka motsats. Jag kan väl tillägga att hon och hennes pappa inte heller pratar med varandra mer än nödvändigt.”

”Hur gammal är hon?”

”Född 1946. Hon var alltså tjugo år då Harriet försvann. Och ja, hon var en av gästerna på ön den dagen.”

Han funderade en stund.

”Cecilia kan verka fladdrig men är egentligen skärpt som få. Underskatta henne inte. Om någon kommer att lista ut vad du sysslar med så är det hon. Jag kan väl säga att hon är en av de släktingar jag uppskattar mest.”

”Betyder det att du inte misstänker henne?”

”Det vill jag inte säga. Jag vill att du grubblar på det här helt förbehållslöst, oberoende av vad jag tycker eller tror.”

Huset närmast Cecilia ägdes av Henrik Vanger men var uthyrt till ett äldre par som tidigare arbetat i Vangerkoncernens ledning. De hade flyttat till Hedebyön på 1980-talet och hade således inget med Harriets försvinnande att göra. Nästa hus ägdes av Birger Vanger, bror till Cecilia Vanger. Huset stod tomt sedan flera år, då Birger Vanger bosatt sig i en modern villa inne i Hedestad.

Flertalet byggnader längs vägen var solida stenhus från början av förra seklet. Det sista huset skilde sig i karaktären, en modern arkitektur i vitt tegel och med mörka fönsterpaneler. Den var vackert belägen och Mikael kunde se att utsikten från övervåningen måste vara storslagen, mot havet i öster och Hedestad i norr.

”Här bor Martin Vanger, Harriets bror och vd för Vangerkoncernen. På tomten låg tidigare prästgården, men den byggnaden förstördes delvis vid en brand på 1970-talet och Martin byggde villan 1978 då han tog över som vd.”

Längst bort på östra sidan av vägen bodde Gerda Vanger, änka efter Henriks bror Greger, och hennes son Alexander Vanger.

”Gerda är sjuklig, hon lider av reumatism. Alexander har en mindre andel i Vangerkoncernen men driver en del egna företag, bland annat restauranger. Han brukar tillbringa några månader varje år på Barbados i Västindien, där han har investerat en del pengar i turistnäringen.”

Mellan Gerdas och Henrik Vangers hus fanns en tomt med två mindre byggnader som stod tomma och användes som gästhus för olika medlemmar i familjen på besök. På andra sidan om Henriks hus fanns ett friköpt hus där ytterligare någon pensionerad anställd inom koncernen bodde med sin fru, men det stod öde vintertid då paret befann sig i Spanien.

De hade återkommit till korsvägen och därmed var rundturen avslutad. Det började redan skymma. Mikael tog initiativet.

”Henrik, jag kan bara upprepa att det här är en övning som inte kommer att ge resultat, men jag ska göra det jag har blivit anställd att göra. Jag ska skriva din självbiografi och jag kommer att göra dig till viljes genom att läsa igenom allt material om Harriet Vanger så noga och kritiskt som jag

förmår. Jag vill bara att du inser att jag inte är någon privatdeckare, så att du inte har orimliga förväntningar på mig.”

”Jag förväntar mig ingenting. Jag vill bara göra ett sista försök att hitta sanningen.”

”Bra.”

”Jag är kvällsmänniska”, förklarade Henrik Vanger. ”Jag kommer att vara tillgänglig från lunchtid och framåt på dagarna. Jag ska ställa i ordning ett arbetsrum häruppe som du får disponera när du vill.”

”Nej tack. Jag har redan ett arbetsrum i gäststugan och det är där jag kommer att arbeta.”

”Som du vill.”

”När jag behöver prata med dig så håller vi till på ditt arbetsrum, men jag kommer inte att kasta mig över dig med frågor redan i kväll.”

”Jag förstår.” Den gamle verkade förrädiskt timid.

”Det kommer att ta ett par veckor att läsa in allt material. Vi jobbar på två fronter. Vi träffas några timmar om dagen så intervjuar jag dig och samlar material om din biografi. När jag börjar få frågor om Harriet som jag vill diskutera kommer jag att ta upp dem med dig.”

”Det låter förnuftigt.”

”Jag kommer att arbeta väldigt fritt och inte ha några fasta arbetstider.”

”Du lägger själv upp arbetet.”

”Du är medveten om att jag ska in i fängelse ett par månader. Jag vet inte när det blir aktuellt, men jag kommer inte att överklaga. Det betyder att det förmodligen blir någon gång under året.”

Henrik Vanger rynkade ögonbrynen.

”Det är olyckligt. Vi får lösa det när det kommer. Du kan begära uppskov.”

”Om det fungerar och jag har tillräckligt med material så kan jag arbeta på boken om din familj i fängelset. Men vi tar det när det är dags. En sak till: jag är fortfarande delägare i *Millennium* och det är just nu en tidning i kris. Om det händer något som kräver min närvaro i Stockholm kommer jag att tvingas släppa det här och åka dit.”

”Jag har inte anställt dig för att vara livegen. Jag vill att du arbetar konsekvent och stadigt med det jobb jag har gett dig, men självklart lägger du själv upp dina arbetsrutiner och arbetar efter eget huvud. Behöver du ta ledigt så gör du det, men om jag upptäcker att du struntar i jobbet kommer jag att anse att du brutit kontraktet.”

Mikael nickade. Henrik Vanger tittade bort mot bron. Han var mager och Mikael tyckte plötsligt att han såg ut som en olycklig fågelskrämma.

”När det gäller *Millennium* borde vi ha ett samtal om hur krisen ser ut och om jag kan bistå på något sätt.”

”Det bästa sätt du kan bistå mig på är att ge mig Wennerströms huvud på ett fat redan i dag.”

”Ånej, det tänker jag inte göra.” Den gamle tittade skarpt på Mikael. ”Den enda orsaken till att du har tagit det här jobbet är att jag lovat att avslöja Wennerström. Om jag ger det till dig nu kan du avsluta jobbet när det passar dig. Den informationen får du om ett år.”

”Henrik, förlåt att jag säger det, men jag kan inte ens vara säker på att du lever om ett år.”

Henrik Vanger suckade och tittade tankfullt ned mot fiskehamnen.

”Jag förstår. Jag ska prata med Dirch Frode så ska vi se om vi kan hitta på något. Men när det gäller *Millennium* kanske jag kan hjälpa till på ett annat sätt. Jag har förstått att det är annonsörerna som drar sig ur.”

Mikael nickade långsamt.

”Annonsörerna är ett omedelbart problem, men krisen går djupare än så. Det är ett

trovärdighetsproblem. Det spelar ingen roll hur många annonsörer vi har om folk inte vill köpa tidningen.”

”Det inser jag. Men jag är fortfarande styrelseledamot, om än passiv, i en tämligen stor koncern. Vi måste också annonsera någonstans. Låt oss diskutera saken framöver. Vill du ha kvällsmat ...”

”Nej. Jag vill komma i ordning hos mig, handla och se mig omkring en aning. I morgon åker jag in till Hedestad och shoppar vinterkläder.”

”God idé.”

”Jag skulle vilja att du flyttar över arkivet om Harriet till mig.”

”Hanteras ...”

”Med stor försiktighet – jag förstår.”

Mikael återvände till gäststugan och hackade tänder när han kommit innanför dörren. Han tittade på termometern utanför fönstret. Den visade på minus 15 grader och han kunde inte erinra sig att han någonsin varit så nedkyld som efter den drygt tjugo minuter långa promenaden.

Han ägnade den närmaste timmen åt att installera sig i vad som skulle bli hans bostad det kommande året. Kläderna i resväskan sorterade han in i garderoben i sovkvammar. Toalettartiklar gick in i badrumsskåpet. Den andra väskan var en fyrkantig trunk på hjul. Ur den plockade han fram böcker, cd-skivor och en cd-spelare, anteckningsböcker, en liten Sanyo reporterbandspelare, en liten Microtek scanner, en transportabel bläckstråleskrivare, en Minolta digitalkamera och annat som han ansett vara oundgängligt för ett års exil.

Han ställde upp böcker och cd-skivor i bokhyllan i arbetsrummet, bredvid två pärmar med researchmaterial om Hans-Erik Wennerström. Materialet var värdelöst men han kunde inte släppa det. De två pärmarna måste på något sätt omvandlas till byggstenar i hans fortsatta karriär.

Slutligen öppnade han axelremsväskan och ställde fram sin iBook på skrivbordet i arbetsrummet. Därefter hejdade han sig och såg sig omkring med ett fåraktigt ansiktsuttryck. *The benefits of living in the countryside*. Han insåg plötsligt att han inte hade någonstans att plugga in bredbandskabeln. Han hade inte ens ett telefonjack att koppla in ett gammalt modem i.

Mikael gick tillbaka till köket och ringde Telia från sin mobiltelefon. Efter lite krångel lyckades han få någon att plocka fram beställningen som Henrik Vanger hade gjort till gäststugan. Han frågade om ledningen hade kapacitet för ADSL och fick svaret att det var möjligt genom ett relä i Hedeby. Det skulle ta några dagar.

Klockan hade blivit strax efter fyra på eftermiddagen innan Mikael hade stökat färdigt. Han satte på sig raggsockorna och stövlarna igen och drog en extra tröja över huvudet. Vid ytterdörren hejdade han sig; han hade aldrig fått några nycklar till huset och hans Stockholmsinstinkter revolterade mot principen att lämna ytterdörren olåst. Han gick tillbaka in i köket och öppnade lådor. Till sist hittade han nyckeln på en spik inne i skafferiet.

Termometern hade sjunkit till minus 17. Mikael promenerade raskt över bron och upp för backen förbi kyrkan. Konsumbutiken låg bekvämt på ungefär 300 meters avstånd. Han fyllde två rågade papperskassar med stapelvaror, som han släpade hem innan han gick tillbaka över bron ytterligare en gång. Den här gången stannade han till vid Susannes Brokafé. Kvinnan bakom disken var i femtioårsåldern. Han frågade om det var hon som var Susanne och presenterade sig med förklaringen att han nog skulle bli en regelbunden kund på fiket framöver. Han var enda kunden i serveringen och Susanne bjöd på kaffet då han beställde en smörgås och handlade matbröd och en vetelängd. Han plockade med sig *Hedestads-Kuriren* från tidningsstället och satte sig vid ett bord med utsikt över

bron och den fasadbelysta kyrkan. I mörkret såg det ut som ett julkort. Det tog ungefär fyra minuter att läsa tidningen. Den enda nyheten av intresse var en kort text som förklarade att en kommunpolitiker vid namn Birger Vanger (fp) ville satsa på *IT TechCent* – ett teknologiutvecklingscentrum i Hedestad. Han satt kvar en halvtimme, till dess att kaféet stängde klockan sex.

Halv åtta på kvällen ringde Mikael till Erika men fick bara svaret att abonnenten inte kunde nås. Han satte sig på kökssoffan och försökte läsa en roman som enligt baksidestexten var en sensationell debut av en tonårig feminist. Romanen handlade om författarinnans försök att få ordning på sitt sexliv under en resa till Paris, och Mikael undrade om han skulle kallas för feminist om han i gymnasial ton skrev en roman om sitt eget sexliv. Förmodligen inte. En orsak till att Mikael köpt boken var att förlaget hyllade debutanten som ”en ny Carina Rydberg”. Han konstaterade snart att så inte var fallet, varken stilistiskt eller innehållsmässigt. Han lade ifrån sig boken efter en stund och läste istället en westernnovell om Hopalong Cassidy i *Rekordmagasinet* från 1950-talet.

Varje halvtimme hördes en kort dämpad klang från kyrkklockan. Det lyste i fönstren hos gårdskarlen Gunnar Nilsson på andra sidan vägen, men Mikael kunde inte se någon människa i huset. I Harald Vangers hus var det mörkt. Vid niotiden körde en bil över bron och försvann mot udden. Vid midnatt släcktes fasadbelysningen på kyrkan. Det var uppenbarligen det sammantagna nöjeslivet i Hedeby en fredagskväll i början av januari. Det var förunderligt tyst.

Han gjorde ett nytt försök att ringa Erika och kom fram till hennes svarare och ombads lämna ett meddelande. Han gjorde det och släckte lampan och gick och lade sig. Det sista han tänkte innan han somnade var att han skulle komma att löpa överhängande stor risk att bli skogstokig i Hedeby.

Det var en märklig känsla att vakna i absolut tystnad. Mikael gick från djup sömn till absolut vakenhet på bråkdelen av en sekund och låg därefter stilla och lyssnade. Det var kallt i rummet. Han vred huvudet och tittade på armbandsuret som han lagt på en pall intill sängen. Klockan var åtta minuter över sju på morgonen – han hade aldrig varit mycket till morgonmänniska och brukade ha svårt att vakna utan åtminstone dubbla väckarklockor. Nu hade han vaknat av sig själv och kände sig dessutom utvilad.

Han satte på kaffevatten innan han ställde sig under duschen där han plötsligt upplevde en lustfylld känsla av att iaktta sig själv. *Kalle Blomkvist – forskningsresande i obygden*.

Vattenblandaren växlade mellan skållhett och iskallt vid minsta beröring. Morgontidning saknades vid köksbordet. Smöret var djupfryst. Ingen osthyvel fanns i lådan med köksbestick. Det var fortfarande kolsvart utomhus. Termometern visade minus 21 grader. Det var lördag.

Hållplatsen för bussen till Hedestad låg mitt emot Konsumbutiken och Mikael inledde sin exil med att förverkliga planerna på en shoppingrunda. Han klev av bussen mitt emot järnvägsstationen och gjorde en rundtur genom centrum. Han köpte kraftiga vinterkängor, två par långkalsonger, några varma flanellskjortor, en rejäl halvlång vinterjacka, en varm mössa och fodrade handskar. På *Teknikmagasinet* hittade han en liten bärbar tv med teleskopantenn. Säljaren försäkrade att han åtminstone skulle få in SVT ute i Hedeby och Mikael lovade att kräva pengarna tillbaka om det inte stämde.

Han stannade till vid biblioteket och skaffade sig lånekort och plockade åt sig två kriminalromaner av Elizabeth George. I en pappershandel köpte han pennor och anteckningsblock. Han köpte också en sportbag att bära nyförvärven i.

Slutligen köpte han ett paket cigaretter; han hade slutat röka tio år tidigare, men fick stundom

återfall och kände plötsligt ett sug efter nikotin. Han stoppade paketet i jackfickan utan att öppna det. Sista besöket var hos en optiker där han köpte linsvätska och beställde nya kontaktlinser.

Vid tvåtiden var han tillbaka i Hedeby och höll just på att plocka bort prislappar från kläderna då han hörde ytterdörren öppnas. En ljus kvinna i femtioårsåldern knackade på dörrposten till köket samtidigt som hon klev över tröskeln. Hon bar en sockerkaka på ett serveringsfat.

”Hej, jag ville bara hälsa välkommen. Jag heter Helen Nilsson och bor tvärs över vägen. Vi blir ju grannar.”

Mikael tog i hand och presenterade sig.

”Jo, jag har sett dig på TV. Det är roligt att det lyser här i gäststugan om kvällarna.”

Mikael satte på kaffe – hon protesterade men slog sig i alla fall ned vid köksbordet. Hon sneglade ut genom fönstret:

”Här kommer Henrik med min man. Du behövde visst några kartonger.”

Henrik Vanger och Gunnar Nilsson stannade till med en dragkärra utanför och Mikael skyndade ut för att hälsa och hjälpa till att lyfta in fyra flyttkartonger. De lämnade lådorna på golvet vid järnspisen. Mikael ställde fram kaffekoppar och skar upp Helens sockerkaka.

Gunnar och Helen Nilsson var trevliga människor. De verkade inte särskilt nyfikna på varför Mikael befann sig i Hedestad – att han arbetade åt Henrik Vanger tycktes vara förklaring nog. Mikael iakttog samspelet mellan Nilssons och Henrik Vanger och konstaterade att det var otvunget och saknade en tydlig uppdelning i herrskap och tjänstefolk. De satt och småpratade om byn och om vem som hade byggt den gäststuga som Mikael bodde i. Makarna Nilsson korrigerade Vanger då hans minne svek och han berättade i gengäld en skämtsam historia om då Gunnar Nilsson en kväll kommit hem och upptäckt den lokala begåvningsreserven från andra sidan bron på väg att bryta sig in genom fönstret i gäststugan; han hade gått över och frågat den efterblivne inbrottstjuven varför han inte använde den olåsta ytterdörren. Gunnar Nilsson granskade misstänksamt den lilla TV:n och erbjöd honom att komma över till dem på kvällarna om det var något program han ville titta på. De hade parabol.

Henrik Vanger dröjde sig kvar en kort stund efter att Nilssons hade gått hem till sitt. Den gamle förklarade att han ansåg det bäst om Mikael själv fick sortera upp arkivet och att han kunde komma upp till huset och fråga om det var något problem. Mikael tackade och sa att det nog skulle lösa sig.

När Mikael åter var ensam bar han in flyttkartongerna till arbetsrummet och började gå igenom innehållet.

Henrik Vangers privatspanande i sin brors sondotters försvinnande hade pågått i trettiosex år. Mikael hade svårt att avgöra om intresset var en ohälsosam besatthet eller om det med åren hade utvecklats till en intellektuell lek. Helt uppenbart var att den gamle patriarken hade tagit sig an verket med en hobbyarkeologs systemtänkande – materialet omfattade närmare sju hyllmeter.

Stommen bestod av de tjugosex pärmar som utgjorde polisens utredning om Harriet Vangers försvinnande. Mikael hade svårt att tänka sig att ett ”normalt” försvinnande skulle resultera i ett så omfattande utredningsmaterial. Å andra sidan hade Henrik Vanger med stor sannolikhet haft det inflytande som fordrades för att sysselsätta Hedestadspolisen med att följa upp både tänkbara och otänkbara spår.

Utöver polisens utredning fanns klippböcker, fotoalbum, kartor, souvenirer, informativa skrifter om Hedestad och Vangerföretagen, Harriet Vangers egen dagbok (som dock inte innehöll många sidor), skolböcker, hälsointyg och annat. Där fanns också inte mindre än sexton inbundna A4-volymer om etthundra sidor vardera, som närmast kunde betecknas som Henrik Vangers egen loggbok från

spaningarna. I dessa anteckningsböcker hade patriarken med prydlig handstil skrivit om sina egna funderingar, hugskott, blindspår och iakttagelser. Mikael bläddrade lite på måfå. Texten hade en skönlitterär karaktär och Mikael fick en känsla av att volymerna var renskrifter från dussintals äldre anteckningsböcker. Slutligen fanns ett tiotal pärmar med material om olika personer i familjen Vanger; där var sidorna maskinskrivna och hade uppenbarligen tillkommit under en lång tidsperiod.

Henrik Vanger hade bedrivit spaningar mot sin egen familj.

Vid sjutiden hörde Mikael ett bestämt jamande och öppnade ytterdörren. En rödbrun katt smet snabbt förbi honom in i värmen.

”Jag förstår dig”, sa Mikael.

Katten sniffade runt i gäststugan en stund. Mikael hällde upp lite mjölk på ett fat som gästen lapade i sig. Därefter hoppade katten upp på kökssoffan och rullade ihop sig. Hon tänkte inte flytta på sig.

Klockan var efter tio på kvällen innan Mikael hade fått grepp om materialet och ställt upp allting i hyllorna i begriplig ordning. Han gick ut i köket och satte på en kanna kaffe och bredde två smörgåsar. Katten bjöd han på lite korv och leverpastej. Han hade inte ätit ordentligt på hela dagen men kände sig besynnerligt ointresserad av mat. När han fikat plockade han fram cigaretterna ur jackfickan och öppnade paketet.

Han lyssnade av sin mobil; Erika hade inte ringt och han försökte ringa henne. Återigen kom han bara fram till hennes telefonsvarare.

En av de första åtgärder som Mikael vidtog i sina privatspaningar var att scanna in den karta över Hedebyön som han hade fått låna av Henrik Vanger. Medan han fortfarande hade alla namn i färskt minne efter Henriks rundtur skrev han in vem som bodde i vilket hus. Han insåg snabbt att den Vangerska klanen hade ett så omfattande persongalleri att det skulle ta tid att lära sig vem som var vem.

Strax före midnatt satte han på sig varma kläder och de nyinköpta skorna och gick en promenad över bron. Han vek av på vägen längs sundet nedanför kyrkan. Isen hade lagt sig i sundet och inne i den gamla hamnen, men längre ut såg han ett mörkare bälte av öppet vatten. Medan han stod där släcktes fasadbelysningen på kyrkan och det blev mörkt omkring honom. Det var kallt och stjärnklart.

Helt plötsligt kände Mikael ett djupt missmod. Han kunde inte för sitt liv begripa hur han hade kunnat låta sig övertalas av Henrik Vanger att åta sig det befängda uppdraget. Erika hade helt rätt i att det var fullständigt slöseri med tid. Han borde befinna sig i Stockholm – förslagsvis i säng med Erika – och i full färd med att planera kriget mot Hans-Erik Wennerström. Men han kände sig håglös även vad gällde detta och hade inte den blekaste aning om hur han ens skulle kunna börja fundera ut en motstrategi.

Om det hade varit dagtid i det ögonblicket skulle han ha gått till Henrik Vanger och brutit kontraktet och åkt hem. Men från krönet vid kyrkan kunde han konstatera att det redan var mörkt och stilla i den Vangerska gården. Från kyrkan såg han hela bebyggelsen på ösidan. Harald Vangers hus var också släckt, men det lyste hos Cecilia Vanger liksom i Martin Vangers villa längst ut på udden, och i det hus som var uthyrt. I småbåtshamnen lyste det hos Eugen Norman, målaren i den dragiga stugan, där det också bolmade ett kraftigt gnistregn ur en skorsten. Det lyste även på övervåningen i kaféet och Mikael undrade om Susanne bodde där och om hon i så fall var ensam.

Mikael sov länge på söndagsmorgonen och vaknade panikslagen av att gäststugan fylldes av ett överkligt dån. Det tog honom en sekund att orientera sig och inse att han lyssnade på kyrkklockor som kallade till högmässa och att klockan följaktligen måste vara strax före elva. Han kände sig håglös och låg kvar en stund. Då han hörde ett uppfordrande jamande från dörröppningen klev han upp och släppte ut katten.

Vid tolv hade han duschat och ätit frukost. Han gick beslutsamt in i arbetsrummet och plockade ned den första pärmen i polisutredningen. Sedan tvekade han. Från gavelfönstret såg han reklamskylten för Susannes Brokafé och han stoppade pärmen i sin axelväska och satte på sig ytterkläderna. När han kom fram till kaféet upptäckte han att det var bräddfullt med gäster och han insåg plötsligt svaret på en fråga som hade legat i bakhuvudet: hur ett kafé kunde överleva i en håla som Hedeby. Susanne hade specialiserat sig på kyrkobesökare och kaffe till begravningar och andra arrangemang.

Han tog en promenad istället. Konsum hade stängt på söndagar och han fortsatte ytterligare några hundra meter längs vägen mot Hedestad, där han köpte tidningar på en söndagsöppen bensinmack. Han ägnade en timme åt att promenera runt Hedeby och bekanta sig med omgivningarna på fastlandssidan. Området närmast kyrkan och förbi Konsum var kärnan med äldre bebyggelse, tvåvånings stenhus som Mikael gissade hade uppförts på 1910- eller 1920-talet och som bildade en kort stadsgata. Norr om infartsvägen fanns välskötta hyreshus med lägenheter för barnfamiljer. Längs vattnet och på södra sidan om kyrkan fanns huvudsakligen villabebyggelse. Hedeby var utan tvekan ett relativt välbärgat område för Hedestads beslutsfattare och tjänstemän.

När han återvände till bron hade anstormningen på Susannes Brokafé tunnats ut, men Susanne stökade fortfarande med att plocka disk från borden.

”Söndagsrusch?” hälsade han.

Hon nickade och stoppade in en hårslinga bakom örat. ”Hej, Mikael.”

”Så du kommer ihåg vad jag heter.”

”Svårt att undgå”, svarade hon. ”Jag såg dig på TV vid rättegången före jul.”

Mikael blev plötsligt generad. ”De måste fylla nyheterna med någonting”, mumlade han och troppade av till hörnbordet med utsikt över bron. När han mötte Susannes blick log hon.

Klockan tre på eftermiddagen meddelade Susanne att hon stängde kaféet för dagen. Efter kyrkruschen hade några enstaka gäster kommit och gått. Mikael hade läst drygt en femtedel av den första pärmen i polisutredningen om Harriet Vangers försvinnande. Han slog ihop pärmen, stoppade ned sitt anteckningsblock i väskan och promenerade raskt över bron hem till sig.

Katten väntade på trappan och Mikael såg sig omkring och undrade vems katten egentligen var. Han släppte in den i alla fall, eftersom det ändå var någon sorts sällskap.

Han gjorde ett nytt försök att ringa Erika men nådde fortfarande bara hennes mobilsvar. Hon var uppenbarligen rasande på honom. Han hade kunnat ringa till direktnumret på redaktionen eller hem till henne, men beslutade sig tjurskalligt för att inte göra det. Han hade redan lämnat tillräckligt många telefonmeddelanden. Istället kokade han kaffe till sig själv, makade katten åt sidan i kökssoffan och slog upp pärmen vid köksbordet.

Han läste koncentrerat och långsamt för att inte missa någon detalj. När han sent på kvällen slog ihop pärmen hade han fyllt flera sidor i sitt anteckningsblock – med både minnesstolpar och frågor som han hoppades få svar på i kommande pärmar. Materialet var i kronologisk ordning; han var osäker på om Henrik Vanger hade sorterat det eller om det var polisens eget system på 1960-talet.

Det allra första bladet var en fotokopia av en handskriven anmälningsblankett från

Hedestadspolisens larmcentral. Den polis som svarat i telefon hade undertecknat med Vb. Ryttinger, vilket Mikael tolkade som vaktbefäl. Som anmälare angavs Henrik Vanger, vars adress och telefonnummer fanns antecknade. Rapporten var daterad klockan 11.14 på söndagsmorgonen den 23 september 1966. Texten var kortfattat kärv:

Samtal fr. Hrk. Vanger uppg. att brorsdotter (?) Harriet Ulrika VANGER, född 15 jan 1950 (16 år) är försvunnen från sitt hem på Hedeby ö sedan lördag e.m. Anml. uttrycker stor oro.

Klockan 11.20 fanns en anteckning som fastslog att P-014 (Polisbil? Patrull? Pråmskeppare?) hade beordrats rycka ut till platsen.

Klockan 11.35 hade en annan, mer svårtydd handstil än Ryttingers, infogat att *Konst. Magnusson rapp. bron till Hedeby ö fortf. avspärrad. Trnsp. m. båt.* I marginalen fanns en oläslig signatur.

Klockan 12.14 återkom Ryttinger: *Telefonsamb. kst Magnusson i H-by rapp. att 16-åriga Harriet Vanger saknas sedan tidigt lördag em. Fam. uttrycker stor oro. Tros ej ha sovit i sin säng under natten. Kan ej ha lämnat ön pga. broolycka. Ingen av tillfr. familjemedl. har kuns. om var HV bef. sig.*

Klockan 12.19: *G.M. inform. per tel. om ärendet.*

Den sista anteckningen var daterad klockan 13.42: *G.M. på plats H-by; övertar ärendet.*

Redan nästkommande blad avslöjade att den kryptiska signaturen G. M. åsyftade en kriminalinspektör Gustaf Morell, som kommit med båt till Hedebyön där han övertagit befälet och upprättat en formell anmälan om Harriet Vangers försvinnande. Till skillnad från de inledande noteringarna med dess omotiverade förkortningar var Morells rapporter författade på skrivmaskin och på läsbar prosa. På de följande sidorna redogjordes för vilka åtgärder som vidtagits med en saklighet och detaljrikedom som överraskade Mikael.

Morell hade gått systematiskt tillväga. Han hade först intervjuat Henrik Vanger i sällskap med Isabella Vanger, Harriets mamma. Därefter hade han i tur och ordning pratat med en Ulrika Vanger, Harald Vanger, en Greger Vanger, Harriets bror Martin Vanger samt en Anita Vanger. Mikael drog slutsatsen att dessa personer hade intervjuats i någon sorts skala av fallande betydelse.

Ulrika Vanger var mor till Henrik Vanger och hade uppenbarligen en status motsvarande änkedrottning. Ulrika Vanger var bosatt på Vangerska gården och hade inga upplysningar att lämna. Hon hade gått och lagt sig tidigt kvällen innan och hade inte sett Harriet på flera dagar. Hon tycktes ha insisterat på att få träffa kriminalinspektör Morell endast för att uttrycka sin åsikt, vilken var att polisen omedelbart måste agera.

Harald Vanger var Henriks bror och rankad som nummer två på listan över inflytelsErika familjemedlemmar. Han förklarade att han hade träffat Harriet Vanger som hastigast då hon återvände från festdagen i Hedestad, men att han ”*icke sett henne sedan olyckan på bron ägt rum och icke ägde kännedom om var hon för närvarande befann sig*”.

Greger Vanger, bror till Henrik och Harald, uppgav att han hade träffat den försvunna sextonåringen då hon besökt Henrik Vangers arbetsrum och bett att få tala med Henrik efter besöket i Hedestad tidigare under dagen. Greger Vanger uppgav att han själv inte hade pratat med henne utan bara hade hälsat kort. Han visste inte var hon kunde tänkas befinna sig men uttryckte åsikten att hon förmodligen bara tanklöst hade åkt till någon kamrat utan att meddela detta och säkerligen snart skulle dyka upp igen. På frågan om hur hon i så fall hade lämnat ön kunde han inte ge besked.

Martin Vanger intervjuades som hastigast. Han läste sista året på gymnasiet i Uppsala, där han var inhyt hos Harald Vanger. Han hade inte fått plats i Haralds bil och istället åkt tåg till Hedeby och anlänt så sent att han fastnat på fel sida om broolyckan och inte kommit över förrän sent på aftonen

med båt. Han intervjuades i förhoppningen om att hans syster hade meddelat sig med honom och kanske gett en antydning om att hon tänkte rymma. Frågan möttes av protester från Harriets mor, men kommissarie Morell ansåg i det ögonblicket att en rymning närmast var en förhoppning. Martin hade dock inte talat med sin syster sedan sommarlovet och hade inga upplysningar av värde att lämna.

Anita Vanger var dotter till Harald Vanger men angavs felaktigt som ”kusin” till Harriet – i själva verket var Harriet hennes kusinbarn. Hon läste första året på universitetet i Stockholm och hade tillbringat sommaren i Hedeby. Hon var nästan jämnårig med Harriet och de hade blivit nära vänner. Hon uppgav att hon hade anlänt till ön tillsammans med sin far på lördagen och sett fram mot att få träffa Harriet, men att hon inte hade hunnit göra det. Anita Vanger uppgav att hon kände oro och att det var olikt Harriet att försvinna någonstans utan att meddela familjen. I denna slutsats fick hon stöd av både Henrik och Isabella Vanger.

Samtidigt som kriminalinspektör Morell hade intervjuat familjemedlemmarna hade han beordrat poliskonstaplarna Magnusson och Bergman – patrull 014 – att organisera en första skallgångskedja medan det ännu var ljust. På grund av att bron fortfarande var avspärrad var det svårt att inkalla förstärkning från fastlandssidan; den första skallgångskedjan bestod av ett trettiotal tillgängliga personer av varierande kön och ålder. De områden som avsöktes under eftermiddagen var de obebodda husen i Fiskehamnen, stränderna på udden och längs sundet, skogspartiet närmast byn samt det så kallade Söderberget ovanför Fiskehamnen. Det sistnämnda stället avsöktes sedan någon framkastat teorin att Harriet möjligen kunde ha sökt sig dit för att få en god överblick över olycksplatsen på bron. Patruller skickades även till Östergård samt till Gottfrieds stuga på andra sidan ön, där Harriet ibland vistades.

Sökandet efter Harriet Vanger var dock resultatlöst och avbröts först långt efter mörkrets inbrott vid tiotiden på kvällen. Temperaturen under natten sjönk till nollgradigt.

Under eftermiddagen hade kriminalinspektör Morell etablerat sitt högkvarter i en salong som Henrik Vanger ställt till förfogande i bottenvåningen i Vangerska gården. Han hade vidtagit en rad åtgärder.

I sällskap med Isabella Vanger hade han inspekterat Harriets rum och försökt få en uppfattning om ifall någonting saknades, kläder, någon väska eller liknande som kunde antyda att Harriet Vanger rymt hemifrån. Isabella Vanger hade inte varit särskilt hjälpsam och tycktes inte ha någon större kunskap om hur hennes dotters garderob såg ut. *Hon var ofta klädd i jeans, men de ser ju likadana ut.* Harriets handväska hade återfunnits på hennes skrivbord. Den innehöll legitimation, en plånbok med nio kronor och femtio öre, en kam, en handspegel och en näsduk. Efter inspektionen hade Harriets rum spärrats av.

Morell hade kallat flera personer till förhör, både familjemedlemmar och anställda. Samtliga intervjuer var noggrant bokförda.

Då deltagarna i den första skallgångskedjan efter hand återkommit med nedslående besked fattade kommissarien beslut om att ett mer systematiskt sökande måste genomföras. Under kvällen och natten inkallades förstärkning; Morell kontaktade bland annat ordföranden i Hedestads Orienteringsklubb och vädjade om hjälp med att telefonledes inkalla medlemmarna till skallgång. Vid midnatt fick han beskedet att femtiotre aktiva idrottare, främst från juniorsektionen, skulle infinna sig på Vangerska gården klockan 07.00 nästkommande morgon. Henrik Vanger bidrog genom att helt sonika inkalla en del av morgonskiftet, femtio man, från Vangerkoncernens pappersbruk på orten. Henrik Vanger organiserade även mat och dryck.

Mikael Blomkvist kunde livligt föreställa sig de scener som måste ha utspelat sig på Vangerska gården under dessa händelsErika dygn. Det framgick tydligt att olyckan på bron bidragit till

förvirringen under de första timmarna; dels genom att försvåra möjligheterna att få effektiv förstärkning från fastlandet, dels eftersom alla ansåg att två så dramatiska händelser på samma plats och vid samma tidpunkt på något sätt rimligen måste vara länkade till varandra. När tankbilen lyftes bort hade kriminalinspektör Morell till och med gått ned till bron för att försäkra sig om att Harriet Vanger på något osannolikt sätt inte hade hamnat under vraket. Detta var den enda irrationella handling som Mikael kunde spåra i kommissariens agerande, eftersom den försvunna flickan ju bevisligen hade varit synlig på ön efter att olyckan hade ägt rum. Likafullt hade spaningsledaren, utan att kunna ge en rimlig förklaring, svårt att frigöra sig från tanken att den ena händelsen på något sätt hade orsakat den andra.

Under det första förvirrade dygnet sjönk förhoppningarna om att ärendet skulle få en snabb och lycklig upplösning. Dessa ersattes gradvis av två spekulationer. Trots de uppenbara svårigheterna med att omärkligt kunna lämna ön ville Morell inte avskryta möjligheten att hon hade rymt hemifrån. Han beslutade att Harriet Vanger skulle efterlysas och beordrade patrullerande poliser inne i Hedestad att hålla ögonen öppna efter den försvunna flickan. Han gav även en kollega vid kriminalavdelningen i uppdrag att höra bussförare och personal på järnvägsstationen för att få veta om någon kunde ha sett henne.

I takt med att negativa besked kom in växte sannolikheten för att Harriet Vanger hade råkat ut för en olycka. Denna teori kom att dominera spaningsupplägget under de kommande dygnen.

Den stora skallgångskedjan två dagar efter hennes försvinnande var – så vitt Mikael Blomkvist kunde avgöra – synnerligen kompetent genomförd. Polis och brandmän med erfarenhet från liknande ärenden organiserade sökandet. Hedebyön hade visserligen några svårtillgängliga terrängavsnitt, men ytan var trots allt begränsad och hela ön finkammades under dagen. En polisbåt och två frivilliga Petterssonbåtar genomsökte efter bästa förmåga vattnen runt ön.

Nästa dag fortsatte sökandet med reducerat manskap. Denna gång skickades patruller att göra en andra skallgång i särskilt oländiga terrängavsnitt, samt i ett område som kallades ”Befästningen” – ett övergivet bunkersystem som anlagts av kustförsvaret under andra världskriget. Denna dag genomsöktes även små krypin, brunnar, jordkällare, uthus och vindsutrymmen i byn.

En viss frustration kunde avläsas i en tjänsteanteckning då sökandet avbröts den tredje dagen efter försvinnandet. Gustaf Morell var naturligtvis ännu inte medveten om det, men i det ögonblicket hade han i praktiken nått så långt i spaningarna som han någonsin skulle komma. Han var förbryllad och hade svårt att ange något naturligt nästa steg eller någon plats där sökandet borde fortsätta. Harriet Vanger hade till synes upplösts i tomma intet och Henrik Vangers snart fyrtioåriga pina hade inletts.

KAPITEL 9: Måndag 6 januari – Onsdag 8 januari

Mikael hade fortsatt att läsa till långt in på småtimmarna och klivit upp sent på trettondag jul. En marinblå årsgammal Volvo stod parkerad precis utanför porten till Henrik Vangers hus. I samma ögonblick som Mikael satte handen på dörrhandtaget öppnades porten av en man i femtioårsåldern som var på väg ut. De kolliderade nästan. Mannen verkade jäktad.

”Ja? Kan jag hjälpa till?”

”Jag ska besöka Henrik Vanger”, svarade Mikael.

Blicken i mannens ögon klarnade. Han log och sträckte fram handen.

”Du måste vara Mikael Blomkvist som ska hjälpa Henrik med familjekrönikan?”

Mikael nickade och tog handen. Henrik Vanger hade uppenbarligen börjat sprida Mikael *cover story*, som skulle förklara varför han befann sig i Hedestad. Mannen var överviktig – resultatet av många års manglingar på kontor och sammanträdesrum – men Mikael såg direkt att ansiktsdragen påminde om Harriet Vanger.

”Jag heter Martin Vanger”, bekräftade han. ”Välkommen till Hedestad.”

”Tack.”

”Jag såg dig på TV för en tid sedan.”

”Alla tycks ha sett mig på TV.”

”Wennerström är ... inte så populär i det här huset.”

”Henrik nämnde det. Jag väntar på resten av historien.”

”Han berättade för några dagar sedan att han anlitat dig.” Martin Vanger skrattade plötsligt.

”Han sa att det förmodligen var på grund av Wennerström som du tog jobbet häruppe.”

Mikael tvekade en sekund innan han bestämde sig för att säga sanningen.

”Det var ett viktigt skäl. Men ärligt talat behövde jag komma bort från Stockholm, och Hedestad dök upp i rätt ögonblick. Tror jag. Jag kan inte låtsas att rättegången aldrig har hänt. Jag ska in i fängelse.”

Martin Vanger nickade, plötsligt allvarlig.

”Kan du överklaga?”

”Det hjälper inte i det här fallet.”

Martin Vanger tittade på sitt armbandsur.

”Jag ska vara i Stockholm i kväll och måste rusa. Jag är tillbaka om några dagar. Kom över och ät middag hos mig. Jag vill väldigt gärna höra vad som egentligen hände under den där rättegången.”

De skakade hand igen innan Martin Vanger klev förbi och öppnade dörren till Volvon. Han vände sig om och ropade till Mikael.

”Henrik är en trappa upp. Kliv på bara.”

Henrik Vanger satt i soffgruppen i sitt arbetsrum där han hade *Hedestads-Kuriren*, *Dagens Industri*, *Svenska Dagbladet* och båda kvällstidningarna på bordet.

”Jag träffade Martin utanför.”

”Han stressade iväg för att rädda imperiet”, svarade Henrik Vanger och höjde bordstermosen. ”Kaffe?”

”Tack gärna”, svarade Mikael. Han slog sig ned och undrade varför Henrik Vanger såg så road ut.

”Jag ser att du är omnämnd i tidningen.”

Henrik Vanger sköt fram den ena kvällstidningen, där rubriken *Medial kortslutning* låg uppslagen. Texten var skriven av en kolumnist i randig kavaj som tidigare arbetat på *Finansmagasinet Monopol* och som gjort sig känd som expert på att i raljerande ton racka ned på alla som engagerat sig i en fråga eller stuckit ut hakan – feminister, antirasister och miljöaktivister kunde alltid räkna med en släng av slev. Kolumnisten var dock inte känd för att själv någonsin hysa en enda kontroversiell åsikt. Nu hade han uppenbarligen övergått till mediekritik; flera veckor efter rättegången i Wennerströmaffären fokuserade han sin energi på Mikael Blomkvist, som – namngiven – beskrevs som en komplett idiot. Erika Berger framställdes som en inkompetent mediebibbo:

Ryktet går att Millennium är på väg att haverera trots att chefredaktören är feminist i kortkort och plutar med läpparna i TV. Tidningen har i flera år överlevt på den image redaktionen lyckats marknadsföra – unga journalister som bedriver undersökande journalistik och avslöjar bovar i företagsvärlden. Reklamtricket går kanske hem hos unga anarkister som gärna vill höra just det budskapet, men det går inte hem hos tingsrätten. Vilket Kalle Blomkvist nyss fått erfara.

Mikael slog på mobiltelefonen och kontrollerade om han hade fått någon påringning från Erika. Han hade inga meddelanden. Henrik Vanger avvaktade utan att säga något; Mikael insåg plötsligt att den gamle tänkte överlåta åt honom att bryta tystnaden.

”Han är en idiot”, sa Mikael.

Henrik Vanger skrattade, men kommenterade osentimentalt: ”Det må så vara. Men det är inte han som blivit dömd i tingsrätten.”

”Det stämmer. Och han kommer aldrig att bli det heller. Han säger aldrig själv något originellt men hakar alltid på och kastar sista stenen i så förnedrande ordalag som möjligt.”

”Sådana har jag sett många av i mina dagar. Ett gott råd – om du nu vill ha det från mig – är att ignorera honom när han väsnas, inte glömma någonting och ge tillbaka för gammal ost när du får tillfälle. Men inte nu när han slår ur överläge.”

Mikael såg frågande ut.

”Jag har haft många fiender genom åren. En sak har jag lärt mig och det är att inte ta en fight när du med säkerhet kommer att förlora. Däremot ska du aldrig låta en människa som förolämpat dig komma undan med det. Bida din tid och slå tillbaka när du själv sitter i en styrkeposition – även om du inte längre behöver slå tillbaka.”

”Tack för filosofilektionen. Nu vill jag att du berättar om din familj.” Mikael satte en bandspelare på bordet mellan dem och tryckte in inspelningstangenten.

”Vad vill du veta?”

”Jag har läst första pärmen; om försvinnandet och de första dagarnas sökande efter Harriet. Men det dyker upp så oändligt många Vangers i texterna att jag inte kan hålla isär dem.”

Lisbeth Salander stod stilla i det folktomma trapphuset med blicken fixerad vid mässingsskylten med texten *Advokat N. E. Bjurman* i närmare tio minuter innan hon ringde på. Dörrlåset klickade.

Det var tisdag. Det var det andra mötet och hon var fylld av onda aningar.

Hon var inte rädd för advokat Bjurman – Lisbeth Salander var sällan rädd för vare sig människor eller ting. Däremot kände hon ett intensivt obehag inför den nye förvaltaren. Bjurmans föregångare, advokat Holger Palmgren, hade varit av ett helt annat virke; korrekt, artig och vänlig. Den relationen hade upphört tre månader tidigare då Palmgren fick en stroke och Nils Erik Bjurman hade ärvt henne enligt någon för henne obekant byråkratisk hackordning.

Under de dryga tolv år som Lisbeth Salander varit föremål för social och psykiatrisk omvårdnad, varav två år på en barnklinik, hade hon aldrig – inte vid ett enda tillfälle – svarat ens på den enkla frågan ”hur mår du i dag, då?”.

Då hon fyllde tretton år hade tingsrätten enligt lagen om vård av minderåriga beslutat att Lisbeth Salander skulle omhändertas för sluten vård på S:t Stefans barnpsykiatriska klinik i Uppsala. Beslutet grundades huvudsakligen på att hon ansågs vara psykiskt störd och allmänfarligt våldsam mot sina klasskamrater och möjligen också mot sig själv.

Detta antagande grundade sig på empiriska bedömningar snarare än på en noga avvägd analys. Varje försök från någon läkare eller myndighetsperson att inleda en konversation om hennes känslor, själsliv eller hälsotillstånd hade till deras stora frustration mötts av en kompakt surmulen tystnad och ett intensivt stirrande i golv, tak och väggar. Hon hade konsekvent lagt armarna i kors och vägrat delta i psykologiska tester. Hennes totala motstånd mot alla försök att mäta, väga, kartlägga, analysera och uppfostra henne omfattade även skolarbete – myndigheterna kunde transportera henne till en skolsal och kedja fast henne vid bänken, men de kunde inte hindra henne från att stänga av öronen och vägra att lyfta en penna på skrivningarna. Hon hade lämnat grundskolan utan betyg.

Det hade följaktligen varit förenat med stora svårigheter att ens diagnostisera hennes mentala tillkortakommanden. Lisbeth Salander var kort sagt allt annat än lätthanterlig.

Då hon var tretton beslutades även att en god man skulle tillsättas för att tillvarata hennes intressen och tillgångar till dess att hon uppnått myndighetsålder. Den gode mannen blev advokat Holger Palmgren, som trots en tämligen komplicerad start faktiskt hade lyckats där psykiatriker och professionella läkare misslyckats. Efter hand hade han vunnit inte bara ett visst förtroende utan till och med ett blygsamt mått av värme från den besvärliga flickan.

När hon fyllde femton hade läkarna varit mer eller mindre ense om att hon i alla fall inte var allmänfarligt våldsam eller utgjorde en omedelbar fara för sig själv. Eftersom hennes familj hade definierats som dysfunktionell och hon saknade släktingar som kunde borga för hennes välfärd hade det beslutats att Lisbeth Salander skulle slussas ut från den barnpsykiatriska kliniken i Uppsala till samhället via en fosterfamilj.

Det hade inte varit någon enkel resa. Den första fosterfamiljen rymde hon från redan efter två veckor. Fosterfamilj två och tre avverkades i rask takt. Därefter hade Palmgren ett allvarligt samtal med henne och förklarade helt framt att om hon fortsatte på den inslagna vägen skulle hon utan tvekan återigen bli institutionaliserad. Det förtäckta hotet hade den effekten att hon accepterade fosterfamilj nummer fyra – ett äldre par bosatt i Midsommarkransen.

Det innebar inte att hon skötte sig. Som sjuttonåring hade Lisbeth Salander gripits av polisen vid fyra tillfällen, två gånger så gravt berusad att hon fordrade akutvård och en gång uppenbart narkotikapåverkad. Vid ett av dessa tillfällen hade hon hittats stupfull och med kläderna i oordning i baksätet på en bil som stod parkerad vid Söder Mälarstrand. Hon hade befunnit sig i sällskap med en likaledes berusad och väsentligt äldre man.

Det sista ingripandet skedde tre veckor innan hon skulle fylla arton år, då hon i nyktert tillstånd sparkat en manlig passagerare i huvudet innanför spärrarna vid Gamla stans tunnelbanestation. Incidenten resulterade i att hon häktades för misshandel. Salander hade förklarat sitt tilltag med att mannen tafsat på henne, och eftersom hennes utseende var sådant att man kunde ta henne för tolv år snarare än arton ansåg hon att tafsaren hade pedofila böjelser. I den mån hon alls förklarat någonting, vill säga. Utsagan fick dock stöd från vittnen, vilket innebar att åklagaren avskrev ärendet.

Ändå var hennes bakgrund sammantaget av den arten att tingsrätten beslutade om

sinnesundersökning. Eftersom hon sin vana trogen vägrade svara på frågor och delta i undersökningar fällde de läkare som Socialstyrelsen konsulterat slutligen ett utlåtande baserat på ”observationer av patienten”. Exakt vad som kunde observeras när det gällde en tigande ung kvinna som satt på en stol med korslagda armar och framskjuten underläpp var en smula oklart. Det fastslogs endast att hon led av en psykisk störning, vars beskaffenhet var av det slaget att den inte kunde lämnas utan åtgärd. Det rättsmedicinska utlåtandet förespråkade omvårdnad på en sluten psykiatrisk anstalt, samtidigt som en biträdande chef i socialnämnden skrev ett utlåtande där han ställde sig bakom den psykiatriska expertisens slutsatser.

Med hänvisning till hennes meritförteckning konstaterade utlåtandet att det förelåg *stor risk för alkohol- eller drogmissbruk*, och att hon uppenbart *saknade självinsikt*. Hennes journal var vid det laget fylld med belastande formuleringar som *introvert, socialt hämmad, avsaknad av empati, egofixerad, psykopatiskt och asocialt beteende, samarbetssvårigheter* och *oförmåga att tillgodogöra sig undervisning*. Den som läste hennes journal kunde mycket lätt förledas att dra slutsatsen att hon var gravt efterbliven. Till hennes nackdel talade också det faktum att socialtjänstens gatuenhet vid flera tillfällen observerat henne med olika män i kvarteren kring Mariatorget, samt att hon vid ett tillfälle avvisiterats i Tantolunden, återigen i sällskap med en väsentligt äldre man. Det antogs att Lisbeth Salander möjligen bedrev eller riskerade att börja bedriva prostitution i någon form.

När tingsrätten – den institution som skulle avgöra hennes framtid – samlades för att fatta beslut i frågan tycktes utgången given på förhand. Hon var ett uppenbart problembarn och det var osannolikt att rätten skulle fatta ett annat beslut än de rekommendationer som både den rättspsykiatriska och den sociala utredningen hade lämnat.

På morgonen den dag då tingsrättens sammanträde skulle äga rum hämtades Lisbeth Salander från den barnpsykiatriska klinik där hon suttit inburad sedan incidenten i Gamla stan. Hon kände sig som en lägerfånge och hade inga förhoppningar om att överleva dagen. Den förste hon såg i rättegångssalen var Holger Palmgren och det tog en stund för henne att inse att han inte var där i egenskap av god man utan uppträdde som hennes advokat och juridiska ombud. Hon fick se en helt ny sida av honom.

Till hennes förvåning hade Palmgren på ett tydligt sätt befunnit sig i hennes ringhörna och kraftigt pläderat mot förslaget på institutionalisering. Hon hade inte med så mycket som ett höjt ögonbryn antytt att hon kände förvåning, men hon lyssnade intensivt till varje ord som sades. Palmgren hade varit lysande då han under två timmar korsförhört den läkare, en doktor Jesper H. Löderman, som satt sitt namn under rekommendationen att Salander skulle låsas in på anstalt. Varje detalj i utlåtandet nagelfors och läkaren ombads förklara den vetenskapliga grunden för varje påstående. Efter hand framstod det som uppenbart att eftersom patienten vägrat genomföra ett enda test så byggde underlaget för läkarnas slutsatser faktiskt på gissningar och inte på vetenskap.

Vid slutet av tingsrättsförhandlingen hade Palmgren antytt att tvångsinstitutionalisering inte bara med stor sannolikhet stred mot riksdagens beslut i dylika ärenden, utan i detta fall även kunde bli föremål för politiska och mediala repressalier. Det låg sålunda i allas intresse att finna en lämplig alternativ lösning. Sådant språkbruk var ovanligt vid förhandlingar i den sortens ärenden och rättens ledamöter hade oroligt skruvat på sig.

Lösningen blev också en kompromiss. Tingsrätten fastslog att Lisbeth Salander var psykiskt sjuk, men att galenskapen inte med nödvändighet fordrade internering. Däremot beaktade man socialchefens rekommendation om förvaltare. Varpå rättens ordförande med ett giftigt leende vände sig till Holger Palmgren, som fram till dess varit hennes gode man, med en undran om denne

var villig att åta sig uppdraget. Det var uppenbart att ordföranden hade trott att Holger Palmgren skulle backa ur och försöka skjuta över ansvaret på någon annan, men denne hade tvärtom godmodigt förklarat att han med nöje skulle ta sig an uppgiften att tjänstgöra som fröken Salanders förvaltare – på ett villkor.

”Det förutsätter naturligtvis att fröken Salander hyser förtroende för mig och godkänner mig som sin förvaltare.”

Han hade vänt sig direkt till henne. Lisbeth Salander var en smula konfunderad över de replikskiften som under dagen hade ägt rum över hennes huvud. Fram till dess hade ingen frågat om hennes åsikt. Hon tittade länge på Holger Palmgren och nickade därefter en gång.

Palmgren var en märklig blandning av jurist och socialarbetare av den gamla skolan. I tidernas begynnelse hade han varit en politiskt tillsatt ledamot i socialnämnden och ägnat nästan hela sitt liv åt att hantera besvärliga ungar. En motvillig respekt, nästan på gränsen till vänskap, hade uppstått mellan advokaten och hans ojämförligt mest besvärliga skyddsling.

Deras relation hade sammanlagt varat i elva år, från det år hon fyllde tretton till föregående år, då hon några veckor före jul hade gått hem till Palmgren efter att han uteblivit från ett av deras inplanerade månadsmöten. När han inte öppnade trots att hon kunde höra ljud från lägenheten hade hon tagit sig in genom att klättra upp för ett stuprör till balkongen på tredje våningen. Hon hade funnit honom på hallgolvet, vid medvetande men oförmögen att tala och röra sig efter en plötslig stroke. Han var bara sextiofyra år gammal. Hon hade ringt på ambulans och följt honom till Södersjukhuset med en växande känsla av panik i magen. I tre dygn hade hon knappt lämnat korridoren utanför intensivens. Som en trofast vakthund hade hon bevakat varje steg som läkare och sköterskor tagit ut eller in genom dörren. Hon hade vandrat som en osalig ande fram och tillbaka i korridoren och intensivt spänt blicken i varje läkare som kommit i hennes närhet. Till sist hade en läkare, vars namn hon aldrig fått veta, fört in henne i ett rum och förklarat situationens allvar för henne. Holger Palmgrens tillstånd var kritiskt efter en svår hjärnblödning. Han förväntades inte vakna. Hon hade varken gråtit eller rört en min. Hon hade rest sig och lämnat sjukhuset och inte återvänt.

Fem veckor senare hade Överförmyndarnämnden kallat Lisbeth Salander till ett första möte med hennes nya förvaltare. Hennes första impuls hade varit att ignorera kallelsen, men Holger Palmgren hade noga inpräntat i hennes medvetande att varje handling får konsekvenser. Hon hade vid det här laget lärt sig att analysera konsekvenserna innan hon agerade och vid närmare eftertanke hade hon kommit till slutsatsen att den lindrigaste utvägen ur dilemmat var att tillfredsställa Överförmyndarnämnden genom att bete sig som om hon faktiskt brydde sig om vad de sa.

Följaktligen hade hon i december – en kort paus i researchen om Mikael Blomkvist – snällt infunnit sig på Bjurmans kontor vid S:t Eriksplan, där en äldre kvinna hade representerat nämnden och överlämnat Salanders omfattande mapp till advokat Bjurman. Damen hade vänligt frågat henne hur hon mådde och tycktes nöjd med det svar som hennes dova tystnad utgjorde. Efter någon halvtimme hade hon lämnat Salander i advokat Bjurmans omvårdnad.

Lisbeth Salander hade tyckt illa om advokat Bjurman inom fem sekunder efter att de hade skakat hand.

Hon hade sneglat på honom medan han läste hennes journal. Ålder femtio plus. Vältränad kropp; tennis på tisdagar och fredagar. Blond. Tunnhårig. Liten grop i hakan. Doft av Boss. Blå kostym. Röd slips med guldnål och fåfänga manschettknappar med bokstäverna NEB. Stålbågade glasögon. Grå ögon. Att döma av tidskrifterna på ett sidobord var han intresserad av jakt och skytte.

Under det decennium hon hade träffat Palmgren hade han brukat bjuda på kaffe och småprata

med henne. Inte ens hennes värsta rymningar från fosterhem eller det systematiska skolket från skolorna hade bringat honom ur fattningen. Den enda gång Palmgren hade varit genuint upprörd var då hon greps för misshandeln av den slempropp som hade tafsats på henne i Gamla stan. *Förstår du vad du har gjort? Du har skadat en annan människa, Lisbeth.* Han hade låtit som en gammal lärare och hon hade tålmodigt ignorerat varje ord i utskällningen.

Bjurman hade inte mycket till övers för småprat. Han hade omedelbart konstaterat att det rådde en diskrepans mellan Holger Palmgrens förpliktelser enligt förvaltarens stadgan och det faktum att han uppenbarligen låtit Lisbeth Salander sköta sitt eget hushåll och sin ekonomi. Han hade genomfört ett slags förhör. *Hur mycket tjänar du? Jag vill ha en kopia på din bokföring. Vem umgås du med? Betalar du hyran i tid? Dricker du sprit? Har Palmgren godkänt de där ringarna du har i ansiktet? Kan du sköta din hygien?*

Fuck you.

Palmgren hade blivit hennes gode man strax efter att Allt Det Onda hade hänt. Han hade insisterat på att träffa henne minst en gång i månaden på schemalagda möten, ibland oftare. Sedan hon flyttat tillbaka till Lundagatan hade de dessutom nästan varit grannar; han var bosatt på Hornsgatan bara ett par kvarter bort och med jämna mellanrum hade de sprungit på varandra av en slump och druckit kaffe tillsammans på Giffi eller något annat kafé i närheten. Palmgren hade aldrig trängt sig på, men hade någon gång besökt henne med en liten present på hennes födelsedag. Hon hade en stående inbjudan att besöka honom när som helst, ett privilegium hon sällan utnyttjat, men sedan hon flyttade till Söder hade hon börjat fira julafton hos honom efter att hon besökt sin mor. De hade ätit julskinka och spelat schack. Hon var helt ointresserad av spelet, men sedan hon lärt sig reglerna hade hon aldrig förlorat ett parti. Han var änkeman och Lisbeth Salander hade sett det som sin plikt att förbarma sig över honom dessa ensamma helger.

Det ansåg hon sig vara skyldig honom och hon betalade alltid sina skulder.

Det var Palmgren som hade hyrt ut hennes mors bostadsrätt på Lundagatan i andra hand till dess att Lisbeth behövde en egen bostad. Lägenheten på 49 kvadrat var orenoverad och sunkig, men det var tak över huvudet.

Nu var Palmgren borta och ytterligare en förbindelse med det etablerade samhället hade klippts av. Nils Bjurman var en helt annan sorts människa. Hon tänkte inte tillbringa någon julafton hemma hos honom. Hans allra första åtgärd hade varit att införa nya regler vad gällde handhavandet av hennes lönekonto på Handelsbanken. Palmgren hade obekymrat tänjt förvaltarens lag och låtit henne sköta sin ekonomi själv. Hon betalade sina räkningar och kunde disponera sina sparpengar som hon behagade.

Inför mötet med Bjurman, veckan före jul, hade hon förberett sig och väl där försökt förklara att hans föregångare hade litat på henne och inte haft orsak till annat. Att Palmgren hade låtit henne sköta sig själv utan att lägga sig i hennes privatliv.

”Det är ett av problemen”, hade Bjurman svarat och knackat på hennes journal. Han hade hållit en längre utläggning om de regler och statliga förordningar som gällde vid förvaltarens ämbetsverk och därefter aviserat att en nyordning skulle inträda.

”Han lät dig löpa fritt, eller hur? Jag undrar just hur han kom undan med det.”

Därför att han var en tokig socialdemokrat som hade varit engagerad i problembarn i nästan fyrtio år.

”Jag är inte ett barn längre”, sa Lisbeth Salander, som om det var förklaring nog.

”Nej, du är inte ett barn. Men jag är utsedd till din förvaltare och så länge jag är det är jag juridiskt och ekonomiskt ansvarig för dig.”

Hans första åtgärd hade varit att öppna ett nytt konto i hennes namn, som hon skulle rapportera in till Miltons lönekontor och använda sig av i fortsättningen. Salander insåg att de goda dagarna var förbi; i fortsättningen skulle advokat Bjurman betala hennes räkningar och hon skulle få en bestämd summa fickpengar varje månad. Han förväntade sig att hon skulle redovisa kvitton på sina utgifter. Han hade bestämt att hon skulle få 1 400 kronor i veckan – ”till mat, kläder och biobesök och sådant”.

Beroende på hur mycket hon valde att arbeta tjänade Lisbeth Salander uppåt 160 000 kronor varje år. Hon hade lätt kunnat fördubbla summan genom att gå upp till heltid och acceptera alla uppdrag som Dragan Armanskij erbjöd. Men hon hade få utgifter och gjorde inte av med särskilt mycket pengar. Avgiften för bostadsrätten låg på drygt 2 000 i månaden och trots blygsamma inkomster hade hon 90 000 kronor på sitt sparkonto. Som hon alltså inte längre kunde komma åt.

”Det handlar om att jag är ansvarig för dina pengar”, hade han förklarat. ”Du måste lägga pengar åt sidan för framtiden. Men oroa dig inte; jag kommer att sköta allt sådant.”

Jag har skött mig själv sedan jag var tio år, ditt jävla as!

”Du fungerar så pass väl socialt att du inte behöver institutionaliseras, men samhället har ett ansvar för dig.”

Han hade noga förhört henne om vad hennes arbetsuppgifter på Milton Security bestod i. Instinktivt hade hon ljugit om sin sysselsättning. Det svar hon hade gett var en beskrivning av hennes allra första veckor på Miltons. Advokat Bjurman fick följaktligen intrycket att hon kokade kaffe och sorterade post – en lämplig sysselsättning för någon som var lite bakom flötet. Han tycktes nöjd med svaren.

Hon visste inte varför hon hade ljugit men var övertygad om att det var ett klokt beslut. Om advokat Bjurman hade befunnit sig på en lista över utrotningshotade insektsarter så skulle hon utan större tvekan ha satt ned klacken.

Mikael Blomkvist hade tillbringat fem timmar i Henrik Vangers sällskap och ägnade en stor del av natten och hela tisdagen åt att skriva rent sina anteckningar och pussla ihop den Vangerska genealogin till en begriplig översikt. Den familjehistoria som växte fram i samtalen med Henrik Vanger var en dramatiskt annorlunda version än den som gavs i den offentliga bilden av släkten. Mikael var medveten om att alla familjer hade skelett i garderoben. Den Vangerska familjen hade en hel kyrkogård.

Vid det här laget hade Mikael varit tvungen att påminna sig själv om att hans uppdrag egentligen inte bestod i att skriva en biografi om familjen Vanger, utan i att lista ut vad som hade hänt med Harriet Vanger. Han hade accepterat jobbet fast förvissad om att han i praktiken skulle sitta på ändan och slösa bort ett år, och att allt arbete han skulle utföra för Henrik Vanger egentligen var ett spel för gallerierna. Efter ett år skulle han lyfta sin befängda lön – kontraktet som Dirch Frode hade formulerat var undertecknat. Den egentliga lönen, hoppades han, var den information om Hans-Erik Wennerström som Henrik Vanger påstod sig besitta.

Efter att ha lyssnat till Henrik Vanger började han inse att året ingalunda med nödvändighet måste vara förslösat. En bok om familjen Vanger hade ett värde i sig – det var helt enkelt en bra story.

Att han skulle hitta Harriet Vangers mördare föresvävade honom inte för en sekund – om hon nu ens verkligen hade mördats och inte omkommit i någon absurd olyckshändelse eller försvunnit på annat sätt. Mikael var överens med Henrik om att sannolikheten för att en sextonårig flicka skulle ha försvunnit frivilligt och lyckats hålla sig dold för alla byråkratiska övervakningssystem i trettiosex år var obefintlig. Däremot ville Mikael inte utesluta att Harriet Vanger kunde ha rymt, kanske tagit sig till Stockholm, och att något hänt henne på vägen – droger, prostitution, överfall eller rätt och slätt en

olyckshändelse.

Henrik Vanger var å andra sidan övertygad om att Harriet Vanger mördats och att någon familjemedlem var ansvarig – möjligen i samarbete med någon annan. Styrkan i hans resonemang vilade på att Harriet Vanger hade försvunnit under de dramatiska timmar då ön varit avspärrad och allas ögon riktats mot olyckan.

Erika hade haft rätt i att hans uppdrag var bortom allt sunt förnuft om avsikten var att lösa en mordgåta. Däremot började Mikael Blomkvist inse att Harriet Vangers öde hade spelat en central roll i familjen och framför allt för Henrik Vanger. Vare sig han hade rätt eller fel så var Henrik Vangers anklagelse mot sina släktingar av stor betydelse i familjehistorien. Anklagelsen hade varit öppet uttalad från hans sida i mer än trettio år, och hade präglat familjesammankomster och skapat infekterade motsättningar som bidragit till att destabilisera hela koncernen. En studie av Harriets försvinnande skulle följaktligen fylla en funktion som ett alldeles eget kapitel och till och med som en bärande tråd i familjehistorien – och källmaterial fanns i överflöd. En rimlig utgångspunkt, vare sig Harriet Vanger var hans primära uppdrag eller om han nöjde sig med att skriva en familjekrönika, var att kartlägga persongalleriet. Det var det som hans samtal med Henrik Vanger under dagen hade handlat om.

Familjen Vanger bestod av ett hundratal personer, räknat ned till kusinbarn och tremänningar åt alla håll och kanter. Släkten var så omfattande att Mikael var tvungen att skapa en databas i sin iBook. Han använde programmet *NotePad* (www.ibrium.se) som var en sådan där fullvärdesprodukt som två grabbar på KTH i Stockholm hade skapat och distribuerade som shareware för en spottstyver på Internet. Få program, ansåg Mikael, var mer ovärderliga för en undersökande journalist. Varje familjemedlem fick ett eget dokument i databasen.

Familjeträdet kunde med säkerhet spåras tillbaka till tidigt 1500-tal, då familjenamnet hade varit Vangeersad. Enligt Henrik Vanger var det möjligt att namnet härstammade från holländska van Geerstad; om så var fallet kunde släkten spåras ända tillbaka till 1100-talet.

I modernare tid härstammade familjen från norra Frankrike och hade kommit till Sverige med Jean Baptiste Bernadotte i början av 1800-talet. Alexandre Vangeersad hade varit militär och inte personligt bekant med kungen, men hade utmärkt sig som duglig garnisonschef och fick 1818 Hedeby gård som tack för lång och trogen tjänst. Alexandre Vangeersad hade också egna pengar och hade använt dessa för att köpa anseliga skogsarealer i Norrland. Sonen Adrian var född i Frankrike men flyttade på sin fars anmodan till den norrländska avkroken Hedeby, långt från salongerna i Paris, för att sköta förvaltningen av gården. Han bedrev jord- och skogsbruk med nya metoder som importerades från kontinenten, och anlade den pappersmassfabrik runt vilken Hedestad vuxit fram.

Alexandres sonson hette Henrik och hade förkortat efternamnet till Vanger. Han utvecklade handel med Ryssland och skapade en liten handelsflotta med skonare som gick på Baltikum, Tyskland och stålindustrins England under mitten av 1800-talet. Henrik Vanger d.ä. diversifierade familjeföretaget och startade en blygsam gruvdrift och några av Norrlands första metallindustrier. Han efterlämnade två söner, Birger och Gottfried, och det var de som lade grunden till finansfamiljen Vanger.

”Känner du till gamla arvsregler?” hade Henrik Vanger frågat.

”Det är väl inget jag har specialiserat mig på.”

”Jag förstår dig. Jag är också förvirrad. Birger och Gottfried var enligt familjetraditionen som hund och katt – legendariska konkurrenter om makten i och inflytandet över familjeföretaget. Maktkampen blev i flera avseenden en belastning som potentiellt hotade företagets överlevnad. Av den orsaken beslutade deras far – strax innan han dog – att skapa ett system där alla medlemmar i

familjen skulle få en arvslott – en andel – i företaget. Det var säkert rätt tänkt, men det ledde till en situation där vi istället för att kunna plocka in kompetent folk och tänkbara partners utifrån fick en bolagsstyrelse bestående av familjemedlemmar med någon eller några procents röstandel.”

”Den regeln gäller än i dag?”

”Just det. Om någon familjemedlem vill sälja sin andel måste det ske inom familjen. Den årliga bolagsstämman samlar i dag ett femtiotal familjemedlemmar. Martin har drygt 10 procent av aktierna; jag har 5 procent eftersom jag har sålt ut till bland annat Martin. Min bror Harald äger 7 procent, men de flesta som kommer till bolagsstämman har bara en eller en halv procent.”

”Det hade jag faktiskt inte en aning om. Det låter medeltida på något sätt.”

”Det är helt vanvettigt. Det innebär alltså att om Martin i dag ska kunna driva en policy så måste han ägna sig åt omfattande lobbyverksamhet för att tillförsäkra sig stöd från åtminstone 20–25 procent av delägarna. Det är ett lapptäcke av allianser, fraktioner och intriger.”

Henrik Vanger fortsatte:

”Gottfried Vanger dog barnlös 1901. Eller, förlåt mig, han var far till fyra döttrar, men på denna tid räknades liksom inte kvinnorna. De hade andelar, men det var männen i familjen som utgjorde ägarintresset. Det var först då kvinnlig rösträtt infördes, en bra bit in på 1900-talet, som kvinnor också fick tillträde till bolagsstämman.”

”Libertalt.”

”Var inte ironisk. Det var en annan tid. Hur som helst – Gottfrieds bror Birger Vanger fick tre söner – Johan, Fredrik och Gideon Vanger – som alla föddes i slutet av 1800-talet. Gideon Vanger kan vi räkna bort; han sålde ut sin andel och emigrerade till Amerika, där vi fortfarande har en gren av familjen. Men Johan och Fredrik Vanger förvandlade bolaget till den moderna Vangerkoncernen.”

Henrik Vanger plockade fram ett fotoalbum och visade bilder på persongalleriet medan han berättade. Foton från början av det förra seklet visade två män med kraftiga hakor och vattenkammat hår som stirrade in i kameraobjektivet utan minsta antydning till leenden.

Johan Vanger var familjens snille, han utbildade sig till ingenjör och utvecklade verkstadsindustrin med flera nya uppfinningar som han patenterade. Stål och järn blev basen i koncernen, men företaget expanderade också till andra områden, som textil. Johan Vanger dog 1956 och hade då tre döttrar – Sofia, Märta och Ingrid – som var de första kvinnor som fick automatiskt tillträde till koncernens bolagsstämma.

”Den andre brodern, Fredrik Vanger, var min far. Han var affärsmannen och industriledaren som omvandlade Johans uppfinningar till inkomster. Min pappa dog så sent som 1964. Han var aktiv i företagsledningen ända fram till sin död, även om han redan på 1950-talet överlät den dagliga ledningen på mig.

Det var precis som med generationen dessförinnan – fast tvärtom. Johan Vanger fick bara döttrar.” Henrik Vanger visade bilder av storbystade kvinnor med bredbrättade hattar och solparasoller. ”Och Fredrik – min pappa – fick bara söner. Vi blev sammanlagt fem bröder. Det var Richard, Harald, Greger, Gustav och jag.”

För att ha minsta chans att kunna hålla isär alla familjemedlemmar ritade Mikael upp ett familjeträd på några hoptejpade A4-ark. Han fetade namnen på de familjemedlemmar som hade varit närvarande på Hedeby ö vid familjemötet 1966, och därmed åtminstone teoretiskt kunde ha haft något med Harriet Vangers försvinnande att göra.

Mikael struntade i barn under tolv år – han utgick ifrån att vad som än hade hänt Harriet Vanger så måste han sätta en gräns för vad som var rimligt. Efter ett kort övervägande strök han även Henrik

Vanger – om patriarken hade haft något med sin brors sondotters försvinnande att göra tillhörde hans agerande de senaste trettiosex åren det psykopatologiska fältet. Även Henrik Vangers mor, som 1966 hade befunnit sig i den aktningsvärda åldern av åttioett år, borde rimligen kunna avfärdas. Kvar fanns tjugotre familjemedlemmar som enligt Henrik Vanger borde ingå i gruppen ”misstänkta”. Sju av dessa hade sedan dess avlidit och några hade uppnått en respektingivande hög ålder.

Mikael var dock inte beredd att utan vidare svälja Henrik Vangers övertygelse om att en familjemedlem låg bakom Harriets försvinnande. Till listan av misstänkta måste en rad andra personer fogas.

Dirch Frode hade börjat arbeta som Henrik Vangers advokat våren 1962. Och vid sidan av herrskapet – vilka hade varit tjänstefolk då Harriet försvann? Den nuvarande ”gårdskarlen” Gunnar Nilsson – alibi eller inte – hade varit nitton år gammal, och hans pappa Magnus Nilsson hade i allra högsta grad varit närvarande på Hedebyön, liksom konstnären Eugen Norman och prästen Otto Falk. Var Falk gift? Östergårdsbonden Martin Aronsson, liksom sonen Jerker Aronsson, hade funnits på ön och i Harriet Vangers närhet under hennes uppväxt – vilket förhållande hade de till varandra? Var Martin Aronsson gift? Fanns ytterligare personer på gården?

När Mikael började skriva upp alla namn ökade gruppen till ett fyrtiotal personer. Slutligen kastade han frustrerat ifrån sig tuschpennan. Klockan hade hunnit bli halv fyra på morgonen och termometern visade stadigt minus 21 grader. Det verkade bli en långvarig köldknäpp. Han längtade till sin säng på Bellmansgatan.

Mikael Blomkvist vaknade klockan nio på onsdagsmorgonen av att Telia knackade på dörren för att installera ett telefonjack och ADSL-modem. Klockan elva var han uppkopplad och kände sig inte längre helt yrkesmässigt handikappad. Däremot var telefonen fortfarande tyst. Erika hade inte besvarat hans samtal på en vecka. Hon måste verkligen vara arg. Han började också känna sig som en tjurskalle och vägrade att ringa till hennes kontor; så länge han ringde till hennes mobil kunde hon se att det var han och själv välja om hon ville svara eller inte. Vilket hon alltså inte ville.

Han startade i alla fall mailprogrammet och tittade igenom de dryga 350 mail som hade skickats till honom den senaste veckan. Ett dussin mail sparade han, resten var spam eller mailinglistor som han prenumererade på. Det första mail han öppnade var från <demokrat88@yahoo.com> och innehöll texten HOPPAS DU FÅR SUGA KUUUK PÅ KÅKEN JÄVLA KOMUNISTSVIN. Mikael arkiverade mailet i en folder med rubriken *Intelligent kritik*.

Han skrev en kort text till <Erika.berger@millennium.se>.

[Hej Ricky. Jag antar att du är mördande arg på mig eftersom du inte ringer tillbaka. Jag vill bara meddela att jag nu har fått nätet inkopplat och finns tillgänglig på mailen när du känner för att förlåta mig. Hedeby är för övrigt ett rustikt ställe väl värt ett besök./M.]

Vid lunchtid tog han sin iBook i väskan och promenerade upp till Susannes Brokafé, där han parkerade sig vid sitt vanliga hörnbord. När Susanne serverade honom kaffe och smörgås tittade hon nyfiket på datorn och undrade vad han arbetade med. Mikael använde för första gången sin *cover story* och förklarade att han var anställd av Henrik Vanger för att skriva en biografi. De utbytte artigheter. Susanne uppmanade Mikael att kolla med henne när han var redo för de verkliga avslöjandena.

”Jag har serverat Vangers i trettiofem år och känner till det mesta skvallret om familjen”, sa hon och gungade iväg in i köket.

Tabblån som Mikael ritat upp gav besked om att familjen Vanger ihärdigt producerade nya avkommor. Med barn, barnbarn och barnbarnsbarn – som han inte brydde sig om att rita in – hade bröderna Fredrik och Johan Vanger omkring femtio sentida anförvanter. Mikael konstaterade också att medlemmarna hade en tendens att överleva till hög ålder. Fredrik Vanger hade blivit sjuttioått år medan hans bror Johan hade blivit sjuttiotvå. Ulrika Vanger hade dött vid åttiofyra. Av de två bröder som var i livet var Harald Vanger nittioett år och Henrik Vanger åttiotvå.

Det enda egentliga undantaget var Henrik Vangers bror Gustav, som hade dött i en lungsjukdom vid trettiosju års ålder. Henrik Vanger hade förklarat att Gustav alltid hade varit sjuklig och gått sina egna vägar, lite vid sidan av den övriga familjen. Han hade varit ogift och barnlös.

I övrigt hade de som dött unga gjort det av andra orsaker än sjukdom. Richard Vanger hade stupat som frivillig i finska vinterkriget, endast trettiotre år gammal. Gottfried Vanger, Harriets pappa, hade drunknat året innan hon försvann. Och Harriet själv hade bara varit sexton. Mikael noterade den underliga symmetrin som visade att just den grenen av familjen, farfar, far och dotter, hade härjats av olyckor. Kvar efter Richard fanns endast Martin Vanger, som ännu femtiofem år gammal var ogift och barnlös. Henrik Vanger hade dock upplyst honom om att Martin var särbo med en kvinna som var bosatt inne i Hedestad.

Martin Vanger hade varit arton då hans syster försvann. Han tillhörde det fåtal nära släktingar som med viss säkerhet kunde avföras från listan över dem som potentiellt kunde ha något med hennes försvinnande att göra. Den hösten hade han varit bosatt i Uppsala där han läste sista året på gymnasiet. Han skulle delta i familjemötet men anlände först sent på eftermiddagen, och befann sig sålunda bland åskådarna på fel sida om bron under den kritiska timme då hans syster gick upp i rök.

Mikael noterade ytterligare två egenheter i familjeträdet. Den första var att giftermålen tycktes vara på livstid; ingen medlem i släkten Vanger hade någonsin genomgått en skilsmässa eller gift om sig, inte ens om partnern dött i unga år. Mikael undrade hur statistiskt vanligt det var. Cecilia Vanger hade separerat från sin man för flera år sedan men var så vitt Mikael kunde förstå fortfarande gift.

Den andra egenheten var att familjen tycktes geografiskt splittrad mellan den ”manliga” och den ”kvinnliga” sidan. Fredrik Vangers ättlingar, som Henrik Vanger tillhörde, hade traditionellt spelat ledande roller i företaget och huvudsakligen varit bosatta i eller i närheten av Hedestad. Medlemmarna i Johan Vangers gren av familjen, som endast producerat kvinnliga arvtagare, hade gift sig och skingrats till andra delar av landet; de var huvudsakligen bosatta i Stockholm, Malmö och Göteborg eller utomlands, och anlände endast till Hedestad för sommarferier eller viktigare möten inom koncernen. Ett enda undantag var Ingrid Vanger, vars son Gunnar Karlman var bosatt i Hedestad. Han var chefredaktör för lokaltidningen *Hedestads-Kuriren*.

Som privatspanare menade Henrik att det ”underliggande motivet till mordet på Harriet” kanske stod att söka i företagets struktur – det faktum att han redan tidigt aviserat att Harriet var något alldeles extra, att motivet möjligen var att skada Henrik själv, eller att Harriet hade funnit någon form av känslig information som rörde koncernen och därigenom utgjorde ett hot mot någon. Allt detta var lösa spekulationer, likafullt hade han på detta sätt identifierat en krets bestående av tretton personer som han framhöll som ”särskilt intressanta”.

Gårdagens samtal med Henrik Vanger hade varit upplysande på en annan punkt. Från allra första stund hade den gamle talat med Mikael om sin familj i så föraktfulla och nedsättande ordalag att det hade framstått som kufiskt. Mikael hade undrat om patriarkens misstankar mot sin familj rörande Harriets försvinnande hade fått hans omdöme att svikta, men nu började han inse att Henrik Vanger faktiskt gjorde en förbluffande nykter värdering.

Den bild som växte fram avslöjade en familj som var socialt och ekonomiskt framgångsrik men

som i alla vardagliga avseenden var klart och tydligt dysfunktionell.

Henrik Vangers far hade varit en kall och okänslig människa som avlat sina barn och låtit sin hustru sköta deras uppfostran och välbefinnande. Fram till dess att barnen befann sig i sextonårsåldern hade de knappt träffat sin far, utom vid speciella familjetillställningar då de förväntades närvara och samtidigt vara osynliga. Henrik Vanger kunde inte komma ihåg att hans far någonsin på minsta sätt uttryckt någon form av kärlek; däremot hade sonen ofta fått veta att han var inkompetent och blivit måltavla för en förintande kritik. Kroppsaga hade sällan förekommit, det behövdes inte. De enda gånger han vunnit sin fars respekt var senare i livet, då han gjorde insatser i Vangerkoncernen.

Den äldste brodern, Richard, hade revolterat. Efter ett gräl, vars orsak aldrig hade diskuterats i familjen, hade Richard flyttat till Uppsala för att studera. Där hade han inlett den nazistiska karriär som Henrik Vanger redan berättat för Mikael om, och som så småningom skulle föra honom till skyttegravarna i finska vinterkriget.

Vad den gamle inte tidigare berättat var att ytterligare två av bröderna hade gjort snarlika karriärer.

Både Harald och Greger Vanger hade 1930 följt sin storebror i fotspåren till Uppsala. Harald och Greger hade stått varandra nära, men Henrik Vanger var osäker på i vilken utsträckning de också hade umgåtts med Richard. Helt klart var att bröderna anslöt sig till Per Engdahls fasciströrelse Det Nya Sverige. Harald Vanger hade därefter lojalt följt Per Engdahl genom åren, först till Sveriges Nationella Förbund, därefter till Svensk Opposition och slutligen in i Nysvenska Rörelsen, då den grundades efter krigsslutet. Han förblev medlem fram till Per Engdahls död på 1990-talet och var under perioder en av den övervintrade svenska fascismens viktigaste ekonomiska bidragsgivare.

Harald Vanger hade studerat medicin i Uppsala och hamnade nästan omedelbart i kretsar som vurmade för rashygien och rasbiologi. Under en period arbetade han vid Svenska Rasbiologiska Institutet och blev som läkare en framträdande aktör i kampanjen för sterilisering av oönskade befolkningsselement.

Citat, Henrik Vanger, band 2, 02950:

Harald gick längre än så. 1937 var han medförfattare – under pseudonym, gudskelov – till en bok med titeln Folkens Nya Europa. Det här fick jag veta först på 1970-talet. Jag har en kopia som du kan få läsa. Det är förmodligen en av de vidrigaste böcker som utkommit på svenska språket. Harald argumenterade inte enbart för sterilisering utan även för eutanasi – aktiv dödshjälp till människor som störde hans estetiska smak och inte passade in i hans bild av den perfekta svenska folkstammen. Han pläderade alltså för massmord i en text som var författad på oklanderlig akademisk prosa och innehöll alla nödvändiga medicinska argument. Ta bort de handikappade. Låt inte samebefolkningen breda ut sig; där finns ett mongoliskt inflytande. Psykiskt sjuka kommer att uppleva döden som en befrielse, eller hur? Lösaktiga kvinnor, tattare, zigenare och judar – du kan själv föreställa dig. I min brors fantasier hade Auschwitz kunnat vara beläget i Dalarna.

Greger Vanger blev efter kriget adjunkt och så småningom rektor för gymnasieskolan i Hedestad. Henrik hade trott att han varit partilös sedan kriget och hade övergett nazismen. Han dog 1974 och först när Henrik gick igenom hans kvarlåtenskap fick han genom dennes korrespondens veta att hans bror på 1950-talet hade anslutit sig till den politiskt betydelselösa men komplett stolliga sekten Nordiska Rikspartiet, NRP. Han hade förblivit medlem fram till sin död.

Citat, Henrik Vanger, band 2, 04167: ”Tre av mina bröder var följaktligen politiskt

sinnessjuka. Hur sjuka var de i andra avseenden?"

Den ende av bröderna som fann ett visst mått av nåd inför Henrik Vangers ögon var den sjuklige Gustav, som alltså avled i en lungsjukdom 1955. Gustav hade varit ointresserad av politik och framstod närmast som en världsfrånvänd konstnärssjäl, inte det minsta intresserad av affärer eller av att arbeta inom Vangerkoncernen. Mikael frågade Henrik Vanger:

"Nu lever bara du och Harald. Varför flyttade han tillbaka till Hedeby?"

"Han flyttade hem 1979, strax innan han skulle fylla 70. Han äger huset."

"Det måste kännas konstigt att leva så nära en bror som man hatar."

Henrik Vanger tittade förvånat på Mikael.

"Du har missförstått mig. Jag hatar inte min bror. Jag känner möjligen medlidande för honom. Han är en komplett idiot och det är han som hatar mig."

"Han hatar dig?"

"Exakt. Jag tror att det var därför han flyttade tillbaka. För att kunna tillbringa sina sista år med att hata mig på nära håll."

"Varför hatar han dig?"

"Därför att jag gifte mig."

"Det där tror jag att du måste förklara."

Henrik Vanger hade tidigt förlorat kontakten med sina äldre bröder. Han var den ende i brödraskaran som visade någon fallenhet för affärer – hans fars sista hopp. Han var ointresserad av politik och undvek Uppsala, istället valde han att studera ekonomi i Stockholm. Sedan han fyllt arton år hade han tillbringat varje lov och sommaruppehåll som praktikant på något av Vangerkoncernens många kontor eller i någon av dess företagsstyrelser. Han fick lära sig familjeföretagets alla irrgångar.

Den 10 juni 1941 – mitt under brinnande världskrig – skickades Henrik till Tyskland på ett sex veckors besök vid Vangerkoncernens handelskontor i Hamburg. Han var då bara tjugo år och hade Vangerföretagets tyske agent, en åldrande företagsveteran vid namn Hermann Lobach, som förklade och mentor.

"Jag vill inte trötta ut dig med alla detaljer, men då jag åkte var Hitler och Stalin fortfarande goda vänner och någon östfront fanns inte. Alla trodde ännu att Hitler var oövervinnelig. Det fanns en känsla av ... optimism och desperation, tror jag är de rätta orden. Mer än ett halvsekel senare är det fortfarande svårt att ge ord åt stämningarna. Missförstå mig inte – jag var aldrig någonsin nazist och Hitler framstod i mina ögon som en löjlig operettfigur. Men det var svårt att inte smittas av den framtidsoptimism som rådde bland vanliga människor i Hamburg. Trots att kriget kröp allt närmare, och flera bombräder ägde rum mot Hamburg under den tid jag var där, verkade människorna mest anse att det var ett tillfälligt irritationsmoment – att det snart skulle bli fred och att Hitler skulle upprätta sitt *Neuropa*, det nya Europa. Folk ville tro att Hitler var Gud. Så lät det ju i propagandan."

Henrik Vanger slog upp ett av sina många fotoalbum.

"Det här är Hermann Lobach. Han försvann 1944, omkom förmodligen i någon bombräd och begravdes. Vi fick aldrig veta hans öde. Under mina veckor i Hamburg kom jag att stå honom nära. Jag var inneboende hos honom och hans familj i en förnäm våning i Hamburgs kvarter för de välbeställda. Vi umgicks dagligen. Han var lika lite nazist som jag, men han var medlem i nazistpartiet av bekvämlighet. Medlemskortet öppnade dörrar och underlättade hans möjligheter att göra affärer för Vangerkoncernens räkning – och affärer var precis vad vi gjorde. Vi byggde godsvagnar till deras tåg – jag har alltid undrat om någon av vagnarna gick med destination Polen. Vi sålde tyg till deras uniformer och rör till deras radioapparater – fast officiellt visste vi ju inte vad de

använde varorna till. Och Hermann Lobach visste hur man rodde ett kontrakt i hamn, han var underhållande och gemytlig. Den perfekta nazisten. Efter hand började jag inse att han också var en man som desperat försökte dölja en hemlighet.

Natten till den 22 juni 1941 knackade plötsligt Hermann Lobach på dörren till mitt sovrum och väckte mig. Mitt rum låg granne med hans frus sovrum och han tecknade till mig att vara tyst och klä på mig och följa med honom. Vi gick en trappa ned och satte oss i en röksalong. Det var uppenbart att Lobach hade varit vaken hela natten. Han hade radion på och jag förstod att något dramatiskt hade hänt. Operation Barbarossa hade inletts. Tyskland hade gått till anfall mot Sovjetunionen under midsommarhelgen.”

Henrik Vanger gjorde en uppgiven gest med handen.

”Hermann Lobach ställde fram två glas och hällde upp rejäla snapsar åt oss. Han var märkbart skakad. När jag frågade honom vad detta innebar svarade han med klarsyn att det innebar slutet för Tyskland och nazismen. Jag trodde honom bara halvt om halvt – Hitler syntes ju omöjlig att besegra – men Lobach skålade med mig för Tysklands undergång. Sedan tog han itu med det praktiska.”

Mikael nickade som tecken på att han fortfarande följde med i historien.

”För det första hade han ingen möjlighet att kontakta min far för instruktioner, men han hade på eget bevåg beslutat att avbryta min vistelse i Tyskland och skicka hem mig så snart det gick. För det andra ville han be mig göra något för honom.”

Henrik Vanger pekade på ett gulnat och kantstött porträtt av en mörkhårig kvinna i halvprofil.

”Hermann Lobach var gift sedan fyrtio år, men år 1919 hade han träffat en rasande vacker och hälften så gammal kvinna som han blev dödligt förälskad i. Hon var en enkel och fattig sömmerska. Lobach uppvaktade henne och som så många andra välbeställda män hade han råd att installera henne i en lägenhet på bekvämt avstånd från sitt kontor. Hon blev hans älskarinna. 1921 födde hon honom en dotter som döptes till Edith.”

”Rik äldre man, ung fattig kvinna och ett kärleksbarn – det kan inte ha varit särskilt mycket till skandal ens på 1940-talet”, kommenterade Mikael.

”Helt riktigt. Om det inte hade varit för en sak. Kvinnan var judinna och Lobach var följaktligen far till en judisk dotter mitt inne i Nazityskland. Han var i praktiken en *rasförrädare*.”

”Ah – det förändrar onekligen situationen. Vad hände?”

”Ediths mor greps 1939. Hon försvann och vi kan bara anta vad som blev hennes öde. Det var välkänt att hon hade en dotter som ännu inte noterats på någon transportlista, och som nu eftersöktes av den avdelning inom Gestapo som hade till uppgift att spåra flyende judar. Sommaren 1941, samma vecka som jag anlände till Hamburg, hade Ediths mor sammankopplats med Hermann Lobach och han hade kallats till förhör. Han hade erkänt förhållandet och faderskapet, men uppgav att han inte hade en aning om var hans dotter befann sig och att han inte hade haft någon kontakt med henne på tio år.”

”Och var befann sig dottern?”

”Jag hade träffat henne varje dag i Lobachs bostad. En söt och tyst tjugoårig flicka som städade mitt rum och hjälpte till att servera kvällsmaten. 1937 hade förföljelserna mot judar pågått i flera år och Ediths mor hade bönfallit Lobach om hjälp. Och han hade hjälpt till – Lobach älskade sitt oäkta barn lika mycket som sina officiella barn. Han hade gömt henne på det mest osannolika ställe han kunde tänka sig – mitt framför näsan på alla. Han hade ordnat falska papper och anställt henne som hushållerska.”

”Kände hans fru till vem hon var?”

”Nej, hon hade ingen aning om arrangemanget.”

”Vad hände?”

”Det hade fungerat i fyra år, men nu kände Lobach snaran dras åt. Det var bara en tidsfråga innan Gestapo skulle knacka på dörren. Allt detta berättade han alltså för mig en natt bara ett par veckor innan jag skulle återvända till Sverige. Sedan hämtade han upp sin dotter och presenterade oss. Hon var mycket blyg och vågade inte ens möta min blick. Lobach bönföll mig om att rädda hennes liv.”

”Hur?”

”Han hade arrangerat det hela. Enligt planerna skulle jag stanna ytterligare tre veckor och därefter åka nattåg till Köpenhamn och ta båten över sundet – en relativt ofarlig resa även i krigstid. Två dagar efter vårt samtal skulle dock ett lastfartyg som ägdes av Vangerkoncernen lämna Hamburg med destination Sverige. Lobach ville skicka mig med fartyget istället, utan dröjsmål ut ur Tyskland. Ändringen i resplanerna måste godkännas av säkerhetstjänsten; det var byråkratiskt men inget problem. Men Lobach ville ha mig ombord på fartyget.

”Tillsammans med Edith, förmodar jag.”

”Edith smugglades ombord gömd i en av trehundra lårar med maskinvaror. Min uppgift var att skydda henne om hon skulle bli upptäckt medan vi fortfarande fanns på tyskt territorialvatten och hindra kaptenen ombord från att göra något dumt. Annars skulle jag vänta till dess att vi befann oss en bra bit från Tyskland innan jag släppte upp henne.”

”Okej.”

”Det lät enkelt men blev en mardrömsresa. Kaptenen ombord hette Oskar Granath, och han var allt annat än förtjust i att plötsligt ha ansvar för en snorkig arvtagare till hans arbetsgivare. Vi lämnade Hamburg vid niotiden en kväll i slutet av juni. Vi var precis på väg ut ur den inre hamnen då flyglarmet började tjuta. En engelsk bombräd – den kraftigaste jag upplevt, och hamnen var förstås ett prioriterat område. Jag överdriver inte när jag säger att jag nästan pissade i byxorna när krevader började slå upp i närheten. Men på något sätt klarade vi oss och efter motorhaveri och en eländigt stormig natt i minfyllda vatten anlöpte vi Karlskrona nästa eftermiddag. Nu tänker du fråga vad som hände med flickan.”

”Jag tror att jag redan vet.”

”Min far blev förstås rasande. Jag hade riskerat allt genom mitt idiotiska tilltag. Och flickan kunde deporteras när som helst – tänk på att det var 1941. Men vid det laget var jag redan lika dödligt kär i henne som Lobach hade varit i hennes mor. Jag friade och gav min far ett ultimatum – antingen accepterade han äktenskapet eller så fick han se sig om efter en ny påläggskalv i familjeföretaget. Han vek sig.

”Men hon dog?”

”Ja, på tok för ung. Redan 1958. Vi fick drygt sexton år tillsammans. Hon hade ett medfött hjärtfel. Och det visade sig att jag var steril – vi fick aldrig några barn. Och det är därför min bror hatar mig.”

”Därför att du gifte dig med henne.”

”Därför att jag – för att använda hans terminologi – gifte mig med en smutsig judehora. För honom var det ett förräderi mot rasen, folkstammen, moralen och precis allt han själv stod för.”

”Han är ju galen.”

”Jag kunde inte ha uttryckt det bättre själv.”

KAPITEL 10: Torsdag 9 januari – Fredag 31 januari

Enligt Hedestads-Kuriren var Mikael's första månad i obygdén den kallaste i mannaminne, eller (vilket Henrik Vanger upplyste honom om) åtminstone sedan krigsvintern 1942. Han var benägen att ta uppgiften för sann. Redan efter en vecka i Hedeby hade han lärt sig allt om långkalsonger, raggsockor och dubbla undertröjor.

Han upplevde några fruktansvärda dygn i mitten av januari då kylan kröp ned till ofattbara minus 37 grader. Något liknande hade han aldrig upplevt, inte ens under det år han tillbringat i Kiruna under sin värnplikt. En morgon hade vattenledningen frusit. Gunnar Nilsson hade försett honom med två stora plastdunkar så att han kunde laga mat och tvätta sig, men kylan hade varit paralyserande. På insidan av fönstren hade isblommor bildats och hur mycket han än eldade i vedspisen kände han sig ständigt nedkyld. Han tillbringade en lång stund varje dag med att klyva ved i skjulet bakom stugan.

Stundtals var han gråtfärdig och funderade på att ta en taxi in till staden och sätta sig på första bästa tåg söderut. Istället satte han på sig en extra tröja och svepte in sig i en filt där han satt vid köksbordet och drack kaffe och läste gamla polisprotokoll.

Sedan vände det och temperaturen gick upp till behagliga minus 10 grader.

Mikael hade börjat lära känna människor i Hedeby. Martin Vanger höll sitt löfte och bjöd på en egenhändigt tillagad middag – älgstek med italienskt rödvin. Industriledaren var ogift men umgicks med en Eva Hassel, som gjorde dem sällskap vid middagen. Eva Hassel var en varm och sällskapligt underhållande kvinna, Mikael fann henne utomordentligt attraktiv. Hon var tandläkare och bosatt inne i Hedestad men tillbringade helgerna hos Martin Vanger. Mikael fick efter hand veta att de hade känt varandra i många år, men att de hade börjat umgås först på gamla dar och inte hade sett någon anledning att gifta sig.

”Hon är faktiskt min tandläkare”, skrattade Martin Vanger.

”Och att bli ingift i den här tokiga släkten är inte riktigt min grej”, sa Eva Hassel och klappade Martin Vanger kärvtänligt på knäet.

Martin Vangers villa var en arkitekturträd ungarlsdröm med möbler i svart, vitt och krom. Möblemånet var påkostat designergods som skulle ha fascinerat finsmakaren Christer Malm. Köket innehöll utrustning för en yrkeskock. I vardagsrummet fanns en vinylstereo av yppersta klass och en formidabel samling jazz från Tommy Dorsey till John Coltrane. Martin Vanger hade pengar och hans hem var påkostat och funktionellt, men också ganska opersonligt. Mikael noterade att tavlorna på väggarna var enkla reproduktioner och posters som man kunde hitta på Ikea – vackert men inte särskilt skrytsamt. Bokhyllorna, åtminstone i den del av huset som Mikael kunde se, var glest fyllda med Nationalencyklopedin och några souvenirböcker av det slag folk ger bort i julklapp i brist på bättre idéer. Sammantaget kunde Mikael bara spåra två personliga intressen i Martin Vangers liv: musik och matlagning. Det förstnämnda intresset visade sig i uppskattningsvis tretusen LP-skivor. Det sistnämnda avlästes av att Martin Vanger rundade ut ovanför livremmen.

Personen Martin Vanger var en besynnerlig blandning av enfald, skärpa och älskvärdhet. Det fordrades ingen större analytisk förmåga för att dra slutsatsen att industriledaren var en människa som hade problem. Medan de lyssnade på *Night in Tunisia* kom konversationen till stor del att handla om Vangerkoncernen, och Martin Vanger gjorde ingen hemlighet av att han slogs för sin industris överlevnad. Ämnesvalet förbryllade Mikael; Martin Vanger var inte omedveten om att han hade en ytligt bekant ekonomijournalist som middagsgäst, men diskuterade ändå sitt företags interna problem

så öppen hjärtigt att det framstod som vårdslöst. Uppenbarligen utgick han från att Mikael var en i familjen, eftersom han arbetade åt Henrik Vanger, och i likhet med den forne vd:n ansåg han att familjen bara hade sig själv att skylla för den situation företaget befann sig i. Däremot saknades den gamles bitterhet och oförsonliga förakt för släkten. Martin Vanger tycktes närmast vara märkligt road av familjens obotliga dårskap. Eva Hassel nickade men gjorde inga kommentarer. De hade uppenbarligen avhandlat frågan tidigare.

Martin Vanger var införstådd med att Mikael hade anlitats för att skriva en familjekrönika och frågade hur arbetet fortskred. Mikael svarade leende att han hade svårt att ens lära sig namnen på alla släktingar, men bad att få återkomma och göra en intervju när det passade. Vid flera tillfällen övervägde han att leda in samtalet på den gamles besatthet av Harriet Vangers försvinnande. Han antog att Henrik Vanger vid åtskilliga tillfällen hade plågat Harriets bror med sina teorier, och han antog också att Martin måste vara på det klara med att om Mikael skulle skriva en familjekrönika så skulle han knappast kunna undgå att lägga märke till att en familjemedlem var spårlöst försvunnen. Men Martin visade inga tecken på att ta upp ämnet och Mikael lät det bero. Tids nog skulle de få orsak att diskutera Harriet.

De bröt upp, efter flera omgångar vodka, vid tvåtiden på morgonen. Mikael var rejält berusad då han halkade de trehundra meterna hem till sig. På det hela taget hade det varit en angenäm kväll.

En eftermiddag under Mikaelns andra vecka i Hedeby knackade det på dörren till hans stuga. Mikael lade ifrån sig den pärm från polisutredningen som han just slagit upp – den sjätte i ordningen – och stängde dörren till arbetsrummet innan han öppnade ytterdörren för en rejält påpälsad blond kvinna i femtioårsåldern.

”Hej. Jag tänkte bara hälsa. Jag heter Cecilia Vanger.”

De skakade hand och Mikael plockade fram kaffekoppar. Cecilia Vanger, dotter till nazisten Harald Vanger, framstod som en öppen och i många avseenden intagande kvinna. Mikael drog sig till minnes att Henrik Vanger hade talat om henne i uppskattande ordalag och nämnt att hon inte umgicks med sin far, men var bosatt granne med honom. De småpratade en stund innan hon kom in på sitt ärende.

”Jag har förstått att du ska skriva en bok om familjen. Jag är inte säker på att jag tycker om den tanken”, sa hon. ”Jag ville åtminstone se vad du är för figur.”

”Tja, Henrik Vanger har anlitat mig. Det är hans story, så att säga.”

”Och den gode Henrik är inte helt neutral när det gäller attityden till familjen.”

Mikael granskade henne, osäker på vad hon egentligen ville ha sagt.

”Du motsätter dig en bok om familjen Vanger?”

”Det sa jag inte. Och vad jag tycker spelar nog ingen roll. Men jag tror att du kanske redan nu har förstått att det inte alltid varit så lätt att vara medlem av den här familjen.”

Mikael hade ingen aning om vad Henrik hade sagt och hur mycket Cecilia kände till om hans uppdrag. Han slog ut med händerna.

”Jag är kontrakterad av Henrik Vanger för att skriva en familjekrönika. Henrik har färgstarka åsikter om flera medlemmar i familjen, men jag kommer nog att hålla mig till sådant som kan dokumenteras.”

Cecilia Vanger log utan värme.

”Det jag vill veta är om jag måste gå i exil och emigrera när boken lanseras?”

”Det tror jag inte”, svarade Mikael. ”Folk kan se skillnad på person och person.”

”Som min far, till exempel.”

”Din far nazisten?” frågade Mikael. Cecilia Vanger himlade med ögonen.

”Min far är tokig. Jag träffar honom bara någon gång per år trots att vi bor vägg i vägg.”

”Varför vill du inte träffa honom?”

”Vänta nu innan du rusar iväg och ställer en massa frågor – tänker du citera det jag säger? Eller kan jag föra ett normalt samtal med dig utan att behöva frukta att bli uthängd som en idiot?”

Mikael tvekade en stund, osäker på hur han skulle formulera sig.

”Jag har i uppdrag att skriva en bok som börjar då Alexandre Vangeersad landstiger med Bernadotte och som slutar i dag. Den kommer att handla om företagsimperiet under många decennier, men naturligtvis också om varför imperiet rasar och de motsättningar som finns i familjen. I den berättelsen är det omöjligt att undvika att skit flyter upp till ytan. Men det betyder inte att jag kommer att svartmåla eller ge en nidsbild av familjen. Jag har till exempel träffat Martin Vanger, som jag upplever som en sympatisk människa och som jag kommer att beskriva som en sådan.”

Cecilia Vanger svarade inte.

”Det jag känner till om dig är att du är lärare ...”

”Det är faktiskt värre än så, jag är rektor på Hedestads gymnasium.”

”Förlåt. Jag vet att Henrik Vanger tycker om dig, att du är gift men separerad ... och det är väl ungefär allt. Du kan visst prata med mig utan att behöva frukta att bli citerad eller uthängd. Däremot kommer jag säkert att knacka på hos dig någon dag och be att få fråga om någon specifik händelse som du kanske kan kasta ljus över. Då är det en intervju och du kan välja om du vill svara eller inte. Men jag kommer att göra klart för dig när jag ställer en sådan fråga.”

”Så jag kan prata med dig ... off the record, som ni brukar säga.”

”Jo visst.”

”Och det här är off the record?”

”Du är en granne som kommit för att hälsa på och dricka en kopp kaffe, ingenting annat.”

”Okej. Då får jag fråga dig en sak?”

”Var så god.”

”Hur mycket av den här boken kommer att handla om Harriet Vanger?”

Mikael bet sig i underläppen och tvekade. Han anslog en lättsam ton.

”Ärligt talat, det har jag inte en aning om. Det är klart att det mycket väl kan bli ett kapitel – det är ju onekligen en dramatisk händelse, som påverkat åtminstone Henrik Vanger.”

”Men du är inte här för att undersöka hennes försvinnande?”

”Vad får dig att tro det?”

”Tja, det faktum att Gunnar Nilsson släpade över fyra flyttkartonger hit. Det borde motsvara Henriks samling av privatspaningar genom åren. Och när jag sneglade in i Harriets gamla rum där Henrik brukar förvara samlingen så var den borta.”

Cecilia Vanger var inte dum.

”Det där får du faktiskt diskutera med Henrik Vanger och inte med mig”, svarade Mikael. ”Men visst – Henrik har pratat en hel del om Harriets försvinnande och jag tycker att det är intressant att läsa materialet.”

Cecilia Vanger log ytterligare ett glädjelöst leende.

”Ibland undrar jag vem som är galnast – min pappa eller min farbror. Jag måste ha diskuterat Harriets försvinnande med honom tusen gånger.”

”Vad tror du hände med henne?”

”Är det där en intervjufråga?”

”Nej”, skrattade Mikael. ”Det är en fråga av nyfikenhet.”

”Det jag är nyfiken på är om du också är en stolle. Om du har köpt Henriks resonemang eller om det är du som driver på Henrik?”

”Du menar att Henrik är en stolle?”

”Missförstå mig inte. Henrik är en av de varmaste och mest omtänksamma människor jag känner. Jag tycker mycket bra om honom. Men i detta avseende är han besatt.”

”Men besattheten har en verklig grund. Harriet är faktiskt försvunnen.”

”Jag är bara så jävla less på hela historien. Den har förgiftat våra liv i så många år och den tar aldrig slut.” Hon reste sig plötsligt och drog på sig pälsjackan. ”Jag måste gå. Du verkar trevlig. Det tycker Martin också, men hans omdöme är inte alltid det bästa. Du är välkommen över på kaffe hos mig när du har lust. Jag är nästan alltid hemma på kvällarna.”

”Tack”, svarade Mikael. När hon gick mot ytterdörren ropade han efter henne. ”Du svarade inte på frågan som inte var en intervjufråga.”

Hon dröjde vid dörren och svarade utan att titta på honom.

”Jag har ingen aning om vad som hände Harriet. Men jag tror att det var en olycka som har en så enkel och vardaglig förklaring att vi kommer att häpna om vi någonsin får reda på svaret.”

Hon vände sig om och log mot honom – för första gången med värme. Sedan vinkade hon och försvann. Mikael satt stilla vid köksbordet och begrundade det faktum att Cecilia Vanger var en av de personer som stod med fet stil på hans tablå över familjemedlemmar som befann sig på ön då Harriet Vanger försvann.

Om Cecilia Vanger på det hela taget hade varit en trivsam bekantskap kunde inte detsamma sägas om Isabella Vanger. Harriet Vangers mor var sjuttiofem år gammal och precis som Henrik Vanger förvarnat en rasande parant kvinna, som vagt påminde om en åldrande Lauren Bacall. Hon var smal, klädd i svart persianpäls med matchande mössa och stödd på en svart käpp då Mikael stötte ihop med henne en morgon på väg till Susannes Brokafé. Hon såg ut som en åldrande vampyr; fortfarande bildskön men giftig som en orm. Isabella Vanger var uppenbarligen på väg hem efter en promenad; hon ropade till honom från korsvägen.

”Hallå där, unge man. Kom hit.”

Den befallande tonen var svår att missta sig på. Mikael såg sig omkring och drog slutsatsen att det var han själv som avsågs. Han gick fram till henne.

”Jag är Isabella Vanger”, förkunnade kvinnan.

”Hej, jag heter Mikael Blomkvist.” Han sträckte fram en hand som hon fullständigt ignorerade.

”Är det du som är den där figuren som snokar i våra familjeangelägenheter?”

”Mja, jag är den figur som Henrik Vanger har kontrakterat för att hjälpa till med hans bok om familjen Vanger.”

”Det har du inget med att göra.”

”Vilket? Att Henrik Vanger kontrakterat mig eller att jag accepterat? I det första fallet tror jag att det är Henriks ensak, i det andra fallet att det är min angelägenhet.”

”Du förstår precis vad jag menar. Jag tycker inte om att folk snokar i mitt liv.”

”Okej, jag ska inte snoka i ditt liv. Resten får du avhandla med Henrik Vanger.”

Isabella Vanger höjde plötsligt sin käpp och stötte handtaget mot Mikaelns bröst. Kraften var obefintlig, men han tog häpet ett steg bakåt.

”Håll dig borta från mig.”

Isabella Vanger vände på klacken och fortsatte mot sitt hus. Mikael stod kvar med en min som om han just hade mött en livs levande seriefigur. När han höjde blicken såg han Henrik Vanger i

fönstret till sitt arbetsrum. Han hade en kaffekopp i handen som han höjde till en ironisk skål. Mikael slog uppgivet ut med händerna, skakade på huvudet och gick till Susannes kafé.

Den enda resa Mikael företog under den första månaden var en dagstur till en vik vid Siljan. Han lånade Dirch Frodes Mercedes och körde genom ett snölandskap för att tillbringa en eftermiddag tillsammans med kriminalinspektör Gustaf Morell. Mikael hade försökt bilda sig en uppfattning om Morell på grundval av hur han framstod i polisundersökningen; det han fann var en senig gubbe som rörde sig stillsamt och talade ännu långsammare.

Mikael hade haft med sig ett anteckningsblock med ungefär tio frågor, huvudsakligen hugsjott som hade dykt upp under den tid han hade läst polisutredningen. Morell svarade pedagogiskt på varje fråga som Mikael formulerade. Till sist hade han lagt bort anteckningarna och förklarat för Morell att frågorna bara hade varit en ursäkt för att åka ned och träffa den pensionerade kommissarien. Det han egentligen ville var att få en pratstund med honom och få ställa den enda väsentliga frågan: Fanns det något i polisutredningen som han inte satt på papper – någon fundering eller intuitiv känsla som han ville delge honom?

Eftersom Morell liksom Henrik Vanger hade tillbringat trettiosex år med att grubbla på mysteriet med Harriets försvinnande hade Mikael förväntat sig att han skulle mötas av ett visst motstånd – han var den nya grabben som kom in och klampade runt i den snårskog där Morell hade gått vilse. Men det fanns inte tillstymmelse till fientlighet. Morell stoppade omsorgsfullt sin pipa och satte eld på en tändsticka innan han svarade.

”Jo, det är klart att jag har tankar. Men de är så vaga och undflyende att jag inte riktigt kan formulera dem.”

”Vad tror du hände med Harriet?”

”Jag tror att hon blev mördad. I detta är jag ense med Henrik. Det är den enda rimliga förklaringen. Men vi har aldrig förstått motivet. Jag tror att hon blev mördad av ett specifikt skäl – inte ett vansinnesdåd eller en överfallsvåldtäkt eller något sådant. Om vi visste motivet så skulle vi veta vem som mördade henne.”

Morell funderade en stund.

”Mordet kan ha utförts spontant. Med det menar jag att någon grep tillfället i flykten när en möjlighet uppenbarade sig i det kaos som uppstod efter olyckan. Mördaren gömde kroppen och forslade bort den vid ett senare tillfälle, medan vi gick skallgång efter henne.”

”Då talar vi om någon som är iskall.”

”Det finns en detalj. Harriet kom till Henriks rum och bad att få prata med honom. I efterhand tycks det mig som ett märkligt beteende – hon visste mycket väl att han hade fullt upp med alla släktingar som drällde omkring. Jag tror att Harriet utgjorde ett hot mot någon, att hon ville berätta något för Henrik och att mördaren förstod att hon skulle ... tja, skvallra.”

”Henrik var upptagen med några familjemedlemmar ...”

”Det var fyra personer i rummet, förutom Henrik. Det var hans bror Greger, ett kusinbarn som heter Magnus Sjögren, och det var Harald Vangers två barn, Birger och Cecilia. Men det betyder ingenting. Pondera att Harriet hade upptäckt att någon försnillat pengar från företaget – rent hypotetiskt. Hon kan ha haft den kunskapen i månader och vid flera tillfällen till och med diskuterat det med personen i fråga. Hon kan ha försökt utpressa honom, eller så kan hon ha tyckt synd om honom och inte vetat om hon skulle avslöja honom. Hon kan ha bestämt sig plötsligt och berättat det för mördaren, som i desperation slår ihjäl henne.”

”Du använder ordet honom.”

”Rent statistiskt är de flesta mördare män. Men visst, släkten Vanger innehåller några fruntimmer som är ena riktiga eldgafflar.”

”Jag har träffat Isabella.”

”Hon är en av dem. Men det finns flera. Cecilia Vanger kan vara rejält vass. Har du träffat Sara Sjögren?” Mikael skakade på huvudet. ”Hon är dotter till Sofia Vanger, en av Henriks kusiner. Där kan du prata om en riktigt otrevlig och hänsynslös kvinna. Men hon var bosatt i Malmö och hade så vitt jag kunnat utröna inte något motiv att döda Harriet.”

”Okej.”

”Problemet är bara att hur vi än vrider och vänder på det hela så har vi aldrig begripit motivet. Det är det viktiga. Kommer vi på motivet så vet vi vad som hände och vem som var ansvarig.”

”Du arbetade intensivt med det här fallet. Finns det någonting som du inte har följt upp?”

Gustaf Morell skrockade.

”Nej du, Mikael. Jag har ägnat en oändlig tid åt detta fall och jag kan inte komma på någonting som jag inte följt upp så långt det gick. Även efter att jag blev befordrad och flyttade från Hedestad.”

”Flyttade?”

”Ja, jag är inte ursprungligen från Hedestad. Jag hade tjänst där mellan 1963 och 1968. Därefter blev jag kommissarie och flyttade till Gävlepolisen för återstoden av min karriär. Men även i Gävle fortsatte jag att rota i Harriets försvinnande.”

”Henrik Vanger låg på, kan jag tänka mig.”

”Jo visst. Men det var inte därför. Gåtan Harriet fascinerar mig än i dag. Jag menar ... se det så här, varje polis har sitt eget olösta mysterium. Jag minns från min tid i Hedestad hur äldre kollegor pratade om fallet Rebecka i kafferummet. Det var särskilt en polisman som hette Torstensson – han är död sedan många år – som år efter år gick tillbaka till just det fallet. På fritiden och på semestrarna. När det var stiltje hos det lokala buset brukade han plocka fram pärmarna och fundera.”

”Det var också en försvunnen flicka?”

Kommissarie Morell såg häpen ut en sekund. Sedan log han då han insåg att Mikael sökte någon sorts koppling.

”Nej, jag tog inte upp det av det skälet. Jag talar om polismannens *själ*. Fallet Rebecka var något som hände innan Harriet Vanger ens var född och det är preskriberat sedan länge. Någon gång på 1940-talet blev en kvinna i Hedestad överfallen, våldtagen och mördad. Det är inget ovanligt. Varje polis måste någon gång i sin karriär utreda den sortens händelse, men det jag menar är att det finns fall som biter sig fast och kryper under skinnet på utredarna. Den här flickan mördades på det mest brutala sätt. Mördaren hade bundit henne och stuckit in hennes huvud på de falnande kolen i en öppen eldstad. Jag vet inte hur lång tid det tog för den stackars flickan att dö och vilka plågor hon upplevde.”

”Fy fan.”

”Precis. Det var så ondskefullt. Stackars Torstensson var förste utredare på plats när hon hittades och mordet förblev olöst, trots att experthjälp från Stockholm kallades in. Han kunde aldrig någonsin släppa fallet.”

”Jag förstår.”

”Mitt Rebeckafall är alltså Harriet. I hennes fall vet vi inte ens hur hon dog. Tekniskt sett kan vi ju inte ens bevisa att ett mord har ägt rum. Men jag har aldrig kunnat släppa det.”

Han funderade en stund.

”Att vara mordutredare kan vara världens ensammaste yrke. Offrets vänner är upprörda och förtvivlade, men förr eller senare – efter några veckor eller månader – återgår livet till vardagen

igen. För de närmaste i familjen tar det längre tid, men även de kommer över sorgen och förtvivlan. Livet går vidare. Men de olösta morderna gnager. Till sist finns det bara en person kvar som tänker på offret och försöker ge offret rättvisa – den polisman som blir kvar med utredningen.”

ytterligare tre personer i den Vangerska familjen bodde på Hedebyön. Alexander Vanger, född 1946 och son till tredjebrodern Greger, bodde i ett renoverat trähus från tidigt 1900-tal. Av Henrik fick Mikael veta att Alexander Vanger för närvarande befann sig i Västindien, där han ägnade sig åt sin favoritsysselsättning – att segla och fördriva tiden utan att göra ett skapandes grand. Henriks sågning av brorsonen var så tvär att Mikael drog slutsatsen att Alexander Vanger hade varit föremål för vissa kontroverser. Han nöjde sig med att konstatera att Alexander hade varit tjugo år då Harriet Vanger försvann, och att han tillhörde kretsen av familjemedlemmar som befunnit sig på plats.

Tillsammans med Alexander bodde hans mor Gerda, åttio år gammal och änka efter Greger Vanger. Mikael såg aldrig till henne; hon var sjuklig och huvudsakligen sängliggande.

Den tredje familjemedlemmen var naturligtvis Harald Vanger. Under den första månaden hade Mikael inte lyckats få ens en skymt av den gamle rasbiologen. Harald Vangers hus, som var Mikael närmaste grannbyggnad, stod dyster och till synes olycksbådande med mörkläggningsgardiner över fönstren. Vid flera tillfällen hade Mikael tyckt sig ana en krusning i gardinerna när han passerat, och vid ett tillfälle då han skulle gå och lägga sig sent en natt hade han plötsligt upptäckt ett ljussken från ett rum på övervåningen. Det hade varit en glipa i en gardin. I över tjugo minuter hade han fascinerad stått i mörkret vid sitt eget köksfönster och betraktat ljuset innan han struntade i alltsammans och huttrande gick till sängs. På morgonen var gardinen åter på plats.

Harald Vanger tycktes vara ett osynligt men ständigt närvarande andeväsen som präglade en del av livet i byn genom sin frånvaro. I Mikael fantasi antog Harald Vanger allt mer formen av en ondskefull Gollum som spionerade på omgivningen bakom gardinerna och ägnade sig åt mystiska ting i sin tillbommade håla.

Harald Vanger fick besök en gång om dagen av hemtjänsten, en äldre kvinna från andra sidan bron som pulsade med matkassar genom snödrivorna till hans dörr eftersom han vägrade låta skotta gårdsuppfarten. ”Gårdskarln” Gunnar Nilsson skakade på huvudet när Mikael frågade honom. Han förklarade att han hade erbjudit sig att skotta, men att Harald Vanger uppenbarligen inte ville att någon människa skulle sätta sin fot på hans tomt. En enda gång, första vintern då Harald Vanger återvänt till Hedebyön, hade Gunnar Nilsson automatiskt kört upp traktorn för att röja snö på gårdsplanen, precis som han gjorde på alla gårdsuppfarter. Tilltaget hade resulterat i att Harald Vanger kommit utrusande och gormat till dess att Nilsson avlägsnat sig.

Dessvärre kunde Gunnar Nilsson inte skotta Mikael gårdsplan eftersom grinden var för smal för traktorn. Där var det fortfarande snöskovel och handkraft som gällde.

I mitten av januari gav Mikael Blomkvist sin advokat i uppdrag att utröna när han skulle avtjäna sina tre månader i fängelse. Han var angelägen om att få saken avklarad så fort som möjligt. Att komma in i fängelse visade sig vara enklare än vad han hade föreställt sig. Efter någon veckas dividerande beslutades att Mikael den 17 mars skulle inställa sig på Rullåkersanstalten utanför Östersund, en öppen anstalt för mindre kriminellt belastade. Mikael advokat meddelade också att strafftiden med stor sannolikhet skulle kortas en aning.

”Fint”, sa Mikael utan någon större entusiasm.

Han satt vid köksbordet och smekte den brunspräckliga katten, som tagit för vana att dyka upp med några dagars mellanrum och tillbringa natten hos Mikael. Av Helen Nilsson tvärs över vägen hade han fått veta att katten kallades Tjorven och inte tillhörde någon särskild, utan brukade gå rundor

i husen.

Mikael träffade sin uppdragsgivare nästan varje eftermiddag. Ibland blev det ett kort samtal, ibland satt de i timmar och diskuterade Harriet Vangers försvinnande och alla möjliga detaljer i Henrik Vangers privatutredning.

Inte sällan bestod samtalen i att Mikael formulerade en teori som Henrik Vanger sköt i sank. Mikael försökte hålla distans till sitt uppdrag, men kände samtidigt att det fanns ögonblick då han själv var ohjälpligt fascinerad av den pusselgåta som Harriets försvinnande utgjorde.

Mikael hade försäkrat Erika om att han också skulle formulera en strategi för att kunna ta upp kampen med Hans-Erik Wennerström, men efter en månad i Hedestad hade han inte ens öppnat de gamla pärmar vars innehåll hade fört honom till tingsrätten. Tvärtom – han sköt hela problemet ifrån sig. Varje gång han började fundera på Wennerström och sin egen situation föll han ned i djupaste missmod och orkeslöshet. I ögonblick av klarsyn undrade han om han höll på att bli lika stollig som den gamle. Hans yrkesmässiga karriär hade rasat som ett korthus och hans reaktion var att gömma sig i en liten by på landet där han jagade spöken. Dessutom saknade han Erika.

Henrik Vanger betraktade sin medspanare med reserverad oro. Han anade att Mikael Blomkvist inte alltid befann sig helt i balans. I slutet av januari fattade den gamle ett beslut som överraskade honom själv. Han lyfte telefonluren och ringde till Stockholm. Samtalet kom att vara i tjugo minuter och handlade till stor del om Mikael Blomkvist.

Det hade tagit nästan en månad för Erikas ilska att lägga sig. Klockan halv tio en av de sista kvällarna i januari ringde hon.

”Du tänker verkligen stanna kvar däruppe”, löd hennes inledande hälsning. Samtalet kom så överraskande att Mikael först inte kom sig för att replikera. Sedan log han och svepte filten tätare omkring sig.

”Hej Ricky. Du borde prova på själv.”

”Varför det? Finns det någon särskild charm med att bo i Tjottahejti?”

”Jag har just borstat tänderna i isvatten. Det ilar i plomberna.”

”Skyll dig själv. Men det är svinkallt härnere i Stockholm också.”

”Berätta.”

”Vi har tappat två tredjedelar av våra fasta annonsörer. Ingen vill säga någonting rent ut, men ...”

”Jag vet. Gör en lista över dem som hoppar av. Någon dag ska vi presentera dem i ett lämpligt reportage.”

”Micke ... jag har räknat på det och om vi inte får in nya annonsörer så går vi under till hösten. Så enkelt är det.”

”Det kommer att vända.”

Hon skrattade trött i andra änden av luren.

”Det kan du inte sitta däruppe i lapphelvetet och bara påstå.”

”Du, det är åtminstone femtio mil till närmaste sameby.”

Erika var tyst.

”Erika, jag är ...”

”Jag vet. *A man's gotta do what a man's gotta do and all that crap*. Du behöver inte säga något. Förlåt att jag har varit en bitch och inte svarat på dina samtal. Kan vi börja om? Vågar jag komma upp och hälsa på dig?”

”När som helst.”

”Måste jag ha bössa med varghagel med mig?”

”Inte då. Vi hyr in några lappar med hundspann. När kommer du?”

”Fredag kväll. Okej?”

Livet kändes plötsligt oändligt mycket ljusare för Mikael.

Bortsett från den smala skottade gången upp till dörren låg nästan en meter snö på tomten. Mikael granskade kritiskt snöskovelns en lång minut och gick därefter över till Gunnar Nilsson och frågade om Erika kunde parkera sin BMW hos dem under besöket. Det var inga problem. De hade gott om plats i dubbelgaraget och kunde dessutom erbjuda motorvärmare.

Erika bilade upp under eftermiddagen och anlände omkring sex på kvällen. De betraktade varandra avvaktande i några sekunder och kramades en betydligt längre stund.

Det fanns inte så mycket att titta på utomhus i kvällsmörkret mer än den upplysta kyrkan, och både Konsum och Susannes Brokafé höll på att stänga. De drog sig alltså raskt hem. Mikael lagade middag medan Erika snokade runt i hans hus, fällde kommentarer om kvarvarande *Rekordmagasinet* från 1950-talet och fördjupade sig i hans pärmar i arbetsrummet. De åt lammkotletter med stuvad potatis och gräddsås – på tok för många kalorier – och drack rödvin. Mikael försökte ta upp tråden men Erika var inte på humör att diskutera *Millennium*. Istället pratade de i två timmar om vad Mikael gjorde däruppe och hur de mådde. Därefter undersökte de om sängen var tillräckligt bred för att rymma dem båda.

Det tredje mötet med advokat Nils Bjurman hade blivit inställt, ombokat och slutligen schemalagt till femtiden samma fredag. Vid tidigare möten hade Lisbeth Salander tagits emot av en kvinna i femtiofemårsåldern som doftade mysk och fungerade som kontorets sekreterare. Den här gången hade hon gått för dagen och advokat Bjurman doftade svagt av sprit. Han viftade ned Salander i en besöksstol och bläddrade frånvarande i papper till dess att han plötsligt tycktes bli medveten om hennes närvaro.

Det hade blivit ett nytt förhör. Denna gång hade han frågat ut Lisbeth Salander om hennes sexliv – vilket var något som hon definitivt ansåg tillhörde hennes privatliv och som hon inte hade för avsikt att diskutera med någon alls.

Efter besöket visste hon att hon hanterat saken fel. Hon hade först suttit tyst och undvikit att svara på hans frågor; han hade tolkat det som att hon var blyg, efterbliven eller hade något att dölja, och börjat pressa henne på svar. Salander hade insett att han inte skulle ge sig och hade börjat ge honom knapphändiga och harmlösa svar av det slag som hon antog skulle passa in på hennes psykologiska profil. Hon hade nämnt *Magnus* – som enligt hennes beskrivning var en jämnårig och lite nördig dataprogrammerare som uppträdde mot henne som en gentleman, tog henne på bio och emellanåt tog sig ned i hennes säng. *Magnus* var ren fiktion som blev till i samma takt som hon berättade, men Bjurman hade tagit nyheten som förevändning för att under den närmaste timmen ingående kartlägga hennes sexliv. *Hur ofta har du sex? Då och då. Vem tar initiativet – är det du eller han? Jag. Använder ni kondom? Naturligtvis – hon hade hört talas om HIV. Vilken är din favoritställning? Tja, vanligen på rygg. Tycker du om oralsex? Öhh, vänta nu en sekund ... Har du haft analsex någon gång?*

”Nej, jag tycker inte det är särskilt kul att bli knullad i ändan – men vad fan har du med det att göra?”

Det var enda gången hon hade brusat upp i Bjurmans sällskap. Hon var medveten om hur hennes

blick kunde uppfattas och hade tittat ned i golvet för att ögonen inte skulle förråda hennes känslor. När hon åter tittat på honom hade han flinat från andra sidan skrivbordet. Lisbeth Salander hade med ens vetat att hennes liv skulle ta en dramatisk vändning. Hon lämnade advokat Bjurman med en känsla av äckel. Hon hade varit oförberedd. Palmgren skulle aldrig ha kommit på tanken att ställa sådana frågor, däremot hade han alltid varit tillgänglig om hon hade velat diskutera något. Vilket hon sällan utnyttjat.

Bjurman var en *serious Pain in the Ass* och han var – insåg hon – på väg att uppgraderas till ett *Major Problem*.

KAPITEL 11: Lördag 1 februari – Tisdag 18 februari

Under de korta timmar som det var ljus på lördagen gick Mikael och Erika en promenad förbi stughamnen längs vägen mot Östergården. Trots att Mikael hade bott på Hedebyön en månad hade han aldrig tidigare promenerat inåt ön; kyla med omväxlande snöstormar hade effektivt avskräckt från sådana övningar. Men lördagen var solig och behaglig, precis som om Erika hade tagit med sig en antydan till vårväder bortåt horisonten. Det var bara 5 grader kallt. Vägen kantades av meterhöga plogkanter. Så fort de lämnat stugområdet var de inne i tät granskog och Mikael överraskades av att Söderberget ovanför stugorna var betydligt högre och mer otillgängligt än vad det såg ut att vara från byn. Han reflekterade under bråkdelen av en sekund över hur många gånger Harriet Vanger hade lekt där som barn, men slog därefter bort henne ur tankarna. Efter någon kilometer upphörde skogen tvärt vid ett stängsel där hemmanet Östergården började. De kunde se en vit träbyggnad och en stor röd ladugård. De avstod från att gå upp på gården och vände tillbaka samma väg.

När de passerade uppfarten till Vangerska gården knackade Henrik Vanger kraftigt på fönstret på övervåningen och vinkade bestämt att de skulle komma upp. Mikael och Erika tittade på varandra.

”Vill du träffa en industrilegend?” frågade Mikael.

”Bits han?”

”Inte på lördagar.”

Henrik Vanger tog emot i dörren till arbetsrummet och skakade hand.

”Jag känner igen er. Ni måste vara fröken Berger”, hälsade han. ”Mikael har inte sagt ett ord om att ni tänkte besöka Hedeby.”

En av Erikas mest framträdande egenskaper var hennes förmåga att omedelbart knyta vänskapsband med de mest olika individer. Mikael hade sett henne koppla på sin charm på femåriga pojkar, som inom tio minuter var fullt beredda att överge sin mamma. Gubbar på åttio plus tycktes inte utgöra något undantag. Hennes skrattgropar var bara aptitretare. Efter två minuter ignorerade Erika och Henrik Vanger fullständigt Mikael och pladdrade på som om de känt varandra sedan barnsben – nåja, med tanke på åldersskillnaden åtminstone sedan Erikas barnsben.

Erika inledde med att ogenerat banna Henrik Vanger för att han lurat ut hennes ansvarige utgivare till obygden. Den gamle replikerade med att så vitt han kunde förstå av diverse pressmeddelanden hade hon redan avskedat honom, och om hon inte redan gjort det så vore det kanske hög tid att lätta på ballasten på redaktionen. Erika övervägde påståendet under en konstpaus och granskade Mikael med ett kritiskt öga. I vilket fall, konstaterade Henrik Vanger, så skulle förmodligen en tids rustikt lantliv enbart göra unge herr Blomkvist gott. Detta höll Erika med om.

Under fem minuter diskuterade de hans tillkortakommanden i högst retfulla ordalag. Mikael lutade sig tillbaka och låtsades förnärmad, men rynkade pannan då Erika gjorde några kryptiska, dubbelbottnade kommentarer som eventuellt kunde anspela på hans brister som journalist, men lika gärna på bristande sexuella förmågor. Henrik Vanger lade huvudet bakåt och gapskrattade.

Mikael häpnade; kommentarerna var bara skämt, men han hade inte tidigare upplevt Henrik Vanger så ledig och avslappnad. Han såg plötsligt framför sig hur en femtio år yngre – äsch, trettio år yngre – Henrik Vanger måste ha varit en charmerande förförare och attraktiv kvinnokarl. Han hade aldrig gift om sig. Det måste ha funnits kvinnor som korsat hans väg, men i snart ett halvsekel hade han förblivit untkarl.

Mikael tog en klunk kaffe och spetsade öronen igen då han insåg att samtalet plötsligt hade blivit

allvarligt och handlade om *Millennium*.

”Jag har förstått på Mikael att ni har problem med tidningen.” Erika sneglade på Mikael. ”Nej, han har inte diskuterat era interna göranden och låtanden, men man måste vara både blind och döv för att missa att er tidning precis som Vangerföretagen befinner sig i utförsbacke.”

”Vi kommer nog att reda upp situationen”, svarade Erika försiktigt.

”Det tvivlar jag på”, replikerade Henrik Vanger.

”Varför det?”

”Låt oss se, hur många anställda har ni, sex? En upplaga på 21 000 som kommer en gång i månaden, tryck och distribution, lokaler ... Ni behöver en årsomsättning på säg 10 miljoner. Ungefär hälften av den summan måste vara annonsintäkter.”

”Och?”

”Hans-Erik Wennerström är en långsint och småsint djävul som inte lär glömma er i första taget. Hur många annonsörer har ni förlorat de senaste månaderna?”

Erika satt avvaktande och iakttog Henrik Vanger. Mikael kom på sig själv med att hålla andan. Vid de tillfällen då han och den gamle hade berört ämnet *Millennium* hade det handlat om antingen retfulla kommentarer eller situationen för tidningen i förhållande till Mikaelns förmåga att göra ett fullgott arbete i Hedestad. Mikael och Erika var medgrundare av och delägare i tidningen men det var uppenbart att Vanger nu enbart vände sig till Erika, som en chef till en annan. Det skickades signaler mellan dem som Mikael inte kunde förstå eller tolka, vilket möjligen hade att göra med att han i grunden var en fattig arbetargrabb från Norrland och hon en överklassflicka med anrik internationell stamtavla.

”Kan jag få lite mer kaffe?” frågade Erika. Henrik Vanger serverade omedelbart. ”Okej, du har gjort din hemläxa. Vi blöder. Sedan då?”

”Hur länge?”

”Ett halvår har vi på oss att vända. Max åtta nio månader. Men vi har helt enkelt inte tillräckligt med kapital för att klara oss längre än så.”

Den gamles ansikte var outgrundligt då han tittade ut genom fönstret. Kyrkan stod fortfarande kvar.

”Visste ni att jag var tidningsägare en gång i tiden?”

Både Mikael och Erika skakade på huvudet. Henrik Vanger skrattade plötsligt.

”Vi ägde sex norrländska dagstidningar. Det var på 1950- och 1960-talet. Det var min pappas idé – han trodde att det kunde vara politiskt fördelaktigt att ha media i ryggen. Vi är faktiskt fortfarande en av ägarna till *Hedestads-Kuriren*, Birger Vanger är styrelseordförande i ägargruppen. Han är son till Harald”, inflikade han till Mikael.

”Och dessutom kommunpolitiker”, konstaterade Mikael.

”Martin sitter också i styrelsen. Han håller rätt på Birger.”

”Varför avvecklade ni tidningsägandet?” frågade Mikael.

”Strukturrationaliseringen på 1960-talet. Tidningsutgivningen var på något sätt mera en hobby än ett intresse. När vi behövde strama åt budgeten var det en av de första tillgångar vi sålde ut på 1970-talet. Men jag vet vad det innebär att driva en tidning ... Får jag ställa en personlig fråga?”

Frågan var riktad till Erika, som höjde ett ögonbryn och gjorde en gest åt Vanger att fortsätta.

”Jag har inte frågat Mikael om detta och om ni inte vill svara så behöver ni inte säga något. Jag vill veta varför ni hamnade i den här soppan. Hade ni en story eller inte?”

Mikael och Erika utbytte ögonkast. Nu var det Mikaelns tur att se outgrundlig ut. Erika tvekade en sekund innan hon talade.

”Vi hade en story. Men det var en helt annan story egentligen.”

Henrik Vanger nickade, precis som om han hade förstått vad Erika sagt. Inte ens Mikael begrep.

”Jag vill inte diskutera saken”, klippte Mikael av diskussionen. ”Jag gjorde research och skrev texten. Jag hade alla källor jag behövde. Sedan gick det åt skogen.”

”Men du hade källa på allt du skrev?”

Mikael nickade. Henrik Vangers röst var plötsligt skarp.

”Jag vill inte låtsas som att jag begriper hur i helvete ni kunde gå på en sådan mina. Jag kan inte komma på någon liknande historia annat än möjligen Lundahlaffären i *Expressen* på 1960-talet, om ni ungdomar hört talas om den. Var er källa också en komplett mytoman?” Han skakade på huvudet och vände sig till Erika med lägre röst. ”Jag har varit tidningsutgivare förr och kan bli det igen. Vad skulle ni säga om att få ytterligare en delägare?”

Frågan kom som en blixtnad från en klar himmel men Erika tycktes inte vara det minsta överraskad.

”Hur menar du?” frågade hon.

Henrik Vanger undvek frågan med en motfråga. ”Hur länge stannar du i Hedestad?”

”Jag åker hem i morgon.”

”Kan du tänka dig – ja du och Mikael förstås – att förnöja en gammal man genom att komma på middag hos mig i kväll? Klockan sju?”

”Det passar utmärkt. Vi kommer gärna. Men du undviker den fråga jag ställde. Varför skulle du vilja bli delägare i *Millennium*?”

”Jag undviker inte frågan. Jag tänkte snarare att vi kunde diskutera den över en bit mat. Jag måste ha ett samtal med min advokat, Dirch Frode, innan jag kan formulera något konkret. Men i all enkelhet kan jag säga att jag har pengar att investera. Om tidningen överlever och börjar gå med vinst igen så gör jag en vinst. Om inte – tja, jag har gjort betydligt större förluster i mina dagar.”

Mikael var på väg att öppna munnen då Erika lade sin hand på hans knä.

”Jag och Mikael har slagits hårt för att vi ska kunna vara helt oberoende.”

”Trams. Ingen människa är helt oberoende. Men jag är inte ute efter att ta över tidningen och jag ger fullständigt tusan i innehållet. Den där jäveln Stenbeck fick pluspoäng genom att ge ut *Moderna Tider*, då kan jag stå bakom *Millennium*. Som dessutom är en bra tidning.”

”Har det här någonting med Wennerström att göra?” frågade Mikael plötsligt. Henrik Vanger log.

”Mikael, jag är över åttio år. Det finns saker jag ångrar att jag inte gjort och människor som jag ångrar att jag inte jävlats mera med. Men, apropå det” – han vände sig till Erika igen – ”en sådan investering är förbunden med åtminstone ett villkor.”

”Låt höra”, sa Erika Berger.

”Mikael Blomkvist måste återta posten som ansvarig utgivare.”

”Nej”, sa Mikael genast.

”Jo”, sa Henrik Vanger lika skarpt. ”Wennerström kommer att få ett slaganfall om vi går ut med ett pressmeddelande om att Vangerföretagen backar upp *Millennium* och du samtidigt återgår som ansvarig utgivare. Det är den absolut tydligaste signal vi kan skicka – alla förstår att det inte är ett maktövertagande och att den redaktionella policyn ligger fast. Och bara det kommer att ge de annonsörer som överväger att dra sig ur orsak att fundera en gång till. Och Wennerström är inte allsmäktig. Han har också fiender, och det finns företag som kommer att börja vilja annonsera.”

”Vad i helvete handlade det där om”, sa Mikael i samma ögonblick som Erika stängde ytterdörren.

”Jag tror att det kallas förberedande sonderingar för en affärsuppgörelse”, svarade hon. ”Du har inte berättat för mig att Henrik Vanger är en sådan raring.”

Mikael ställde sig framför henne. ”Ricky, du visste exakt vad det här samtalet skulle handla om.”

”Hey, toy boy. Klockan är bara tre och jag vill bli ordentligt underhållen före middagen.”

Mikael Blomkvist kokade av ilska. Men han hade aldrig lyckats vara arg på Erika någon längre stund.

Erika hade på sig en svart klänning, en midjekort kavaj och pumps som hon av en händelse hade packat ned i sin lilla resväska. Hon insisterade på att Mikael skulle ha slips och kavaj. Han satte på sig svarta byxor, grå skjorta och en mörk slips och tog en grå uddakavaj. När de punktligt knackade på hos Henrik Vanger visade det sig att även Dirch Frode och Martin Vanger tillhörde gästerna. Samtliga hade slips och kavaj förutom Henrik, som stoltserade med fluga och en brun kofta.

”Fördelen med att vara över åttio är att ingen kan anmärka på hur man klär sig”, konstaterade han.

Erika var på strålande humör under hela middagen.

Det var först när de senare flyttade ut till en salong med öppen spis och hällde upp konjak i allas glas som diskussionen började på allvar. De pratade i nästan två timmar innan de hade en skiss till en uppgörelse på bordet.

Dirch Frode skulle upprätta ett företag som var helägt av Henrik Vanger, och vars styrelse bestod av honom själv, Frode och Martin Vanger. Företaget skulle under en fyraårsperiod investera en summa pengar som täckte gapet mellan inkomster och utgifter för *Millennium*. Pengarna hämtades ur Henrik Vangers personliga tillgångar. I gengäld skulle Henrik Vanger få en synlig post i tidningens styrelse. Avtalet skulle löpa på fyra år men kunde sägas upp av *Millennium* efter två år. Men en sådan förtida uppsägning skulle bli kostsam, eftersom Henrik endast kunde köpas ut genom att hela den summa han lagt in återbetalades.

I händelse av Henrik Vangers plötsliga död skulle Martin Vanger ersätta honom i styrelsen under återstoden av den tid som överenskommelsen gällde. Om Martin ville fortsätta sitt engagemang utöver detta fick han själv ta ställning till det då den dagen kom. Martin Vanger tycktes dock road av möjligheten att ge Hans-Erik Wennerström betalt för gammal ost och Mikael undrade vari motsättningen mellan dem egentligen bestod.

När de hade en preliminär överenskommelse färdig fyllde Martin Vanger på konjaksglasen. Henrik Vanger passade på att luta sig fram mot Mikael och med låg röst förklara att avtalet inte på något sätt påverkade hans och Mikaelns överenskommelse.

Det beslutades också att nyordningen, för att få största mediala genomslag, skulle presenteras samma dag som Mikael Blomkvist inställde sig i fängelset i mitten av mars. Att sammankoppla en kraftigt negativ händelse med en nyordning var rent pr-mässigt så fel att det inte kunde annat än förbrylla Mikaelns belackare och ge maximal uppmärksamhet åt Henrik Vangers tillträde. Men alla insåg också logiken – det var en markering om att pestflaggan som vajade ovanför *Millenniums* redaktion var på väg att halas och att tidningen hade beskyddare som var villiga att sätta hårt mot hårt. Vangerföretagen må befinna sig i kris, men det var fortfarande en tung industrikoncern som kunde spela offensivt om det behövdes.

Hela samtalet hade varit en diskussion mellan å ena sidan Erika och å andra sidan Henrik och Martin. Ingen hade frågat Mikael vad han ansåg om saken.

Sent på natten låg Mikael med huvudet på Erikas bröst och tittade henne i ögonen.

”Hur länge har du och Henrik Vanger diskuterat den här uppgörelsen?” frågade han.

”Ungefär en vecka”, log hon.

”Är Christer införstådd?”

”Självklart.”

”Varför fick jag ingenting veta?”

”Varför i all världen skulle jag diskutera det med dig? Du har avgått som ansvarig utgivare, lämnat både redaktionen och styrelsen och bosatt dig mitt ute i skogen.”

Mikael funderade på saken en stund.

”Du menar att jag förtjänar att behandlas som en idiot.”

”O ja”, sa hon med eftertryck.

”Du har verkligen varit sur på mig.”

”Mikael, jag har aldrig känt mig så förbannad, övergiven och sviken som när du vandrade ut från redaktionen. Jag har aldrig tidigare varit så arg på dig.” Hon tog ett stadigt tag i hans hår och sköt honom nedåt i sängen.

När Erika lämnade Hedeby på söndagen var Mikael så irriterad på Henrik Vanger att han inte ville riskera att stöta ihop med vare sig honom eller någon annan medlem av klanen. Han åkte istället in till Hedestad och tillbringade eftermiddagen med att promenera runt i staden, besöka biblioteket och dricka kaffe på ett konditori. På kvällen gick han på bio och såg *Sagan om ringen*, som han hade missat trots att det haft premiär ett helt år tidigare. Han tyckte plötsligt att orcher till skillnad från människor var enkla och okomplicerade varelser.

Han avrundade kvällen på McDonald’s i Hedestad och återvände till Hedebyön först med sista bussen vid midnatt. Han gjorde kaffe och satte sig vid köksbordet och plockade fram en pärm. Han läste till klockan fyra på morgonen.

Det fanns ett antal frågetecken i utredningen om Harriet Vanger som framstod som allt besynnerligare ju längre Mikael trängde in i dokumentationen. Detta var inga revolutionerande upptäckter som han gjorde på egen hand, utan problem som hade hållit kommissarie Gustaf Morell sysselsatt i långa perioder, inte minst på fritiden.

Under det sista året av sitt liv hade Harriet Vanger förändrats. I viss mån kunde förändringen förklaras med den metamorfos som alla ungdomar i en eller annan form går igenom en viss period i tonåren. Harriet hade varit på väg att bli vuxen, men i hennes fall vittnade både klasskamrater, lärare och flera medlemmar i familjen om att hon hade blivit sluten och inbunden.

Den flicka som två år tidigare hade varit en helt normal och sprallig tonåring hade tydligt distanserat sig från sin omgivning. På skolan hade hon fortfarande umgåtts med sina vänner, men nu på ett sätt som en av hennes kompisar beskrev som ”opersonligt”. Det ord väninnan använde hade varit tillräckligt ovanligt för att Morell skulle anteckna det och ställa följdfrågor. Den förklaring han hade fått var att Harriet hade slutat prata om sig själv, berätta skvaller eller säga saker i förtroende.

Under sin uppväxt hade Harriet Vanger varit kristen på barns vis – söndagsskola, aftonbön och konfirmation. Det sista året tycktes hon också ha blivit religiös. Hon läste Bibeln och gick regelbundet i kyrkan. Hon hade dock inte tytt sig till pastor Otto Falk på Hedebyön, som var vän i familjen Vanger, utan under våren sökt sig till en pingstförsamling inne i Hedestad. Engagemanget i pingstkyrkan hade dock inte varat länge. Redan efter två månader hade hon lämnat församlingen och istället börjat läsa böcker om katolsk tro.

Religiöst tonårssvärmeri? Kanske, men ingen annan i familjen Vanger hade varit nämnvärt religiös och det var svårt att utröna vilka impulser som styrde hennes tankar. En förklaring till hennes intresse för Gud kunde förstås ha varit att hennes pappa omkommit i en drunkningsolycka ett år tidigare. Gustaf Morell drog i alla fall slutsatsen att något hade hänt i Harriets liv som tryckte henne

eller påverkade henne, men hade svårt att avgöra vari detta något bestod. Morell, liksom Henrik Vanger, hade ägnat mycket tid åt att prata med hennes väninnor för att hitta någon som hon kunde ha anförtrott sig åt.

En viss förhoppning sattes till den två år äldre Anita Vanger, den dotter till Harald Vanger som hade tillbringat sommaren 1966 på Hedebyön och ansåg sig ha blivit nära vän till Harriet. Men inte heller Anita Vanger hade några riktiga besked att ge. De hade umgåtts under sommaren, badat, promenerat, pratat om film, popband och böcker. Harriet hade ofta följt med när Anita övningskörde. Vid ett tillfälle hade de druckit sig salongsberusade på en flaska vin som de rövade från hushållet. Under flera veckor hade de dessutom bott helt ensamma i Gottfrieds stuga längst ut på Hedebyön, en rustik liten byggnad som hade uppförts av Harriets pappa i början av 1950-talet.

Frågorna om Harriet Vangers privata tankar och känslor förblev obesvarade. Mikael noterade dock en diskrepans i beskrivningen: uppgifterna om hennes inbundna sinnelag kom till stor del från skolkamrater och i viss mån från familjemedlemmar, medan Anita Vanger inte alls hade uppfattat henne som sluten. Han gjorde en minnesanteckning om att vid tillfälle dryfta frågan med Henrik Vanger.

Ett mer konkret frågetecken, som Morell ägnat betydligt större intresse åt, var en förbryllande sida i Harriet Vangers kalender, en vackert inbunden julklapp som hon hade fått året innan hon försvann. Den första halvan av kalendern innehöll en timplan dag för dag där Harriet antecknat möten, datum för skrivningar på gymnasiet, läxor och annat. Kalendern lämnade stort utrymme åt dagboksanteckningar, men Harriet förde bara dagbok högst sporadiskt. Hon började ambitiöst i januari med några korta anteckningar om vem hon träffat på jullovet och några kommentarer om filmer hon sett. Därefter skrev hon inget personligt förrän vid skolavslutningen, då hon eventuellt – beroende på hur anteckningarna tolkades – på avstånd hade varit intresserad av en icke namngiven pojke.

Det var dock sidorna med telefonregister som innehöll det verkliga mysteriet. Prydligt antecknade i alfabetisk ordning fanns familjemedlemmar, klasskamrater, vissa lärare, några medlemmar i pingstförsamlingen och andra enkelt identifierbara personer i hennes omgivning. På den allra sista sidan i telefonboken, blank och egentligen utanför det alfabetiska registret, fanns fem namn och lika många telefonnummer. Tre kvinnliga namn och två initialer.

Magda - 32016
Sara - 32109
RJ - 30112
RL - 32027
Mari - 32018

De femsiffriga telefonnummer som började med 32 var Hedestadsnummer på 1960-talet. Det avvikande 30-numret ledde till Norrbyn utanför Hedestad. Det enda problemet, när kriminalinspektör Morell systematiskt kontaktat alla i Harriets bekantskapskrets, var att ingen hade en aning om vilka personer som dessa telefonnummer gick till.

Det första numret till "Magda" tycktes lovande. Det ledde till en tyg- och sybehörsaffär på

Parkgatan 12. Telefonen ägdes av en Margot Lundmark, vars mor faktiskt hette Magda och stundom brukade jobba extra i butiken. Magda var dock sextionio år gammal och hade ingen aning om vem Harriet Vanger var. Inte heller fanns det några belägg för att Harriet någonsin besökt eller handlat i butiken. Sömnad var inget hon ägnade sig åt.

Det andra numret till ”Sara” ledde till en småbarnsfamilj vid namn Toresson, som bodde i Väststan på andra sidan järnvägen. Familjen bestod av Anders och Monica samt barnen Jonas och Peter, som vid den tiden befann sig i förskoleåldern. Någon Sara existerade inte i familjen, och man kände inte heller till vem Harriet Vanger var, mer än att hon omskrivits i massmedia som saknad. Den enda vaga kopplingen mellan Harriet och familjen Toresson var att Anders, som var takläggare, under några veckor ett år tidigare hade lagt om tegeltaket på den skola där Harriet gick i nian. Det fanns alltså en teoretisk möjlighet att de kunde ha träffats, även om det måste bedömas som utomordentligt osannolikt.

De återstående tre telefonnumren ledde till liknande återvändsgränder. På RL, nummer 32027, hade faktiskt en Rosmarie Larsson varit bosatt. Dessvärre var hon avliden sedan flera år.

Kriminalinspektör Morell fokuserade en stor del av sina undersökningar under vintern 1966–67 på att försöka förklara varför Harriet hade antecknat dessa namn och nummer.

En första gissning bestod inte oväntat i att telefonnumren var skrivna som någon sorts personlig kod – Morell gjorde därför ett försök att sätta sig in i hur en tonårig flicka möjligen kunde ha resonerat. Eftersom 32-serien uppenbarligen syftade på Hedestad laborerade han med att kasta om de återstående tre siffrorna. Varken 32601 eller 32160 ledde till någon Magda. Allt eftersom Morell fortsatte sin nummermystik upptäckte han förstås att om han bytte tillräckligt många nummer så hittade han förr eller senare någon koppling till Harriet. Om han till exempel ökade var och en av de tre sista siffrorna i 32016 med 1 så fick han nummer 32127 – vilket var numret till advokat Dirch Frodes kontor i Hedestad. Problemet var bara att en sådan koppling inte betydde ett dyft. Dessutom hittade han aldrig någon kod som kunde förklara samtliga fem nummer samtidigt.

Morell vidgade resonemangen. Kunde siffrorna betyda något annat? 1960-talets bilnummer innehöll länsbokstav och fem siffror – en återvändsgränd.

Kommissarien övergav därefter siffrorna och koncentrerade sig på namnen. Han gick så långt att han skaffade en lista över samtliga personer i Hedestad som hette Mari, Magda och Sara eller hade initialerna RL respektive RJ. Han fick därmed en förteckning på sammanlagt trehundrasju personer. Bland dessa fanns faktiskt hela tjugonio personer som hade någon form av anknytning till Harriet; en skolkamrat från nian hette till exempel Roland Jacobsson, RJ. De var dock bara ytligt bekanta och hade inte haft någon kontakt sedan Harriet börjat på gymnasiet. Och dessutom fanns ingen koppling till telefonnumret.

Telefonboksmysteriet förblev olöst.

Det fjärde mötet med advokat Bjurman var inte en av deras schemalagda träffar. Hon hade varit tvungen att ta kontakt med honom.

Andra veckan i februari omkom Lisbeth Salanders laptop i en olyckshändelse som var så onödig att hon kände frustrerad mordlystnad. Hon hade cyklat till ett möte på Milton Security och rullat in cykeln bakom en pelare i garaget. När hon ställt ned ryggsäcken på golvet för att komma åt cykellåset hade en mörkröd Saab backat ut. Hon stod med ryggen till och hörde knakandet i ryggsäcken. Bilföraren märkte ingenting och hade obekymrat försvunnit upp mot garageutfarten.

Ryggan innehöll hennes vita Apple iBook 600 med 25 Gb hårddisk och 420 Mb RAM, tillverkad i januari 2002 och försedd med en 14-tums bildskärm. Vid köptillfället hade den utgjort Apples *state*

of the art. Lisbeth Salanders datorer var uppgraderade med de allra senaste och stundom mest dyrbara konfigurationerna – datautrustning var i stort sett den enda extravaganta posten på hennes utgiftskonto.

När hon öppnade ryggsäcken kunde hon konstatera att locket på datorn var knäckt. Hon pluggade in nätsladden och gjorde ett försök att starta datorn; den gav inte ens ifrån sig en dödsryckning. Hon tog resterna till Timmys *MacJesus Shop* på Brännkyrkagatan, i förhoppning om att åtminstone något av hårddisken kunde räddas. Efter en kort stunds mekande hade Timmy skakat på huvudet.

”Sorry. Hoppet är ute”, konstaterade han. ”Du får ordna en fin begravning.”

Förlusten av datorn var deprimerande men inte någon katastrof. Lisbeth Salander hade kommit alldeles utmärkt överens med den under det år hon hade haft den. Hon hade backup på alla dokument och hon hade en äldre stationär Mac G3 hemma och dessutom en fem år gammal Toshiba PC laptop som hon kunde använda. Men – *förbannat* – hon behövde en snabb och modern burk.

Hon fastnade inte oväntat för det bästa tänkbara alternativet: den nylanserade Apple PowerBook G4/1.0 GHz i aluminiumchassi med en PowerPC 7451 processor med AltiVec Velocity Engine, 960 Mb RAM och en 60 Gb hårddisk. Den hade BlueTooth och inbyggd cd- och dvd-brännare.

Den hade framför allt laptopvärldens första 17-tums bildskärm med NVIDIA-grafik och en upplösning på 1440x900 pixel som chockerade PC-förespråkarna och utklassade allt annat på marknaden.

Det var de bärbara datorernas Rolls Royce i form av hårdvara, men det som verkligen triggade Lisbeth Salanders ha-begär var den enkla finessen att tangentbordet försetts med bakgrundsbelysning, så att hon kunde se bokstäverna på tangentbordet även om hon skulle befinna sig i kompakt mörker. Så enkelt. Varför hade ingen tänkt på det förr?

Det var kärlek vid första ögonkastet.

Den kostade 38 000 kr plus moms.

Det var ett problem.

Hon lade i alla fall beställningen hos MacJesus, som hon brukade köpa alla sina datorprylar från och som därför gav en rimlig rabatt. Några dagar senare räknade Lisbeth Salander ihop utgifterna. Försäkringen på hennes förolyckade dator skulle täcka en bra bit av inköpet, men med självrisken och det högre priset på nyförvärvet var hon i alla fall drygt 18 000 kronor kort. I en kaffeburk hemma hade hon 10 000 kronor undanstoppade för att alltid ha lite kontanter tillgängliga, men det täckte inte hela beloppet. Hon sände onda tankar till advokat Bjurman, men bet i det sura äpplet och ringde sin förmyndare och förklarade att hon behövde pengar för en oväntad utgift. Bjurman svarade att han inte hade tid med henne under dagen. Salander replikerade att det skulle ta honom tjugo sekunder att skriva ut en check på 10 000 kr. Han förklarade att han inte kunde skriva ut pengar på så lösa boliner, men sedan gav han med sig och efter lite betänketid bokade han in henne för ett möte efter arbetstid, halv åtta på kvällen.

Mikael erkände att han inte hade kompetens nog att bedöma en brottsundersökning, men drog ändå slutsatsen att kriminalinspektör Morell hade varit exceptionellt samvetsgrann och lyft på stenar långt utöver vad tjänsten fordrade. När Mikael lade ifrån sig den formella polisutredningen dök Morell fortfarande upp som aktör i Henriks egna anteckningar; ett vänskapsband hade uppstått och Mikael undrade om Morell hade blivit lika besatt som industriledaren. Han drog dock slutsatsen att Morell knappast hade missat något. Svaret på gåtan Harriet Vanger skulle inte hittas i en i det närmaste perfekt polisundersökning. Alla tänkbara frågor hade redan ställts och alla ledtrådar hade följts upp, även de uppenbart befängda.

Han hade ännu inte läst hela utredningen, men ju längre fram i handlingen han kom desto mer obskyra blev de ledtrådar och tips som följdes upp. Han förväntade sig inte att hitta något hans föregångare hade missat och kände sig villrådig inför hur han själv skulle angripa problemet. Slutligen hade en övertygelse mognat fram: den enda rimliga framkomliga vägen för hans egen del var att försöka utröna de inblandade personernas psykologiska bevekelsegrunder.

Det mest uppenbara frågetecknet rörde Harriet själv. Vem var hon egentligen?

Från fönstret i sin stuga hade Mikael sett att lyset på övervåningen i Cecilia Vangers hus tändes vid femtiden på eftermiddagen. Han knackade på hennes dörr vid halv åtta, just då vinjetten för TV-nyheterna började. Hon öppnade iförd morgonrock och hade vått hår under en gul frottéhandduk. Mikael bad genast om ursäkt för att han störde och gjorde en ansats att backa, men hon vinkade in honom i köket. Hon satte på en kaffebryggare och försvann upp för trappan till övervåningen i några minuter. När hon kom ned igen hade hon satt på sig jeans och en rutig flanellskjorta.

”Jag började tro att du inte skulle våga hälsa på.”

”Jag borde ha ringt först, men jag såg att det lyste och fick en impuls.”

”Jag har sett att det lyser hela nätterna hos dig. Och du är ofta ute och promenerar efter midnatt. Nattuggla?”

Mikael ryckte på axlarna. ”Det har blivit så.” Han tittade på några skolböcker som låg staplade på kanten av köksbordet. ”Du undervisar fortfarande, rektorn?”

”Nej, som rektor hinner jag inte. Men jag har varit lärare i historia, religion och samhällskunskap. Och jag har några år kvar.”

”Kvar?”

Hon log. ”Jag är femtiosex år gammal. Snart pensionär.”

”Du ser inte ut att vara över femtio, snarare i fyrtioårsåldern.”

”Smicker, smicker. Hur gammal är du?”

”Fyrtio plus”, log Mikael.

”Och alldeles nyss var du tjugo. Vad snabbt det går. Livet alltså.”

Cecilia Vanger hällde upp kaffe och frågade om Mikael var hungrig. Han sa att han redan hade ätit; vilket var en sanning med modifikation. Han slarvade med maten och satte i sig smörgåsar istället. Men han var inte hungrig.

”Så varför kom du över? Är det dags att ställa de där frågorna?”

”Ärligt talat ... jag kom inte över för att ställa frågor. Jag tror att jag bara ville hälsa på.”

Cecilia Vanger log plötsligt.

”Du är dömd till fängelse, du flyttar till Hedeby, plöjer materialet i Henriks favorithobby, sover inte på nätterna, går långa nattpromenader när det är svinkallt ... har jag missat något?”

”Mitt liv håller på att gå i putten.” Mikael log tillbaka.

”Vem var kvinnan som hälsade på dig i helgen?”

”Erika ... hon är chefredaktör på *Millennium*.”

”Din flickvän?”

”Inte precis. Hon är gift. Jag är mera en vän och ’occasional lover’.”

Cecilia Vanger gapskrattade.

”Vad är det som är så roligt?”

”Sättet du sa det på. Occasional lover. Jag gillar uttrycket.”

Mikael skrattade. Han tyckte plötsligt om Cecilia Vanger.

”Jag skulle också behöva en occasional lover”, sa hon.

Hon sparkade av sig tofflorna och satte upp foten på hans knä. Mikael lade automatiskt handen

på hennes fot och rörde vid hennes hud. Han tvekade en sekund – han kände att han var ute på helt oväntade och okända farvatten. Men han började försiktigt massera hennes fotsula med tummen.

”Jag är också gift”, sa Cecilia Vanger.

”Jag vet. Man skiljer sig inte i den Vangerska klanen.”

”Jag har inte träffat min man på snart tjugo år.”

”Vad hände?”

”Det angår dig inte. Jag har inte haft sex på ... hmm, det är tre år nu.”

”Det förvånar mig.”

”Varför det? Det är en fråga om tillgång och efterfrågan. Jag vill absolut inte ha en pojkvän eller äkta man eller sambo. Jag trivs rätt bra med mig själv. Vem ska jag ha sex med? Någon av lärarna på skolan? – skulle inte tro det. Någon av eleverna? Det skulle bli en mumsig historia för skvallertanterna. De håller minsann rätt på folk som heter Vanger. Och här på Hedebyön bor bara släktingar eller folk som redan är gifta.”

Hon lutade sig fram och kysste honom på halsen.

”Chockerar jag dig?”

”Nej. Men jag vet inte om det här är en bra idé. Jag jobbar för din farbror.”

”Och jag är nog den sista som skulle skvallra. Men ärligt talat, Henrik skulle förmodligen inte ha något emot det.”

Hon satte sig grensle över honom och kysste honom på munnen. Hennes hår var fortfarande vått och hon doftade schampo. Han fumlade med knapparna i hennes flanellskjorta och drog ned den över hennes axlar. Hon hade inte brytt sig om att sätta på någon bh. Hon tryckte sig mot honom när han kysste hennes bröst.

advokat Bjurman kom runt bordet och visade balansräkningen för hennes konto – som hon redan kände till ned till sista öre men som hon inte längre själv kunde förfoga över. Han stod bakom hennes rygg. Plötsligt masserade han hennes nacke och lät en hand glida över vänstra axeln tvärs över hennes bröst. Han lade handen på hennes högra bröst och höll kvar den. När hon inte tycktes protestera kramade han bröstet. Lisbeth Salander satt blickstill. Hon kände hans andedräkt i nacken och studerade brevkniiven på hans skrivbord; hon kunde enkelt nå den med sin fria hand.

Men hon gjorde ingenting. Om det var någon utantilläxa Holger Palmgren hade lärt henne under sina år så var det att impulsiva handlingar ledde till strul, och strul kunde få obehagliga konsekvenser. Hon gjorde aldrig någonting utan att först överväga konsekvenserna.

Det inledande sexuella övergreppet – som i juridiska termer definierades som sexuellt ofredande och utnyttjande av person i beroendeställning, och teoretiskt kunde rendera Bjurman upp till två års fängelse – varade bara några korta sekunder. Men det var tillräckligt för att en gräns oåterkalleligen skulle ha passerats. För Lisbeth Salander var det en militär styrkedemonstration av en fientlig trupp – en markering om att bortom deras noga definierade juridiska relation så var hon utlämnad åt hans godtycke och vapenlös. När deras ögon möttes några sekunder senare var hans mun halvöppen och hon kunde läsa lustan i hans ansikte. Salanders eget ansikte rörde inga känslor.

Bjurman vandrade tillbaka till sin sida av skrivbordet och slog sig ned i sin bekväma skinnfåtölj.

”Jag kan inte skriva ut pengar till dig hur som helst”, sa han plötsligt. ”Varför behöver du en så dyr dator? Det finns betydligt billigare apparater som du kan spela dataspel på.”

”Jag vill kunna förfoga över mina egna pengar som tidigare.”

Advokat Bjurman gav henne en medlidsam blick.

”Vi får se hur det blir med den saken. Du måste först lära dig att vara social och komma överens med folk.”

Advokat Bjurmans leende skulle möjligen ha dämpats något om han hade kunnat läsa hennes tankar bakom de uttryckslösa ögonen.

”Jag tror att du och jag kommer att bli goda vänner”, sa Bjurman. ”Vi måste kunna lita på varandra.”

När hon inte svarade förtydligade han.

”Du är ju en vuxen kvinna nu, Lisbeth.”

Hon nickade.

”Kom hit”, sa han och höll ut en hand.

Lisbeth Salander fixerade blicken på brevkniven i några sekunder innan hon reste sig och gick till honom. *Konsekvenser*. Han fattade hennes hand och tryckte den mot sitt skrev. Hon kunde känna hans kön genom de mörka gabardinbyxorna.

”Om du är snäll mot mig kommer jag att vara snäll mot dig”, sa han.

Hon var stel som en pinne då han lade sin andra hand runt hennes nacke och drog ned henne till knästående med ansiktet framför hans skrev.

”Du har gjort det här förr, eller hur”, sa han då han öppnade gylfen. Han doftade som om han strax innan hade tvättat sig med tvål och vatten.

Lisbeth Salander vred sitt ansikte åt sidan och försökte resa sig men han höll henne i ett fast grepp. Rent styrkemässigt var hon ingen match för honom; hon vägde dryga 40 kilo mot hans 95. Han fattade tag i hennes huvud med bägge händerna och vände hennes ansikte så att deras ögon möttes.

”Om du är snäll mot mig kommer jag att vara snäll mot dig”, upprepade han. ”Om du bråkar kan jag placera dig på dårhus för resten av livet. Skulle du tycka om det?”

Hon svarade inte.

”Skulle du tycka om det?” upprepade han.

Hon skakade på huvudet.

Han väntade till dess att hon slog ned blicken i – som han uppfattade det – underkastelse. Sedan drog han henne närmare. Lisbeth Salander öppnade läpparna och tog emot honom i munnen. Han behöll hela tiden greppet runt nacken och drog henne våldsamt mot sig. Hon hade oupphörligt kräkreflexer under de tio minuter han juckade; när det äntligen gick för honom höll han henne så hårt att hon knappt kunde andas.

Han lät henne använda en liten toalett innanför hans kontor. Lisbeth Salander skakade i hela kroppen medan hon tvättade sig i ansiktet och försökte gnugga bort fläckarna på tröjan. Hon åt av hans tandkräm för att få bort smaken. När hon kom ut till hans kontor igen satt han oberörd bakom skrivbordet och bläddrade i papper.

”Sätt dig, Lisbeth”, uppmanade han utan att titta på henne. Hon satte sig. Slutligen vände han blicken mot henne och log.

”Du är ju vuxen nu, eller hur, Lisbeth?”

Hon nickade.

”Då måste du också kunna leka vuxenlekar”, sa han. Han använde en ton som om han talade till ett barn. Hon replikerade inte. En liten rynka uppstod i hans panna.

”Jag tror inte att det är en bra idé om du berättar om våra lekar för någon annan. Tänk efter – vem skulle tro på dig? Det finns papper på att du inte är tillräknelig.” När hon inte svarade fortsatte han. ”Det skulle bli ditt ord mot mitt. Vems tror du skulle väga tyngst?”

Han suckade då hon fortfarande inte svarade. Han blev plötsligt irriterad över att hon bara satt mol tyst och iakttog honom – men han behärskade sig.

”Vi kommer att bli goda vänner, du och jag”, sa han. ”Jag tycker att du var klok som vände dig

till mig i dag. Du kan alltid komma till mig.”

”Jag behöver 10 000 till min dator”, sa hon plötsligt med låg röst, precis som om hon återupptog det samtal de haft innan avbrottet.

Advokat Bjurman höjde på ögonbrynen. *Hårdkokt jävel. Hon är ju för fan helt efterbliven.* Han räckte henne checken han hade skrivit då hon var ute på toaletten. *Det här är bättre än en hora; hon får betalt med sina egna pengar.* Han log ett överlägset leende. Lisbeth Salander tog checken och gick.

KAPITEL 12: Onsdag 19 februari

Om Lisbeth Salander hade varit en vanlig medborgare skulle hon med största sannolikhet ha ringt polisen och anmält våldtäkten i samma ögonblick som hon lämnade advokat Bjurmans kontor. Blåmärken runt nacke och hals, liksom en signatur av spermafläckar med hans DNA på hennes kropp och kläder skulle ha utgjort tung teknisk bevisning. Även om advokat Bjurman hade slingrat sig genom att påstå att *hon var med på det* eller *hon förförde mig* eller *det var hon som ville suga av mig* och andra utsagor som våldtäktsmän rutinmässigt anför, så hade han ändå gjort sig skyldig till så många brott mot förvaltarshipslagen att han omedelbart skulle ha frångits sin kontroll över henne. En anmälan skulle förmodligen ha resulterat i att Lisbeth Salander fått en riktig advokat, med god kunskap om övergrepp mot kvinnor, vilket i sin tur möjligen hade lett till en diskussion om problemets kärna – nämligen hennes omyndigförklaring.

Sedan 1989 existerar inte längre begreppet *omyndigförklarad* om vuxna personer.

Det finns två grader av förmynderi – godmanskap och förvaltning.

En *god man* inträder som frivillig hjälp för personer som av olika skäl har problem med att klara dagliga rutiner, betala räkningar eller sköta sin hygien. Den som utses till god man är ofta en släkting eller nära bekant. Om sådan närstående saknas kan de sociala myndigheterna utse en god man. Godmanskap är en lindrig form av förmynderi, där *huvudmannen* – den omyndigförklarade – fortfarande har kontroll över sina tillgångar och där beslut fattas i samråd.

Förvaltarship är en betydligt hårdare form av kontroll, där huvudmannen frånges befogenheter att själv förfoga över sina pengar och fatta beslut i olika frågor. Den exakta formuleringen innebär att förvaltaren övertar huvudmannens hela *rättshandlingsförmåga*. I Sverige står drygt 4 000 personer under förvaltning. De vanligaste skälen till förvaltarship är uppenbar psykisk sjukdom eller psykisk sjukdom i förening med grovt missbruk av alkohol eller narkotika. En mindre del utgörs av senildementa. Förvånansvärt många av de personer som står under förvaltarship är relativt unga, trettiofem år eller yngre. En av dessa var Lisbeth Salander.

Att frånta en människa kontrollen över sitt liv, det vill säga över sitt bankkonto, är en av de mest kränkande åtgärder en demokrati kan ta till, inte minst då det gäller unga människor. Det är kränkande även om syftet med åtgärden kan anses vara gott och socialt rimligt. Frågor om förvaltarship är därför potentiellt känsliga politiska ärenden, som omgärdas av rigorösa bestämmelser och kontrolleras av en Överförmyndarnämnd. Denna lyder under länsstyrelsen och kontrolleras i sin tur av Justitieombudsmannen.

Överlag driver Överförmyndarnämnden sin verksamhet under svåra förhållanden. Men med tanke på de känsliga frågor myndigheten hanterar har förbluffande få klagomål eller skandaler avslöjats i media.

Vid enstaka tillfällen förekommer rapporter om att åtal väckts mot någon god man eller förvaltare som ägnat sig åt att försnilla pengar eller att olovandes ha sålt sin klients bostadsrätt och stoppat pengarna i egen ficka. Men dessa fall är relativt sällsynta, vilket i sin tur kan bero på en av två saker: antingen att myndigheten utför sitt jobb utomordentligt bra eller att huvudmännen inte har möjlighet att klaga och på ett trovärdigt sätt göra sig hörda bland journalister och myndigheter.

Överförmyndarnämnden är ålagd att årligen granska om det finns skäl att ansöka om upphävande av ett förvaltarship. Eftersom Lisbeth Salander framhärdat i sin rigida vägran att underkasta sig psykiatriska undersökningar – hon växlade inte ens ett hövligt *god morgon* med sina läkare – så hade myndigheten aldrig funnit skäl att ändra beslutet. Följaktligen uppstod ett förhållande av status quo

och följaktligen förblev hon år efter år ställd under förvaltarens skap.

Lagtexten fastslår dock att behovet av förvaltarens skap *ska anpassas i varje enskilt fall*. Holger Palmgren hade tolkat detta som att Lisbeth Salander gärna fick sköta sina egna pengar och sitt eget liv. Han hade till punkt och pricka uppfyllt myndighetens krav och lämnat en månatlig rapport och en årlig revision, men hade därutöver behandlat Lisbeth Salander som vilken normal ung kvinna som helst och inte lagt sig i hennes val av livsstil eller umgänge. Han menade att det varken var hans eller samhällets sak att avgöra om den unga damen ville ha en ring i näsan och en tatuering på halsen. Denna något egensinniga attityd till tingsrättens beslut var en orsak till att de kommit så bra överens.

Så länge Holger Palmgren varit hennes förvaltare hade Lisbeth Salander inte grubblat nämnvärt över sin juridiska status. Advokat Nils Bjurman tolkade dock förvaltarens skapslagen på ett helt annat sätt.

Lisbeth Salander var nu en gång för alla inte som normala människor. Hon hade en rudimentär kunskap om juridik – det var ett område hon aldrig haft anledning att fördjupa sig i – och hennes förtroende för polismakten var på det hela taget obefintligt. För henne var polisen en vagt definierad fientlig slagstyrka vars praktiska insatser genom åren bestått i att omhänderta eller förnedra henne. Senast hon hade haft något med polisen att göra var då hon en eftermiddag i maj föregående år hade passerat Götgatan på väg till Milton Security och plötsligt stått öga mot öga med en visirförsedd kravallpolis, som utan någon som helst provokation från hennes sida hade gett henne ett batongslag över axeln. Hennes spontana impuls hade varit att omedelbart gå till våldsamt motangrepp med en Coca-Cola-flaska hon råkade ha i handen. Dessbättre hade polismannen vänt på klacken och rusat vidare innan hon hann agera. Först senare fick hon veta att Reclaim the Street hade haft en demonstration längre upp på gatan.

Tanken att besöka de visirmaskerades högkvarter och anmäla Nils Bjurman för sexuella övergrepp existerade inte i hennes medvetande. Och för övrigt – vad skulle hon anmäla? Bjurman hade tagit henne på bröstet. Vilken polis som helst skulle ha kastat en blick på henne och konstaterat att med hennes miniatyrknoppar var det osannolikt och om det hade hänt så borde hon närmast vara stolt över att *någon* ville besvära sig. Och det där med att suga av – det var hennes ord mot hans och vanligen brukade andras ord väga tyngre än hennes. *Polisen var inte ett alternativ*.

Efter att hon hade lämnat Bjurmans kontor hade hon istället åkt hem, duschat, ätit två smörgåsar med ost och saltgurka och satt sig ned för att tänka i den slitna och noppiga soffan i vardagsrummet.

En vanlig människa skulle kanske ha ansett att hennes brist på reaktion hade legat henne till last – det skulle ha varit ytterligare ett belegg för att hon på något sätt var så onormal att inte ens en våldtäkt förmådde frambringa en nöjaktig emotionell respons.

Hennes bekantskapskrets var förvisso inte stor, och bestod heller inte av skyddad medelklass från förortens villastäder, men vid arton års ålder hade Lisbeth Salander inte känt en enda flicka som inte vid åtminstone något tillfälle hade tvingats utföra någon form av sexuell handling mot sin vilja. Flertalet sådana övergrepp handlade om lite äldre pojkvänner, som med ett visst mått av bestämt tvång sett till att få sin vilja igenom. Så vitt Lisbeth Salander kände till hade sådana incidenter stundom lett till gråt och ilskna utbrott, men aldrig till en polisanmälan.

I Lisbeth Slanders värld var detta sakernas naturliga tillstånd. Som tjej var hon lovligt byte, framför allt om hon var klädd i en sliten svart skinnjacka och hade piercade ögonbryn, tatueringar och noll social status.

Det var inget att lipa över.

Däremot var det inte tal om att advokat Bjurman *ostraffat* skulle kunna tvinga henne att suga av

honom. Lisbeth Salander glömde aldrig en oförrätt och var av naturen allt annat än förlåtande.

Hennes juridiska status var dock besvärlig. Så länge hon kunde minnas hade hon betraktats som knepig och omotiverat våldsam. De första journalanteckningarna kom från skolsköterskans pärm på lågstadiet. Hon hade blivit hemskickad därför att hon hade slagit och knuffat en klasskamrat mot en klädhängare så att blodvite uppstått. Hon mindes fortfarande sitt offer med irritation; en överviktig pojke vid namn David Gustavsson som brukade retas och kasta saker på henne och som skulle växa upp till att bli en formidabel mobbare. På den tiden visste hon inte ens vad ordet mobbning betydde, men när hon återkom dagen därpå hade David hotfullt utlovat hämnd och hon hade golvat honom med en rak höger som förstärkts med en golfboll och som hade lett till nytt blodvite och en ny journalanteckning.

Reglerna för det sociala umgänget i skolan hade alltid förbryllat henne. Hon skötte sig själv och lade sig inte i vad folk omkring henne gjorde. Ändå fanns det alltid någon som absolut inte ville lämna henne i fred.

I mellanstadiet hade hon vid flera tillfällen blivit hemskickad efter att ha hamnat i våldsamma bråk med klasskamrater. Betydligt kraftigare pojkar i klassen lärde sig snart att det kunde vara förenat med obehag att bråka med den spinkiga flickan – till skillnad från andra flickor i klassen backade hon aldrig undan och tvekade inte en sekund inför att ta till knytnävarna eller tillhyggen för att freda sig. Hon gick omkring med attityden att hon hellre skulle låta sig misshandlas till döds än att ta emot skit.

Dessutom hämnades hon.

När Lisbeth Salander gick i sexan hade hon hamnat i bråk med en väsentligt större och kraftigare pojke. Hon hade inte varit någon match för honom rent fysiskt. Han hade först roat knuffat omkull henne flera gånger, därefter gett henne örfilar när hon försökte gå till motangrepp. Ingenting hjälpte dock, hur överlägsen han än var så fortsatte den dumma bruden att angripa, och efter ett tag hade till och med klasskamraterna börjat anse att det gick för långt. Hon hade varit så uppenbart försvarslös att det hade blivit pinsamt. Till sist hade pojken gett henne ett ordentligt knytnävsslag som spräckt hennes läpp och fått henne att se stjärnor. De hade lämnat henne på marken bakom gymnastiksalen. Hon hade varit hemma i två dagar. Den tredje dagens morgon hade hon väntat på sin plågoande med ett brännbollsträ, som hon drog till honom över örat med. För detta tilltag blev hon uppkallad till rektor som beslutade att polisanmäla henne för misshandel, vilket resulterade i en särskild social utredning.

Hennes klasskamrater hade betraktat henne som knäpp och behandlat henne därefter. Hon väckte också föga sympati bland lärarna, som stundom uppfattade henne som en plåga. Hon hade aldrig varit särskilt talför och blev känd som eleven som aldrig räckte upp handen och ofta inte svarade då läraren försökte ställa en direkt fråga till henne. Däremot visste ingen om det berodde på att hon inte kunde svaret eller något annat, vilket avspeglades i betygen. Att hon hade problem rådde det inget tvivel om, men på något besynnerligt sätt ville ingen riktigt ta på sig ansvaret för den besvärliga flickan, trots att hon diskuterades vid åtskilliga möten med kollegiet. Hon hamnade därför i situationen att även lärarna struntade i henne och lät henne sitta i sin surmulna tystnad.

Vid ett tillfälle då en vikarie som inte kände till hennes speciella uppträdande hade pressat henne att besvara en fråga i matematik hade hon fått ett hysteriskt utbrott och slagit och sparkat mot läraren. Hon avslutade mellanstadiet och flyttade till en annan skola, utan att ha en enda kamrat att säga adjö till. En oälskad flicka med ett udda beteende.

Sedan hände Allt Det Onda som hon inte ville tänka på, precis då hon stod på tröskeln till tonåren. Det sista utbrottet, som färdigställde mönstret och föranledde att journalanteckningarna från grundskolan plockades fram. Sedan dess hade hon juridiskt betraktats som ... tja, knäpp. *Ett freak*. Lisbeth Salander hade aldrig behövt några papper för att veta att hon var annorlunda. Det var å andra

sidan inget som bekymrat henne så länge hennes förmyndare hade varit Holger Palmgren, som hon vid behov hade kunnat linda runt sitt lillfinger.

I och med Bjurmans ankomst hotade omyndigförklaringen att bli en dramatisk belastning i hennes liv. Oavsett vem hon vände sig till skulle potentiella fallgropar öppna sig, och vad skulle hända om hon förlorade kampen? Skulle hon bli institutionaliserad? Inspärrad på dårhus? *Det var verkligen inte ett alternativ.*

Senare på natten, när Cecilia Vanger och Mikael låg stilla med benen omslingrade och Cecilias bröst vilade mot Mikaelns sida, tittade hon upp på honom.

”Tack. Det var länge sedan sist. Du är helt okej i sängen.”

Mikael log. Sexuellt relaterat smicker var alltid barnsligt tillfredsställande.

”Jag hade kul”, sa Mikael. ”Det här var oväntat, men roligt.”

”Jag gör gärna om det”, sa Cecilia Vanger. ”Om du har lust.”

Mikael tittade på henne.

”Du menar väl inte att du vill ha en älskare?”

”En occasional lover”, sa Cecilia Vanger. ”Men jag vill att du går hem innan du somnar. Jag vill inte vakna i morgon bitti och ha dig här innan jag har fått ordning på musklerna och ansiktet. Sedan är det helt okej om du inte berättar för hela byn att vi har ihop det.”

”Skulle inte tro det”, sa Mikael.

”Framför allt vill jag inte att Isabella ska veta om det. Hon är en sådan svinpäls.”

”Och din närmaste granne ... jag har träffat henne.”

”Ja, men som tur är ser hon inte min ytterdörr från sitt hus. Mikael, var diskret, snälla.”

”Jag ska vara diskret.”

”Tack. Dricker du?”

”Ibland.”

”Jag är sugen på något fruktigt med gin i. Vill du ha?”

”Gärna.”

Hon drog ett lakan kring sig och försvann till bottenvåningen. Mikael passade på att gå på toaletten och skölja av sig. Han stod naken och betraktade hennes bokhylla då hon återvände med en karaff isvatten och två gin och lime. De skålade.

”Varför kom du hit?” frågade hon.

”Inget särskilt. Jag bara ...”

”Du har suttit hemma och läst Henriks utredning. Och du kommer över till mig. Man måste inte vara särskilt begåvad för att förstå vad du grubblar på.”

”Har du läst utredningen?”

”Delar av den. Jag har levt hela mitt vuxna liv med den. Man kan inte umgås med Henrik utan att drabbas av gåtan Harriet.”

”Det är faktiskt ett fascinerande problem. Jag menar, det är ett låsta rummet-mysterium på en hel ö. Och ingenting i utredningen tycks följa normal logik. Varenda fråga förblir obesvarad, varenda ledtråd leder till en återvändsgränd.”

”Mmm, det är sådant folk blir besatta av.”

”Du var på ön den dagen.”

”Ja. Jag var här och jag upplevde hela kalabaliken. Jag bodde egentligen i Stockholm och pluggade. Jag önskar att jag hade stannat hemma den helgen.”

”Hur var hon egentligen? Människor tycks ha tolkat henne helt olika.”

”Är det här off the record eller ...”

”Det är off the record.”

”Jag har ingen aning om vad som rörde sig i Harriets huvud. Du syftar förstås på det sista året. Ena dagen var hon en religiös knäppskalle. Nästa dag lade hon på makeup som en hora och gick till skolan i den tajtaste jumper hon hade. Man behöver inte vara psykolog för att begripa att hon var djupt olycklig. Men jag var som sagt inte här och fick bara höra skvaller.”

”Vad var det som utlöste problemen?”

”Gottfried och Isabella, förstås. Deras äktenskap var rena snurren. De festade eller slogs. Inte fysiskt – Gottfried var inte en sådan som slog och han var närmast rädd för Isabella. Hon hade ett fruktansvärt humör. Någon gång i början av 1960-talet flyttade han ut mer eller mindre permanent till sin stuga längst ut på ön, där Isabella aldrig satte sin fot. Det fanns perioder då han dök upp i byn och såg ut som en slusk. Och sedan blev han nykter och klädde sig prydligt igen och försökte sköta sitt jobb.”

”Var det ingen som ville hjälpa Harriet?”

”Henrik förstås. Hon flyttade ju in hos honom till slut. Men glöm inte bort att han var upptagen med att spela rollen av den store industrimannen. Han var oftast på resa någonstans och hade inte så mycket tid att vara med Harriet och Martin. Jag missade mycket av det här eftersom jag bodde först i Uppsala och sedan i Stockholm – och jag hade heller ingen lätt uppväxt med Harald som pappa, det kan jag försäkra. Men i efterhand har jag förstått att problemet var att Harriet aldrig anförtrodde sig åt någon. Tvärtom, hon försökte hålla skenet uppe och låtsas som om de var en lycklig familj.”

”Förnekelse.”

”Naturligtvis. Men hon förändrades när hennes pappa drucknade. Då kunde hon inte låtsas att allting var okej längre. Fram till dess hade hon varit ... jag vet inte hur jag ska förklara det, överbegåvad och brådmogen men i allra högsta grad en någorlunda vanlig tonåring. Det sista året var hon fortfarande blixtrande intelligent, femmor på alla skrivningar och så, men det var som om hon saknade en egen själ.”

”Hur drucknade hennes pappa?”

”Gottfried? Hur prosaiskt som helst. Han ramlade ur en roddbåt precis nedanför stugan. Han hade gylfen öppen och extremt hög promillehalt i blodet, så du kan gissa hur det gick till. Det var Martin som hittade honom.”

”Det visste jag inte.”

”Det är lustigt. Martin har utvecklats till en riktigt bra människa. Om du hade frågat mig för trettiofem år sedan skulle jag ha sagt att han var den i familjen som behövde psykolog.”

”Hurså?”

”Harriet var inte ensam om att fara illa av situationen. Martin var i många år så tyst och inbunden att han närmast kunde beskrivas som folkskygg. Båda barnen hade det jobbigt. Jag menar, det hade vi allihopa. Jag hade mina problem med min pappa – jag antar att du förstått att han är spritt språngande galen. Min syster Anita hade samma problem, liksom Alexander, min kusin. Det var tufft att vara ung i familjen Vanger.”

”Vad har hänt med din syster?”

”Anita bor i London. Hon åkte över på 1970-talet för att jobba åt en svensk resebyrå och blev kvar. Hon gifte sig med någon karl som hon aldrig presenterade för släkten och som hon sedan dess separerat från. I dag är hon en av linjecheferna på British Airways. Hon och jag kommer bra överens men vi har rätt usel kontakt och träffas bara någon gång vartannat år eller så. Hon kommer aldrig hem till Hedestad.”

”Varför inte?”

”Vår pappa är galen. Räcker det som förklaring?”

”Men du blev kvar här.”

”Jag och Birger, min bror.”

”Politikern.”

”Skojar du? Birger är äldre än Anita och jag. Vi har aldrig haft särskilt bra kontakt. I sina egna ögon är han en enastående betydelsefull politiker med en framtid i riksdagen och kanske en ministerpost om borgarna skulle vinna. I själva verket är han ett måttligt begåvat kommunalråd i en avkrok, vilket torde vara både höjd- och slutpunkten i hans karriär.”

”En sak som fascinerar mig med familjen Vanger är att alla tycker så illa om varandra.”

”Det är inte riktigt sant. Jag håller av Martin och Henrik väldigt mycket. Och jag har alltid kommit bra överens med min syster, även om vi träffas alltför sällan. Jag avskyr Isabella, har inte mycket till övers för Alexander. Och jag pratar inte med min far. Det är väl ungefär fifty-fifty i släkten. Birger är ... hmm, mera en uppblåst klant än en dålig människa. Men jag förstår vad du menar. Se det så här: om man är medlem av familjen Vanger lär man sig väldigt tidigt att tala klarspråk. Vi säger vad vi tycker.”

”Jo, jag har märkt att ni är rätt rakt på sak.” Mikael sträckte fram handen och rörde vid hennes bröst. ”Jag hade bara varit här en kvart då du överföll mig därnere.”

”Ärligt talat har jag funderat på hur du skulle vara i sängen sedan jag såg dig första gången. Och det kändes helt rätt att prova.”

För första gången i sitt liv kände Lisbeth Salander ett starkt behov av att be någon om råd. Problemet var dock att för att kunna be om råd var hon tvungen att anförtro sig åt någon, vilket i sin tur betydde att hon var tvungen att utlämna sig själv och berätta om sina hemligheter. Vem skulle hon berätta för? Hon var helt enkelt inte bra på kontakter med andra människor.

Lisbeth Salander hade noga räknat – då hon bockade av sin adressbok i huvudet – tio personer som i någon bemärkelse kunde sägas ingå i hennes bekantskapskrets. Det var en generös bedömning, insåg hon själv.

Hon kunde prata med *Plague*, som var en någorlunda fast punkt i hennes tillvaro. Men han var definitivt inte en vän och han var den absolut siste som skulle kunna bidra till att lösa hennes problem. Det var inte ett alternativ.

Lisbeth Salanders sexliv var inte fullt så blygsamt som hon hade gett sken av inför advokat Bjurman. Däremot hade sex alltid (eller i varje fall ganska ofta) skett på hennes villkor och initiativ. Hon hade noga räknat haft ett femtiotal partners sedan femtonårsåldern. Det kunde översättas med ungefär fem partners per år, vilket var okej för en singeltjej som med åren kommit att betrakta sex som ett nöjsamt tidsfördriv.

De allra flesta av dessa tillfälliga partners hade hon dock haft under en dryg tvåårsperiod. Det hade varit under de tumultartade år i slutet av tonåren då hon borde ha blivit myndig. Det fanns en tid då Lisbeth Salander hade stått vid ett vägskäl och inte riktigt haft kontroll över sitt liv, och då hennes framtid hade kunnat anta formen av ytterligare en serie journalanteckningar om droger, alkohol och omhändertaganden på olika vårdanstalter. Sedan hon fyllt tjugo och börjat arbeta på Milton Security hade hon lugnat sig väsentligt och – ansåg hon själv – fått grepp om sitt liv.

Hon kände inte längre ett behov av att vara någon till lags som bjudit henne på tre öl på krogen, och hon kände sig inte det minsta självförverkligad genom att gå hem tillsammans med ett fyllo som hon knappt visste namnet på. Det senaste året hade hon haft en enda regelbunden sexpartner och kunde

knappast beskrivas som promiskuös, vilket hennes journalanteckningar från de sena tonåren antydde.

Sex hade därutöver oftast handlat om någon i det löst sammansatta kompisgäng där hon själv egentligen inte var medlem, men där hon accepterades därför att hon hade lärt känna Cilla Norén. Hon hade träffat Cilla i slutet av tonåren då hon på Holger Palmgrens enträgna insisterande hade försökt komplettera missade betyg från grundskolan på Komvux. Cilla hade haft plommonrött hår med svarta slingor, svarta skinnbyxor, en ring i näsan och lika många nitar i bältet som Lisbeth själv. De hade blängt misstänksamt på varandra under första lektionen.

Av någon anledning som Lisbeth inte riktigt förstod hade de börjat umgås med varandra. Lisbeth var inte den enklaste människa att bli kompis med och särskilt inte under de åren, men Cilla hade ignorerat hennes tystnad och dragit med henne på krogen. Genom henne hade Lisbeth blivit medlem i *Evil Fingers*, som ursprungligen hade varit ett förortsband bestående av fyra tonåriga tjejer i Enskede som gillade hårdrock, och som tio år senare var ett större kompisgäng som träffades på Kvarnen på tisdagskvällar för att snacka skit om grabbar, diskutera feminism, pentagram, musik och politik och dricka stora mängder mellanöl. De gjorde också skäl för namnet.

Salander befann sig i utkanten av gänget och bidrog sällan till pratet, men hon accepterades som den hon var och kunde komma och gå som hon ville och sitta tyst med sin öl hela kvällen. Hon blev också hembjuden till dem på födelsedagsfester och julglögg och sådant, även om hon oftast uteblev.

Under de fem år hon umgått med Evil Fingers hade tjejerna förändrats. Hårfärgerna hade blivit mer normala och kläderna kom allt oftare från H&M än från Myrorna. De studerade eller jobbade och en av tjejerna hade blivit mamma. Lisbeth kände det som om hon var den enda som inte hade förändrats ett dugg, vilket också kunde tolkas som att hon stod och stampade på samma fläck.

Men de hade fortfarande roligt när de träffades. Om det fanns en plats där hon kände någon form av gruppgemenskap så var det i sällskap med Evil Fingers, och i förlängningen också med de grabbar som utgjorde tjejgruppens bekantskapskrets.

Evil Fingers skulle lyssna. De skulle också ställa upp för henne. Men de hade ingen aning om att Lisbeth Salander hade ett tingsrättsbeslut på att hon var juridiskt otillräknelig. Hon ville inte att också de skulle börja titta snett på henne. *Det var inte ett alternativ.*

I övrigt hade hon inte en enda skolkamrat från det förflutna i sin adressbok. Hon saknade alla former av nätverk eller stödstrumpor eller politiska kontakter. Så vem skulle hon vända sig till för att berätta om sina problem med advokat Nils Bjurman?

Möjligen en. Hon övervägde länge och väl om hon skulle anförtro sig åt Dragan Armanskij; att knacka på hos honom och förklara sin belägenhet. Han hade sagt åt henne att om hon behövde hjälp med något skulle hon inte tveka att vända sig till honom. Hon var övertygad om att han menat allvar.

Också Armanskij hade tafsat på henne en gång, men det hade varit ett vänligt tafsande, utan onda avsikter och inte någon maktdemonstration. Men att be honom om hjälp bar henne emot. Han var hennes chef och det skulle sätta henne i skuld till honom. Lisbeth Salander lekte med tanken på hur hennes liv skulle gestalta sig om Armanskij istället för Bjurman var hennes förmyndare. Hon log plötsligt. Tanken var inte oangenäm, men Armanskij skulle förmodligen ta sitt uppdrag på så stort allvar att han skulle kväva henne med omsorg. *Det var ... hmm, möjligen ett alternativ.*

Trots att hon hade god kunskap om vad en kvinnojour var till för föll det henne aldrig in att själv vända sig till en sådan. Kvinnojouren var i hennes ögon till för *offer*, vilket hon aldrig hade betraktat sig själv som. Hennes återstående alternativ bestod följaktligen i att göra det hon alltid hade gjort – ta saken i egna händer och själv reda ut sina problem. *Det var definitivt ett alternativ.*

Och det bådade inte gott för advokat Nils Bjurman.

Sista veckan i februari var Lisbeth Salander sin egen klient, med advokat Nils Erik Bjurman, född 1950, som ett prioriterat specialprojekt. Hon arbetade ungefär sexton timmar per dygn och gjorde en noggrannare personundersökning än någonsin tidigare. Hon utnyttjade alla arkiv och offentliga handlingar som hon kunde komma åt. Hon utforskade hans närmaste krets av släktingar och vänner. Hon tittade på hans ekonomi och kartlade i detalj hans karriär och uppdrag.

Resultatet var nedslående.

Han var jurist, medlem av Advokatsamfundet och författare till en respektabelt mångordig men exceptionellt tråkig avhandling i handelsjuridik. Hans rykte var oklanderligt. Advokat Bjurman hade aldrig någonsin prickats. Vid ett enda tillfälle hade han anmälts till Advokatsamfundet – han hade utpekats som mellanhand i en svart lägenhetsaffär drygt tio år tidigare, men hade kunnat bevisa sin oskuld och ärendet hade avskrivits. Hans ekonomi var i ordning; advokat Bjurman var förmögen, med åtminstone 10 miljoner kronor i tillgångar. Han betalade mer i skatt än han behövde, var medlem i Greenpeace och Amnesty och donerade pengar till Hjärt- och Lungfonden. Han hade sällan figurerat i massmedia men vid några tillfällen skrivit på offentliga upprop för politiska fångar i tredje världen. Han bodde i en femrummare på Upplandsgatan nära Odenplan och var sekreterare i sin bostadsrättsförening. Han var frånskild och barnlös.

Lisbeth Salander fokuserade på hans före detta hustru, som hette Elena och var född i Polen men hade bott i Sverige i hela sitt liv. Hon arbetade med rehabiliteringsvård och var till synes lyckligt omgift med en kollega till Bjurman. Inget att hämta där. Äktenskapet hade varat i fjorton år och skilsmässan hade varit friktionsfri.

Advokat Bjurman fungerade regelbundet som övervakare för ungdomar som hamnat i klammeri med rättvisan. Han hade varit god man för fyra ungdomar innan han blev förvaltare för Lisbeth Salander. Vid samtliga dessa tillfällen hade det handlat om minderåriga, där uppdraget avslutats med ett enkelt tingsrättsbeslut då de nått myndighetsålder. En av dessa klienter anlidade ännu Bjurman som advokat, så inte heller där tycktes någon motsättning finnas. Om Bjurman hade satt i system att utnyttja sina skyddslingar så syntes i varje fall inget på ytan, och hur än Lisbeth sökte på djupet hittade hon inga tecken på att något hade varit på tok. Samtliga fyra hade ordnade liv med pojk- respektive flickvänner, anställning, bostad och Med Mera-kort.

Hon hade ringt var och en av de fyra klienterna och presenterat sig som socialsekreterare som arbetade med en undersökning om hur barn som tidigare stått under godmanskap klarade sitt liv i jämförelse med andra barn. *Javisst, självfallet kommer alla att vara helt anonyma.* Hon hade satt ihop en enkät med tio frågor som hon ställde på telefon. Flera av frågorna var formulerade så att klienterna fick redogöra för hur de ansåg att godmanskapet hade fungerat – om de hade haft synpunkter på Bjurman så var hon övertygad om att det skulle ha framgått åtminstone hos någon av dem hon intervjuade. Men ingen hade något ont att säga om honom.

När Lisbeth Salander avslutat sin PU samlade hon ihop all dokumentation i en papperskasse från Ica och ställde den bland de tjugo andra tidningskassarna i hallen. Advokat Bjurman var till synes oklanderlig. Det fanns helt enkelt ingenting i hans förflutna som Lisbeth Salander kunde använda som hävstång. Hon visste bortom allt tvivel att han var ett kryp och ett äckel – men hon hittade ingenting hon kunde använda för att bevisa det.

Det var dags att överväga andra alternativ. När alla analyser var färdiga kvarstod en möjlighet som mer och mer attraktiv – eller åtminstone som ett fullt realistiskt alternativ. Det enklaste vore om Bjurman helt enkelt försvann ur hennes liv. En snabb hjärtattack. *End of problem.* Haken var bara att

inte ens äckliga femtiofemåriga gubbar fick hjärtattack på beställning.

Men sådant kunde faktiskt åtgärdas.

Mikael Blomkvist skötte sin affär med rektor Cecilia Vanger med största diskretion. Hon hade tre regler: Hon ville inte att någon skulle känna till att de träffades. Hon ville att han skulle komma dit endast då hon ringde och var på humör. Och hon ville inte att han skulle sova över.

Hennes passion överrumplade och förbryllade Mikael. När han stötte ihop med henne på Susannes Brokafé var hon vänlig men sval och distanserad. Men när de träffades i hennes sovrum var hon vildsint passionerad.

Mikael ville egentligen inte snoka i hennes privatliv, men han var bokstavligen anställd för att snoka i hela familjen Vangers privatliv. Han kände sig kluven och samtidigt nyfiken. En dag frågade han Henrik Vanger vem hon hade varit gift med och vad som hade hänt. Han ställde frågan samtidigt som han betade av bakgrunden för Alexander och Birger och andra medlemmar i familjen som hade varit på Hedebyön då Harriet försvann.

”Cecilia? Jag tror inte att hon hade något med Harriet att göra.”

”Berätta om hennes bakgrund.”

”Hon flyttade tillbaka hit efter studierna och började arbeta som lärare. Hon träffade en man vid namn Jerry Karlsson, som dessvärre arbetade i Vangerkoncernen. De gifte sig. Jag trodde att äktenskapet var lyckligt – åtminstone till att börja med. Men efter ett par år började jag se att allt inte stod rätt till. Han misshandlade henne. Det var den vanliga historien – han slog och hon försvarade honom lojalt. Till sist slog han henne en gång för mycket. Hon blev svårt skadad och togs in på sjukhus. Jag pratade med henne och erbjöd min hjälp. Hon flyttade ut hit till Hedebyön och har vägrat att träffa sin man sedan dess. Jag såg till att han fick sparken.”

”Men hon är fortfarande gift med honom.”

”Det är väl en definitionsfråga. Jag vet faktiskt inte varför hon inte tagit ut skilsmässa. Men hon har aldrig velat gifta om sig, så det har väl inte varit aktuellt.”

”Den här Jerry Karlsson, hade han något med ...”

”... med Harriet att göra? Nej, han bodde inte i Hedestad 1966 och hade inte börjat arbeta för koncernen.”

”Okej.”

”Mikael, jag håller av Cecilia. Hon kan vara knepig, men hon är en av de goda människorna i min släkt.”

Lisbeth Salander ägnade en vecka åt att med en byråkrats sinnelag planera advokat Nils Bjurmans frånfälle. Hon övervägde – och förkastade – olika metoder till dess att hon hade ett antal realistiska scenarion att välja bland. *Inga impulshandlingar*. Hennes allra första tanke hade varit att försöka arrangera en olyckshändelse, men hon hade snart resonerat sig fram till att det inte skulle spela någon roll om det var uppenbart mord.

Ett enda villkor måste uppfyllas. Advokat Bjurman måste dö på ett sådant sätt att hon själv aldrig skulle kunna länkas till dådet. Att hon skulle komma att figurera i en kommande polisutredning ansåg hon som mer eller mindre ofrånkomligt; hennes namn skulle förr eller senare dyka upp när Bjurmans verksamhet granskades. Men hon var en enda i ett helt universum av nuvarande eller tidigare klienter, hon hade träffat honom några enstaka gånger och för så vitt Bjurman själv inte hade antecknat i sin kalender att han tvingat henne att suga av honom – vilket hon bedömde som osannolikt – fanns det inget motiv för henne att mörda honom. Det skulle inte finnas minsta belägg för att hans död ens hade

något med hans klienter att göra; det fanns tidigare flickvänner, släktingar, tillfälliga bekanta, kollegor och andra. Det fanns till och med det som brukade definieras som *random violence*, då gärningsman och offer inte kände varandra.

Om hennes namn kom upp skulle hon vara en hjälplös, omyndig flicka med papper på att hon var förståndshandikappad. Det var alltså en stor fördel om Bjurmans död skedde under så pass komplicerade former att en förståndshandikappad flicka inte skulle vara särskilt sannolik som gärningsman.

Hon ratade omgående alternativet skjutvapen. Själva anskaffandet skulle inte bereda henne några större praktiska problem, men vapen var något som polisen specialiserade sig på att spåra.

Hon övervägde kniv, som kunde inhandlas i närmaste järnaffär, men förkastade även detta. Även om hon dök upp utan förvarning och körde kniven i ryggen på honom så fanns det inga garantier för att han skulle dö omedelbart och ljudlöst, eller att han skulle dö överhuvudtaget. Det skulle också innebära ett möjligt tumult som skulle kunna väcka uppmärksamhet, och blod som kunde fastna i hennes kläder och utgöra en dramatisk bevisbörda.

Hon funderade även på en bomb av något slag, men det blev alltför komplicerat. Att tillverka själva bomben skulle inte innebära några problem – Internet vimlade av manualer för hur de mest dödliga tingestår kunde tillverkas. Däremot var det svårt att hitta ett sätt att placera bomben så att inte oskyldiga förbipasserande riskerade att komma till skada. Dessutom fanns återigen ingen garanti för att han verkligen skulle dö.

Telefonen ringde.

”Hej Lisbeth, det är Dragan. Jag har ett jobb åt dig.”

”Jag har inte tid.”

”Det här är viktigt.”

”Jag är upptagen.”

Hon lade på luren.

Slutligen fastnade hon för ett oväntat alternativ – gift. Valet överraskade henne själv, men vid närmare eftertanke var det perfekt.

Lisbeth Salander tillbringade några dygn med att finkamma Internet i jakt på ett lämpligt gift. Det fanns gott om alternativ. Ett sådant var ett av de absolut dödligaste gifter som vetenskapen kände till – cyanväte, bättre känt som blåsyra.

Cyanväte användes som komponent i vissa kemiska industrier, bland annat för färgframställning. Några milligram var tillräckligt för att döda en människa; 1 liter i en vattenreservoar skulle kunna ödelägga en medelstor stad.

Av förklarliga skäl var ett sådant dödligt ämne omgivet av rigorösa säkerhetskontroller. Men även om en politisk fanatiker med mord i sinnet inte kunde gå in på närmaste apotek och be att få köpa tio milliliter cyanväte så kunde det tillverkas i närmast obegränsade mängder i ett vanligt kök. Allt som behövdes var en blygsam laborieutrustning, som kunde hämtas ur en kemilåda för barn för några hundra kronor, och några ingredienser som kunde utvinnas ur vanliga hushållsprodukter. Manualen för tillverkningen fanns på Internet.

Ett annat alternativ var nikotin. Från en enda limpa cigaretter kunde hon extrahera tillräckligt många milligram och koka ihop till en lättflytande sirap. Ett ännu bättre ämne, dock lite krångligare att tillverka, var nikotinsulfat, som hade den egenskapen att det absorberades genom huden; det skulle alltså räcka med att sätta på sig gummihandskar, fylla en vattenpistol och spruta i advokat Bjurmans ansikte. Inom tjugo sekunder skulle han vara medvetslös och inom några minuter stendöd.

Lisbeth Salander hade fram till dess inte haft en aning om att så många helt vanliga

hushållsprodukter från hennes lokala färghandel kunde omvandlas till dödliga vapen. Efter att ha studerat ämnet i några dagar var hon förvissad om att det inte fanns några tekniska hinder för att göra processen kort med förmyndaren.

Det återstod bara två problem: Bjurmans död skulle inte ge henne kontroll över hennes eget liv och det fanns ingen garanti för att Bjurmans efterträdare inte skulle vara sju resor värre. *Konsekvensanalys.*

Det hon behövde var ett sätt att *kontrollera* sin förvaltare och därmed sin egen situation. Hon satt stilla i den slitna soffan i vardagsrummet en hel kväll och gick på nytt igenom situationen i huvudet. När kvällen var över hade hon slopat planerna på giftmord och konstruerat en alternativ plan.

Planen var inte lockande och den förutsatte att hon lät Bjurman ge sig på henne igen. Men om hon genomförde den skulle hon vinna.

Trodde hon.

Under slutet av februari kom Mikael in i en lunk som förvandlade vistelsen i Hedeby till daglig rutin. Han klev upp klockan nio varje morgon, åt frukost och arbetade fram till tolv. Under den tiden smällde han i sig nytt material. Därefter gick han en timslång promenad, oavsett hur vädret var. På eftermiddagarna arbetade han vidare, hemma eller på Susannes Brokafé, med att antingen bearbeta det han hade läst på förmiddagen eller skriva stycken i det som skulle bli Henriks självbiografi. Mellan tre och sex var han alltid ledig. Det var då han passade på att handla, tvätta, åka in till Hedestad och sköta annan markservice. Vid sjutiden gick han över till Henrik Vanger och drog de frågetecken som hade dykt upp under dagen. Vid tiotiden var han hemma igen och läste fram till ett eller två på natten. Han betade systematiskt av Henriks dokumentsamling.

Han upptäckte till sin förvåning att arbetet med att formulera Henriks självbiografi gick som på räls. Han hade redan närmare 120 sidor av familjekrönikan färdig som skiss – det omfattade perioden från det att Jean Baptiste Bernadotte hade landstigit i Sverige till ungefär 1920-talet. Därefter var han tvungen att gå långsammare fram och börja väga sina ord.

Genom biblioteket i Hedestad hade han beställt fram böcker som behandlade nazismen under denna tid, bland annat Helene Lööws doktorsavhandling *Hakkorset och Wasakärven*. Han hade skrivit ytterligare ungefär fyrtio sidor som utkast om Henrik och hans bröder, där han uteslutande fokuserade på Henrik som den person som höll samman berättelsen. Han hade en lång lista över research han måste göra om hur företag såg ut och fungerade på den tiden, och han upptäckte att familjen Vanger dessutom hade varit djupt insyltad i Ivar Kreugers imperium – ytterligare en sidohistoria som måste fräschas upp. Sammantaget räknade han med att han hade ungefär trehundra sidor kvar att skriva. Han hade en tidsplan som innebar att han ville ha ett färdigt utkast för Henrik Vanger att ta ställning till den första september, så att han kunde använda hösten till att arbeta om texten.

Däremot kom Mikael inte en millimeter framåt i utredningen om Harriet Vanger. Hur mycket han än läste och grubblade över detaljerna i det omfattande materialet så hittade han inte ett enda uppslag som på något sätt rubbade utredningen.

En lördagskväll i slutet av februari hade han ett långt samtal med Henrik Vanger där han redovisade sina obefintliga framsteg. Den gamle lyssnade tålmodigt till honom medan han gick igenom alla de återvändsgränder han besökt.

”Kort sagt, Henrik – jag hittar ingenting i utredningen som inte redan är kört i botten.”

”Jag förstår vad du menar. Jag har själv grubblat mig fördärvad. Och samtidigt är jag säker på

att vi måste ha missat någonting. Inget brott är så perfekt.”

”Vi kan faktiskt inte ens avgöra om ett brott har begåtts.”

Henrik Vanger suckade och slog frustrerat ut med handen.

”Fortsätt”, bad han. ”Avsluta jobbet.”

”Det är meningslöst.”

”Kanske det. Men ge inte upp.”

Mikael suckade.

”Telefonnumren”, sa han slutligen.

”Ja.”

”De måste betyda någonting.”

”Ja.”

”De är skrivna med avsikt.”

”Ja.”

”Men vi kan inte tolka dem.”

”Nej.”

”Eller så tolkar vi dem fel.”

”Precis.”

”Det är inte telefonnummer. De betyder något helt annat.”

”Kanske det.”

Mikael suckade igen och gick hem för att läsa vidare.

Advokat Nils Bjurman drog en suck av lättnad när Lisbeth Salander på nytt ringde honom och förklarade att hon behövde mer pengar. Hon hade krånglat sig ur deras senaste schemalagda möte med ursikten att hon var tvungen att arbeta, och en svag oro hade gnagt i honom. Höll hon på att förvandlas till ett ohanterligt problembarn? Men i och med att hon uteblivit från mötet hade hon heller inte fått några fickpengar och förr eller senare skulle hon vara tvungen att söka sig till honom. Han oroades också över möjligheten att hon hade berättat om hans tilltag för någon utomstående.

Hennes korta samtal med honom om att hon behövde pengar var därför en tillfredsställande bekräftelse på att situationen var under kontroll. Men hon måste tyglas, avgjorde Nils Bjurman. Hon måste förstå vem som bestämde, först då skulle de kunna bygga en mer konstruktiv relation. Han gav henne därför instruktioner om att de denna gång skulle träffas i hans bostad vid Odenplan, inte på kontoret. Inför denna begäran hade Lisbeth Salander varit tyst i andra änden av telefonluren en god stund – *jävla trögtänkta fitta* – innan hon slutligen accepterat.

Hennes plan hade varit att möta honom på hans kontor, precis som förra gången. Nu var hon tvungen att träffa honom på okänt territorium. Mötet bestämdes till fredag kväll. Hon hade fått portkoden och ringde på hans dörrklocka halv nio, en halvtimme senare än överenskommet. Det var den tid som hon hade behövt i trapphusets mörker för att gå igenom planen en sista gång, överväga alternativ, stålsätta sig och mobilisera det mod hon behövde.

Vid åttatiden på kvällen stängde Mikael av sin dator och satte på sig ytterkläderna. Han lämnade belysningen på i arbetsrummet. Utomhus var det stjärnklart och nollgradigt. Han promenerade raskt upp för backen, förbi Henrik Vangers hus, på vägen mot Östergården. Strax bortom Henriks hus vek han av till vänster och följde en oplogad men upptrampad promenadväg längs stranden. Fyrarna blinkade ute i vattnet och ljusen från Hedestad sken vackert i mörkret. Han behövde frisk luft, men framför allt ville han undvika Isabella Vangers spejande ögon. Vid Martin Vangers hus promenerade

han upp till vägen och anlände till Cecilia Vanger strax efter halv nio. De gick genast upp till hennes sovrum.

De träffades en eller två gånger i veckan. Cecilia Vanger hade inte bara blivit hans älskarinna i obygdén, hon hade också blivit den person han hade börjat anförtro sig åt. Han hade betydligt större utbyte av att diskutera Harriet Vanger med henne än med Henrik.

Planen gick nästan omedelbart på tok.

Advokat Nils Bjurman var klädd i morgonrock då han öppnade dörren till sin lägenhet. Han hade hunnit bli irriterad över hennes sena ankomst och vinkade in henne. Hon var klädd i svarta jeans, svart t-tröja och den obligatoriska skinnjackan. Hon hade svarta boots och en liten ryggsäck med en rem över bröstet.

”Har du inte ens lärt dig klockan”, hälsade Bjurman snäsigt. Salander sa ingenting. Hon såg sig omkring. Lägenheten såg ut ungefär som hon hade förväntat sig efter att ha studerat planritningen i Stadsbyggnadskontorets arkiv. Han hade ljusa möbler i björk och bok.

”Kom”, sa Bjurman i vänligare ton. Han lade en arm runt hennes axlar och ledde henne genom en hall till lägenhetens inre. *Inget kringsnack*. Han öppnade dörren till ett sovrum. Det rādde ingen tvekan om vilka tjänster Lisbeth Salander förväntades utföra.

Hon såg sig snabbt omkring. Ungkarlsmöblering. En dubbelsäng med hög sänggavel i rostfritt stål. En byrå som också fungerade som nattduksbord. Sänglampor med dämpat ljus. En garderob med spegelglas längs ena långsidan. En rottingstol och ett litet bord i hörnet närmast dörren. Han tog henne i handen och ledde henne mot sängen.

”Berätta vad du behöver pengar till den här gången. Fler dataprylar?”

”Mat”, svarade hon.

”Naturligtvis. Så dumt av mig, du missade ju vårt senaste möte.” Han lade en hand under hennes haka och lyfte hennes ansikte så att deras ögon möttes. ”Hur mår du?”

Hon ryckte på axlarna.

”Har du tänkt över vad jag sa förra gången?”

”Vad då?”

”Lisbeth, gör dig inte dummare än vad du är. Jag vill att du och jag ska vara goda vänner och hjälpa varandra.”

Hon svarade inte. Advokat Bjurman stod emot en frustrerad impuls att ge henne en örfil för att väcka liv i henne.

”Tyckte du om vår vuxenlek förra gången?”

”Nej.”

Han höjde på ögonbrynen.

”Lisbeth, var inte dum nu.”

”Jag behöver pengar för att köpa mat.”

”Det var ju just det vi pratade om förra gången. Om du är snäll mot mig så är jag snäll mot dig. Men om du bara bråkar med mig så ...” Hans grepp om hennes haka hårdnade och hon vred sig loss.

”Jag vill ha mina pengar. Vad vill du att jag ska göra?”

”Du vet precis hur jag vill ha det.” Han grep henne i axeln och drog henne mot sängen.

”Vänta”, sa Lisbeth Salander snabbt. Hon gav honom en resignerad blick och nickade sedan kort. Hon drog av sig ryggsäcken och skinnjackan med nitarna och såg sig omkring. Hon lade skinnjackan i rottingstolen, ställde ryggsäcken på det runda bordet och tog några tveksamma steg mot sängen. Sedan stannade hon som om hon fått kalla fötter. Bjurman gick närmare.

”Vänta”, sa hon igen, med en röst som om hon försökte tala honom till rätta. ”Jag vill inte behöva suga av dig varenda gång jag behöver pengar.”

Bjurmans ansiktsuttryck förändrades. Helt plötsligt gav han henne en örfil med handflatan. Salander spärrade upp ögonen men innan hon hann reagera hade han gripit tag i hennes axel och kastat henne framstupa på sängen. Hon överrumplades av det plötsliga våldet. När hon försökte vända sig om tryckte han ned henne på sängen och satte sig grensle över henne.

Precis som förra gången var hon ingen match för honom rent fysiskt. Hennes möjlighet att göra motstånd bestod i att hon skulle kunna skada honom med naglar i ögonen eller med något tillhygge. Men det scenario hon hade planerat hade redan rykt all världens väg. *Jävlar*, tänkte Lisbeth Salander när han slet av hennes t-tröja. Hon insåg med förfärande klarsyn att hon tagit sig vatten över huvudet.

Hon hörde honom öppna byrålådan bredvid sängen och uppfattade rasslet av metall. Först insåg hon inte vad som hände, sedan såg hon armlänken slutas runt hennes handled. Han lyfte hennes armar, drog handbojorna runt en av stolparna i sänggaveln och låste hennes andra hand. Det tog honom bara en kort stund att dra av henne skor och jeans. Slutligen drog han av henne trosorna och höll dem i handen.

”Du måste lära dig att lita på mig, Lisbeth”, sa han. ”Jag ska lära dig hur den här vuxenleken går till. När du är otrevlig mot mig kommer du att bli bestraffad. När du är snäll mot mig kommer vi att vara vänner.”

Han satte sig grensle över henne igen.

”Så du gillar inte analsex”, sa han.

Lisbeth Salander öppnade munnen för att skrika. Han grep tag i hennes hår och tvingade in trosorna i hennes mun. Hon kände honom lägga någonting runt hennes anklar, dra isär hennes ben och binda fast dem så att hon låg helt utlämnad. Hon hörde honom röra sig i rummet men kunde inte se honom genom t-tröjan runt ansiktet. Han dröjde flera minuter. Hon kunde knappt andas. Sedan kände hon en vanvettig smärta då han våldsamt tryckte in något i hennes ända.

Cecilia Vangers regel var fortfarande att Mikael inte fick sova över. Strax efter två på natten klädde han på sig, medan hon låg kvar naken på sängen och smålog mot honom.

”Jag gillar dig, Mikael. Jag gillar ditt sällskap.”

”Jag gillar dig också.”

Hon drog ned honom i sängen igen och fick av honom skjortan som han nyss hade satt på sig. Han blev kvar i ytterligare en timme.

Då Mikael sent omsider passerade Harald Vangers hus var han övertygad om att han såg en av gardinerna på övervåningen röra sig. Men det var för mörkt för att han skulle kunna vara helt säker.

Lisbeth Salander fick sätta på sig kläderna vid fyratiden på lördagsmorgonen. Hon tog sin skinnjacka och ryggsäcken och haltade mot utgången, där han väntade på henne, nyduschad och prydligt klädd. Han gav henne en check på 2 500 kr.

”Jag kör dig hem”, sa han och öppnade dörren.

Hon klev över tröskeln, ut ur lägenheten och vände sig mot honom. Hennes kropp såg bräcklig ut och ansiktet var svullet av gråt, och han ryggade nästan tillbaka då han mötte hennes blick. Han hade aldrig i hela sitt liv mött ett sådant naket glödande hat. Lisbeth Salander såg precis så sinnessjuk ut som hennes journal antydde.

”Nej”, sa hon, så tyst att han knappt kunde höra orden. ”Jag kan ta mig hem på egen hand.”

Han lade en hand på hennes axel.

”Säkert?”

Hon nickade. Greppet runt hennes axel hårdnade.

”Du kommer ihåg vad vi kom överens om. Du kommer hit nästa lördag.”

Hon nickade igen. Kuvad. Han släppte henne.

KAPITEL 14: Lördag 8 mars – Måndag 17 mars

Lisbeth Salander tillbringade veckan i sängen med smärtor i underlivet, blödningar i ändtarmen och andra, mindre synliga sår, som skulle ta längre tid att läka. Det hon hade upplevt var något helt annat än den första våldtäkten på hans kontor; det hade inte längre varit fråga om tvång och förnedring utan om systematisk brutalitet.

Alldeles för sent insåg hon att hon hade missbedömt Bjurman totalt.

Hon hade uppfattat honom som en maktmänniska som gillade att dominera, inte som en fullfjädrad sadist. Han hade hållit henne fjättrad i handbojor hela natten. Flera gånger hade hon trott att han tänkte döda henne och vid ett tillfälle hade han tryckt en kudde över hennes ansikte till dess att hon hade domnat bort och nästan förlorat medvetandet.

Hon grät inte.

Bortsett från tårarna som orsakats av den rena fysiska smärtan under själva övergreppet fällde hon inte en enda tår. Efter att hon lämnat Bjurmans lägenhet hade hon haltat bort till taxistolpen vid Odenplan, åkt hem och mödosamt tagit sig upp för trapporna till sin lägenhet. Hon hade duschat och tvättat bort blod från underlivet. Därefter hade hon druckit en halv liter vatten, tagit två sömntabletter av märket Rohypnol och snubblat bort till sin säng och dragit täcket över huvudet.

Hon vaknade vid lunchtid på söndagen, tom på tankar och med ihållande smärtor i huvud, muskler och underliv. Hon klev upp, drack två glas filmjolk och åt ett äpple. Därefter tog hon ytterligare två sömntabletter och gick och lade sig igen.

Först på tisdagen orkade hon ta sig upp ur sängen. Hon gick ut och handlade en storpack Billys Pan Pizza, satte in två av dem i mikrovågsugnen och fyllde en termos med kaffe. Därefter tillbringade hon natten på Internet och läste artiklar och avhandlingar om sadismens psykopatologi.

Hon fäste sig vid en artikel som publicerats av en kvinnogrupp i USA, där författaren hävdade att sadisten valde sina *förhållanden* med nästan intuitiv precision; sadistens bästa offer var den som självmant gick honom till mötes därför att hon trodde att hon inte hade något val. Sadisten specialiserade sig på osjälvständiga människor i beroendeställning och hade en kuslig förmåga att identifiera lämpliga offer.

Advokat Bjurman hade valt henne som offer.

Det gjorde henne betänksam.

Det berättade något om hur hon uppfattades av omvärlden.

På fredagen, en vecka efter den andra våldtäkten, promenerade Lisbeth Salander från sin bostad till en tatuerare vid Hornstull. Hon hade ringt och bokat tid och det fanns inga andra kunder i butiken. Butiksinnehavaren nickade igenkännande.

Hon valde en liten enkel tatuering föreställande en tunn slinga och bad att få den på sin vrist. Hon pekade.

”Där är huden tunn. Det gör väldigt ont på det stället”, sa tatueraren.

”Det är okej”, sa Lisbeth Salander, tog av sig byxorna och lade upp benet.

”Okej, en slinga. Du har redan många tatueringar. Är du säker på att du vill ha ytterligare en?”

”Det är en påminnelse”, svarade hon.

Mikael Blomkvist lämnade Susannes Brokafé då hon stängde klockan två på lördagen. Han hade tillbringat dagen med att renskriva anteckningar i sin iBook och promenerade över till Konsum och

handlade mat och cigaretter innan han gick hem. Han hade upptäckt stekt pölsa med potatis och rödbetor – en rätt som han aldrig tidigare varit förtjust i men som av någon anledning passade perfekt i en stuga på landet.

Vid sjutiden på kvällen stod han vid köksfönstret och funderade. Cecilia Vanger hade inte ringt. Han hade träffat henne som hastigast på eftermiddagen då hon handlat matbröd på kaféet, men hon hade stått i egna tankar. Det verkade inte som om hon skulle ringa denna lördagskväll. Han sneglade på sin lilla TV som han nästan aldrig använde. Han satte sig istället i kökssoffan och öppnade en deckare av Sue Grafton.

Lisbeth Salander återvände på överenskommen tid till Nils Bjurmans lägenhet vid Odenplan på lördagskvällen. Han släppte in henne med ett artigt, välkomnande leende.

”Och hur mår du i dag, kära Lisbeth”, hälsade han.

Hon svarade inte. Han lade en arm runt hennes axel.

”Det blev kanske lite hårt förra gången”, sa han. ”Du såg lite spak ut.”

Hon gav honom ett skevt leende och han kände ett plötsligt styng av osäkerhet. *Den här bruden är knäpp. Jag måste komma ihåg det.* Han undrade om hon skulle anpassa sig.

”Ska vi gå in i sovrummet”, frågade Lisbeth Salander.

Å andra sidan kanske hon är med på noterna ... Han ledde henne med en arm runt hennes axlar, precis som vid det föregående mötet. *I dag ska jag ta det varligt med henne. Bygga upp förtroendet.* På byrån hade han redan lagt fram handbojorna. Det var först när de var framme vid sängen som advokat Bjurman insåg att något var galet.

Det var hon som förde honom till sängen, inte tvärtom. Han stannade och såg förbryllat på henne då hon plockade fram något ur jackfickan som han först uppfattade som en mobiltelefon. Sedan såg han hennes ögon.

”Säg god natt”, sa hon.

Hon tryckte upp elpistolen i hans vänstra armhåla och avfyrade 75 000 volt. När hans ben började ge vika satte hon skuldran mot honom och använde all kraft till att styra ned honom på sängen.

Cecilia Vanger kände sig vagt berusad. Hon hade beslutat sig för att inte ringa till Mikael Blomkvist. Deras förhållande hade utvecklats till en befängd sängkammarfars, där Mikael tassade omvägar för att obemärkt kunna ta sig till henne. Hon uppträdde som en förälskad tonårsflicka som inte kunde styra sin lusta. Hennes beteende de senaste veckorna hade varit orimligt.

Problemet är att jag tycker alldeles för bra om honom, tänkte hon. Han kommer att såra mig. Hon satt en lång stund och önskade att Mikael Blomkvist aldrig hade kommit till Hedeby.

Hon hade öppnat en flaska vin och druckit två glas i sin ensamhet. Hon satte på *Rapport* och försökte följa världsläget men tröttnade omedelbart på de förnuftiga kommentarerna om varför president Bush måste bomba Irak sönder och samman. Istället satte hon sig i vardagsrumssoffan och plockade fram Gellert Tamas bok om *Lasermannen*. Hon förmådde bara läsa några sidor innan hon var tvungen att lägga ifrån sig boken. Ämnet fick henne att omedelbart börja tänka på sin pappa. Hon undrade vad han fantiserade om.

Sista gången de hade träffats på riktigt var 1984, då hon hade följt honom och brodern Birger på harjakt norr om Hedestad och Birger skulle testa en ny jakthund – en Hamiltonstövare som han nyligen blivit ägare till. Harald Vanger hade varit sjuttiofyra år och hon hade gjort sitt allra bästa för att acceptera hans galenskap, som hade gjort hennes barndom till en mardröm och präglat hela hennes vuxna liv.

Cecilia hade aldrig i sitt liv varit så bräcklig som vid denna tidpunkt. Tre månader tidigare hade hennes äktenskap tagit slut. Kvinnomisshandel – ordet var så banalt. För henne hade det tagit formen av en mild men ständigt pågående misshandel. Det hade handlat om örfilar, våldsamma knuffar, lynniga hot och att bli nedbrottad på köksgolvet. Hans utbrott var alltid oförklarliga och övergreppen sällan så grova att hon blev fysiskt skadad. Han undvek att slå med knuten näve. Hon hade anpassat sig.

Ända fram till den dag då hon plötsligt slog tillbaka och han fullständigt tappade kontrollen. Det hade slutat med att han besinningslöst kastat en sax mot henne som fastnat i hennes skulderblad.

Han hade varit ångerfull och panikslagen och kört henne till sjukhuset, och svamlat ihop en historia om en bisarr olyckshändelse som samtliga i personalen på akuten hade genomskådat i samma ögonblick som orden uttalades. Hon hade skämts. Hon hade blivit sydd med tolv stygn och fått stanna på sjukhuset i två dagar. Därefter hade Henrik Vanger hämtat henne och kört henne hem till sig. Hon hade aldrig talat med sin man sedan dess.

Denna soliga höstdag, tre månader efter uppbrottet från äktenskapet, hade Harald Vanger varit på gott humör, nästan vänlig. Men helt plötsligt, mitt ute i skogen, hade han börjat ansätta sin dotter med förnedrande tillmälen och grova kommentarer om hennesandel och sexualvanor och slungat ur sig att det var självklart att en sådan hora inte kunde behålla en karl.

Hennes bror hade inte ens noterat att varje ord från deras far hade träffat henne som piskrapp. Istället hade Birger Vanger plötsligt skrattat och lagt armen om sin far och på sitt eget sätt desarmerat situationen genom att fälla en kommentar om att *det visste han väl hur fruntimmer är*. Han hade bekymmerslöst blinkat åt Cecilia och föreslagit att Harald Vanger skulle ställa sig på pass på en litenås.

Det hade funnits en sekund, ett fruset ögonblick, då Cecilia Vanger hade betraktat sin far och sin bror och plötsligt varit medveten om att hon hade ett laddat hagelgevär i sin hand. Hon hade blundat. Det var i det ögonblicket det enda alternativet till att lyfta geväret och avlossa båda piporna. Hon ville döda dem båda. Istället hade hon släppt vapnet på marken framför sina fötter, vänt på klacken och gått tillbaka till den plats där de parkerat bilen. Hon hade lämnat dem strandsatta då hon ensam kört hem. Sedan den dagen hade hon bara pratat med sin far vid några enstaka tillfällen, när hon av yttre omständigheter hade varit tvungen. Hon hade vägrat att släppa in honom i sitt hus och hade aldrig besökt honom i hans hem.

Du har förstört mitt liv, tänkte Cecilia Vanger. *Du förstörde mitt liv redan när jag var barn.*

Halv nio på kvällen lyfte Cecilia Vanger telefonen och ringde till Mikael Blomkvist och bad honom komma över.

Advokat Nils Bjurman upplevde smärta. Hans muskler var obrukbara. Hans kropp tycktes paralyserad. Han var inte säker på att han hade förlorat medvetandet, men han var desorienterad och hade inget riktigt minne av vad som hade hänt. När han åter långsamt fick kontroll över sin kropp låg han naken på rygg i sin säng, med handlederna fjättrade i handbojor och benen plågsamt utspärrade. Han hade brännmärken som sved där elektroderna hade kommit i kontakt med kroppen.

Lisbeth Salander hade dragit fram rottingstolen till sängkanten och vilade tålmodigt kängorna uppe på sängen medan hon rökte en cigarett. När Bjurman försökte tala insåg han att hans mun var försluten med bred eltejp. Han vred på huvudet. Hon hade dragit ut och vänt upp och ned på hans byrålådor.

”Jag hittade dina leksaker”, sa Salander. Hon höll upp en ridpiska och petade i samlingen av dildos, munbetsel och gummimasker på golvet. ”Vad ska den här användas till?” Hon höll upp en

grov analplugg. ”Nej, försök inte prata – jag hör i alla fall inte vad du säger. Var det den du använde på mig förra veckan? Det räcker om du nickar.” Hon lutade sig förväntansfullt fram mot honom.

Nils Bjurman kände plötsligt hur kall skräck rev i hans bröst och han tappade fattningen. Han slet i sina handbojor. *Hon hade tagit kontrollen. Omöjligt.* Han kunde inte göra någonting då Lisbeth Salander böjde sig fram och placerade analpluggen mellan hans skinkor. ”Så du är sadist”, konstaterade hon. ”Gillar att trycka upp saker i folk, va?” Hon fixerade honom. Hennes ansikte var en uttryckslös mask. ”Utan glidmedel, eller hur?”

Bjurman gallskek genom tejen då Lisbeth Salander brutalt särade på hans skinkor och applicerade pluggen på dess avsedda plats.

”Sluta gnälla”, sa Lisbeth Salander och imiterade hans röst. ”Om du bråkar måste jag bestraffa dig.”

Hon reste sig och gick runt sängen. Han följde henne hjälplöst med blicken ... *vad i helvete?* Lisbeth Salander hade rullat in hans 32-tums-TV från vardagsrummet. På golvet hade hon placerat hans dvd-spelare. Hon tittade på honom, fortfarande med piskan i handen.

”Har jag din fullständiga uppmärksamhet?” frågade hon. ”Försök inte prata – det räcker om du nickar. Hör du vad jag säger?” Han nickade.

”Bra.” Hon böjde sig ned och plockade upp sin ryggsäck. ”Känner du igen den här?” Han nickade. ”Det är den ryggsäck jag hade när jag besökte dig förra veckan. Praktisk sak. Jag har lånat den från Milton Security.” Hon öppnade ett blixtlås i nedre kanten. ”Det här är en digitalvideokamera. Brukar du titta på *Insider* på TV3? Det är en sådan här rygga som otäcka reportrar använder när de ska spela in något med dold kamera.” Hon stängde blixtlåset.

”Objektivet, undrar du? Det är det som är finessen. Vidvinkel med fiberoptik. Ögat ser ut som en knapp och sitter dolt i spännet på axelremmen. Du minns kanske att jag ställde ryggsäcken här på bordet innan du började tafs på mig. Jag såg noga till att objektivet riktades mot sängen.”

Hon höll upp en cd-skiva och petade in den i dvd-spelaren. Därefter vred hon rottingstolen tillrätta och satte sig så att hon kunde se TV-skärmen. Hon tände en ny cigarett och tryckte på fjärrkontrollen. Advokat Bjurman såg sig själv öppna dörren för Lisbeth Salander.

Har du inte ens lärt dig klockan, hälsade han snäsigt.

Hon spelade upp hela filmen för honom. Den tog slut efter nittio minuter, mitt i en scen där en naken advokat Bjurman satt lutad mot sänggaveln och drack ett glas vin medan han betraktade Lisbeth Salander som låg hopkurad med händerna fjättrade på ryggen.

Hon knäppte av TV:n och satt tyst i rottingstolen i drygt tio minuter utan att titta på honom. Bjurman vågade inte ens röra sig. Sedan reste hon sig och gick till badrummet. När hon kom tillbaka satte hon sig i rottingstolen. Hennes röst var som sandpapper.

”Jag gjorde ett misstag förra veckan”, sa hon. ”Jag trodde att jag skulle bli tvungen att suga av dig igen, vilket är hur jävla äckligt som helst i ditt fall, men inte äckligare än att jag klarar av det. Jag trodde att jag lättvindigt skulle få tillräckligt bra dokumentation för att kunna visa att du är ett snuskigt gammalt gubbslem. Jag hade missbedömt dig. Jag hade inte förstått hur jävla sjuk du är.”

”Jag ska tala tydligt”, sa hon. ”Den här filmen visar hur du våldtar en förståndshandikappad tjugofyraårig flicka som du är utsedd till förvaltare för. Och du anar inte hur förståndshandikappad jag kan vara om det behövs. Vilken människa som helst som ser det här bandet kommer att upptäcka att du inte bara är ett kräk utan även en galen sadist. Det här är andra och förhoppningsvis sista gången jag tittar på den här filmen. Den är rätt instruktiv, va? Min gissning är att det är du och inte jag som kommer att bli institutionaliserad. Håller du med mig?”

Hon väntade. Han reagerade inte, men hon kunde se hur han darrade. Hon grep piskan och

snärtade rakt över hans könsorgan.

”Håller du med mig?” upprepade hon med betydligt högre röst. Han nickade.

”Bra. Då har vi den biten klar för oss.”

Hon drog fram rottingstolen och satte sig så att hon kunde se hans ögon.

”Så, vad tycker du att vi ska göra åt den saken?” Han kunde inte svara. ”Har du några bra idéer?” När han inte reagerade sträckte hon fram handen och grep om hans pung och drog till dess att hans ansikte förvreds i smärta. ”Har du några bra idéer?” upprepade hon. Han skakade på huvudet.

”Bra. Jag kommer nämligen att bli jävligt irriterad på dig om du någonsin får en idé i framtiden.”

Hon lutade sig tillbaka och tände en ny cigarett. ”Det här är vad som kommer att hända. Nästa vecka, så fort du orkat krysta ut den där övergödda gummiproppen i ditt arsle, så ska du instruera min bank om att jag – *och endast jag* – har tillgång till mitt konto. Förstår du vad jag säger?” Advokat Bjurman nickade.

”Duktigt. Du ska aldrig någonsin kontakta mig igen. I framtiden träffas vi bara om jag råkar vilja det. Du har alltså blivit belagd med besöksförbud.” Han nickade upprepade gånger och andades plötsligt ut. *Hon tänker inte döda mig.*

”Om du någonsin tar kontakt med mig igen så kommer kopior av den här cd:n att hamna på varenda tidningsredaktion i Stockholm. Förstår du?”

Han nickade upprepade gånger. *Jag måste få tag på filmen.*

”En gång per år ska du lämna in din rapport om mitt välbefinnande till Överförmyndarnämnden. Du ska rapportera att min tillvaro är helt normal, att jag har fast arbete, att jag sköter mig och att du inte anser att det är något som helst onormalt med mitt beteende. Okej?”

Han nickade.

”Varje månad ska du formulera en skriftlig men fejkad rapport om dina möten med mig. Du ska utförligt berätta om hur positiv jag är och hur bra det går för mig. Du ska posta en kopia till mig. Förstår du?” Han nickade igen. Lisbeth Salander noterade frånvarande de svettpärlor som samlades på hans panna.

”Om några år, säg två, ska du inleda förhandlingar i tingsrätten om att få min omyndigförklaring hävd. Du ska använda dina fejkade rapporter från våra månadsmöten som underlag. Du ska skaffa fram en hjärndoktor som kommer att gå ed på att jag är helt normal. Du ska anstränga dig. Du ska göra precis allt som står i din makt för att jag ska bli myndig.” Han nickade.

”Vet du varför du kommer att göra ditt allra bästa? Därför att du har en jävligt bra anledning. Om du misslyckas kommer jag nämligen att offentliggöra den här filmen.”

Han lyssnade till varje stavelse som Lisbeth Salander uttalade. Hans ögon brann plötsligt av hat. Han bestämde sig för att hon gjorde ett misstag som lät honom leva. *Det här ska du få äta upp din jävla fitta. Förr eller senare. Jag ska krossa dig.* Men han fortsatte att nicka entusiastiskt till svar på varje fråga.

”Samma sak gäller om du tar kontakt med mig.” Hon drog handen över sin hals. ”Adjöss med den här lägenheten och din fina titel och dina miljoner på det där utlandskontot.”

Hans ögon vidgades då hon nämnde pengarna. *Hur fan visste hon ...*

Hon log och drog ett halsbloss. Sedan fimpade hon genom att släppa cigaretten på den heltäckande mattan och krossa den under klacken.

”Jag vill ha dina reservnycklar både hit och till ditt kontor.” Hans ögonbryn rynkades. Hon lutade sig fram och log saligt.

”Jag kommer att ha kontroll över ditt liv i fortsättningen. När du minst anar det, kanske när du ligger och sover, kommer jag plötsligt att stå här i sovrummet med den här i handen.” Hon höll upp

elpistolen. ”Jag kommer att hålla koll på dig. Om jag någonsin hittar dig tillsammans med en flicka igen – det spelar ingen roll om hon är här frivilligt eller inte – om jag någonsin hittar dig med en kvinna överhuvudtaget ...” Lisbeth Salander drog fingrarna över halsen igen.

”Om jag skulle dö ... om jag skulle råka ut för en olyckshändelse och bli överkörd av en bil eller något annat ... så kommer kopior av filmen att postas till tidningarna. Plus en utförlig historia där jag berättar om hur det är att ha dig som förmyndare.”

”En sak till.” Hon lutade sig fram så att hennes ansikte bara var några centimeter från hans. ”Om du någonsin rör mig igen kommer jag att döda dig. Tro mig på mitt ord.”

Advokat Bjurman trodde henne plötsligt. Det fanns inte utrymme för bluff i hennes ögon.

”Kom ihåg att jag är galen.”

Han nickade.

Hon betraktade honom med eftertänksam blick.

”Jag tror inte att du och jag kommer att bli goda vänner”, sa Lisbeth Salander med allvarlig röst. ”Just nu ligger du och gratulerar dig själv till att jag är korkad nog att låta dig leva. Du känner att du har kontroll trots att du är min fånge eftersom du tror att det enda jag kan göra om jag inte dödar dig är att släppa dig. Du är alltså fylld av förhoppningar om att strax kunna återta din makt över mig. Eller hur?”

Han skakade på huvudet, plötsligt fylld av onda aningar.

”Du ska få en present av mig så att du alltid kommer ihåg vår överenskommelse.”

Hon log ett snett leende och klättrade upp i sängen och satte sig på knä mellan hans ben. Advokat Bjurman förstod inte vad hon menade men kände plötslig rädsla.

Sedan såg han nålen i hennes hand.

Han kastade med huvudet och försökte vrida kroppen till dess att hon satte ett knä mot hans skrev och tryckte varnande.

”Ligg still. Det är första gången jag använder den här utrustningen.”

Hon arbetade koncentrerat i två timmar. När hon var färdig hade han slutat gnälla. Han tycktes närmast befinna sig i ett tillstånd av apati.

Hon klev ned från sängen, lade huvudet på sned och betraktade sitt hantverk med kritiska ögon. Hennes konstnärliga talanger var begränsade. Bokstäverna vinglade och det såg impressionistiskt ut. Hon hade använt röd och blå färg då hon tatuerat budskapet, det var skrivet i versaler på fem rader som täckte hela hans mage, från bröstvårtorna ned till strax ovanför hans könsorgan: JAG ÄR ETT SADISTISKT SVIN, ETT KRÄK OCH EN VÅLDTÄKTSMAN.

Hon samlade ihop nålarna och placerade färgpatronerna i sin ryggsäck. Därefter gick hon till badrummet och tvättade händerna. Hon upptäckte att hon mådde väsentligt bättre då hon kom in i sovrummet igen.

”God natt”, sa hon.

Hon låste upp den ena handbojan och placerade nyckeln på hans mage innan hon gick. Hon tog sin film och hans nyckelknippa med sig.

Det var när de delade på en cigarett strax efter midnatt som Mikael berättade att de inte skulle kunna ses på ett tag. Cecilia vred häpet ansiktet mot honom.

”Vad menar du”, frågade hon.

Han såg skamsen ut.

”På måndag åker jag in i fängelse på tre månader.”

Någon ytterligare förklaring behövdes inte. Cecilia låg tyst en lång stund. Hon kände sig plötsligt

gråtfärdig.

Dragan Armanskij hade börjat misströsta när Lisbeth Salander plötsligt knackade på hans dörr på måndagseftermiddagen. Han hade inte sett röken av henne sedan han avbokat undersökningen om Wennerströmaffären i början av januari, och varje gång han försökt ringa henne hade hon antingen inte svarat eller lagt på luren med förklaringen att hon var upptagen.

”Har du något jobb till mig?” frågade hon utan onödiga hälsningsfraser.

”Hej. Kul att höra av dig. Jag trodde att du hade dött eller något.”

”Jag hade några saker jag var tvungen att reda ut.”

”Du har ganska ofta saker du behöver reda ut.”

”Det här var akut. Jag är tillbaka. Har du något jobb till mig?”

Armanskij skakade på huvudet.

”Sorry. Inte just nu.”

Lisbeth Salander betraktade honom med stilla ögon. Efter en stund tog han sats och fortsatte att prata.

”Lisbeth, du vet att jag tycker om dig och gärna ger dig jobb. Men du har varit borta i två månader och jag har haft mängder av jobb. Du är helt enkelt inte pålitlig. Jag har varit tvungen att lägga ut på andra för att täcka upp för dig och just nu har jag ingenting.”

”Kan du höja volymen.”

”Va?”

”Radion.”

... tidskriften Millennium. Beskedet att industriveteranen Henrik Vanger blir delägare och tar plats i Millenniums styrelse kommer samma dag som den förre ansvarige utgivaren Mikael Blomkvist börjar avtjäna sitt tre månaders fängelsestraff för förtal av affärsmannen Hans-Erik Wennerström. Millenniums chefredaktör Erika Berger uppgav vid presskonferensen att Mikael Blomkvist kommer att återta utgivarskapet då fängelsestraffet är över.

”Det var som fan”, sa Lisbeth Salander så lågt att Armanskij bara såg läpparna röra sig. Hon reste sig plötsligt och gick mot dörren.

”Vänta. Vart ska du?”

”Hem. Jag vill kolla några grejer. Ring när du har något.”

Nyheten att Millennium fått förstärkning i form av Henrik Vanger var en betydligt större händelse än vad Lisbeth Salander hade väntat sig. *Aftonbladets* nätupplaga låg redan ute med ett längre TT-telegram som summerade Henrik Vangers karriär och konstaterade att det var första gången på drygt tjugo år som den gamle industrimagnaten hade gjort ett offentligt framträdande. Beskedet att han gick in som delägare i *Millennium* ansågs lika otänkbart som att Peter Wallenberg eller Erik Penser plötsligt skulle dyka upp som delägare i *ETC* eller sponsor för *Ordfront Magasin*.

Händelsen var så stor att *Rapports* 19.30-sändning satte den som tredjenyhet och ägnade tilldragelsen tre minuter. Erika Berger blev intervjuad vid ett konferensbord på *Millenniums* redaktion. Helt plötsligt hade Wennerströmaffären blivit en nyhet igen.

”Vi gjorde ett allvarligt misstag i fjol som fick till resultat att tidningen fälldes för förtal. Det är naturligtvis något vi beklagar ... och vi kommer att följa upp den historien vid lämpligt tillfälle.”

”Vad menar du med att följa upp historien?” frågade reportern.

”Jag menar att vi småningom kommer att berätta vår version av händelsen, vilket vi faktiskt inte gjort ännu.”

”Men det kunde ni ha gjort i rättegången.”

”Vi valde att inte göra det. Men vi kommer självfallet att fortsätta vår granskande journalistik.”

”Betyder det att ni fortfarande står fast vid den historia som ni fällt för?”

”Jag har inga kommentarer till det i dag.”

”Du avskedade Mikael Blomkvist efter domen.”

”Det är helt fel. Läs vårt pressmeddelande. Han behövde en time out och en välbehövlig paus. Han återkommer som ansvarig utgivare senare i år.”

Kameran panorerade genom redaktionen medan reportern snabbt drog bakgrundsinformation om *Millenniums* stormiga historia som udda och uppkäftig tidning. Mikael Blomkvist var inte tillgänglig för en kommentar. Han hade just blivit inlåst på Rullåkersanstalten, belägen vid en liten tjärn mitt ute i skogen någon mil från Östersund i Jämtland.

Däremot noterade Lisbeth Salander att Dirch Frode plötsligt skymtade förbi i en dörröppning på redaktionen i TV-bildens ytterkant. Hon rynkade ögonbrynen och bet sig eftertänksamt i underläppen.

Det hade varit en händelsefattig nyhetsmåndag och Henrik Vanger fick hela fyra minuter i niosändningen. Han intervjuades i en studio på lokal-TV i Hedestad. Reportern inledde med att konstatera att *efter två decenniers tystnad har industrilegenden Henrik Vanger återvänt till rampljuset*. Reportaget inleddes med en presentation av Henrik Vangers liv i svartvita TV-bilder, där han framträdde med Tage Erlander och invigde fabriker på 1960-talet. Kameran fokuserade därefter på en studiosoffa där Henrik Vanger satt lugnt tillbakalutad med korslagda ben. Han var klädd i gul skjorta, smal grön slips och ledig mörkbrun kavaj. Att han var en mager och åldrande fågelskrämma undgick ingen, men han talade med klar och fast stämma. Dessutom var han frispråkig. Reportern började med att fråga vad som hade förmått honom att bli delägare i *Millennium*.

”*Millennium* är en bra tidning som jag följt med stort intresse i flera år. I dag befinner sig tidningen under attack. Den har mäktiga fiender som organiserar en annonsbojkott i syfte att köra den i botten.”

Reportern var uppenbarligen inte förberedd på ett sådant svar men vädrade omedelbart att den redan udda storyn hade helt oväntade dimensioner.

”Vilka ligger bakom den bojkotten?”

”Det är en av de saker som *Millennium* noga kommer att granska. Men låt mig ta tillfället i akt att förklara att *Millennium* inte kommer att låta sig skjutas i sank i första taget.”

”Är det därför du gått in som delägare i tidningen?”

”Det vore mycket olyckligt för yttrandefriheten om sårintressen skulle ha makt att tysta obekväma medieröster.”

Henrik Vanger lät som om han hade varit kulturradikal yttrandefrihetskämpe i hela sitt liv. Mikael Blomkvist gapskrattade plötsligt där han invigde sin första kväll i TV-rummet på Rullåkersanstalten. Hans medfångar sneglade oroligt mot honom.

Senare på kvällen, när han låg på sängen i sin cell, som påminde om ett trångt motellrum med ett litet bord, en stol och en väggfast hylla, medgav han att Henrik och Erika hade haft rätt om hur nyheten skulle marknadsföras. Utan att ha talat med en enda människa om saken visste han att något hade förändrats i attityden till *Millennium*.

Henrik Vangers framträdande var inget annat än en krigsförklaring mot Hans-Erik Wennerström. Budskapet var kristallklart – i fortsättningen slåss du inte mot en tidning med sex anställda och en

årsbudget som motsvarar en lunchrepresentation för *Wennerstroem Group*. Nu slåss du också mot Vangerföretagen som för all del är en skugga av sin forna storhet men som ändå är en betydligt tuffare utmaning. Wennerström kunde nu göra ett val: antingen backa bort från konflikten eller ta sig an uppgiften att även smula sönder Vangerföretagen.

Det besked Henrik Vanger hade gett i TV var att han var beredd att slåss. Han kanske var chanslös mot Wennerström, men kriget skulle bli kostsamt.

Erika hade valt sina ord med omsorg. Hon hade egentligen inte sagt någonting, men hennes påstående att tidningen ännu "ej redovisat sin version" skapade intrycket att det faktiskt fanns något att redovisa. Trots att Mikael var åtalad, dömd och numera även fånge hade hon gått ut och sagt – utan att säga det – att han egentligen var oskyldig och att en annan sanning existerade.

Just genom att inte öppet använda ordet oskyldig framstod hans oskuld som än mer påtaglig. Det självklara sätt på vilket han skulle återinsättas som ansvarig utgivare underströk att *Millennium* inte hade något att skämmas för. I allmänhetens ögon var trovärdigheten inget problem – alla gillar en konspirationsteori och i valet mellan en stenrik affärsman och en uppkäftig och snygg chefredaktör var det inte svårt att bestämma var sympatierna skulle investeras. Media skulle dock inte köpa historien lika lätt – men Erika hade möjligen desarmerat ett antal kritiker som inte skulle våga sticka ut hakan.

Ingen av dagens händelser hade i grunden förändrat situationen, men de hade köpt tid och de hade förändrat styrkebalansen en smula. Mikael föreställde sig att Wennerström hade haft en obehaglig afton. Wennerström kunde inte veta hur mycket – eller lite – de visste och innan han gjorde nästa drag var han tvungen att lista ut det.

Med ett bistert ansiktsuttryck knäppte Erika av TV:n och videon efter att ha tittat på först sitt eget och därefter Henrik Vangers framträdande. Hon såg på klockan, kvart i tre på natten, och kvävde en impuls att ringa Mikael. Han satt inburad och det var osannolikt att han hade sin mobil i cellen. Hon hade varit så sen hem till villan i Saltsjöbaden att hennes man redan hade somnat. Hon reste sig och gick bort till barskåpet och hällde upp en försvarlig mängd Aberlour – hon drack sprit ungefär en gång per år – och satte sig vid fönstret och tittade ut över Saltsjön och blinkfyren vid infarten mot Skurusundet.

Hon och Mikael hade haft en häftig ordväxling när de var ensamma efter att hon slutit avtalet med Henrik Vanger. Genom åren hade de grälat friskt om hur texter skulle vinklas, layouten utformas, källors trovärdighet värderas och tusen andra ting som hör tidningsmakeri till. Men grälet i Henrik Vangers gäststuga hade rört principer där hon visste att hon befann sig på osäker mark.

"Jag vet inte vad jag ska göra nu", hade Mikael sagt. "Henrik Vanger har anlitat mig för att skriva sin självbiografi. Hittills har jag kunnat resa mig och gå i samma ögonblick som han försökt tvinga mig att skriva något som inte är sant, eller försökt tubba mig att vinkla historien på något sätt. Nu är han en av delägarna i vår tidning – och dessutom den ende med ekonomi nog att rädda tidningen. Helt plötsligt sitter jag på två stolar, i en position som yrkesetiska nämnden inte skulle uppskatta."

"Har du någon bättre idé?" hade Erika svarat. "Då är det dags att klämma fram den nu, innan vi enskriver och undertecknar avtalet."

"Ricky, Vanger utnyttjar oss i någon sorts privat vendetta med Hans-Erik Wennerström."

"So what? Vi om några driver en privat vendetta med Wennerström."

Mikael hade vänt sig bort från henne och irriterat tänt en cigarett. Ordväxlingen hade fortsatt en lång stund, till dess att Erika hade gått in i hans sovrum, klätt av sig och krupit ned i sängen. Hon låtsades sova då Mikael två timmar senare kröp ned bredvid henne.

Under kvällen hade en reporter från DN ställt samma fråga till henne:

”Hur ska *Millennium* nu med trovärdighet kunna hävda sitt oberoende?”

”Hur menar du?”

Reportern hade höjt på ögonbrynen. Han ansåg att frågan hade varit tillräckligt tydlig, men förtydligade i alla fall.

”*Millenniums* uppgift är bland annat att granska företag. Hur ska tidningen nu på ett trovärdigt sätt kunna hävda att den granskar Vangerföretagen?”

Erika hade tittat på honom med ett häpet ansiktsuttryck, som om frågan var fullständigt oväntad.

”Påstår du att *Millenniums* trovärdighet minskar därför att en känd resursstark finansiär har klivit in på scenen?”

”Ja, det är väl ganska uppenbart att ni inte med trovärdighet kan granska Vangerföretagen.”

”Är det en regel som gäller särskilt för *Millennium*?”

”Förlåt?”

”Jag menar, du arbetar för en tidning som i allra högsta grad ägs av tunga ekonomiska intressen. Betyder det att ingen av de tidningar som Bonnierkoncernen ger ut är trovärdig? *Aftonbladet* ägs av ett norskt storföretag som i sin tur är en tung aktör inom data och kommunikation – betyder det att *Aftonbladets* bevakning av elektronikindustrin inte är trovärdig? *Metro* ägs av Stenbeckskoncernen. Menar du att inga tidningar i Sverige som har tunga ekonomiska intressen i ryggen är trovärdiga?”

”Nej, naturligtvis inte.”

”Varför antyder du i så fall att *Millenniums* trovärdighet skulle minska därför att också vi har finansiärer?”

Reportern hade hållit upp handen.

”Okej, jag tar tillbaka frågan.”

”Nej. Gör inte det. Jag vill att du återger exakt vad jag sa. Och du kan tillägga att om DN lovar att fokusera lite extra på Vangerföretagen så ska vi fokusera lite mer på Bonniers.”

Men det *var* ett etiskt dilemma.

Mikael arbetade för Henrik Vanger, som i sin tur befann sig i en position där han kunde sänka *Millennium* med ett penndrag. Vad skulle hända om Mikael och Henrik Vanger blev ovänner om något?

Och framför allt – vilken prislapp satte hon på sin egen trovärdighet, och när förvandlades hon från en oberoende redaktör till en korrupperad sådan? Hon gillade varken frågorna eller svaren.

Lisbeth Salander kopplade ned sig från nätet och stängde sin PowerBook. Hon var arbetslös och hungrig. Det förstnämnda bekymrade henne inte direkt sedan hon återfått kontrollen över sitt bankkonto och advokat Bjurman redan fått status som ett vagt obehag i hennes förflutna. Hungern åtgärdade hon genom att gå ut i köket och sätta på kaffebryggaren. Hon gjorde tre stora limpmackor med ost, kaviar och ett sönderkokt ägg, vilket var det första hon ätit på många timmar. Hon åt sina nattmackor i soffan i vardagsrummet medan hon bearbetade den information hon inhämtat.

Dirch Frode från Hedestad hade anlitat henne att göra en personundersökning på Mikael Blomkvist, som dömts till fängelse för förtal av finansmannen Hans-Erik Wennerström. Några månader senare kliver Henrik Vanger, också han från Hedestad, in i *Millenniums* styrelse och påstår att det pågår en konspiration för att knäcka tidningen. Allt detta samma dag som Mikael Blomkvist kryper in i fängelset. Mest fascinerande av allt: en två år gammal bakgrundsartikel – *Med två tomma händer* – om Hans-Erik Wennerström, som hon hittat i *Finansmagasinet Monopols* nätupplaga. Där noterades att han inlett sin finansiella *aufmarsch* på just Vangerföretagen i slutet av 1960-talet.

Man behövde inte vara överbegåvad för att dra slutsatsen att händelserna på något sätt var relaterade till varandra. Någonstans fanns en hund begravnen och Lisbeth Salander gillade att gräva upp begravda hundar. Dessutom hade hon inget bättre för sig.

DEL 3: FUSIONER

16 maj till 14 juli

13 procent av kvinnorna i Sverige har utsatts för grövre sexuellt våld utanför sexuella relationer

KAPITEL 15: Fredag 16 maj – Lördag 31 maj

Mikael Blomkvist frigavs från Rullåkersanstalten fredagen den 16 maj, två månader efter att han burats in. Samma dag som han hade inställt sig på anstalten hade han utan större förhoppningar lämnat in en begäran om strafftidsförkortning. De tekniska orsakerna till att han frigavs blev han aldrig på det klara med, men han misstänkte att det möjligen hade något att göra med att han inte tog ut någon av sina helgpermissioner och att beläggningen på anstalten var fyrtiotvå personer medan antalet vårdplatser beräknades till trettioen. I vilket fall skrev anstaltschefen – en fyrtioårig exilpolack vid namn Peter Sarowsky, som Mikael kom mycket bra överens med – en rekommendation om att strafftiden borde avkortas.

Tiden på Rullåker hade varit lugn och behaglig. Anstalten var, som Sarowsky uttryckte det, till för strulpellar och rattfyllerister men inte för riktiga förbrytare. De dagliga rutinerna påminde om tillvaron på ett vandrarhem. Hans trettioen medfångar, varav hälften var andra generationens invandrare, betraktade Mikael som något av en främmande fågel i församlingen – vilket han också var. Han var den ende fången som det rapporterades om på TV, vilket skänkte honom en viss status, men ingen av medfångarna betraktade honom som en seriös förbrytare.

Det gjorde inte heller anstaltschefen. Redan första dagen blev Mikael uppkallad till ett samtal där han erbjöds terapi, utbildning på Komvux eller möjligheter till andra studier, samt arbetsvägledning. Mikael replikerade att han inte kände något större behov av social anpassning, att hans studieplaner var avklarade för flera decennier sedan och att han redan hade arbete. Däremot bad han om tillstånd att få behålla sin iBook i cellen för att kunna arbeta vidare på den bok han för ögonblicket var anställd att författa. Hans begäran beviljades utan vidare mankemang och Sarowsky tillhandahöll till och med ett låsbart skåp så att han kunde lämna datorn obevakad i cellen utan att få den stulen eller vandaliserad. Inte för att någon av medfångarna på allvar skulle göra något sådant – de höll snarast en skyddande hand över Mikael.

Sålunda tillbringade Mikael två relativt angenäma månader med att arbeta ungefär sex timmar om dagen på den Vangerska familjekrönikan. Arbetet avbröts endast av några timmars städarbete eller rekreation varje dag. Mikael och två medfångar, varav en kom från Skövde och en hade sina rötter i Chile, hade till uppgift att städa anstaltens gym varje dag. Rekreationen bestod i TV-tittande, kortspel eller styrketräning. Mikael upptäckte att han var hyfsad på poker men förlorade stadigt några 50-öringar om dagen. Anstaltsreglerna tillät spel om pengar om totalpotten låg under 5 kronor.

Han fick beskedet att han skulle släppas fri i förtid dagen före frigivningen, då Sarowsky tog upp honom till sitt tjänsterum och bjöd på en nubbe. Därefter ägnade Mikael kvällen åt att packa ihop sina kläder och anteckningsböcker.

Efter frigivningen åkte Mikael direkt tillbaka till sin stuga i Hedeby. Då han klev upp på bron hörde han ett jamande och fick sällskap av den rödbruna katten, som hälsade honom välkommen genom att stryka sig mot hans ben.

”Okej, kom in då”, sa han. ”Men jag har inte hunnit köpa mjölk.”

Han packade upp sitt bagage. Det kändes som om han hade haft semester och han upptäckte att han faktiskt saknade både Sarowsky och sina medfångars sällskap. Hur befängt det än verkade hade han trivts på Rullåker. Frigivningen hade dock kommit så oväntat att han inte hade förvarnat någon.

Klockan var strax efter sex på kvällen. Han gick snabbt upp till Konsum och handlade basvaror innan de stängde. När han kom hem slog han på sin mobiltelefon och ringde till Erika, vars mobilsva-

angav att hon inte kunde nås för tillfället. Han pratade in ett meddelande om att de skulle höras under morgondagen.

Därefter promenerade han upp till sin arbetsgivare, som befann sig på bottenvåningen och häpet höjde ögonbrynen när han såg Mikael.

”Har du rymt?” var den gamles första ord.

”Lagligen frigiven i förtid.”

”Det var en överraskning.”

”För mig med. Jag fick veta det i går kväll.”

De tittade på varandra i några sekunder. Sedan överraskade den gamle Mikael genom att slå armarna om honom och ge honom en björnkram.

”Jag skulle just äta. Gör mig sällskap.”

Anna serverade fläskpannkaka med lingon. De satt kvar i matrummet och pratade i nästan två timmar. Mikael redogjorde för hur långt han hade kommit med familjekrönikan och var håll och luckor fanns. De pratade inte om Harriet Vanger, men hade ett utförligt samtal om *Millennium*.

”Vi har haft tre styrelsemöten. Fröken Berger och er partner Christer Malm har haft vänligheten att förlägga två av mötena hit upp, medan Dirch representerade mig på ett möte nere i Stockholm. Jag önskar verkligen att jag var några år yngre, men sanningen är att det är för tröttsamt för mig att åka så långt. Jag ska försöka ta mig ned under sommaren.”

”Jag tror nog att de kan hålla möten häruppe”, svarade Mikael. ”Och hur känns det att vara delägare i tidningen?”

Henrik Vanger log ett snett leende.

”Det är faktiskt det roligaste jag gjort på många år. Jag har tittat på ekonomin och det ser hyfsat ut. Jag behöver inte skjuta till så mycket pengar som jag trodde – gapet mellan inkomster och utgifter minskar.”

”Jag har pratat med Erika någon gång i veckan. Jag har förstått att annonsbiten har förstärkts.”

Henrik Vanger nickade. ”Det är på väg att vända, men det kommer att ta tid. Från början gick företag i Vangerkoncernen in och stödköpte annonssidor. Men redan har två gamla annonsörer – mobiltelefoner och en resebyrå – kommit tillbaka.” Han log brett. ”Vi kör också en lite mer personlig drive bland Wennerströms gamla fiender. Och tro mig, det finns en lång lista.”

”Har du hört något från Wennerström?”

”Nja, inte precis. Men vi har läckt ut att Wennerström organiserar bojkotten mot *Millennium*. Det får honom att verka småaktig. En journalist på DN lär ha frågat honom och fått ett snäsig svar.”

”Du njuter av det här.”

”Njuter är fel ord. Jag borde ha ägnat mig åt det här för flera år sedan.”

”Vad är det egentligen mellan dig och Wennerström?”

”Försök inte. Det får du veta framåt nyår.”

Det var en behaglig värkänsla i luften. När Mikael lämnade Henrik vid niotiden hade det börjat mörkna. Han tvekade en stund. Sedan gick han och knackade på hos Cecilia Vanger.

Han var inte säker på vad han förväntade sig. Cecilia Vanger spärrade upp ögonen och såg omedelbart obekvämt ut men släppte in honom i hallen. De blev stående, plötsligt osäkra på varandra. Även hon frågade om han hade rymt och han förklarade hur det låg till.

”Jag ville bara säga hej. Kommer jag olämpligt?”

Hon undvek hans blick. Mikael märkte på en gång att hon inte var särskilt glad att se honom.

”Nej ... nej, kom in. Vill du ha kaffe?”

”Gärna.”

Han följde henne in i köket. Hon stod med ryggen mot honom medan hon fyllde på vatten i kaffebryggaren. Mikael gick fram till henne och lade en hand på hennes axel. Hon stelnade.

”Cecilia, du ser inte ut som om du vill bjuda mig på kaffe.”

”Jag väntade dig först om en månad”, sa hon. ”Du överraskade mig.”

Han kände hennes olust och vände henne runt så att han kunde se hennes ansikte. De stod tysta en kort stund. Hon ville fortfarande inte möta hans blick.

”Cecilia. Strunta i kaffet. Vad är det som är på tok?”

Hon skakade på huvudet och tog ett djupt andetag.

”Mikael, jag vill att du går. Fråga inget. Gå bara.”

Mikael promenerade först hem till sin stuga, men blev obeslutsamt stående vid grinden. Istället för att gå in gick han ned till vattnet vid bron och satte sig på en sten. Han tände en cigarett medan han sorterade tankarna och undrade vad som kunde ha förändrat Cecilia Vangers attityd till honom så dramatiskt.

Han hörde plötsligt motorljud och såg en stor vit båt smyga in i sundet under bron. När den passerade såg Mikael att det var Martin Vanger som stod vid rodret, med blicken fokuserad för att hålla undan från någon grynnan i vattnet. Båten var en tolv meter lång motorkryssare – ett imponerande kraftpaket. Han reste sig och följde efter på strandpromenaden längs vattnet. Han upptäckte plötsligt att flera båtar redan låg i vattnet vid olika bryggor, en blandning av motorbåtar och segelbåtar. Det fanns flera Petterssonbåtar och vid en brygga låg en IF och guppade i eftersvallet. Andra båtar var större och mer dyrbara farkoster. Han noterade en Hallberg-Rassy. Sommaren hade anlänt. Därmed kunde han också avgöra den klassmässiga uppdelningen av Hedeby's marina liv – Martin Vanger hade utan tvekan den största och mest dyrbara båten i omgivningerna.

Han stannade nedanför Cecilia Vangers hus och sneglade mot de upplysta fönstren på övervåningen. Sedan gick han hem till sig och satte på kaffe. Han tittade in i sitt arbetsrum medan han väntade på att det skulle bli färdigt.

Innan han inställde sig i fängelset hade han burit tillbaka merparten av Henrik Vangers dokumentation om Harriet. Det hade känts som ett klokt beslut att inte lämna hela dokumentationen i ett tomt hus under en längre tid. Nu gapade hyllorna tomma. Allt han hade kvar av utredningen var fem av Henrik Vangers egna anteckningsböcker, som han hade haft med sig till Rullåker och som han vid det här laget kunde utantill. Och, konstaterade han, ett fotoalbum som han hade glömt högst upp i bokhyllan.

Han plockade ned albumet och tog med det in till köksbordet. Han hällde upp kaffe och slog sig ned och började bläddra.

Det var bilderna som hade tagits den dag Harriet försvann. Först kom den sista bilden på Harriet, vid Barnens dag-tåget inne i Hedestad. Därefter följde drygt 180 knivskarpa bilder från tankbilsolyckan på bron. Han hade granskat albumet bild för bild med förstöringsglas vid flera tillfällen tidigare. Nu tittade han förstrött igenom det; han visste att han inte skulle hitta något som kunde göra honom klokare. Han kände sig plötsligt utled på gåtan Harriet Vanger och slog igen albumet med en smäll.

Han gick rastlöst fram till köksfönstret och tittade ut i mörkret.

Sedan vände han blicken mot fotoalbumet igen. Han kunde inte riktigt förklara känslan, men helt plötsligt uppstod en undflyende tanke, som om han hade reagerat på någonting han just hade sett. Det var som om ett osynligt väsen hade blåst försiktigt i hans öra och nackhåren reste sig en aning.

Han satte sig och slog upp albumet igen. Han gick igenom det sida för sida, varje bild från bron. Han tittade på den yngre upplagan av en oljeindräkt Henrik Vanger och en yngre Harald Vanger, en man som han ännu inte hade sett skymten av. Det trasiga broräcket, byggnaderna, fönstren och fordonen som syntes i bild. Han hade inga problem med att identifiera en tjugoårig Cecilia Vanger mitt i hopen av åskådare. Hon hade en ljus klänning och en mörk kavaj på sig och syntes på ett tjugotal bilder i albumet.

Han kände en plötslig upphetsning. Genom åren hade Mikael lärt sig att lita på sina instinkter. Han hade reagerat på något i albumet, men han kunde inte sätta fingret på exakt vad.

Han satt fortfarande kvar vid köksbordet och stirrade på bilderna vid elvatiden då han hörde ytterdörren öppnas.

”Får jag komma in?” frågade Cecilia Vanger. Utan att vänta på svar satte hon sig mitt emot honom på andra sidan köksbordet. Mikael fick en underlig känsla av déjà vu. Hon var klädd i en vid, tunn ljus klänning och en gråblå kavaj, kläder som nästan var identiska med dem hon hade på bilderna från 1966.

”Det är du som är problemet”, sa hon.

Mikael höjde ögonbrynen.

”Förlåt mig, men du tog mig helt på sängen då du knackade på i kväll. Nu är jag så olycklig att jag inte kan sova.”

”Varför är du olycklig?”

”Begriper du inte det?”

Han skakade på huvudet.

”Kan jag berätta utan att du skrattar åt mig?”

”Jag lovar att inte skratta.”

”När jag förförde dig i vintras var det en galen impulshandling. Jag ville ha kul. Ingenting annat. Den där första kvällen var jag bara full i fan och jag hade inte tänkt inleda något långvarigt med dig. Sedan blev det någonting annat. Jag vill att du ska veta att de veckor du var min occasional lover var några av de mest behagliga i hela mitt liv.”

”Jag tyckte också att det var väldigt trevligt.”

”Mikael, jag har ljugit för dig och för mig själv hela tiden. Jag har aldrig varit särskilt sexuellt lössläppt. Jag har haft fem sexpartners i hela mitt liv. En gång när jag var tjugoett år och debuterade. Sedan med min man som jag träffade då jag var tjugofem och som visade sig vara ett kräk. Och sedan dess några gånger med tre karlar som jag träffade med några års mellanrum. Men du lockade fram någonting hos mig. Jag kunde bara inte få nog. Det hade något att göra med att allting hos dig var så kravlöst.”

”Cecilia, du behöver inte ...”

”Sch – avbryt mig inte. Då kommer jag aldrig att kunna berätta det här.”

Mikael satt tyst.

”Den dag du försvann till fängelset var jag så olycklig. Helt plötsligt var du borta, precis som om du aldrig funnits. Det var mörkt här i gäststugan. Det var kallt och tomt i min säng. Helt plötsligt var jag bara en femtiosexårig tant igen.”

Hon satt tyst en stund och tittade Mikael i ögonen.

”Jag blev kär i dig i vintras. Det var inte meningen, men jag blev det. Och helt plötsligt insåg jag att du bara är här tillfälligt och en dag kommer du att vara borta för gott, medan jag blir kvar här i resten av mitt liv. Det gjorde så jävla ont att jag bestämde mig för att inte släppa in dig igen då du

kom ut från fångelset.”

”Jag är ledsen.”

”Det är inte ditt fel.”

De satt tysta en stund.

”När du gått i kväll satt jag och lipade. Jag önskar att jag fick en chans att leva om mitt liv. Sedan bestämde jag mig för en sak.”

”Vad då?”

Hon tittade ned i bordet.

”Att jag måste vara fullständigt sinnesrubbad om jag slutar träffa dig bara för att du ska åka härifrån en dag. Mikael, kan vi börja om igen? Kan du glömma vad som hände tidigare i kväll?”

”Det är glömt”, sa Mikael. ”Men tack för att du berättade.”

Hon tittade fortfarande ned i bordet.

”Om du vill ha mig så vill jag väldigt gärna.”

Hon tittade plötsligt upp på honom igen. Sedan reste hon sig och gick bort till sovrumsdörren. Hon släppte kavajen på golvet och drog klänningen över huvudet medan hon gick.

Mikael och Cecilia vaknade samtidigt av att ytterdörren öppnades och någon gick genom köket. De hörde dunsen av en väska som ställdes ned på golvet vid järnspisen. Sedan stod plötsligt Erika i sovrumsdörren med ett leende som förvandlades till förfäran.

”O kära nån.” Hon tog ett steg tillbaka.

”Hej Erika”, sa Mikael.

”Hej. Förlåt mig. Ber tusen gånger om ursäkt för att jag rusade in. Jag borde ha knackat.”

”Vi borde ha låst ytterdörren. Erika – det här är Cecilia Vanger. Cecilia – Erika Berger är chefredaktör på *Millennium*.”

”Hej”, sa Cecilia.

”Hej”, sa Erika. Hon såg ut som om hon inte kunde bestämma sig för om hon skulle gå fram och väluppfostat skaka hand eller om hon bara skulle gå därifrån. ”Eh, jag ... jag kan gå en promenad ...”

”Vad sägs om att sätta på kaffepannan istället?” Mikael tittade på väckarklockan på nattduksbordet. Strax efter tolv på dagen.

Erika nickade och drog igen sovrumsdörren. Mikael och Cecilia tittade på varandra. Cecilia såg besvärad ut. De hade älskat och pratat till fyra på morgonen. Sedan hade Cecilia sagt att hon tänkte sova över och att hon i fortsättningen tänkte ge blanka fan i vem som visste att hon knullade med Mikael. Hon hade sovmit med ryggen mot honom och med hans arm runt sitt bröst.

”Hörru, det är okej”, sa Mikael. ”Erika är gift och hon är inte min flickvän. Vi träffas ibland, men hon bryr sig inte ett dyft om att du och jag har någonting ihop. Däremot är hon förmodligen väldigt generad just nu.”

När de kom ut i köket en stund senare hade Erika dukat fram kaffe, juice, apelsinmarmelad, ost och rostad bröd. Det doftade gott. Cecilia gick raka vägen fram till henne och sträckte fram handen.

”Det blev lite hastigt därinne. Hej.”

”Snälla Cecilia, förlåt mig för att jag klampade in som en elefant”, sa en djupt olycklig Erika.

”Glöm det, för guds skull. Nu dricker vi kaffe.”

”Hej”, sa Mikael och kramade om Erika innan han satte sig. ”Hur kom du hit?”

”Körde upp nu på morgonen, förstås. Jag fick ditt meddelande vid två i natt och försökte ringa.”

”Jag hade stängt av mobilen”, sa Mikael och log mot Cecilia Vanger.

Efter frukosten ursäktade sig Erika och lämnade Mikael och Cecilia ensamma med förevändningen att hon måste hälsa på Henrik Vanger. Cecilia dukade av med ryggen mot Mikael. Han gick fram och slog armarna runt henne.

”Vad händer nu?” sa Cecilia.

”Ingenting. Så här är det bara – Erika är min bästa vän. Hon och jag har haft ihop det till och från i tjugo år och kommer förhoppningsvis att ha ihop det i tjugo år till. Men vi har aldrig varit ett par och vi går aldrig i vägen för varandras romanser.”

”Är det det vi har? En romans?”

”Jag vet inte vad vi har, men uppenbarligen trivs vi med varandra.”

”Var ska hon sova i natt?”

”Vi ordnar ett rum åt henne någonstans. Ett gästrum hos Henrik. Hon kommer inte att sova i min säng.”

Cecilia funderade en stund.

”Jag vet inte om jag klarar av det här. Du och hon kanske fungerar så, men jag vet inte ... jag har aldrig ...” Hon skakade på huvudet. ”Jag går hem till mig nu. Jag måste få fundera på det här ett tag.”

”Cecilia, du har frågat mig tidigare och jag har berättat om mitt och Erikas förhållande. Hennes existens kan inte vara någon överraskning för dig.”

”Det är sant. Men så länge hon fanns på bekvämt avstånd nere i Stockholm kunde jag ignorera henne.”

Cecilia satte på sig sin kavaj.

”Situationen är dräplig”, log hon. ”Kom över på middag i kväll. Ta Erika med dig. Jag tror att jag kommer att gilla henne.”

Erika hade redan klarat av frågan om nattlogi. Vid de tillfällen hon varit uppe i Hedeby för att träffa Henrik Vanger hade hon övernattat i ett av hans gästrum och hon bad helt framt att få låna rummet igen. Henrik kunde knappt dölja sin förtjusning och försäkrade att hon var välkommen när som helst.

Med sådana formalia ur vägen gick Mikael och Erika en promenad över bron och slog sig ned på terrassen på Susannes Brokafé strax före stängningsdags.

”Jag är djupt missnöjd”, sa Erika. ”Jag åkte upp för att hälsa dig välkommen tillbaka till friheten och hittar dig i säng med byns femme fatale.”

”Förlåt.”

”Så hur länge har du och miss Big Tits ...” Erika vispade med pekfingeret.

”Ungefär sedan Henrik blev delägare.”

”Aha.”

”Aha, vad då?”

”Bara nyfiken.”

”Cecilia är en bra kvinna. Jag tycker om henne.”

”Jag kritiserar inte. Jag är bara missnöjd. Godis inom räckhåll och så måste jag banta. Hur var fängelset?”

”Som en hyfsad arbetssemester. Hur går tidningen?”

”Bättre. Vi är fortfarande ute och slirar i marginalen, men för första gången på ett år ökar annonsvolymen. Vi ligger fortfarande långt under vad vi hade för ett år sedan, men vi är i alla fall på väg uppåt igen. Det är Henriks förtjänst. Men det underliga är att prenumeranterna börjat öka.”

”Det brukar gå lite upp och ned med jämna mellanrum.”

”Med några hundra hit eller dit. Men vi har ökat med tretusen prenumeranter de senaste tre

månaderna. Ökningen har varit rätt stadig med drygt tvåhundra femtio nya i veckan. Jag trodde först att det bara var en slump, men det fortsätter att komma in nya prenumeranter. Det är den största enskilda upplageökningen någonsin. De betyder mer än inkomsterna från annonserna. Samtidigt tycks våra gamla prenumeranter förnya rätt konsekvent över hela linjen.”

”Varför?” frågade Mikael förbryllad.

”Jag vet inte. Ingen av oss begriper det. Vi har inte kört någon annonskampanj. Christer har ägnat en vecka åt att göra stickprov på vilka det är som dyker upp. För det första är det helt nya prenumeranter. För det andra är 70 procent kvinnor. Normalt är det 70 procent män som prenumererar. För det tredje kan prenumeranterna beskrivas som medelinkomsttagare i förorten med kvalificerade jobb: lärare, lägre chefsjobb, tjänstemän.”

”Medelklassens revolt mot storkapitalet?”

”Jag vet inte. Men fortsätter det här så kommer det att bli en ordentlig förändring av prenumerantstocken. Vi hade en redaktionskonferens för två veckor sedan och beslutade att delvis börja lägga in nytt material i tidningen; jag vill ha fler artiklar om fackliga frågor med koppling till TCO och den sortens texter, men också mer undersökande reportage om till exempel kvinnofrågor.”

”Var bara försiktig med att ändra för mycket”, sa Mikael. ”Om vi får nya prenumeranter så gillar de förmodligen vad som redan står i tidningen.”

Cecilia Vanger hade även bjudit Henrik Vanger på middagen, möjligen för att minska risken för obehagliga samtalsämnen. Hon hade lagat viltgryta och serverade rödvin. Erika och Henrik ägnade en stor del av samtalet åt en diskussion om *Millenniums* utveckling och de nya prenumeranterna, men samtalet gled efter hand över till andra ting. Erika vände sig plötsligt mot Mikael och frågade honom om hur hans arbete fortskred.

”Jag räknar med att ha ett utkast till familjekrönikan klar om någon månad som Henrik kan titta på.”

”En krönika i familjen Addams anda”, log Cecilia.

”Den har vissa historiska aspekter”, medgav Mikael.

Cecilia sneglade på Henrik Vanger.

”Mikael, Henrik är egentligen inte intresserad av familjekrönikan. Han vill att du ska lösa gåtan om Harriets försvinnande.”

Mikael sa ingenting. Ända sedan han inlett sin relation med Cecilia hade han pratat tämligen öppet om Harriet med henne. Cecilia hade redan listat ut att det var hans egentliga uppdrag, även om han aldrig formellt erkänt det. Däremot hade han aldrig berättat för Henrik att han och Cecilia diskuterat ämnet. Henriks buskiga ögonbryn drog ihop sig en smula. Erika var tyst.

”Snälla du”, sa Cecilia till Henrik. ”Jag är inte korkad. Jag vet inte exakt vilket avtal du och Mikael har, men hans vistelse här i Hedeby handlar om Harriet. Eller hur?”

Henrik nickade och sneglade på Mikael.

”Jag sa ju att hon var skärpt.” Han vände sig till Erika. ”Jag antar att Mikael förklarat för dig vad han sysslar med här i Hedeby.”

Hon nickade.

”Och jag antar att du anser att det är en vettlös sysselsättning. Nej, du behöver inte svara. Det är en befängd och vettlös sysselsättning. Men jag måste få veta.”

”Jag har inga synpunkter på saken”, sa Erika diplomatiskt.

”Naturligtvis har du det.” Han vände sig till Mikael. ”Snart har halva året gått. Berätta. Har du överhuvudtaget hittat någonting som vi inte redan utrett?”

Mikael undvek att möta Henriks blick. Han tänkte omedelbart på den besynnerliga känsla han upplevt då han kvällen innan suttit och tittat i fotoalbumet. Känslan hade följt honom hela dagen, men han hade inte haft tid att slå sig ned och öppna albumet igen. Han var inte säker på om han fantiserade eller inte, men han visste att han hade gjort en reflektion av något slag. Han hade varit på vippen att tänka en avgörande tanke. Slutligen tittade han upp på Henrik Vanger och skakade på huvudet.

”Jag har inte kommit på ett jota.”

Den gamle mannen granskade honom plötsligt med ett vaksamt uttryck i ansiktet. Han avstod från att kommentera Mikaelns replik och nickade slutligen.

”Jag vet inte hur det är med er ungdomar, men för mig är det dags att dra sig tillbaka. Tack för middagen, Cecilia. God natt, Erika. Hälsa på mig i morgon innan du åker.”

När Henrik Vanger hade stängt ytterdörren lägrade sig tystnaden. Det var Cecilia som bröt den.

”Mikael, vad var det där om?”

”Det betyder att Henrik Vanger är lika känslig för folks reaktioner som en seismograf. I går kväll då du kom över till mig satt jag och tittade i fotoalbumet.”

”Ja?”

”Jag såg någonting. Jag vet inte vad och jag kan inte sätta fingret på det. Det var någonting som nästan blev en tanke, men jag missade att snappa upp den.”

”Men vad var det du tänkte på?”

”Jag vet helt enkelt inte. Och sedan kom du över och jag ... hmm ... fick roligare saker att fundera över.”

Cecilia rodnade. Hon undvek Erikas blick och gjorde sig ett ärende ut till köket för att sätta på kaffe.

Det var en varm och solig majdag. Grönskan hade skjutit fart och Mikael kom på sig själv med att gnola *Den blomstertid nu kommer*.

Erika tillbringade natten i Henriks gästrum. Efter middagen hade Mikael frågat Cecilia om hon ville ha sällskap. Hon hade svarat att hon var upptagen med betygskonferenser och att hon var trött och ville sova. Erika pussade Mikael på kinden och lämnade Hedebyön tidigt på måndagsmorgonen.

När Mikael hade åkt in i fängelse i mitten av mars hade snön fortfarande legat tung över landskapet. Nu grönskade björkarna och gräsmattan runt hans stuga var fet och välmående. Han hade för första gången en möjlighet att se sig om på hela Hedebyön. Vid åttatiden gick han över och bad att få låna en termos av Anna. Han pratade kort med Henrik, som just klivit upp, och fick med sig hans karta över ön. En plats han ville titta närmare på var Gottfrieds stuga, som indirekt hade dykt upp flera gånger i polisutredningen, eftersom Harriet hade tillbringat en del tid där. Henrik förklarade att stugan ägdes av Martin Vanger men att den huvudsakligen stått oanvänd genom åren. Vid enstaka tillfällen brukade någon släkting låna den.

Mikael hann precis fånga Martin Vanger på väg till arbetet inne i Hedestad. Han förklarade sitt ärende och bad att få låna nyckeln. Martin granskade honom med ett roat leende.

”Jag antar att familjekrönikan nu kommit fram till kapitlet om Harriet.”

”Jag vill bara titta mig omkring ...”

Martin Vanger bad honom vänta och kom strax tillbaka med nyckeln.

”Är det okej då?”

”Vad mig anbelangar så kan du flytta in där om du har lust. Bortsett från att den ligger i andra änden av ön så är det faktiskt en trevligare plats än huset där du bor.”

Mikael kokade kaffe och gjorde några smörgåsar. Han fyllde en flaska med vatten innan han gav sig iväg och stoppade färdkosten i en ryggsäck som han hängde över ena axeln. Han följde en smal och halvt igenvuxen väg som löpte längs bukten på Hedebyöns norra sida. Gottfrieds stuga låg på en udde ungefär två kilometer från byn och det tog honom bara en halvtimme att i maklig takt avverka sträckan.

Martin Vanger hade haft rätt. När Mikael kom runt kröken på den smala vägen öppnade sig en lummig plats vid vattnet. Utsikten var strålande mot både inloppet till Hedeälven, gästhamnen till vänster och industrihamnen till höger.

Han var förvånad över att ingen tagit Gottfrieds stuga i besittning. Det var en rustik sak i liggande mörkbetsat timmer, med tegeltak och gröna fönsterkarmar, och med en liten solig veranda utanför ytterdörren. Det var dock uppenbart att underhållet av både stugan och tomten hade eftersatts en längre tid; färgen på dörr- och fönsterposter hade flagnat och det som borde ha varit en gräsmatta var meterhöga buskar. Att röja skulle fordra ett ordentligt dagsverke med en lie och röjsåg.

Mikael låste upp dörren och skruvade upp fönsterluckorna från insidan. Stommen tycktes vara en gammal lada på omkring 35 kvadratmeter. Insidan var brädfodrad och bestod av ett enda stort rum med breda fönster mot vattnet på vardera sidan om ytterdörren. Längst in i stugan ledde en trappa till ett öppet sovloft som täckte halva stugan. Under trappen fanns en liten nisch med ett gasolkök, en diskbänk och ett tvättskåp. Möblemanget var enkelt; på långsidan till vänster om dörren fanns en väggfast bänk, ett skamfilat skrivbord och en stringhylla i teak. Längre ned på samma sida fanns tre garderober. Till höger om dörren stod ett runt matbord med fem trästolar och en öppen spis mitt på kortväggen.

Stugan saknade elektricitet, istället fanns det flera fotogenlampor. I ett fönster stod en gammal transistorradio av märket Grundig. Antennen var avbruten. Mikael tryckte på on-knappen men batterierna fungerade inte.

Mikael gick upp för den smala trappan och såg sig omkring på sovloftet. Där fanns en dubbelsäng, en madrass utan sängkläder, ett nattduksbord och en byrå.

Mikael ägnade en stund åt att söka igenom stugan. Byrån var tom så när som på några handdukar och linnen med en vag doft av mögel. I garderoberna fanns några gamla arbetskläder, en overall, ett par gummistövlar, ett par slitna gymnastikskor och en fotogenkamin. I skrivbordslådorna låg skrivpapper, blyertspennor, ett tomt skissblock, en kortlek och några bokmärken. Köksskåpet innehöll matporstin, kaffekoppar, glas, stearinljus och några kvarlämnade paket med salt, tepåsar och liknande. I en låda i köksbordet fanns matbestick.

De enda lämningarna av intellektuell natur hittade han i stringhyllan ovanför skrivbordet. Mikael lyfte över en köksstol och ställde sig på den för att titta igenom hyllplanen. På den understa hyllan låg gamla nummer av *Se*, *Rekordmagasinet*, *Tidsfördriv* och *Lektyr* från slutet av 1950-talet och början av 1960-talet. Där fanns *Bild-journalen* från 1965 och 1966, *Mitt Livs Novell* och några serietidningar: *91:an*, *Fantomen* och *Romans*. Mikael öppnade ett nummer av *Lektyr* från 1964 och konstaterade att pinuppan såg tämligen oskuldsfull ut.

Där fanns ett femtiotal böcker. Ungefär hälften av dessa var pocketdeckare från Wahlströms Manhattanserie: Mickey Spillane med titlar som *Vänta dig ingen nåd*, med de klassiska omslagen av Bertil Hegland. Han hittade också ett halvdussin *Kitty*, några *Femböcker* av Enid Blyton och en *Tvillingdeckarna* av Sivar Ahlud – *Tunnelbanemysteriet*. Mikael log igenkännande. Tre böcker av Astrid Lindgren: *Alla vi barn i Bullerbyn*, *Kalle Blomkvist och Rasmus* och *Pippi Långstrump*. Den översta hyllan innehöll en bok om kortvågsradio, två böcker om astronomi, en fågelbok, en bok med

titeln *Det onda imperiet* som handlade om Sovjetunionen, en bok om det finska vinterkriget, Luthers katekes, Psalmboken samt Bibeln.

Mikael slog upp Bibeln och läste på insidan av pärmen: *Harriet Vanger, 12/5 1963*. Harriets konfirmationsbibel. Han ställde dystert tillbaka boken.

Alldeles bakom stugan fanns en kombinerad ved- och redskapsbod med lie, räfsa, hammare och en kartong med osorterade spikar, hyvlar, såg och andra verktyg. Utedasset låg tjugo meter in i skogen österut. Mikael snokade runt en stund och återvände därefter till stugan. Han plockade ut en stol och satte sig på verandan och hällde upp kaffe ur termosen. Han tände en cigarett och tittade ut över Hedestadsbukten genom ridån av sly.

Gottfrieds stuga var betydligt mer anspråkslös än vad han hade förväntat sig. Detta var alltså den plats dit Harriets och Martins pappa hade dragit sig tillbaka då äktenskapet med Isabella börjat gå i putten i slutet av 1950-talet. Här hade han bott och supit. Och därnere, någonstans vid bryggan, hade han drunknat med hög promillehalt i blodet. Tillvaron i stugan hade förmodligen varit angenäm på somrarna, men när temperaturen började krypa ned mot nollgradigt måste det ha varit råkallt och eländigt. Enligt vad Henrik berättat hade Gottfried fortsatt att sköta sitt jobb inom Vangerkoncernen – med avbrott för de perioder då han söp hejdlöst – ända fram till 1964. Att han hade kunnat bo i stugan mer eller mindre permanent och ändå dyka upp på jobbet nyrakad, tvättad och iförd slips och kavaj tydde trots allt på en viss personlig disciplin.

Men detta var också en plats där Harriet Vanger hade varit så ofta att det var ett av de första ställen man letade efter henne på. Henrik hade berättat att Harriet under det sista året ofta hade gått ut till stugan, uppenbarligen för att få vara i fred under helger eller lov. Den sista sommaren hade hon bott här i tre månader, även om hon kom in till byn varje dag. Här hade hon också haft sin väninna Anita Vanger, Cecilia Vangers syster, på besök i sex veckor.

Vad hade hon gjort härute i sin ensamhet? Tidningarna *Mitt Livs Novell* och *Romans*, liksom ett antal Kitty-böcker, talade sitt tydliga språk. Kanske hade skissblocket tillhört henne. Men här fanns också hennes Bibel.

Hade hon velat vara i närheten av sin drunknade pappa – en sorgeperiod hon måste genomlida? Var förklaringen så enkel? Eller hade det att göra med hennes religiösa grubblerier? Stugan var karg och asketisk; låtsades hon att hon bodde i ett kloster?

Mikael följde stranden mot sydost, men terrängen var så fylld av skrevor och enbärstris att den var i det närmaste oframkomlig. Han gick tillbaka till stugan och en bit tillbaka på vägen mot Hedeby. Enligt kartan skulle en stig gå genom skogen till något som kallades Befästningen, och det tog honom tjugo minuter att hitta den igenvuxna avtagsvägen. Befästningen var kustförsvarets lämningar från andra världskriget; betongbunkrar med skyttevärn utspridda kring en kommandobyggnad. Allting var igenvuxet av snårskog.

Mikael gick längs stigen ned till ett båthus i en glänta vid havet. Intill båthuset hittade han vraket efter en Petterssonbåt. Han återvände till Befästningen och följde en stig fram till ett stängsel – han hade kommit upp till Östergården från baksidan.

Han följde den slingrande stigen genom skogen, delvis parallellt med åkern vid Östergården. Stigen var svårframkomlig och det fanns en del våtmark som han var tvungen att snirkla sig förbi. Slutligen kom han fram till en myr med en lada. Så vitt han kunde se upphörde stigen där, men han befann sig bara 100 meter från vägen till Östergården.

På andra sidan vägen låg Söderberget. Mikael tog sig upp för en brant lutning och fick klättra

den sista biten. Söderberget slutade i en närmast lodrät klippa mot vattnet. Mikael följde ryggen tillbaka mot Hedeby. Han stannade ovanför stugbyn och njöt av utsikten över den gamla fiskehamnen och kyrkan och ned mot hans egen gäststuga. Han slog sig ned på en klipphäll och hällde upp en sista skvätt ljummet kaffe.

Han hade ingen aning om vad han gjorde i Hedeby, men han trivdes med utsikten.

Cecilia Vanger höll sig på avstånd och Mikael ville inte vara efterhängsen. Efter en vecka gick han i alla fall över till henne och knackade på. Hon släppte in honom och satte på kaffebryggaren.

”Du måste tycka att jag är väldigt fånig, en femtiosex år gammal respektabel lärarinna som betar sig som en tonårsflicka.”

”Cecilia, du är en vuxen människa som har rätt att göra precis vad du vill.”

”Jag vet. Därför har jag bestämt mig för att sluta träffa dig. Jag klarar inte av att ...”

”Du är inte skyldig mig någon förklaring. Jag hoppas att vi fortfarande är vänner.”

”Jag vill gärna att vi ska fortsätta att vara vänner. Men jag klarar inte av ett förhållande med dig. Jag har aldrig varit bra på förhållanden. Jag vill nog vara i fred ett tag.”

KAPITEL 16: Söndag 1 juni – Tisdag 10 juni

Efter sex månaders fruktlöst grubblande rämnade fallet Harriet Vanger när Mikael inom loppet av några dagar den första veckan i juni hittade tre helt nya pusselbitar. Två av dessa svarade han själv för. Den tredje fick han hjälp med.

Efter Erikas besök hade han slagit upp fotoalbumet och suttit i flera timmar och tittat på bild efter bild medan han försökt begripa vad det var han hade reagerat på. Slutligen hade han lagt allting åt sidan och arbetat vidare med familjekrönikan istället.

Några dagar in i juni åkte Mikael in till Hedestad. Han satt och tänkte på något helt annat när bussen svängde in på Järnvägsgatan och han plötsligt insåg vad som hade legat och grott i hans bakhuvud. Insikten drabbade honom som en blixtnär från en klar himmel. Han blev så perplex att han följde med till ändhållplatsen vid järnvägsstationen och omedelbart åkte tillbaka till Hedeby för att undersöka om han kommit ihåg rätt.

Det var den allra första bilden i albumet.

Den sista bilden som fanns av Harriet Vanger hade tagits den ödesdigra dagen på Järnvägsgatan i Hedestad, då hon hade tittat på Barnens dag-tåget.

Bilden var ett udda inslag i albumet. Den hade hamnat där därför att den var tagen samma dag, men det var den enda av de drygt etthundraåttio bilderna i albumet som inte fokuserade på olyckan på bron. Varje gång Mikael och (förmodade han) alla andra hade tittat i albumet var det personerna och detaljerna i bilderna från bron som hade fångat uppmärksamheten. Det fanns ingen dramatik i bilden från en folksamling vid Barnens dag-tåget inne i Hedestad, flera timmar före de avgörande händelserna.

Henrik Vanger hade troligtvis sett bilden tusen gånger och med saknad insett att han aldrig skulle se henne igen. Förmodligen hade han varit irriterad över att den var tagen från så långt håll att Harriet Vanger bara var en person i ett folkhav.

Men det var inte det Mikael hade reagerat på.

Bilden var tagen från andra sidan gatan, förmodligen från ett fönster på andra våningen. Vidvinkeln fångade fronten på en av lastbilarna i tåget. På flaket stod kvinnor med glittriga baddräkter och haremsbyxor och kastade godis till publiken. Några av dem tycktes dansa. Framför lastbilen hoppade tre clowner.

Harriet stod i första ledet bland publiken längs trottoaren. Bredvid henne stod tre av hennes klasskamrater och runt omkring dem minst hundra andra Hedestadsbor.

Det var detta som Mikael undermedvetet hade noterat och som plötsligt kommit upp till ytan när bussen hade råkat passera precis den plats där bilden hade tagits.

Publiken uppträdde som en publik ska göra. Publikens ögon följer alltid bollen i en tennismatch eller pucken i en ishockeyrink. De som stod längst till vänster i bild tittade på clownerna som var precis framför dem. De som stod närmare lastbilen fokuserade på flaket med de lättklädda flickorna. Deras ansiktsuttryck var roade. Barn pekade. Några skrattade. Alla såg glada ut.

Alla utom en.

Harriet Vanger tittade åt sidan. Hennes tre klasskamrater och alla i hennes närhet tittade på clownerna. Harriets ansikte riktades nästan 30 eller 35 grader längre upp till höger. Hennes blick tycktes fäst vid någonting på andra sidan gatan, men utanför det nedre vänstra hörnet av bilden.

Mikael tog fram förstoringsglaset och försökte urskilja detaljerna. Bilden var tagen från alltför långt avstånd för att han skulle kunna vara helt säker, men till skillnad från alla i Harriets närhet fanns

inget liv i hennes ansikte. Munnen var ett smalt streck. Ögonen var vidöppna. Hennes händer vilade slappt längs kroppen.

Hon såg rädd ut. Rädd eller arg.

Mikael plockade ut bilden ur albumet, stoppade den i en plastficka och tog nästa buss tillbaka in till Hedestad. Han klev av på Järnvägsgatan och ställde sig på den plats varifrån bilden måste ha tagits. Det var precis i utkanten av det som utgjorde Hedestads centrum. Det var en två våningar hög träbyggnad som innehöll en videobutik och *Sundströms herrmode*, etablerad 1932 enligt en plakett på entrédörren. Han gick in i butiken och blev omedelbart varse att butiken rymdes på två plan; en spiraltrappa ledde till övervåningen.

I slutet av spiraltrappan fanns två fönster ut mot gatan. Det var där fotografen hade stått.

”Kan jag hjälpa till?” frågade en äldre säljare då Mikael plockade upp plastfickan med fotografiet. Butiken var glest befolkad.

”Nja, jag vill faktiskt bara se var den här bilden är tagen. Är det okej om jag öppnar fönstret en sekund?”

Han fick tillstånd att göra det och höll upp bilden framför sig. Han kunde se exakt den plats där Harriet Vanger hade stått. Den ena av de två träbyggnader som skymtade bakom henne hade försvunnit och ersatts med en fyrkantig tegelbyggnad. I den träbyggnad som överlevt hade det 1966 funnits en pappershandel; där låg nu en hälsokostaffär och ett solarium. Mikael stängde fönstret, tackade och bad om ursäkt för besväret.

Nere på gatan gick han och ställde sig på den plats där Harriet hade stått. Han hade ett bra riktmärke mellan fönstret i modebutikens övervåning och dörren till solariet. Han vred huvudet och syftade längst Harriets siktlinje. Så vitt Mikael kunde uppskatta hade hon tittat mot hörnet av den byggnad som inrymde Sundströms herrmode. Det var ett helt vanligt hörn av ett hus, där en tvärgata försvann bakom husknuten. *Vad såg du där, Harriet?*

Mikael stoppade ned bilden i sin axelremsväska och promenerade till järnvägsparken, där han satte sig på en uteservering och beställde en caffè latte. Han kände sig plötsligt skakad.

På engelska kallas det för *new evidence*, vilket har en helt annan klang än svenskans ”nytt bevismaterial”. Han hade plötsligt sett något helt nytt, som ingen annan hade lagt märke till i en utredning som stått och stampat på samma fläck i trettiosju år.

Problemet var bara att han inte var säker på vilket värde hans nya kunskap hade, om den ens hade något. Ändå kändes det betydelsefullt.

Den septemberdag då Harriet försvann hade varit dramatisk på flera sätt. Det hade varit festdag i Hedestad med säkert flera tusen människor på gatorna, unga som gamla. Det hade varit den årliga släkträffen på Hedebyön. Redan dessa två händelser utgjorde kollektiva avsteg från den dagliga rutinen på orten. Som grädde på moset hade tankbilsolyckan på bron inträffat. Den hade kommit att överskugga allt annat.

Kriminalinspektör Morell, Henrik Vanger och alla andra som hade grubblat över Harriets försvinnande hade fokuserat på händelserna på Hedebyön. Morell hade själv till och med skrivit att han inte kunde frigöra sig från misstanken att olyckan och Harriets försvinnande var relaterade till varandra. Mikael var med ens övertygad om att det var helt fel.

Händelsekedjan hade inte börjat på Hedebyön utan inne i Hedestad flera timmar tidigare på dagen. Harriet Vanger hade sett något eller någon som hade skrämt henne och förmått henne att åka hem och gå raka vägen till Henrik Vanger, som dessvärre inte hade haft tid att prata med henne. Sedan

skedde olyckan på bron. Sedan slog mördaren till.

Mikael gjorde en paus. Det var första gången han medvetet hade formulerat antagandet att Harriet hade blivit mördad. Han tvekade, men insåg strax att han hade anslutit sig till Henrik Vangers övertygelse. Harriet var död och nu jagade han en mördare.

Han gick tillbaka till utredningen. Bland alla tusentals sidor handlade bara en bråkdel om timmarna inne i Hedestad. Harriet hade varit tillsammans med tre klasskamrater som var och en hade förhörts om sina iakttagelser. De hade träffats vid järnvägsparken klockan nio på morgonen. En av flickorna skulle köpa jeans och kamraterna hade gjort henne sällskap. De hade druckit kaffe i EPA-varuhusets restaurang och därefter gått upp till idrottsplatsen och strosat omkring bland tivolistånd och fiskdammar och också stött ihop med andra skolkamrater. Efter tolv hade de dragit sig in mot centrum igen för att se Barnens dag-tåget. Strax före två på eftermiddagen hade Harriet plötsligt sagt att hon måste åka hem. De hade skilts vid en busshållsplats intill Järnvägsgatan.

Ingen av kamraterna hade märkt något ovanligt. En av dem var Inger Stenberg, som hade beskrivit Harriets Vangers förändring det sista året med påståendet att hon hade blivit ”opersonlig”. Hon sa att Harriet under dagen som vanligt hade varit tystlåten och mest följt efter de andra.

Kriminalinspektör Morell hade intervjuat alla de människor som hade träffat Harriet under dagen, även om de bara hade hälsat på varandra på festplatsen. Hennes bild hade gått ut i lokaltidningarna i samband med att hon efterlystes efter försvinnandet. Flera Hedestadsbor hade kontaktat polisen med uppgifter om att de trodde sig ha sett henne under dagen, men ingen hade lagt märke till något ovanligt.

Mikael ägnade kvällen åt att grubbla över hur han kunde fortsätta att nysta i det uppslag han just formulerat. Nästa förmiddag gick han upp och träffade Henrik Vanger vid frukostbordet.

”Du sa att familjen Vanger fortfarande har intressen i *Hedestads-Kuriren*”.

”Det är riktigt.”

”Jag skulle behöva få tillgång till tidningens bildarkiv. Från 1966.”

Henrik Vanger satte ned ett mjölkglas och torkade sig på överläppen.

”Mikael, vad är det du har kommit på?”

Han såg den gamle rakt i ögonen.

”Ingenting konkret. Men jag tror att vi kan ha gjort en feltolkning av händelseförloppet.”

Han visade bilden och berättade om sina slutsatser. Henrik Vanger satt tyst en lång stund.

”Om jag har rätt måste vi lägga fokus på vad som hände i Hedestad den dagen, inte enbart på vad som hände på Hedebyön”, sa Mikael. ”Jag vet inte hur man gör det efter så här lång tid, men det måste ha tagits många bilder av Barnens dag-firandet som aldrig publicerats. De är de bilderna jag vill titta på.”

Henrik Vanger använde väggtelefonen i köket. Han ringde till Martin Vanger, förklarade sitt ärende och frågade vem som var bildchef på *Kuriren* numera. Inom tio minuter hade rätt personer lokaliserats och tillstånd utverkats.

Hedestads-Kurirens bildchef hette Madeleine Blomberg, kallades Maja och var i sextioårsåldern. Hon var den första kvinnliga bildchef Mikael någonsin träffat under sin karriär i yrket, där fotograferande ännu huvudsakligen ansågs vara en manlig konstform.

Eftersom det var lördag var redaktionen obemannad men Maja Blomberg visade sig vara bosatt på bara fem minuters promenadavstånd och mötte Mikael vid porten. Hon hade arbetat på *Hedestads-*

Kuriren i större delen av sitt liv. Hon hade börjat som korrekturläsare 1964, växlat till kopist och tillbringat ett antal år i mörkrummet samtidigt som hon blivit utskickad som extra fotograf när de ordinarie resurserna inte räckte till. Så småningom hade hon fått titeln redaktör och för tio år sedan, då den gamle bildchefen gått i pension, hade hon fått fylla ut som chef för hela bildavdelningen. Något större imperium dölde sig inte under titeln. Bildavdelningen var sedan tio år hopslagen med annonsavdelningen och bestod endast av sex personer som alla turades om att göra varandras arbete.

Mikael frågade hur bildarkivet var upplagt.

”Sanningen att säga är det ganska rörigt i arkivet. Sedan vi fick datorer och elektroniska bilder finns arkivet på cd-skivor. Vi har haft en praktikant här som hållit på och scannat in äldre viktiga bilder, men det är bara någon procent av alla bilder i arkivet som är indexerade. Äldre bilder finns sorterade på datum i negativpärmar. De finns antingen här på redaktionen eller uppe i ett vindsförråd.”

”Jag är intresserad av bilder från Barnens dag-tåget 1966, men överhuvudtaget av alla bilder som togs den veckan.”

Maja Blomberg såg forskande på Mikael.

”Det skulle alltså vara den vecka då Harriet Vanger försvann?”

”Du känner till historien?”

”Man kan inte ha jobbat på *Hedestads-Kuriren* i hela sitt liv utan att känna till den och när Martin Vanger ringer mig tidigt på morgonen på min lediga dag så drar jag slutsatser. Jag läste korrektur på texterna som skrevs om fallet på 1960-talet. Varför gräver du i den historien? Har något nytt kommit upp i ljuset?”

Maja Blomberg hade uppenbarligen också nyhetsnäsa. Mikael skakade småleende på huvudet och slängde fram sin *cover story*.

”Nej, och jag tvivlar på att vi någonsin får svaret på frågan om vad som hände med henne. Det är lite hysch-hysch, men det är helt enkelt så att jag skriver Henrik Vangers självbiografi. Historien om den försvunna Harriet är ett udda ämne, men det är också ett kapitel som knappast kan förbigås med tystnad. Jag är ute efter bilder som kan illustrera dagen, både på Harriet och på hennes kamrater.”

Maja Blomberg såg tvivlande ut men påståendet var rimligt och hon hade ingen anledning att ifrågasätta hans uppgifter.

En fotograf på en tidning avverkar i genomsnitt mellan två och tio rullar film dagligen. Vid stora evenemang kan det lätt bli dubbla antalet. Varje rulle innehåller trettiosex negativ; det är alltså inte ovanligt att en tidning ackumulerar över trehundra bilder varje dag, varav bara några enstaka någonsin publiceras. En organiserad redaktion klipper upp filmrullarna och placerar negativen i negativfickor om sex bildrutor vardera. En rulle blir ungefär en sida i en negativpärm. En pärm rymmer drygt hundratio rullar. På ett år blir det mellan tjugo och trettio pärmar. Under åren blir det en oherrans mängd pärmar, som huvudsakligen saknar kommersiellt värde och inte får plats på hyllorna på redaktionen. Däremot är varje fotograf och bildredaktion övertygad om att bilderna innehåller en *historisk dokumentation av omistligt värde* och slänger därför inte ett dyft.

Hedestads-Kuriren grundades 1922 och bildredaktionen hade funnits sedan 1937. *Kurirens* vindsförråd innehöll drygt tolvhundra bildpärmar, sorterade efter datum. Bilderna från september 1966 omfattade fyra billiga lagerpärmar i papp.

”Hur gör vi det här?” frågade Mikael. ”Jag skulle behöva sitta vid ett ljusbord och ha möjlighet att kopiera sådant som kan vara av intresse.”

”Numera har vi inget mörkrum. Allting scannas in. Vet du hur man använder en negativscanner?”

”Ja, jag har jobbat med bilder och äger en Agfa negscanner själv. Jag jobbar i PhotoShop.”

”Då använder du samma utrustning som vi.”

Maja Blomberg tog Mikael på en snabb rundvandring på den lilla redaktionen, gav honom plats vid ett ljusbord och startade en dator och en scanner. Hon visade också var kaffeautomaten i lunchrummet stod. De kom överens om att Mikael kunde arbeta på egen hand men att han måste ringa till Maja Blomberg när han ville lämna redaktionen så att hon kunde komma dit och låsa och koppla på larmet. Därefter lämnade hon honom med ett muntert ”ha det så roligt”.

Det tog flera timmar för Mikael att gå igenom pärmarna. *Hedestads-Kuriren* hade haft två fotografer under denna tid. Den fotograf som hade varit i tjänst den aktuella dagen var Kurt Nylund – som Mikael faktiskt kände sedan tidigare. Kurt Nylund hade varit i tjugoårsåldern 1966. Han hade därefter flyttat till Stockholm och blivit en erkänd yrkesfotograf, som arbetat både som frilans och som anställd på Pressens Bild i Marieberg. Mikael och Kurt Nylunds vägar hade korsats vid flera tillfällen på 1990-talet, då *Millennium* hade köpt bilder från Pressens Bild. Mikael mindes honom som en mager och tunnhårig man. Kurt Nylund hade använt en dagsljusfilm som inte var alltför kornig och som många pressfotografer använde.

Mikael plockade fram arken med den unge Nylunds bilder och placerade dem på ljusbordet, där han med en lupp granskade bildruta efter bildruta. Att läsa negativfilm är dock en konstform som kräver en viss rutin, något som Mikael saknade. Han insåg att för att kunna avgöra om bilderna innehöll någon information av värde skulle han i praktiken vara tvungen att scanna in varje bild och granska dem på dataskärmen. Det skulle ta åtskilliga timmar. Han gjorde därför först en översiktlig summering av de bilder han eventuellt var intresserad av.

Han började med att pricka av alla bilder som hade tagits vid tankbilsolyckan. Mikael kunde konstatera att Henrik Vangers pärm med hundraåttio bilder inte var komplett; den person som hade kopierat samlingen – möjligen Nylund själv – hade sorterat bort ungefär trettio bilder som antingen var oskarpa eller av så dålig kvalitet att de inte ansågs publicerbara.

Mikael kopplade ur *Hedestads-Kurirens* dator och pluggade in Agfa-scannern till sin egen iBook. Han använde två timmar till att scanna in de resterande bilderna.

En bild fångade omedelbart hans intresse. Någon gång mellan 15.10 och 15.15, precis vid den tidpunkt då Harriet försvann, hade någon öppnat fönstret i hennes rum; Henrik Vanger hade förgäves försökt lista ut vem. Helt plötsligt hade Mikael en bild på dataskärmen som måste ha tagits just i det ögonblick då fönstret öppnades. Han kunde se en skepnad och ett ansikte, men ofokuserat och suddigt. Han beslutade att bildanalysen kunde anstå till dess att han hade fått in alla bilder i datorn.

Under de kommande timmarna granskade Mikael bilder från Barnens dag. Kurt Nylund hade tagit sex rullar, sammanlagt drygt tvåhundra bilder. Det var en evig ström av barn med ballonger, vuxna, gatuvimmel med korvhandlare, själva tåget, en lokal artist på scen och en prisutdelning av något slag.

Mikael beslutade sig till sist för att scanna in hela samlingen. Efter sex timmar hade han fått ihop en mapp med nittio bilder. Han skulle bli tvungen att återkomma till *Hedestads-Kuriren*.

Vid niotiden på kvällen ringde han Maja Blomberg, tackade för sig och åkte hem till Hedebyön.

Han var tillbaka klockan nio på söndagsmorgonen. Det var fortfarande folktomt då Maja Blomberg släppte in honom. Han hade inte insett att det var pingsthelg, och att tidningen inte skulle komma ut förrän på tisdagen. Han fick låna samma arbetsbord som dagen innan och ägnade därefter hela dagen åt att scanna. Vid sextiden på kvällen återstod ungefär fyrtio bilder från Barnens dag. Mikael hade granskat negativen och beslutat att närbilder på gulliga barnansikten eller bilder på en artist som uppträdde på scen helt enkelt inte var intressanta för hans syfte. Det han hade scannat in var gatuliv och folksamlingar.

Mikael använde annandag pingst till att granska det nya bildmaterialet. Han gjorde två upptäckter. Den första fyllde honom med bestörtning. Den andra fick hans puls att slå snabbare.

Den första upptäckten var ansiktet i Harriet Vangers fönster. Bilden hade en svag rörelseoskärpa och hade därför ratats i den ursprungliga uppsättningen. Fotografen hade stått på kyrkbacken och siktat mot bron. Byggnaderna låg i bakgrunden. Mikael beskar bilden så att han endast fick med det aktuella fönstret och experimenterade därefter med att justera kontrasten och öka skärpan till dess att han fick fram vad han ansåg vara den bästa tänkbara kvalitén.

Resultatet var en kornig bild med minimal gråskala som visade ett rektangulärt fönster, en gardin, en bit av en arm och ett diffust halvmåneformat ansikte en liten bit in i rummet.

Han kunde konstatera att ansiktet inte tillhörde Harriet Vanger, som hade korpsvart hår, utan en person med betydligt ljusare hårfärg.

Han konstaterade också att han kunde urskilja mörkare partier där ögon, näsa och mun fanns, men att det var omöjligt att få fram tydliga ansiktsdrag. Däremot var han övertygad om att han såg en kvinna; det ljusare partiet vid ansiktet fortsatte ned till axelhöjd och antydde ett kvinnligt hårsvall. Han kunde konstatera att personen hade ljusa kläder.

Han uppskattade personens längd i förhållande till fönstret; det var en kvinna som var ungefär 170 centimeter lång.

När han klickade fram andra bilder från olyckan på bron kunde han konstatera att en person mycket väl stämde in på det signalement han kunde utläsa – den tjugoåriga Cecilia Vanger.

Kurt Nylund hade tagit sammanlagt arton bilder från fönstret på andra våningen hos Sundströms herrmode. Harriet Vanger syntes på sjutton av dessa.

Harriet och hennes klasskamrater hade kommit till Järnvägsgatan samtidigt som Kurt Nylund börjat fotografera. Mikael uppskattade att bilderna tagits under drygt fem minuter. På den första bilden var Harriet och hennes kamrater på väg ned för gatan in i bilden. På bilderna 2–7 stod de stilla och tittade på tåget. Därefter hade de förflyttat sig ungefär sex meter längre ned på gatan. På den allra sista bilden, som möjligen var tagen efter en stunds dröjsmål, hade hela gruppen försvunnit.

Mikael gjorde en serie bilder där han beskar Harriet i midjehöjd och bearbetade för att få fram bästa tänkbara kontrast. Han placerade bilderna i en särskild mapp och öppnade programmet Graphic Converter och startade bildvisningsfunktionen. Effekten blev en ryckig stumfilm där varje bild visades två sekunder.

Harriet anländer, bild i profil. Harriet stannar och tittar ned för gatan. Harriet vrider ansiktet mot gatan. Harriet öppnar munnen för att säga något till sin kamrat. Harriet skrattar. Harriet rör vid sitt öra med vänstra handen. Harriet ler. Harriet ser plötsligt överraskad ut, ansiktet i ungefär tjugo graders vinkel till vänster om kameran. Harriet spärrar upp ögonen och slutar le. Harriets mun blir ett smalt streck. Harriet fokuserar blicken. I hennes ansikte kan utläsas ... vad? Sorg, chock, ilska? Harriet slår ned ögonen. Harriet är borta.

Mikael spelade upp sekvensen gång på gång.

Den bekräftade med all tydlighet den teori som han hade formulerat. Någonting hände på Järnvägsgatan i Hedestad. Logiken var uppenbar.

Hon ser något – någon – på andra sidan gatan. Hon reagerar med chock. Senare kontaktar hon Henrik Vanger för ett privat samtal som aldrig blir av. Därefter försvinner hon spårlöst.

Någonting hände den dagen. Men bilderna förklarade inte vad.

klockan två på tisdagsmorgonen kokade Mikael kaffe och gjorde smörgåsar som han åt i

kökssoffan. Han var på samma gång modstulen och upphetsad. Han hade mot alla sina egna förväntningar hittat nytt bevismaterial. Problemet var bara att detta kastade nytt ljus över händelsekedjan men inte ledde honom en millimeter närmare gåtans lösning.

Han grubblade intensivt på vad Cecilia Vanger hade spelat för roll i dramat. Henrik Vanger hade hänsynslöst kartlagt alla inblandade personers förhållanden under dagen, och Cecilia hade inte varit något undantag. Hon hade varit bosatt i Uppsala 1966, men anlant till Hedestad två dagar innan den olycksaliga lördagen. Hon hade bott i ett gästrum hos Isabella Vanger. Hon påstod att hon möjligen hade sett Harriet Vanger tidigt på morgonen, men att hon inte hade pratat med henne. På lördagen hade hon åkt in till Hedestad i några ärenden. Hon hade inte sett Harriet och återvänt till Hedebyön omkring klockan ett, ungefär samtidigt som Kurt Nylund fotograferade bildsviten på Järnvägsgatan. Hon hade bytt kläder och vid tvåtiden hjälpt till att duka inför kvällens middag.

Som alibi betraktat var det vagt. Tidpunkterna var ungefärliga, särskilt frågan om när hon hade återvänt till Hedebyön, men Henrik Vanger hade heller aldrig hittat något som antydde att hon hade ljugit. Cecilia Vanger var en av de personer i slakten som Henrik tyckte allra bäst om. Dessutom hade hon varit Mikaelns älskarinna. Han hade därmed svårt att vara objektiv, och minst av allt föreställde han sig henne som mördare.

Nu antydde en refuserad bild att hon hade ljugit då hon påstått att hon aldrig varit inne i Harriets rum. Mikael brottades med tankar på vad det skulle innebära.

Och om du har ljugit om detta, vad mer har du ljugit om?

Mikael summerade vad han kände till om Cecilia. Han uppfattade henne som en i grunden tillbakadragen människa som uppenbarligen hade präglats av sitt förflutna vilket innebar att hon levde ensam, saknade sexliv och hade svårt att närma sig människor. Hon höll distans till folk, och när hon för en gångs skull släppte loss och kastade sig över en man så valde hon Mikael, en främling på tillfälligt besök. Cecilia hade sagt att hon bröt deras förhållande därför att hon inte kunde leva med tanken att han lika plötsligt skulle försvinna ut ur hennes liv. Mikael antog att det var just därför som hon också hade vågat ta steget att inleda ett förhållande med honom. Eftersom han bara var där tillfälligt behövde hon inte frukta att han skulle förändra hennes liv på ett dramatiskt sätt. Han suckade och sköt psykologiserandet åt sidan.

Den andra upptäckten gjorde han sent på natten. Nyckeln till gåtan – det var han övertygad om – var vad Harriet hade sett på Järnvägsgatan i Hedestad. Det skulle Mikael aldrig få veta om han inte kunde uppfinna en tidsmaskin och ställa sig bakom henne och snegla över hennes skuldra.

I samma ögonblick som han tänkt tanken daskade han handflatan i pannan och störtade tillbaka till sin iBook. Han klickade fram de obeskrivliga bilderna i sviten från Järnvägsgatan och tittade ...
där!

Bakom Harriet Vanger och ungefär en meter till höger om henne stod ett ungt par, han i randig tröja och hon i ljus jacka. Hon höll en kamera i handen. När Mikael förstörde bilden såg han att det tycktes vara en Kodak instamatic med inbyggd blix – en billig semesterkamera för folk som inte kan fotografera.

Kvinnan höll kameran i höjd med hakan. Sedan lyfte hon den och fotograferade clownerna, precis då Harriets ansiktsuttryck hade förändrats.

Mikael jämförde kamerans position med Harriets siktlinje. Kvinnan hade fotograferat nästan exakt det Harriet Vanger tittade på.

Mikael blev plötsligt medveten om att hans hjärta dunkade kraftigt. Han lutade sig tillbaka och grävde fram sitt cigarettpaket ur bröstfickan. *Någon hade tagit en bild.* Men hur skulle han kunna

identifiera kvinnan? Hur skulle han få tag på hennes bild? Hade rullen överhuvudtaget framkallats, och fanns i så fall bilden kvar någonstans?

Mikael öppnade mappen med Kurt Nylunds bilder från folkvimlet under festdagen. Under den kommande timmen förstörde han varje bild och granskade den kvadratcentimeter för kvadratcentimeter. Först på den allra sista bilden hittade han paret igen. Kurt Nylund hade fotograferat en annan clown, med ballonger i handen, som evigt skrattande poserade framför hans kamera. Bilden hade tagits på parkeringen vid entrén till idrottsplatsen där festen pågick. Klockan måste ha varit efter två – Nylund hade därefter larmats om tankbilsolyckan och avbrutit bevakningen av Barnens dag.

Kvinnan var nästan helt dold, men mannen i den randiga tröjan syntes tydligt i profil. Han hade nycklar i handen och böjde sig fram för att öppna en bildörr. Fokus låg på clownen i förgrunden och bilen var aningen suddig. Nummerplåten var delvis dold men började med AC3-någonting.

Bilplåtarna på 1960-talet började med länsbokstav, och som barn hade Mikael lärt sig att identifiera varifrån bilar kom. AC var beteckningen för Västerbotten.

Sedan såg Mikael något annat. På bakrutan fanns en dekal av något slag. Han zoomade, men texten försvann i ett blurr. Han klippte ut dekalen och började bearbeta kontrast och skärpa. Det tog honom en stund. Han kunde fortfarande inte läsa texten, men försökte med ledning av de suddiga formerna sluta sig till vilka bokstäver det måste röra sig om. Många bokstäver såg förvillande lika ut. Ett O kunde förväxlas med ett D, liksom B med E och flera andra bokstäver. Efter att ha pusslat med papper och penna och uteslutit bokstäver fick han fram en obegriplig text.

R J Ö N I K R I F A R I K

Han stirrade på bilden till dess att ögonen tårades. Sedan såg han texten. NORSJÖ SNICKERIFABRIK, följt av mindre tecken som var alldeles omöjliga att läsa men som förmodligen innehöll ett telefonnummer.

KAPITEL 17: Onsdag 11 juni – Lördag 14 juni

Den tredje pusselbiten fick Mikael hjälp med från oväntat håll.

Efter att ha arbetat med bilderna hela natten sov han tungt till in på eftermiddagen. Han vaknade med en obestämd huvudvärk, duschade och gick upp till Susannes Brokafé för att äta frukost. Han hade svårt att samla tankarna. Han borde gå till Henrik Vanger och rapportera vad han hade upptäckt. Istället gick han över till Cecilia Vanger och knackade på. Han ville fråga henne vad hon hade gjort i Harriets rum och varför hon hade ljugit om att hon hade varit där. Ingen öppnade.

Han var precis på väg därifrån då han hörde en röst.

”Din hora är inte hemma.”

Gollum hade kommit ut ur sin håla. Han var lång, närmare två meter, men så krökt av ålder att hans ögon var i nivå med Mikael. Huden var ärrad av mörka leverfläckar. Han var klädd i pyjamas och brun morgonrock och stod lutad mot en käpp. Han såg ut som Hollywoodversionen av en elak gammal gubbe.

”Vad sa du?”

”Jag sa att din hora inte är hemma.”

Mikael gick så nära att han nästan satte näsan mot Harald Vanger.

”Du pratar om din egen dotter, din jävla svinpäls.”

”Det är inte jag som smyger hit på nätterna”, svarade Harald Vanger med ett tandlöst leende. Han luktade illa. Mikael gick runt honom och fortsatte längs vägen utan att se sig om. Han gick upp till Henrik Vanger och hittade honom i arbetsrummet.

”Jag har just träffat din bror”, sa Mikael med illa dold ilska.

”Harald? Jaså, han har vågat sig ut. Han brukar göra det någon gång varje år.”

”Jag knackade på hos Cecilia när han dök upp. Han sa, citat, horan är inte hemma, slut citat.”

”Det låter som Harald”, svarade Henrik Vanger lugnt.

”Han kallade sin egen dotter för hora.”

”Det har han gjort i många år. Det är därför de inte pratar med varandra.”

”Varför?”

”Cecilia förlorade sin oskuld då hon var tjugoett. Det skedde här i Hedestad efter en romans hon hade på sommaren, året efter att Harriet försvunnit.”

”Och?”

”Mannen som hon älskade hette Peter Samuelsson och arbetade som ekonomiassistent på Vangerföretagen. Skärpt pojke. Jobbar för ABB i dag. En sådan som jag skulle ha varit stolt över att få till svärson om hon varit min dotter. Det var förstås ett fel med honom.”

”Säg inte att det är vad jag tror att det är.”

”Harald mätte hans huvud eller kollade hans stamtavla eller något och upptäckte att han var kvarts jude.”

”Herre min skapare.”

”Han har kallat henne hora sedan dess.”

”Han visste att jag och Cecilia har ...”

”Det vet antagligen hela byn utom möjligen Isabella, därför att ingen som är vid sina sinnens fulla bruk skulle berätta något för henne och hon har gudskelov godheten att somna vid åttatiden på kvällarna. Harald har förmodligen följt vartenda steg du tagit.”

Mikael satte sig och såg fånig ut.

”Så du menar att alla känner till ...”

”Naturligtvis.”

”Och du misstyper inte?”

”Snälla Mikael, det är verkligen inte min sak.”

”Var är Cecilia?”

”Skolterminen är slut. Hon flög till London för att hälsa på sin syster i lördags och därefter ska hon på semester i ... hmm, jag tror att det var Florida. Hon är tillbaka om någon månad.”

Mikael kände sig ännu fånigare.

”Vi har liksom lagt vårt förhållande på hyllan.”

”Jag förstår, men det är fortfarande inte min sak. Hur går arbetet?”

Mikael hällde upp kaffe ur Henriks bordstermos. Han tittade på den gamle.

”Jag har hittat nytt material och jag tror att jag måste låna en bil av någon.”

Mikael ägnade en lång stund åt att redogöra för sina slutsatser. Han plockade upp sin iBook ur axelremsväskan och spelade upp bildserien som visade hur Harriet hade reagerat på Järnvägsgatan. Han visade också hur han hade hittat åskådarna med semesterkameran och deras bil med dekalen från Norsjö Snickerifabrik. När han var färdig med sin utläggning bad Henrik Vanger att få se bildspelet ytterligare en gång. Mikael visade det.

När Henrik Vanger tittade upp från datorskärmen var han grå i ansiktet. Mikael blev plötsligt förskräckt och lade en hand på hans axel. Henrik Vanger viftade avvärjande. Han satt tyst en stund.

”Du har tveksamt gjort det som jag trodde var omöjligt. Du har upptäckt något helt nytt. Hur ska du gå vidare?”

”Jag måste leta rätt på den där bilden, om den ens fortfarande existerar.”

Han nämnde ingenting om ansiktet i fönstret och sin misstanke att det var Cecilia Vanger. Vilket förmodligen visade att han var långt ifrån någon objektiv privatdetektiv.

Harald Vanger hade försvunnit från vägen, möjligen tillbaka in i sin håla, när Mikael kom ut igen. När han svängde runt hörnet upptäckte han att någon satt med ryggen mot honom och läste en tidning på bron till hans gäststuga. Under bråkdelen av en sekund fick han för sig att det var Cecilia Vanger, men han insåg genast att så inte var fallet. På bron satt en mörkhårig flicka som han omedelbart kände igen då han kom närmare.

”Hej pappa”, sa Pernilla Abrahamsson.

Mikael gav sin dotter en stor kram.

”Var i all världen kommer du ifrån?”

”Hemifrån förstås. På väg till Skellefteå. Jag stannar över natten.”

”Och hur hittade du hit?”

”Mamma visste ju var du fanns. Och jag frågade på kaféet däruppe var du bodde. Hon hänvisade mig hit. Är jag välkommen?”

”Naturligtvis. Kom in. Du skulle ha förvarnat så hade jag handlat lite god mat eller någonting.”

”Jag stannade bara till här på impuls. Jag ville hälsa dig välkommen ut från fängelset men du har aldrig ringt.”

”Förlåt mig.”

”Det är ingen fara. Mamma har berättat hur du alltid går i dina egna tankar.”

”Är det vad hon säger om mig?”

”Mer eller mindre. Men det gör inget. Jag älskar dig i alla fall.”

”Jag älskar dig också, men du vet ...”

”Jag vet. Jag tror att jag är rätt vuxen.”

Mikael gjorde te och dukade fram fikabröd. Han blev plötsligt medveten om att det hans dotter sagt faktiskt var sant. Hon var inte längre någon liten flicka, hon var nästan sjutton år och snart en vuxen kvinna. Han måste lära sig att sluta behandla henne som ett barn.

”Så, hur var det?”

”Vad?”

”Fängelset.”

Mikael skrattade.

”Skulle du tro mig om jag sa att det var som en betald semester där jag fick ägna mig åt att tänka och skriva?”

”Absolut. Jag tror inte att det är någon större skillnad på ett fängelse och ett kloster, och folk har alltid gått i kloster för att utvecklas.”

”Tja, så kan man ju också se det. Jag hoppas att du inte fått några problem därför att du har en pappa som blivit fängelsekund?”

”Inte alls. Jag är stolt över dig och missar inte chansen att skryta om att du har suttit inne för det du tror på.”

”Tror på?”

”Jag såg Erika Berger på TV.”

Mikael bleknade. Han hade inte ens ägnat sin dotter en tanke då Erika hade lagt upp strategin, och hon trodde uppenbarligen att han var oskyldig som nyfallen snö.

”Pernilla, jag var inte oskyldig. Jag är ledsen att jag inte kan diskutera vad som hände, men jag blev inte felaktigt dömd. Domstolen dömde utifrån vad de fick veta i rättegången.”

”Men du berättade aldrig din version.”

”Nej, därför att jag inte kan bevisa den. Jag gjorde en dundertabbe och därför var jag tvungen att åka in i fängelse.”

”Okej. Svara då på frågan – är Wennerström en skurk eller inte?”

”Han är en av de nattsvartaste skurkar jag någonsin haft att göra med.”

”Då så. Det räcker för mig. Jag har en present till dig.”

Hon plockade upp ett paket ur sin väska. Mikael öppnade och fann en cd-skiva med det bästa av *Eurythmics*. Hon visste att det var ett gammalt favoritband. Han gav henne en kram, pluggade omedelbart in den i sin iBook och de lyssnade tillsammans på *Sweet dreams*.

”Vad ska du upp till Skellefteå och göra?” frågade Mikael.

”Bibelskola på ett sommarläger med en församling som heter Livets ljus”, svarade Pernilla som om det vore den självklaraste sak i världen.

Mikael kände plötsligt hur hans nackhår reste sig.

Han insåg hur lika hans dotter och Harriet Vanger var. Pernilla var sexton år, precis som Harriet då hon försvann. Bägge hade en frånvarande far. Bägge drogs till ett religiöst svärmeri hos udda sekter; Harriet till den lokala pingstförsamlingen och Pernilla till en lokal avläggare till något som var ungefär lika stolligt som Livets ord.

Mikael visste inte riktigt hur han skulle hantera dotterns nyvaknade intresse för religion. Han var rädd för att klampa in och inkräkta på hennes rätt att själv avgöra vilken väg hon ville gå i livet. Samtidigt var Livets ljus i allra högsta grad en församling av det slag som han och Erika utan tvekan gärna skulle publicera nidreportage om i *Millennium*. Han beslutade att vid första bästa tillfälle

dryfta frågan med Pernillas mor.

Pernilla sov i Mikaelns säng medan han sträckte ut sig på sofflocket i köket under natten. Han vaknade med nackspärr och ömmande muskler. Pernilla var ivrig att komma vidare, så Mikael ordnade frukost och följde henne till järnvägsstationen. De hade en stund på sig så de köpte kaffe på Pressbyrån och satte sig på en bänk i slutet av perrongen och pratade om allt möjligt. Strax innan tåget anlände bytte hon ämne.

”Du tycker inte om att jag åker till Skellefteå”, konstaterade hon plötsligt.

Mikael visste inte hur han skulle svara.

”Det är inget farligt. Men du är inte kristen, eller hur?”

”Nej, jag är nog ingen god kristen i alla fall.”

”Du tror inte på Gud?”

”Nej, jag tror inte på Gud, men jag respekterar att du gör det. Alla människor måste ha något att tro på.”

När hennes tåg kom in på stationen kramade de om varandra länge, till dess att Pernilla var tvungen att kliva ombord. På väg in vände hon sig om.

”Pappa, jag ska inte missionera. För mig får du tro på vad du vill och jag kommer alltid att älska dig. Men jag tycker att du ska fortsätta dina egna bibelstudier.”

”Vad menar du?”

”Jag såg citaten du hade på väggen”, sa hon. ”Men varför så dystra och neurotiska? Puss. Hejdå.”

Hon vinkade och försvann. Mikael stod perplex kvar på perrongen och såg tåget rulla norrut. Först när det försvann i kurvan sjönk betydelsen av hennes avskedskommentar in i hans medvetande och en isande känsla fyllde bröstet.

Mikael rusade ut från järnvägsstationen och tittade på klockan. Det var fyrtio minuter kvar innan bussen till Hedeby skulle gå. Så länge hade han inte nerver att vänta. Han joggade över till taxistolpen på andra sidan järnvägstorget och hittade Hussein med den norrländska dialekten.

Tio minuter senare betalade Mikael taxin och gick omedelbart in i sitt arbetsrum. Han hade tejpat upp lappen ovanför skrivbordet.

Img src

Han såg sig omkring i rummet. Sedan insåg han var han kunde hitta en bibel. Han tog lappen med sig, letade rätt på nycklarna som han hade lämnat i en skål i fönstret och joggade hela vägen till Gottfrieds stuga. Hans händer darrade nästan då han tog ned Harriets bibel från hyllan.

Harriet hade inte antecknat telefonnummer. Siffrorna angav kapitel och vers i Leviticus, Tredje Mosebok. Strafflagstiftningen.

(Magda) Tredje Mosebok, kapitel 20, vers 16:

”Och om en kvinna kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så skall du dräpa både kvinnan och djuret; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem.”

(Sara) Tredje Mosebok, kapitel 21, vers 9:

”Om en prästs dotter ohelgar sig genom skökolevnad, så ohelgar hon sin fader; hon skall brännas

upp i eld.”

(RJ) Tredje Mosebok, kapitel 1, vers 12:

”Och han skall dela det i dess stycken och frånskilja dess huvud och ister; och prästen skall lägga detta ovanpå veden som ligger på altarets eld.”

(RL) Tredje Mosebok, kapitel 20, vers 27:

”När någon, man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller spådom, skall denne straffas med döden; man skall stena honom, blodskuld låder vid honom.”

(Mari) Tredje Mosebok, kapitel 20, vers 18:

”Om någon ligger hos en kvinna som har sin månadsrening och blottar hennes blygd, i det att han avtäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn, så skola de båda utrotas ur sitt folk.”

Mikael gick ut och satte sig på bron utanför stugan. Att det var detta som Harriet åsyftat då hon präntade siffrorna i sin telefonbok rådde det ingen tvekan om. Varje citat var noga understruket i Harriets bibel. Han tände en cigarett och lyssnade på ljuden från fåglar som sjöng i närheten.

Han hade siffrorna. Men han hade inte namnen. Magda, Sara, Mari, RJ och RL.

Helt plötsligt öppnade sig en avgrund när Mikaelns hjärna gjorde ett intuitivt språng. Han mindes det brännoffer i Hedestad som kommissarie Gustaf Morell hade berättat om. Fallet Rebecka, någon gång under det sena 1940-talet, flickan som hade blivit våldtagen och mördad genom att hennes huvud lades på glödande kol. *”Och han ska dela det i dess stycken och frånskilja dess huvud och ister; och prästen skall lägga detta ovanpå veden som ligger på altarets eld.”* Rebecka. RJ. Vad hade hon hetat i efternamn?

Vad i guds namn hade Harriet varit inblandad i?

Henrik Vanger var plötsligt krasslig och hade redan gått till sängs på eftermiddagen när Mikael knackade på. Anna släppte i alla fall in honom och han kunde besöka den gamle i ett par minuter.

”Sommarförkylning”, förklarade Henrik och snorade. ”Vad vill du?”

”Jag har en fråga.”

”Ja?”

”Har du hört talas om ett mord som ska ha skett här i Hedestad någon gång på 1940-talet? En flicka vid namn Rebecka någonting, som mördades genom att hennes huvud hölls inne i en öppen spis.”

”Rebecka Jacobsson”, sa Henrik Vanger utan en sekunds tvekan. ”Det är ett namn jag inte glömmer i första taget, men som jag inte hört nämnas på många år.”

”Men du känner till mordet?”

”I allra högsta grad. Rebecka Jacobsson var tjugotre eller tjugofyra år då hon mördades. Det måste ha varit ... det var faktiskt 1949. Det blev en väldigt omfattande utredning som jag själv spelade en liten roll i.”

”Du?” utbrast Mikael häpet.

”Jo. Rebecka Jacobsson var anställd som kontorist på Vangerkoncernen. Hon var en populär flicka som såg väldigt bra ut. Men hur kommer det sig att du frågar om henne helt plötsligt?”

Mikael visste inte vad han skulle säga. Han reste sig och gick fram till fönstret.

”Jag vet inte riktigt. Henrik, jag har kanske kommit på någonting, men jag måste få sätta mig och

grubbla på det här ett tag.”

”Du antyder att det kan finnas ett samband mellan Harriet och Rebecka. Det var ... drygt sjutton år mellan händelserna.”

”Låt mig tänka på saken. Jag tittar över i morgon om du mår bättre.”

Mikael träffade aldrig Henrik Vanger nästkommande dag. Strax före ett på natten satt han fortfarande vid sitt köksbord och läste i Harriets bibel när han hörde ljudet från en bil som i hög hastighet körde över bron. Han sneglade genom köksfönstret och såg en skymt av blåljusen från en ambulans.

Fylld av onda aningar rusade Mikael ut och följde ambulansen. Den hade parkerat utanför Henrik Vangers bostad. Lampor var tända i bottenvåningen och Mikael förstod genast att något hade hänt. Han tog brotrappan i två kliv och mötte en skakad Anna Nygren i farstun.

”Hjärtat”, sa hon. ”Han väckte mig för en stund sedan och klagade över bröstsmärtor. Så föll han ihop.”

Mikael slog armarna om den lojala hushållerskan och stod kvar när ambulanspersonalen kom ut med en till synes livlös Henrik Vanger på båren. En tydligt stressad Martin Vanger följde i släptåg. Han hade hunnit lägga sig då Anna larmat honom; han var barfota i ett par tofflor och hade inte stängt gylfen. Han hälsade helt kort på Mikael och vände sig till Anna.

”Jag följer med in till sjukhuset. Ring Birger och Cecilia”, instruerade han. ”Och meddela Dirch Frode.”

”Jag kan gå över till Frode”, erbjöd sig Mikael. Anna nickade tacksamt.

Att knacka på en dörr efter midnatt är ofta ett besked om dåliga nyheter, tänkte Mikael då han satte fingret på Dirch Froles ringklocka. Det dröjde flera minuter innan en uppenbart sömndrucken Frode kom till dörren.

”Jag har dåliga nyheter. Henrik Vanger fördes nyss till sjukhus. Det tycks vara en hjärtattack. Martin ville att jag skulle meddela dig.”

”Herregud”, sa Dirch Frode. Han tittade på sitt armbandsur. ”Det är fredagen den 13”, sa han med obegriplig logik och ett förvirrat ansiktsuttryck.

När Mikael var hemma hos sig igen var klockan halv tre på natten. Han tvekade en stund men beslutade sig för att skjuta upp samtalet till Erika. Först vid tiotiden nästa morgon, då han som hastigast hade pratat med Dirch Frode på mobilen och försäkrat sig om att Henrik Vanger fortfarande var vid liv, ringde han till Erika med beskedet att *Millenniums* nyblivne delägare hade förts till sjukhus efter en hjärtattack. Beskedet mottogs inte oväntat med stor förstämning och oro.

Först sent på kvällen kom Dirch Frode över till Mikael med utförliga besked om Henrik Vangers tillstånd.

”Han lever, men han mår inte bra. Han har haft en allvarlig infarkt och har dessutom en infektion i kroppen.”

”Har du träffat honom?”

”Nej. Han ligger på intensiv. Martin och Birger sitter och vakar.”

”Oddsén?”

Dirch Frode vaggade handen fram och tillbaka.

”Han har överlevt infarkten och det är alltid ett gott tecken. Och Henrik har faktiskt en rätt bra grundkondition. Men han är gammal. Vi får vänta och se.”

De satt tysta en stund och begrundade livets skörhet. Mikael hällde upp kaffe. Dirch Frode såg

modstulen ut.

”Jag måste ställa några frågor om vad som händer nu”, sa Mikael.

Frode tittade upp på honom.

”Dina anställningsförhållanden ändras inte. De är reglerade i ett kontrakt som löper året ut, vare sig Henrik Vanger lever eller inte. Du behöver inte vara orolig.”

”Jag är inte orolig och det var inte det jag menade. Jag undrar vem jag ska rapportera till i hans frånvaro.”

Dirch Frode suckade.

”Mikael, du vet lika väl som jag att hela den här historien om Harriet Vanger är ett tidsfördriv för Henrik.”

”Säg inte det.”

”Vad menar du?”

”Jag har hittat nytt bevismaterial”, sa Mikael. ”Jag informerade Henrik om delar av det i går. Jag är rädd att det kan ha bidragit till att utlösa hjärtattacken.”

Dirch Frode såg på Mikael med en underlig blick.

”Du skämtar.”

Mikael skakade på huvudet.

”Dirch, de senaste dagarna har jag grävt fram mer material om Harriets försvinnande än den sammanlagda officiella utredningen gjort på åtminstone trettiofem år. Mitt problem just nu är att vi aldrig gjort upp om vem jag ska rapportera till om Henrik inte är närvarande.”

”Du kan berätta för mig.”

”Okej. Jag måste gå vidare med det här. Har du tid en stund?”

Mikael drog sina nya upptäckter så pedagogiskt han kunde. Han demonstrerade bildsviten från Järnväggsgatan och lade fram sin teori. Därefter förklarade han hur hans egen dotter hade knäckt telefonboksmysteriet. Slutligen lade han fram informationen om det brutala mordet på Rebecka Jacobsson 1949.

Den enda information han ännu behöll för sig själv var Cecilia Vangers ansikte i Harriets fönster. Han ville fortfarande hinna tala med henne innan han försatte henne i en position där hon kunde misstänkas för något.

Dirch Frode lade pannan i bekymrade veck.

”Du menar att mordet på Rebecka hänger ihop med Harriets försvinnande?”

”Jag vet inte. Det verkar osannolikt. Men samtidigt kvarstår det faktum att Harriet hade antecknat initialerna RJ i sin telefonbok tillsammans med anvisningen till lagen om brännoffer. Rebecka Jacobsson brändes till döds. Kopplingen till familjen Vanger är uppenbar – hon arbetade på Vangerkoncernen.”

”Och hur förklarar du allt detta?”

”Det kan jag inte än. Men jag vill gå vidare. Jag betraktar dig som Henriks representant. Du måste fatta beslut åt honom.”

”Vi kanske borde informera polisen.”

”Nej. Åtminstone inte utan Henriks tillstånd. Mordet på Rebecka är preskriberat sedan länge och polisutredningen nedlagd. De kommer inte att starta någon utredning om ett mord som skedde för femtiofyra år sedan.”

”Jag förstår. Vad vill du göra?”

Mikael reste sig och gick ett varv runt köket.

”För det första vill jag följa upp fotografispåret. Om vi kan se vad Harriet såg ... jag tror att det

kan vara en nyckel till hela förloppet. För det andra behöver jag en bil för att kunna ta mig till Norsjö och följa spåret dit det leder mig. Och för det tredje vill jag följa upp bibelcitaten. Vi har kopplat ett citat till ett fruktansvärt otäckt mord. Vi har fyra citat kvar. För att göra det ... jag skulle egentligen behöva hjälp.”

”Vilken sorts hjälp?”

”Jag skulle behöva en researchmedarbetare som kan gräva sig igenom gamla pressarkiv och hitta Magda och Sara och de andra namnen. Om det är som jag tror är Rebecka inte det enda offret.”

”Du menar att inviga någon annan ...”

”Det är plötsligt fruktansvärt mycket grävjobb som måste göras. Om jag var polis i en aktiv utredning skulle jag kunna fördela tid och resurser och få folk att gräva åt mig. Jag behöver ett proffs som kan arkiv och som samtidigt är pålitlig.”

”Jag förstår ... jag känner faktiskt till en kompetent researcher. Det var hon som gjorde personundersökningen på dig”, sa Frode innan han hann hejda sig.

”Vem gjorde vad då?” frågade Mikael Blomkvist med skärpa i rösten.

Dirch Frode insåg plötsligt att han hade sagt något som han möjligen borde ha hållit tyst om. Jag börjar bli gammal, tänkte han.

”Jag tänkte högt. Det var ingenting”, försökte han.

”Du har låtit göra en personundersökning på mig?”

”Det är inget dramatiskt, Mikael. Vi ville anställa dig och kollade upp vad för sorts person du var.”

”Så det är därför Henrik Vanger alltid tycks veta precis var han har mig. Hur grundlig var undersökningen?”

”Den var rätt grundlig.”

”Tog den upp *Millenniums* problem?”

Dirch Frode ryckte på axlarna. ”Det var aktuellt.”

Mikael tände en cigarett. Det var hans femte för dagen. Han insåg att rökandet höll på att bli en ovana.

”En skriftlig rapport?”

”Mikael, det här är inget att fästa sig vid.”

”Jag vill läsa rapporten”, sa han.

”Snälla du, det är inget märkligt med det här. Vi ville kolla upp dig innan vi anställde dig.”

”Jag vill läsa rapporten”, upprepade Mikael.

”Det kan bara Henrik ge tillstånd till.”

”Verkligen? Då säger jag så här: Jag vill ha rapporten i min hand inom en timme. Om jag inte får den säger jag upp mig på stående fot och tar kvällståget till Stockholm. Var finns rapporten?”

Dirch Frode och Mikael Blomkvist mätte varandra med blicken några sekunder. Sedan suckade Dirch Frode och slog ned ögonen.

”I mitt arbetsrum hemma.”

Fallet harriet Vanger var utan tvekan den mest bisarra historia Mikael Blomkvist någonsin varit inblandad i. Överhuvudtaget hade det senaste året, från det ögonblick han publicerade historien om Hans-Erik Wennerström, varit en enda lång bergochdalbana – huvudsakligen fritt fall. Och det var uppenbarligen inte över.

Dirch Frode hade krånglat i det oändliga. Först klockan sex på kvällen hade Mikael Lisbeth

Salanders rapport i sin hand. Det var drygt åttio sidor rapport och hundra sidor kopior på artiklar, betyg och annat som utgjorde detaljer i Mikael's liv.

Det var en märklig upplevelse att läsa om sig själv i vad som närmast fick betraktas som en kombinerad självbiografi och underrättelserrapport. Mikael kände en växande häpnad över hur detaljerad rapporten var. Lisbeth Salander hade prickat in detaljer som han trodde var för evigt begravda i historiens kompost. Hon hade grävt fram hans ungdomsförhållande med en kvinna som hade varit flammande syndikalist och som nu var heltidspolitiker. *Vem i all världen hade hon pratat med?* Hon hade hittat hans rockband *Bootstrap*, som väl knappast någon levande själ i dag kunde komma ihåg. Hon hade synat hans ekonomi in i minsta detalj. *Hur tusan hade hon burit sig åt?*

Som journalist hade Mikael ägnat åtskilliga år åt att gräva fram information om personer och kunde göra en rent yrkesmässig bedömning av kvalitén på arbetet. I hans ögon rådde det inget tvivel om att Lisbeth Salander var en sjutusan till grävare. Han tvivlade på att han själv skulle ha kunnat producera en motsvarande rapport om en för honom helt obekant människa.

Mikael noterade också att det aldrig hade funnits någon orsak för honom och Erika att hålla en artig distans då de umgicks med Henrik Vanger; han var redan i detalj informerad om deras mångåriga förhållande och triangeln med Greger Beckman. Lisbeth Salander hade också gjort en kusligt exakt bedömning av tillståndet för *Millennium*; Henrik Vanger hade vetat hur illa ställt det var då han kontaktade Erika och erbjöd sig att bli delägare. *Vilket spel spelar han egentligen?*

Wennerströmaffären behandlades bara översiktligt, men hon hade uppenbarligen suttit som åhörare i publiken under någon av rättegångsdagarna. Hon ställde också frågor om Mikael's besynnerliga uppträdande då han vägrat uttala sig under rättegången. *Smart tjej, vem det nu var.*

Och i nästa sekund satte sig Mikael upp och trodde inte sina ögon. Lisbeth Salander hade skrivit en kort passus om hur hon bedömde den fortsatta utvecklingen efter rättegången. Hon hade nästan ordagrant återgett det pressmeddelande han och Erika hade skickat ut då han lämnade posten som ansvarig utgivare för *Millennium*.

Men Lisbeth Salander hade använt hans originalutkast. Han tittade igen på rapportens omslag. Den var daterad tre dagar innan Mikael Blomkvist fick domen i sin hand. *Det var inte möjligt.*

Den dagen existerade pressmeddelandet bara på ett enda ställe i hela världen. I Mikael's egen dator. I hans iBook, inte i arbetsdatorn på redaktionen. Texten hade aldrig printats ut. Inte ens Erika Berger hade haft en kopia, även om de hade diskuterat ämnet i allmänna ordalag.

Mikael Blomkvist lade långsamt ned Lisbeth Salanders personundersökning. Han beslutade sig för att inte tända ytterligare någon cigarett. Istället satte han på sig jackan och gick ut i den ljusa natten, en vecka före midsommar. Han följde stranden längs sundet, förbi Cecilia Vangers tomt och den vräkiga motorbåten nedanför Martin Vangers villa. Han promenerade långsamt och funderade. Slutligen satte han sig på en sten och tittade på blinkfyrarna ute i Hedestadsbukten. Det fanns bara en slutsats att dra.

Du har varit inne i min dator, fröken Salander, sa han högt för sig själv. Du är en jävla hacker.

KAPITEL 18: Onsdag 18 juni

Lisbeth Salander vaknade med ett ryck ur en drömlös sömn. Hon kände sig vagt illamående. Hon behövde inte vrida huvudet och titta efter för att veta att Mimmi redan hade försvunnit till jobbet, men doften av henne hängde kvar i den instängda luften i sovrummet. Hon hade druckit för många öl på tisdagsmötet på Kvarnen tillsammans med *Evil Fingers* kvällen innan. Strax före stängningsdags hade Mimmi dykt upp och gjort henne sällskap hem och ned i sängen.

Till skillnad från Mimmi hade Lisbeth Salander aldrig på allvar betraktat sig som lesbisk. Hon hade aldrig ägnat tid åt att grubbla över om hon var hetero-, homo- eller möjligen bisexuell. På det hela taget struntade hon i etiketter och ansåg att det knappast angick någon annan vem hon tillbringade natten med. Om hon absolut måste välja sexuell preferens så föredrog hon pojkar – åtminstone ledde de statistiken. Problemet var bara att hitta en pojke som inte var en tönt och som eventuellt också dög till något i sängen, och Mimmi var en söt kompromiss med en förmåga att tända henne. Hon hade träffat Mimmi i ett öltält på Pridefestivalen ett år tidigare och hon var den enda person som Lisbeth själv hade introducerat i *Evil Fingers*. Deras relation hade pågått av och till det gångna året men var fortfarande enbart ett tidsfördriv för dem båda. Mimmi hade en varm och mjuk kropp att ligga tätt intill, men det var också en människa Lisbeth kunde vakna och till och med äta frukost tillsammans med.

Klockan på nattduksbordet visade halv tio på förmiddagen och hon började just fundera över vad som hade väckt henne när dörrklockan ringde igen. Hon satte sig förbryllad upp. *Ingen* brukade någonsin ringa på hos henne vid den tiden på dygnet. Ytterst få brukade överhuvudtaget ringa på hennes dörr. Yrvaket drog hon lakanet runt kroppen och trampade ostadigt ut till hallen och öppnade. Hon tittade rakt in i Mikael Blomkvists ögon och kände paniken rusa genom kroppen och tog ofrivilligt ett steg tillbaka.

”Godmorgon, fröken Salander”, hälsade han muntert. ”Jag förstår att det blev sent i går. Får jag komma in?”

Utan att vänta på inbjudan klev han över tröskeln och drog igen dörren efter sig. Han betraktade nyfiket klädhögen på hallgolvet och berget av tidningskassar och sneglade in genom sovrumsdörren medan Lisbeth Salanders värld snurrade i fel riktning – *hur, vad, vem?* Mikael Blomkvist såg roat på hennes vidöppna mun.

”Jag antog att du inte ätit frukost än så jag tog bagels med mig. En rostbiff, en kalkon med dijonsenap och en vegetarisk med avokado. Jag vet inte vad du gillar. Rostbiff?” Han försvann in i köket och hittade omedelbart hennes kaffebyggare. ”Var har du kaffet?” ropade han. Salander stod som förlamad i hallen till dess att hon hörde vattenkranen spola. Hon tog tre snabba kliv.

”Stopp!” Hon insåg att hon skrikit och sänkte rösten. ”Du kan för helvete inte bara stövla in som om du bodde här. Vi känner ju inte ens varandra.”

Mikael Blomkvist hejdade sig med kannan ovanför bryggarens vattenbehållare och vred huvudet mot henne. Han svarade med allvarlig röst.

”Fel! Du känner mig bättre än de flesta andra människor. Eller hur?”

Han vände ryggen mot henne och fortsatte att hålla upp vattnet och började öppna burkar på diskbänken. ”Apropå det så vet jag hur du bär dig åt. Jag känner till dina hemligheter.”

Lisbeth Salander blundade och önskade att golvet skulle sluta gunga under hennes fötter. Hon befann sig i ett tillstånd av intellektuell förlamning. Hon var bakfull. Situationen var överklig och hennes

hjärna vägrade att fungera. Aldrig tidigare hade hon mött något av sina objekt ansikte mot ansikte. *Han vet var jag bor!* Han stod inne i hennes kök. Det var omöjligt. Det skulle inte kunna hända. *Han vet vem jag är!*

Hon insåg plötsligt att lakanet hade glidit upp och svepte det tätare runt kroppen. Han sa något som hon först inte uppfattade. ”Vi måste prata”, upprepade han. ”Men jag tror att du behöver ställa dig under duschen först.”

Hon försökte tala förnuftigt. ”Hör på – om du tänker ställa till med bråk så är det inte mig du ska vända dig till. Jag gjorde ett jobb. Du ska prata med min chef.”

Han ställde sig framför henne och höll upp händerna med handflatorna utåt. *Jag är obehärdad.* Ett universellt fredstecken.

”Jag har redan pratat med Dragan Armanskij. Han vill förresten att du ska ringa honom – du svarade aldrig på mobilen i går kväll.”

Han gick fram mot henne. Hon kände inget hot men ryggade ändå tillbaka någon centimeter då han nuddade vid hennes arm och visade mot badrumsdörren. Hon gillade inte att någon petade på henne utan tillstånd, även om avsikten var vänskaplig.

”Inget bråk alls”, sa han med lugn röst. ”Men jag är väldigt angelägen om att få prata med dig. När du har vaknat, vill säga. Kaffet är klart då du fått på dig lite kläder. Duschen. Schas.”

Hon lydde honom viljelöst. *Lisbeth Salander är aldrig viljelös*, tänkte hon.

Inne i badrummet lutade hon sig mot dörren och försökte samla tankarna. Hon var mer skakad än hon trodde var möjligt. Sedan insåg hon långsamt att hon hade en blåsa som höll på att sprängas och att en dusch inte bara var ett gott råd utan en nödvändighet efter nattens tumult. När hon var färdig smet hon in i sovrummet och drog på sig trosor, jeans och en t-tröja med texten *Armageddon was yesterday – today we have a serious problem*.

Efter en sekunds eftertanke letade hon rätt på sin skinnjacka, som låg slängd över en stol. Hon plockade upp elpistolen ur fickan, kontrollerade laddningen och stoppade den i bakfickan på jeansen. Kaffedoft spred sig i lägenheten. Hon tog ett djupt andetag och gick tillbaka till köket.

”Städa du aldrig”, hälsade han.

Han hade fyllt diskhon med gammalt porslin, tömt askkopparna, kastat det gamla mjölkpaketet och rensat bordet från fem veckors lager av tidningar, torkat av och dukat upp med koppar och – han hade inte skämtat – bagels. Det såg inbjudande ut och hon var faktiskt hungrig efter natten med Mimmi. *Okej, vi får se vart det här leder.* Hon slog sig avvaktande ned mitt emot honom.

”Du svarade aldrig på frågan. Rostbiff, kalkon eller vegetariskt?”

”Rostbiff.”

”Då tar jag kalkonen.”

De åt frukost under tystnad medan de ömsesidigt granskade varandra. När hon ätit upp sin bagel satte hon också i sig hälften av den vegetariska som blivit över. Hon plockade upp ett skrynkligt paket från fönsterbrädan och grävde fram en cigarett.

”Okej, då vet jag det”, bröt han tystnaden. ”Jag är kanske inte lika bra som du på att göra personundersökningar, men nu har jag i alla fall listat ut att du varken är vegan eller – som Dirch Frode trodde – anorektiker. Jag ska lägga in uppgifterna i min rapport om dig.”

Salander stirrade på honom, men när hon såg hans ansikte insåg hon att han drev med henne. Han såg så märkligt road ut att hon inte kunde motstå att svara på samma sätt. Hon gav honom ett skevt leende. Situationen saknade rim och reson. Hon sköt tallriken ifrån sig. Han hade vänliga ögon. Vad han än var så var han förmodligen ingen ondskefull människa, beslutade hon. Det fanns heller inget i

den PU hon hade gjort som antydde att han var en elak fan som misshandlade sina flickvänner eller något sådant. Hon påminde sig om att det var hon som visste allt om honom – inte tvärtom. *Kunskap är makt.*

”Vad flinar du åt”, frågade hon.

”Förlåt mig. Jag hade faktiskt inte planerat min entré på det här sättet. Avsikten var inte att skrämma dig som jag uppenbarligen gjorde. Men du skulle ha sett din egen min då du öppnade dörren. Den var obetalbar. Jag kunde inte stå emot frestelsen att driva lite med dig.”

Tystnad. Till sin egen förvåning upplevde Lisbeth Salander plötsligt hans objudna sällskap som acceptabelt – eller i varje fall inte obehagligt.

”Du får betrakta det som min fasansfulla hämnd för att du rotat i mitt privatliv”, sa han muntert. ”Är du rädd för mig?”

”Nej”, svarade Salander.

”Bra. Jag är inte här för att göra dig illa eller för att bråka med dig.”

”Om du försöker göra mig illa så kommer jag att skada dig. Allvarligt.”

Mikael granskade henne. Hon var drygt 150 centimeter lång och såg inte ut att ha mycket att sätta emot om han hade varit en våldsman som trängt in i hennes lägenhet. Men hennes ögon var uttryckslösa och lugna.

”Det är inte aktuellt”, sa han slutligen. ”Jag har inga onda avsikter. Jag behöver tala med dig. Om du vill att jag ska gå så behöver du bara säga till.” Han funderade en sekund. ”Det känns lustigt nog som ... äsch.” Han avbröt meningen.

”Vad?”

”Jag vet inte om det här låter vettigt men för fyra dagar sedan visste jag inte ens att du existerade. Sedan fick jag läsa din analys om mig själv” – han grävde i axelremsväskan och hittade rapporten – ”vilket inte var enbart roande läsning.”

Han tystnade och tittade ut genom köksfönstret en stund. ”Får jag ta en cigarett av dig?” Hon sköt över paketet till honom.

”Du sa tidigare att vi inte känner varandra och jag svarade att det gör vi visst.” Han pekade på rapporten. ”Jag har inte hunnit i kapp dig än – jag har bara gjort en liten rutinkoll för att plocka fram din adress och födelsedata och sådant – men du vet definitivt en hel del om mig. Mycket är sådant som är väldigt privat och som bara mina närmaste vänner känner till. Och nu sitter jag här i ditt kök och äter bagels med dig. Vi har känt varandra i en halvtimme och jag fick plötsligt den där känslan av att vi är bekanta sedan flera år. Förstår du vad jag menar?”

Hon nickade.

”Du har vackra ögon”, sa han.

”Du har snälla ögon”, svarade hon. Han kunde inte avgöra om hon var ironisk.

Tystnad.

”Varför är du här?” frågade hon plötsligt.

Kalle Blomkvist – hon kom att tänka på öknamnet och undertryckte en impuls att säga det högt – såg plötsligt allvarlig ut. Det fanns trötthet i hans ögon. Den självsäkerhet han tidigare uppvisat då han trängde sig in hos henne var borta och hon drog slutsatsen att spexandet var över eller åtminstone hade skjutits åt sidan. För första gången kände hon att han granskade henne ingående, med eftertänksamt allvar. Hon kunde inte avgöra vad som rörde sig i hans huvud, men hon kände omedelbart att hans besök hade fått en allvarligare skugga.

Lisbeth Salander var medveten om att hennes lugn endast låg på ytan och att hon inte riktigt hade

kontroll över sina nerver. Blomkvists fullkomligt oväntade besök hade skakat henne på ett sätt som hon aldrig tidigare upplevt i samband med sitt jobb. Hennes levebröd var att spionera på människor. Hon hade egentligen aldrig definierat det hon gjorde för Dragan Armanskij som ett *riktigt arbete*, utan snarare som ett komplicerat tidsfördriv, nästan en hobby.

Sanningen var den – vilket hon konstaterat för länge sedan – att hon tyckte om att gräva i andra människors liv och avslöja hemligheter som de försökte dölja. Hon hade gjort det – i en eller annan form – så länge hon kunde minnas. Och hon gjorde det än i dag, inte bara då Armanskij gav henne uppdrag utan ibland enbart för sitt nöjes skull. Det gav henne en kick av tillfredsställelse – det var precis som ett komplicerat dataspel, med den skillnaden att det handlade om levande personer. Och nu satt plötsligt hennes hobby i köket och bjöd henne på bagels. Situationen kändes helt absurd.

”Jag har ett fascinerande problem”, sa Mikael. ”Säg mig, när du gjorde din PU om mig för Dirch Frode ... hade du någon aning om vad den skulle användas till?”

”Nej.”

”Syftet var att få fram information om mig därför att Frode, eller rättare sagt hans uppdragsgivare, ville anlita mig för ett frilansjobb.”

”Jaha.”

Han gav henne ett svagt leende.

”Någon dag ska du och jag ha ett samtal om de moraliska aspekterna av att rota i en annan människas privatliv. Men just nu har jag helt andra problem ... Det jobb jag fick, och som jag av någon obegriplig anledning åtog mig, är utan jämförelse det mest bisarra uppdrag jag någonsin haft. Kan jag lita på dig, Lisbeth?”

”Hurdå?”

”Dragan Armanskij säger att du är helt pålitlig. Men jag frågar dig i alla fall. Kan jag berätta hemligheter för dig utan att du för dem vidare, inte till någon?”

”Vänta. Du har alltså pratat med Dragan; är det han som har skickat hit dig?”

Jag ska slå ihjäl dig din jävla dumma armenier.

”Nja, inte precis. Du är inte den ende som kan skaffa fram en adress till någon och det gjorde jag alldeles på egen hand. Jag slog upp dig i folkbokföringen. Det finns tre personer som heter Lisbeth Salander och de två andra kunde inte komma i fråga. Men jag kontaktade Armanskij i går och vi hade ett långt samtal. Han trodde också först att jag kommit för att bråka om att du hade snokat i mitt privatliv, men blev till sist övertygad om att jag hade ett helt legitimt ärende.”

”Vilket är?”

”Dirch Frodes uppdragsgivare har som sagt anlitat mig för ett jobb. Jag har nu kommit till en punkt då jag behöver hjälp av en kompetent researcher snabbt som fan. Frode berättade om dig och sa att du var kompetent. Det bara slank ur honom, och det var så jag fick veta att du gjort en personundersökning på mig. I går pratade jag med Armanskij och förklarade vad jag ville ha. Han okejade det hela och försökte ringa dig, men du svarade aldrig i telefon, så ... här är jag. Du kan ringa Armanskij och kolla om du vill.”

Det tog flera minuter för Lisbeth Salander att hitta mobiltelefonen under högen av kläder som Mimmi hjälpt henne av med. Mikael Blomkvist betraktade hennes generade letande med stort intresse medan han tog en vända genom lägenheten. Hennes möbler verkade genomgående vara fynd från sopcontainrar. Hon hade en imponerande *state of the art* PowerBook på ett litet arbetsbord i vardagsrummet. Hon hade en cd-spelare i en hylla. Däremot var hennes cd-samling allt annat än imponerande – ett ynka tiotal skivor med grupper som Mikael aldrig hört talas om och där musikerna

på omslaget såg ut som vampyrer från yttre rymden. Han konstaterade att musik inte var hennes område.

Salander såg att Armanskij hade ringt henne inte mindre än sju gånger kvällen innan och två gånger på morgonen. Hon slog numret medan Mikael lutade sig mot dörrposten och lyssnade på samtalet.

”Det är jag ... ledsen, men den var avstängd ... jag vet att han vill anlita mig ... nej, han står här i mitt vardagsrum ...” Hon höjde rösten. ”Dragan, jag är bakfull och har ont i huvudet, så sluta pladdra; har du okejat jobbet eller inte? ... tack.”

Klick.

Lisbeth Salander sneglade på Mikael Blomkvist genom vardagsrumsdörren. Han plockade med hennes skivor och lyfte på böcker i bokhyllan och hade just hittat en brun medicinflaska som saknade etikett och som han nyfiket höll upp mot ljuset. När han var på väg att skruva av kapsylen sträckte hon ut handen och tog medicinflaskan från honom, gick tillbaka in i köket och satte sig på köksstolen och masserade sin panna till dess att Mikael satt sig igen.

”Reglerna är enkla”, sa hon. ”Inget av det du diskuterar med mig eller Dragan Armanskij kommer att nå någon utomstående. Vi kommer att underteckna ett kontrakt där Milton Security förbinder sig till tystnad. Jag vill veta vad jobbet går ut på innan jag beslutar om jag vill jobba för dig eller inte. Det betyder att allting du berättar för mig kommer jag att hålla tyst om, vare sig jag tar jobbet eller inte, förutsatt att du inte avslöjar att du bedriver grov kriminell verksamhet. I så fall kommer jag att rapportera det till Dragan, som i sin tur kommer att underrätta polisen.”

”Bra.” Han tvekade. ”Armanskij är kanske inte helt på det klara med vad jag vill anlita dig för ...”

”Han sa att du ville att jag skulle hjälpa till med historisk research.”

”Jo, det är riktigt. Men det jag vill att du ska göra är att hjälpa mig att identifiera en mördare.”

Det tog Mikael över en timme att berätta alla intrikata detaljer i fallet Harriet Vanger. Han utelämnade ingenting. Han hade fått Frodes tillstånd att anlita henne och för att göra det måste han kunna lita på henne fullt ut.

Han berättade också om förhållandet med Cecilia Vanger och hur han hade upptäckt hennes ansikte i Harriets fönster. Han gav Lisbeth så många exakta detaljer han kunde om hennes personlighet. Han började erkänna för sig själv att Cecilia hade klättrat högt på listan över misstänkta. Men han var ännu långt ifrån att förstå hur Cecilia skulle kunna vara kopplad till en mördare som var aktiv då hon fortfarande var ett litet barn.

När han hade slutat gav han Lisbeth Salander en kopia på listan från telefonboken.

Magda - 32016
Sara - 32109
RJ - 30112
RL - 32027
Mari - 32018

”Vad vill du att jag ska göra?”

”Jag har identifierat RJ, Rebecka Jacobsson, och kopplat henne till ett bibelcitat som handlar om lagen om brännoffer. Hon mördades genom att hennes huvud lades på en falnande eld, vilket är snarlikt det som beskrivs i citatet. Om det är som jag tror kommer vi att hitta ytterligare fyra offer – Magda, Sara, Mari och RL.”

”Du tror att de är döda? Mördade?”

”En mördare som var aktiv på 1950-talet och kanske på 1960-talet. Och som på något sätt är kopplad till Harriet Vanger. Jag har gått igenom gamla nummer av *Hedestads-Kuriren*. Mordet på Rebecka är det enda groteska brott jag hittat med anknytning till Hedestad. Jag vill att du gräver vidare i resten av Sverige.”

Lisbeth Salander funderade under uttryckslös tystnad så lång stund att Mikael otåligt började skruva på sig. Han undrade om han hade valt fel person då hon slutligen höjde blicken.

”Okej. Jag tar jobbet. Men du måste skriva kontrakt med Armanskij.”

Dragan Armanskij printade ut kontraktet som Mikael Blomkvist skulle ta med sig tillbaka till Hedestad och låta Dirch Frode underteckna. När han återvände till Lisbeth Salanders arbetsrum såg han genom glasrutan hur hon och Mikael Blomkvist stod böjda över hennes PowerBook. Mikael lade sin hand på hennes axel – *han rörde vid henne* – och pekade på någonting. Armanskij dröjde på steget.

Mikael sa någonting som Salander tycktes häpna över. Sedan skrattade hon ljudligt.

Armanskij hade aldrig tidigare hört henne skratta, trots att han i flera år försökt vinna hennes förtroende. Mikael Blomkvist hade känt henne i fem minuter och hon skrattade redan tillsammans med honom.

Plötsligt avskydde han Mikael Blomkvist med en hetta som förvånade honom själv. Han harklade sig i dörröppningen och lade fram plastmappen med kontraktet.

Mikael hann göra ett snabbt besök på *Millenniums* redaktion på eftermiddagen. Det var första gången sedan han städad skrivbordet före jul och det kändes plötsligt främmande att springa upp för de välbekanta trapporna. De hade inte ändrat kodlåset och han kunde obemärkt smita in genom dörren till redaktionen och stå en stund och se sig omkring.

Millennium hade en L-formad kontorslokal. Själva entrérummet var en stor hall som svalde mycket yta utan att kunna användas till något vettigt. De hade möblerat med en soffgrupp där de kunde ta emot besökare. Bakom soffgruppen fanns ett lunchrum med pentry, toaletter och två förrådsutrymmen med bokhyllor och arkiv. Där fanns också ett skrivbord för den ständige praktikanten. Till höger om entrén fanns en glasvägg till Christer Malms ateljé; han hade ett eget företag som huserade på 80 kvadrat och hade egen dörr från trapphuset. Till vänster låg själva redaktionen på ungefär 150 kvadrat med glasfasaden mot Götgatan.

Erika hade bestämt inredningen och satt in glasade innerväggar med tre rum för enskilda medarbetare och ett öppet kontorslandskap för de återstående tre medarbetarna. Hon hade lagt beslag på det största rummet, längst in i redaktionen, och placerat Mikael i ett eget rum i andra änden av lokalen. Det var det enda rum som man kunde se in i från entrén. Han noterade att ingen hade flyttat in där.

Det tredje rummet låg lite avskilt och beboddes av Sonny Magnusson, sextio år, som hade varit *Millenniums* framgångsrike annonssäljare i några år. Erika hade hittat Sonny när han blivit arbetslös efter nedskärningar på det företag där han arbetat under större delen av sitt yrkesverksamma liv.

Sonny hade då varit i en ålder när han inte förväntade sig att bli erbjuden ett fast arbete. Erika hade handplockat honom; hon hade erbjudit en liten fast månadsarvodering och procent på annonsintäkterna. Sonny hade nappat och ingen av dem hade ångrat sig. Men det senaste året hade det inte spelat någon roll hur driftig han än var som säljare; annonsintäkterna hade gjort en störtcykel. Sonnys lön hade minskat dramatiskt, men istället för att se sig om efter något annat hade han dragit åt svängremmen och lojalt stannat på sin post. *Till skillnad från mig, som orsakat raset*, tänkte Mikael.

Mikael hade slutligen tagit mod till sig och klivit in på redaktionen, som var halvtom. Han kunde se Erika med en telefonlur mot örat på sitt rum. Bara två av medarbetarna var inne på redaktionen. Monika Nilsson, trettiosju år, var en driven allmänreporter med politisk bevakning som specialitet och förmodligen den mest luttrade cyniker som Mikael någonsin träffat. Hon hade arbetat på *Millennium* i nio år och trivdes förträffligt. Henry Cortez var tjugofyra år och redaktionens yngste medarbetare; han hade vandrat in genom dörrarna som praktikant direkt från JMK två år tidigare och förklarat att det var på *Millennium* och ingen annanstans som han ville jobba. Erika hade inte budget att anställa honom, men erbjöd ett skrivbord i en hörna och anlidade honom som fast frilansare.

Bägge utstötte förtjusta rop när de fick syn på Mikael. Han fick pussar på kinden och ryggdunkar. De frågade omedelbart om han tänkte återgå i tjänst och suckade besviket då han förklarade att han fortfarande hade ett halvår kvar på sin kommendering i Norrland och bara var inne för att säga hej och prata med Erika.

Erika blev också glad att se honom och hällde upp kaffe och drog igen dörren till sitt rum. Hon frågade omedelbart om Henrik Vangers tillstånd. Mikael förklarade att han inte visste mer än vad Dirch Frode kunnat berätta; tillståndet var allvarligt men den gamle mannen var ännu vid liv.

”Vad gör du i stan?”

Mikael kände sig plötsligt brydd. Eftersom han befunnit sig på Milton Security bara några kvarter bort hade han gått upp till redaktionen på ren impuls. Det kändes komplicerat att förklara för Erika att han just anlitat en privat säkerhetskonsult som hade hackat hans dator. Istället ryckte han på axlarna och sa att han varit tvungen att åka ned till Stockholm i ett ärende som hade med Vanger att göra och att han skulle åka norrut igen omgående. Han frågade hur det stod till på redaktionen.

”Vid sidan av de angenäma nyheterna om att både annonsvolym och antal prenumeranter fortsätter att växa, växer också ett orosmoln på himlen.”

”Jaså?”

”Janne Dahlman.”

”Naturligtvis.”

”Jag var tvungen att ta ett enskilt prat med honom i april, strax efter att vi släppt nyheten att Henrik Vanger gått in som delägare. Jag vet inte om det bara är hans natur att vara negativ eller om det är något allvarigare. Om han spelar någon sorts spel.”

”Vad hände?”

”Jag har inget förtroende för honom längre. När vi hade undertecknat överenskommelsen med Henrik Vanger hade jag och Christer att välja på att genast informera hela redaktionen om att vi inte längre riskerade att läggas ned till hösten, eller ...”

”Eller att informera några medarbetare selektivt.”

”Exakt. Jag är kanske paranoid men jag ville inte riskera att Dahlman skulle läcka storyn. Så vi beslutade att informera hela redaktionen samma dag som uppgörelsen blev offentlig. Alltså höll vi tyst i mer än en månad.”

”Och?”

”Tja, det var de första goda nyheter redaktionen fått på ett år. Alla jublade utom Dahlman. Jag

menar – vi är ju inte världens största redaktion. Det var alltså tre personer som jublade, plus praktikanten, och en som blev fly förbannad för att vi inte hade informerat om överenskommelsen tidigare.”

”Han har en poäng ...”

”Jag vet. Men saken är den att han fortsatte att bitcha om saken dag efter dag och stämningen på redaktionen störtök. Efter två veckor av den skiten kallade jag in honom på mitt rum och förklarade att orsaken till att jag inte informerat redaktionen var att jag inte hade förtroende för honom och inte var säker på att han skulle hålla tätt.”

”Hur tog han det?”

”Han blev förstås väldigt sårad och upprörd. Jag backade inte och gav honom ett ultimatum – antingen skulle han skärpa sig eller börja se sig om efter ett annat jobb.”

”Och?”

”Han har skärpt sig. Men han håller sig på sin kant och det är en nervig stämning mellan honom och resten av redaktionen. Christer tål honom inte och demonstrerar det ganska tydligt.”

”Vad är det du misstänker Dahlman för?”

Erika suckade.

”Jag vet inte. Vi anställde honom för ett år sedan, då vi redan börjat bråket med Wennerström. Jag kan inte bevisa ett dugg men jag har en känsla av att han inte jobbar för oss.”

Mikael nickade.

”Lita på dina instinkter.”

”Han kanske bara är en malplacerad skitstövel som sprider dålig stämning.”

”Det är möjligt. Men jag är överens med dig om att vi gjorde en felbedömning då vi anställde honom.”

Tjugo minuter senare var Mikael på väg norrut över Slussen i den bil som han lånat av Dirch Frodes hustru. Det var en tio år gammal Volvo som hon aldrig använde. Mikael hade fått löfte om att låna den hur mycket han ville.

Det var små subtila detaljer som Mikael enkelt hade kunnat missa om han inte hade varit uppmärksam. En pappersbunt var skevare än vad han mindes. En pärm var inte riktigt inskjuten i hyllan. Skrivbordslådan var helt stängd – Mikael mindes med säkerhet att den hade varit lite på glänt då han dagen innan hade lämnat Hedebyön för att åka till Stockholm.

En stund satt han stilla och tvivlade på sig själv. Sedan växte en visshet inom honom om att någon hade varit inne i huset.

Han gick ut på farstubron och såg sig omkring. Han hade låst dörren, men det var ett vanligt gammalt lås, som man förmodligen kunde peta upp med en liten skruvmejsel, och det var omöjligt att säga något om hur många nycklar som fanns på drift. Han gick in igen och sökte systematiskt igenom sitt arbetsrum för att undersöka om något hade försvunnit. Efter en stund konstaterade han att allting tycktes finnas kvar.

Faktum kvarstod att någon hade gått in i huset och suttit i hans arbetsrum och bläddrat i papper och pärmar. Datorn hade han haft med sig, så den hade de inte kommit åt. Två frågor infann sig. Vem? Och hur mycket hade den mystiske besökaren kunnat lista ut?

Pärmarna var de delar av Henrik Vangers samling som han hade plockat tillbaka till gäststugan efter att han kommit ut ur fängelset. Där fanns inget nytt material. Anteckningsböckerna på skrivbordet var kryptiska för den oinvigde – men var den person som sökt igenom skrivbordet oinvigd?

Det allvarliga var en liten plastmapp mitt på skrivbordet där han hade lagt telefonlistan och en

enskrift av de bibelcitater som åsyftades. Den som hade sökt igenom arbetsrummet visste nu att han hade knäckt bibelkoden.

Vem?

Henrik Vanger fanns på sjukhus. Han misstänkte inte hushållerskan Anna. Dirch Frode? Men honom hade han redan berättat alla detaljer för. Cecilia Vanger hade ställt in Floridaresan och var tillbaka från London tillsammans med sin syster. Han hade inte träffat henne sedan hon återvänt, men han hade sett henne då hon dagen innan hade åkt bil över bron. Martin Vanger. Harald Vanger. Birger Vanger – han hade dykt upp till ett familjerådslag Mikael inte blivit inbjuden till dagen efter Henriks hjärtattack. Alexander Vanger. Isabella Vanger – hon var allt annat än sympatisk.

Vilka hade Frode pratat med? Vad hade han undslupit sig? Hur många av de närmast sörjande hade snappat upp att Mikael faktiskt hade gjort ett genombrott i grävandet?

Klockan var efter åtta på kvällen. Han ringde till *Låsjouren* inne i Hedestad och beställde ett nytt lås till stugan. Låssmeden förklarade att han kunde komma ut nästkommande dag. Mikael lovade att betala dubbelt om han kom omgående. De kom överens om att han skulle dyka upp vid halv elva på kvällen för att installera ett nytt sjutillhållarlås.

I väntan på låssmeden gick Mikael över till Dirch Frode vid halv niotiden på kvällen och knackade på. Frodes hustru visade honom till trädgården på baksidan av huset och erbjöd en kall pilsner, som Mikael tacksamt tog emot. Han ville veta hur det stod till med Henrik Vanger.

Dirch Frode skakade på huvudet.

”De har opererat honom. Han har förkalkningar i kranskärnen. Doktorn säger att det faktum att han överhuvudtaget lever är hoppingivande, men det kommer att vara kritiskt den närmaste tiden.”

De begrundade detta en stund medan de drack sin pilsner.

”Har du pratat med honom?”

”Nej. Han har inte varit i stånd att prata. Hur gick det i Stockholm?”

”Lisbeth Salander har tackat ja. Här är kontrakten från Dragan Armanskij. Du ska underteckna och lägga på lådan.”

Frode ögnade igenom papperen.

”Hon är dyr i drift”, konstaterade han.

”Henrik har råd.”

Frode nickade och tog en penna ur bröstfickan och krafsade sin namnteckning.

”Det är lika bra att jag undertecknar det medan Henrik fortfarande lever. Kan du gå förbi postlådan vid Konsum?”

Mikael gick och lade sig redan vid midnatt, men hade svårt att somna. Hittills hade hela hans vistelse på Hedebyön haft karaktären av efterforskningar kring historiska kuriositeter. Men om någon var tillräckligt intresserad av hans förehavanden för att invadera hans arbetsrum var kanske historien närmare nuet än vad han hade trott.

Helt plötsligt slog det Mikael att det fanns andra som också kunde vara intresserade av vad han arbetade med. Henrik Vangers plötsliga uppdykande i *Millenniums* styrelse hade knappast gått Hans-Erik Wennerström obemärkt förbi. Eller var sådana tankar ett tecken på att han höll på att bli paranoid?

Mikael klev upp ur sängen, ställde sig naken vid köksfönstret och tittade eftertänksamt mot kyrkan på andra sidan bron. Han tände en cigarett.

Han blev inte klok på Lisbeth Salander. Hon hade ett udda beteendemönster med långa pauser

mitt i samtalen. Hennes hem var stökigt på ett sätt som gränsade till kaos, med ett berg av tidningskassar i hallen och ett kök som inte var städat på något år. Hennes kläder låg i högar på golvet och hon hade uppenbarligen vaknat efter en helkväll på krogen. Hon hade sugmärken på halsen och hade tydligen haft sällskap över natten. Hon hade åtskilliga tatueringar och var piercad på ett par ställen i ansiktet och säkerligen på ställen han inte sett. Hon var kort sagt säregen.

Å andra sidan hade Armanskij försäkrat honom om att hon var företagets absolut bästa researcher, och hennes inträngande reportage om honom själv hade onekligen antytt att hon var grundlig. *En märklig tjej.*

Lisbeth Salander satt vid sin PowerBook och funderade på hur hon reagerat inför Mikael Blomkvist. Hon hade aldrig tidigare i sitt vuxna liv låtit någon kliva över hennes tröskel som hon inte uttryckligen bjudit in, och den lilla skaran kunde räknas på ena handens fingrar. Mikael hade ogenerat trampat rakt in i hennes liv och hon hade bara åstadkommit lama protester.

Inte nog med det – han hade retats med henne. Gjort narr av henne.

I vanliga fall skulle ett sådant beteende ha fått henne att mentalt osäkra en pistol. Men hon hade inte känt ett uns av hot och ingen fientlighet från hans sida. Han hade haft orsak att skälla ut henne efter noter – till och med polisanmäla henne sedan han listat ut att hon hade hackat sig in i hans dator. Istället hade han behandlat även det som ett skämt.

Det hade varit den allra känsligaste delen av deras samtal. Det kändes som om Mikael medvetet lät bli att ta upp tråden och till sist hade hon inte kunnat avhålla sig från att ställa frågan.

”Du sa att du visste vad jag hade gjort.”

”Du är en hacker. Du har varit inne i min dator.”

”Hur vet du det?” Lisbeth var fullständigt säker på att hon inte hade lämnat några spår och att hennes intrång inte kunde upptäckas med mindre än att en säkerhetskonsult av yppersta kaliber satt och scannade hårddisken samtidigt som hon gick in i datorn.

”Du gjorde ett misstag.” Han förklarade hur hon hade citerat en version av en text som endast fanns i hans dator och ingen annanstans.

Lisbeth Salander satt tyst en lång stund. Till sist tittade hon på honom med uttryckslösa ögon.

”Hur bar du dig åt?” frågade han.

”Min hemlighet. Vad tänker du göra åt saken?”

Mikael ryckte på axlarna.

”Vad kan jag göra? Möjligen borde jag ha ett samtal med dig om etik och moral och vådan av att gräva i människors privatliv.”

”Precis det du gör som journalist.”

Han nickade.

”Jovisst. Just därför har vi journalister en etisk nämnd som håller ordning på de moraliska aspekterna. När jag skriver en text om en fähund i bankväsendet så utelämnar jag till exempel hans eller hennes sexliv. Jag skriver inte att en checkbedragare är lesbisk eller tänder på att ha sex med sin hund eller sådant, även om det skulle råka vara sant. Även fähundar har rätt till ett privatliv, och det är så lätt att skada människor genom att angripa deras livsstil. Förstår du vad jag menar?”

”Ja.”

”Alltså, du inkräktar på min integritet. Min arbetsgivare behöver inte veta vem jag har sex med. Det är min ensak.”

Lisbeth Salanders ansikte klövs av ett snett leende.

”Du tycker inte att jag borde ha nämnt det.”

”I mitt fall spelade det ingen större roll. Halva stan känner till mitt förhållande med Erika. Det är principen.”

”I så fall kan det kanske roa dig att få veta att jag också har principer som motsvarar din etiska nämnd. Jag kallar det *Salanders princip*. Jag menar att en fähund alltid är en fähund och om jag kan skada en sådan genom att gräva upp skit om honom så har han förtjänat det. Jag betalar bara tillbaka.”

”Okej”, log Mikael Blomkvist. ”Jag resonerar inte helt annorlunda än du, men ...”

”Men saken är den att när jag gör en PU så tittar jag också på vad jag tycker om människan. Jag är inte neutral. Om det verkar vara en bra människa kan jag tona ned min rapport.”

”Verkligen?”

”I ditt fall tonade jag ned. Jag kunde ha skrivit en bok om ditt sexliv. Jag kunde ha berättat för Frode att Erika Berger har ett förflutet i Club Xtreme och lattjade med BDSM på 1980-talet – vilket onekligen skulle ha skapat vissa ofrånkomliga associationer vid tanken på ditt och hennes sexliv.”

Mikael Blomkvist mötte Lisbeth Salanders blick. Efter en stund tittade han ut genom fönstret och skrattade.

”Du är verkligen noggrann. Varför lade du inte in det i rapporten?”

”Du och Erika Berger är vuxna människor som uppenbarligen gillar varandra. Vad ni gör i sängen angår ingen och det enda jag kunde ha åstadkommit genom att berätta om henne hade varit att skada er eller förse någon med utpressningsmaterial. Vem vet – jag känner inte Dirch Frode och materialet kunde ha hamnat hos Wennerström.”

”Och du vill inte förse Wennerström med information?”

”Om jag måste välja sida i matchen mellan dig och honom skulle jag nog hamna i din ringhörna.”

”Jag och Erika har ett ... vårt förhållande är ...”

”Jag skiter i vilket förhållande ni har. Men du har inte svarat på vad du tänker göra med din kunskap om att jag hackat din dator.”

Hans paus var nästan lika lång som hennes.

”Lisbeth, jag är inte här för att jävlas med dig. Jag tänker inte utpressa dig. Jag är här för att be dig om hjälp att göra research för mig. Du kan svara ja eller nej. Om du säger nej så drar jag och hittar någon annan och du kommer aldrig att höra av mig igen.” Han funderade en sekund och log mot henne. ”Om jag inte hittar dig i min dator igen, vill säga.”

”Vilket betyder?”

”Du vet väldigt mycket om mig – en del av det är privat och personligt. Men skadan är redan skedd. Jag hoppas bara att du inte tänker använda din kunskap om mig för att skada mig eller Erika Berger.”

Hon tittade på honom med tom blick.

KAPITEL 19: Torsdag 19 juni – Söndag 29 juni

Mikael tillbringade två dagar med att gå igenom sitt material medan han väntade på besked om huruvida Henrik Vanger skulle överleva eller inte. Han höll tät kontakt med Dirch Frode. På torsdagskvällen kom Frode över till gäststugan och lämnade beskedet att krisen för ögonblicket tycktes vara över.

”Han är svag, men jag fick prata med honom en stund i dag. Han vill träffa dig så fort som möjligt.”

Vid ettiden på midsommaraftonen körde följaktligen Mikael till Hedestads sjukhus och letade rätt på den avdelning där Henrik Vanger vårdades. Han mötte en irriterad Birger Vanger, som spärrade vägen för honom och myndigt förklarade att Henrik Vanger omöjligen kunde ta emot besök. Mikael stod lugnt kvar och betraktade kommunalrådet.

”Det var lustigt. Henrik Vanger har skickat bud och uttryckligen meddelat att han vill träffa mig i dag.”

”Du tillhör inte familjen och har inget här att göra.”

”Du har rätt i att jag inte tillhör familjen. Men jag agerar på direkt uppdrag av Henrik Vanger och tar bara order exklusivt av honom.”

Det kunde ha utvecklats till en häftig ordväxling om inte Dirch Frode i det ögonblicket råkat komma ut från Henriks rum.

”Åh, där är du ju. Henrik frågade just efter dig.”

Frode höll upp dörren och Mikael klev förbi Birger Vanger in i rummet.

Henrik Vanger såg ut att ha åldrats tio år under den gångna veckan. Han låg med halvslutna ögonlock, en syrgasslang gick in i näsan och håret var rufsigare än någonsin. En sköterska hejdade Mikael genom att lägga en hand på hans arm.

”Två minuter. Inte mer. Och gör honom inte upprörd.” Mikael nickade och satte sig på en besöksstol så att han kunde se Henriks ansikte. Han kände en ömhet som förbluffade honom och sträckte fram handen och kramade försiktigt den gamles slappa hand. Henrik Vanger talade stötvis med svag röst.

”Nyheter?”

Mikael nickade.

”Jag ska göra en avrapportering så fort du är lite bättre. Jag har inte löst gåtan än, men jag har hittat nytt material och håller på att följa upp en rad trådar. Om en vecka eller två kan jag säga om det leder någonstans.”

Henrik Vanger försökte nicka. Det blev mest en blinkning som tecken på att han hade förstått.

”Jag måste resa bort några dagar.”

Henrik Vangers ögonbryn drog ihop sig.

”Nej, jag överger inte skeppet. Jag måste resa för att göra research. Jag har kommit överens med Dirch Frode om att jag rapporterar till honom. Är det okej med dig?”

”Dirch är ... mitt ombud ... i alla avseenden.”

Mikael nickade.

”Mikael ... om jag inte ... klarar det ... så vill jag att du avslutar ... jobbet i alla fall.”

”Jag lovar att avsluta jobbet.”

”Dirch har alla ... fullmakter.”

”Henrik, jag vill att du ska krya på dig. Jag skulle bli jävligt förbannad på dig om du gick och

dog när jag kommit så här långt i mitt arbete.

”Två minuter”, sa sjuksköterskan.

”Jag måste gå. Nästa gång jag kommer förbi vill jag ha ett långt samtal med dig.

Birger Vanger väntade på Mikael när han kom ut i korridoren och hejdade honom genom att lägga sin hand på hans axel.

”Jag vill inte att du besvärar Henrik mer. Han är svårt sjuk och får inte på något sätt bli störd eller upprörd.”

”Jag förstår din oro och jag sympatiserar med den. Jag kommer inte att göra honom upprörd.”

”Alla begriper att Henrik anställt dig för att rota i hans lilla hobby ... Harriet. Dirch Frode sa att Henrik blev väldigt upprörd vid ett samtal som ni hade innan han fick sin hjärtattack. Han sa att du trodde att du hade utlöst attacken.”

”Det tror jag inte längre. Henrik Vanger hade kraftiga förkalkningar i kärlen. Han kunde ha fått en hjärtattack av att gå på toaletten. Det vet du nog vid det här laget.”

”Jag vill ha full insyn i de här dumheterna. Det är min familj du rotar i.”

”Som sagt ... jag jobbar för Henrik. Inte för familjen.”

Birger Vanger var uppenbarligen inte van vid att någon gav honom fingret. En kort stund stirrade han på Mikael med en blick som förmodligen var avsedd att inge respekt, men som mest fick honom att likna en uppblåst älg. Birger Vanger vände och gick in i Henriks rum.

Mikael fick en impuls att skratta men behärskade sig. Det var inte läge att skratta i korridoren utanför Henriks sjukbädd, som också kunde vara hans dödsbädd. Men Mikael hade plötsligt kommit att tänka på en strof ur Lennart Hylands rimbok om alfabetet, som togs fram till Radiohjälpen- insamlingen någon gång på 1960-talet, och som han av någon obegriplig anledning hade memorerat då han lärde sig att läsa och skriva. Det var bokstaven Ä. *Älgen ensam satt och log i en söderskjuten skog.*

Vid entrén till sjukhuset sprang Mikael på Cecilia Vanger. Han hade försökt ringa hennes mobil vid ett dussin tillfällen sedan hon återkom från den avbrutna semestern, men hon hade aldrig svarat. Hon hade inte heller varit hemma i sin bostad på Hedebyön vid de tillfällen han gått förbi och knackat på.

”Hej Cecilia”, sa han. ”Jag är ledsen för det här med Henrik.”

”Tack”, svarade hon och nickade.

Mikael försökte läsa hennes känslor, men upplevde varken värme eller kyla.

”Vi måste prata”, sa han.

”Jag är ledsen att jag stängt dig ute på det här sättet. Jag förstår att du är arg, men jag orkar inte riktigt med mig själv just nu.”

Mikael blinkade till innan han insåg vad hon syftade på. Han lade snabbt en hand på hennes arm och log mot henne.

”Vänta, du missförstod mig, Cecilia. Jag är absolut inte arg på dig. Jag hoppas att vi fortfarande kan vara vänner, men om du inte vill umgås med mig ... om det är ditt beslut så har jag all respekt för det.”

”Jag är inte bra på förhållanden”, sa hon.

”Det är inte jag heller. Ska vi ta en kopp kaffe?” Han nickade mot sjukhuskafeterian.

Cecilia Vanger tvekade. ”Nej, inte i dag. Jag vill besöka Henrik nu.”

”Okej, men jag måste fortfarande få prata med dig. Rent yrkesmässigt.”

”Vad menar du?” Hon blev plötsligt alert.

”Minns du när vi först träffades, då du kom över till gäststugan i januari? Jag sa att det vi pratade om var off the record, och att om jag måste ställa riktiga frågor till dig så skulle jag säga till. Det gäller Harriet.”

Cecilia Vangers ansikte flammade plötsligt av ilska.

”Ditt jävla kräk.”

”Cecilia, jag har hittat saker som jag helt enkelt måste prata med dig om.”

Hon tog ett steg bakåt.

”Fattar du inte att hela den här jävla jakten på den där förbannade Harriet är sysselsättningsterapi för Henrik. Fattar du inte att han kanske ligger och dör däruppe, och att det sista han behöver är att bli upprörd igen och fyllas av falska förhoppningar och ...”

Hon tystnade.

”Det kanske är en hobby för Henrik, men just nu har jag hittat mer nytt material än vad någon grävt fram de senaste trettiofem åren. Det finns obesvarade frågor i utredningen och jag jobbar på Henriks uppdrag.”

”Om Henrik dör kommer den utredningen att ta slut jävligt snabbt. Då åker du ut med skallen först”, sa Cecilia Vanger och gick förbi honom.

Allting var stängt. Hedestad var i det närmaste öde och befolkningen tycktes ha sökt sig till midsommarstänger i sommarstugor. Till sist hittade Mikael Stadshotellets terrass, som faktiskt var öppen och där han kunde beställa kaffe och en smörgås och sätta sig med kvällstidningarna. Inget av vikt hade hänt i världen.

Han lade ifrån sig tidningarna och funderade över Cecilia Vanger. Han hade inte berättat för vare sig Henrik eller Dirch Frode om sina misstankar om att det var hon som hade öppnat fönstret i Harriets rum. Han var rädd att han därigenom skulle misstänkliggöra henne, och det sista han ville var att skada henne. Men frågan måste ställas förr eller senare.

Han satt kvar på terrassen en timme innan han beslutade sig för att skjuta hela problemet åt sidan och ägna midsommaraftonen åt något annat än familjen Vanger. Hans mobil var tyst. Erika var bortrest och roade sig någonstans med sin man, och han hade ingen att prata med.

Han återvände till Hedebyön vid fyra på eftermiddagen och fattade ytterligare ett beslut – att sluta röka. Han hade tränat regelbundet sedan han låg i lumpen, både på gym och genom att springa längs Söder Mälarstrand, men hade helt kommit av sig då problemen med Hans-Erik Wennerström börjat. Det var först på Rullåker som han hade börjat lyfta skrot igen, mest som terapi, men sedan frigivningen hade han inte gjort många knop. Det var dags att börja igen. Han satte resolut på sig joggingkläder och gjorde en loj löprunda längs vägen ut till Gottfrieds stuga, vek av upp mot Befästningen och gjorde en tuffare terränggrunda. Han hade inte orienterat sedan han låg i lumpen men hade alltid tyckt att det var roligare att springa genom skogsmark än på platta joggingbanor. Han följde stängslet vid Östergården tillbaka mot byn. Han kände sig helt mörbultad då han andfått tog de sista stegen ned mot gäststugan.

Vid sextiden hade han duschat. Han kokade potatis och dukade upp senapssill med gräslök och ägg vid ett skrangligt bord utomhus, på brosidan av gäststugan. Han hällde upp en snaps och skålade med sig själv. Därefter öppnade han en deckare med titeln *The Mermaids singing* av Val McDermid.

Vid sju kom Dirch Frode över till honom och slog sig tungt ned i trädgårdsstolen mitt emot. Mikael hällde upp en skvätt Skåne åt honom.

”Du väckte en del upprörda känslor i dag”, sa Frode.

”Jag förstod det.”

”Birger Vanger är en fjant.”

”Jag vet det.”

”Men Cecilia Vanger är inte en fjant och hon är rasande på dig.”

Mikael nickade.

”Hon har instruerat mig att se till att du slutar snoka i familjens angelägenheter.”

”Jag förstår. Och ditt svar?”

Dirch Frode tittade på glaset med Skåne och svepte plötsligt i sig supen.

”Mitt svar är att Henrik har gett mycket tydliga instruktioner om vad han vill att du ska göra. Så länge han inte ändrat dessa instruktioner är du anställd enligt det kontrakt som vi har formulerat. Jag förväntar mig att du gör ditt allra bästa för att uppfylla din del av kontraktet.”

Mikael nickade. Han tittade upp på himlen där regnmoln hade börjat samlas.

”Det kommer att bli oväder”, sa Frode. ”Om det blir väldigt kraftig blåst så kommer jag att backa upp dig.”

”Tack.”

De satt tysta en stund.

”Kan jag få en sup till?” frågade Dirch Frode.

bara några minuter efter att Dirch Frode hade gått hem till sig bromsade Martin Vanger in och parkerade sin bil vid vägkanten framför gäststugan. Han gick fram och hälsade. Mikael önskade trevlig midsommar och frågade om han ville ha en sup.

”Nej, det är bäst att jag låter bli. Jag är bara här för att byta kläder och ska köra tillbaka in till stan och tillbringa kvällen med Eva.”

Mikael avvaktade.

”Jag har pratat med Cecilia. Hon är lite upprörd just nu – hon och Henrik står varandra nära. Jag hoppas att du förlåter henne om hon säger något ... otrevligt.”

”Jag tycker väldigt bra om Cecilia”, svarade Mikael.

”Jag förstår det. Men hon kan vara knepig. Jag vill bara att du ska veta att hon är helt emot att du gräver i det förflutna.”

Mikael suckade. Alla i Hedestad tycktes ha begripit varför Henrik anlitat honom.

”Vad tycker du?”

Martin Vanger slog ut med handen.

”Det här med Harriet har varit en besatthet hos Henrik i decennier. Jag vet inte ... Harriet var min syster, men på något sätt är det så avlägset. Dirch Frode sa att du har ett vattentätt kontrakt som bara Henrik själv kan bryta, och jag är rädd för att det i hans nuvarande tillstånd skulle göra mer skada än nytta.”

”Så du vill att jag fortsätter?”

”Har du kommit någon vart?”

”Jag är ledsen, Martin, men det skulle innebära ett kontraktsbrott om jag berättade det för dig utan Henriks tillstånd.”

”Jag förstår.” Han log plötsligt. ”Henrik är lite av en konspirationsteoretiker. Men jag vill framför allt inte att du invagar honom i falska förhoppningar.”

”Jag lovar att inte göra det. Det enda jag ger honom är fakta som jag kan dokumentera.”

”Bra ... förresten, från det ena till det andra, vi har ju ett annat kontrakt att fundera över också. I och med att Henrik blivit sjuk och inte kan fullgöra sina förpliktelser i *Millenniums* styrelse så är jag förpliktad att träda in i hans ställe.”

Mikael avvaktade.

”Vi måste nog ha ett styrelsemöte och titta över situationen.”

”Det är en god idé. Men så vitt jag förstår är det redan beslutat att nästa styrelsemöte ska hållas först i augusti.”

”Jag vet, men vi kanske måste tidigarelägga det.”

Mikael log artig.

”Det är möjligt, men du pratar med fel person. För närvarande sitter jag inte i *Millenniums* styrelse. Jag lämnade tidningen i december och har inget inflytande över vad ni i styrelsen beslutar. Jag föreslår att du kontaktar Erika Berger i den frågan.”

Martin Vanger hade inte förväntat sig det svaret. Han funderade en stund och reste sig.

”Du har förstås rätt. Jag ska prata med henne.” Han klappade Mikael på axeln som avsked och försvann till sin bil.

Mikael tittade fundersamt efter honom. Inget konkret hade uttalats, men hotet hade tydligt hängt i luften. Martin Vanger hade lagt *Millennium* i vågskålen. Efter en stund höllde Mikael upp en ny sup till sig och plockade upp Val McDermid.

Vid niotiden kom den brunspräckliga katten förbi och strök sig mot hans ben. Han lyfte upp henne och kliade henne bakom öronen.

”Då är vi två som har långtråkigt på midsommarafton”, sa han.

När det kom några regnstänk gick han in och lade sig. Katten ville stanna ute.

Lisbeth Salander plockade fram sin Kawasaki på midsommarafton och ägnade dagen åt att ge den en rejäl översyn. En lättviktare på 125 kubik var kanske inte den tuffaste hojen i världen, men den var hennes och hon kunde hantera den. Hon hade egenhändigt renoverat den mutter för mutter, och hon hade trimmat den en bit ovanför den lagliga gränsen.

På eftermiddagen satte hon på sig hjälm och skinnställ och körde ut till Äppelvikens sjukhem, där hon tillbringade kvällen i parken med sin mamma. Hon kände ett styng av oro och dåligt samvete. Hennes mamma verkade mer frånvarande än någonsin tidigare. Under de tre timmar de tillbringade tillsammans växlade de bara några enstaka ord och vid dessa tillfällen tycktes hennes mamma inte veta vem hon pratade med.

Mikael slösade flera dagar på att försöka identifiera den AC-registrerade bilen. Efter diverse bryderier och genom att slutligen konsultera en pensionerad bilmekaniker i Hedestad kunde han konstatera att bilen var av märket Ford Anglia, en dussinmodell som han aldrig hört talas om. Därefter kontaktade han en tjänsteman på Bilregistret och undersökte möjligheterna att få fram en förteckning över samtliga Ford Anglia som 1966 hade haft registreringsskylten AC3-någonting. Efter ytterligare efterforskningar kom beskedet att en sådan arkeologisk utgrävning i registren förmodligen kunde göras, men att det skulle ta tid och att det låg en smula utanför offentlighetsprincipen.

Först flera dagar efter midsommarhelgen satte sig Mikael i sin lånade Volvo och styrde ut på E4:an norrut. Han hade aldrig tyckt om att köra snabbt och rattade bilen i maklig takt. Alldeles före Härnösandsbron stannade han och drack kaffe på Vesterlunds konditori.

Nästa stopp var Umeå, där han styrde in till ett motorhotell och åt en dagens. Han köpte en bilatlas och fortsatte till Skellefteå, där han vek av till vänster mot Norsjö. Han var framme vid sextiden på kvällen och checkade in på Hotell Norsjö.

Han började sitt sökande tidigt nästa morgon. Norsjö Snickerifabrik fanns inte i telefonkatalogen. Polarhotellets receptionist, en flicka i tjugoårsåldern, hade aldrig hört talas om

företaget.

”Vem borde jag fråga?”

Receptionisten såg konfunderad ut en sekund innan hon sken upp och sa att hon skulle ringa sin pappa. Två minuter senare kom hon tillbaka och förklarade att Norsjö Snickerifabrik lades ned i början av 1980-talet. Om Mikael behövde prata med någon som visste mer om företaget skulle han vända sig till en viss Burman, som hade varit förman där och som nu bodde på en gata som hette Solvändan.

Norsjö var en liten ort med en huvudgata, lämpligt nog döpt till Storgatan, som löpte genom hela samhället och kantades av butiker och sidogator med bostadshus. Vid östra infarten fanns ett litet industriområde och ett stall; vid utfarten mot väster låg en ovanligt vacker träkyrka. Mikael noterade att orten även tillhandahöll en Missionskyrka och en Pingstkyrka. En affisch på en anslagstavla vid busstationen gjorde reklam för både ett Jakt- och ett Skidlöparmuseum. En kvarbliven affisch berättade att *Veronika* hade sjungit på festplatsen under midsommarhelgen. Han kunde promenera från ena änden av orten till den andra på drygt 20 minuter.

Solvändan bestod av egnahem och låg ungefär fem minuter från hotellet. Burman öppnade inte då Mikael ringde på dörrklockan. Klockan var halv tio och han förmodade att den person han sökte antingen hade gått till jobbet eller, om han var pensionär, var ute på något ärende.

Nästa anhalt blev järnhandeln på Storgatan. Bor man i Norsjö besöker man förr eller senare järnhandeln, resonerade Mikael. Det fanns två säljare i butiken; Mikael valde den som såg ut att vara äldst, drygt femtio år.

”Hej, jag söker ett par som troligen bodde här i Norsjö på 1960-talet. Mannen arbetade möjligen på Norsjö Snickerifabrik. Jag vet inte vad de heter, men jag har två bilder som togs 1966.”

Expediten tittade länge och väl på bilderna men skakade till slut på huvudet och förklarade att han varken kände igen mannen eller kvinnan.

Vid lunchtid åt Mikael en parisare i korvkiosken vid busstationen. Han hade gett upp butikerna och avverkat kommunkontoret, biblioteket och apoteket. Polisstationen var obemannad och han övergick till att fråga äldre människor på måfå. Vid tvåtiden på eftermiddagen frågade han två yngre kvinnor, som visserligen inte kände igen paret på bilderna men som bidrog med en god idé.

”Om bilden är tagen 1966 måste personerna vara i sextioårsåldern i dag. Du kan väl gå ned till servicehuset vid Solbacka och fråga pensionärerna där.”

Mikael presenterade sig för en kvinna i trettioårsåldern på servicehusets expedition och förklarade sitt ärende. Hon blängde misstänksamt på honom men lät sig till slut bevekas. Mikael fick följa med till dagrummet där han under en halvtimme visade bilderna för ett stort antal människor i varierande ålder från sjuttio år och uppåt. De var mycket hjälpsamma, men ingen av dem kunde identifiera personerna som hade fotograferats i Hedestad 1966.

Vid femtiden återvände han på nytt till Solvändan och knackade på hos Burman. Den här gången hade han bättre tur. Burman, både herr och fru, var pensionärer och hade varit ute under dagen. Han bjöds in i köket, där frun omedelbart satte på kaffe pannan medan Mikael förklarade sitt ärende. Precis som alla vid andra försök under dagen blev det en nitlott. Burman kliade sig i huvudet, tände en pipa och konstaterade efter en stund att han inte kände igen personerna på bilden. Paret pratade utpräglat Norsjömål sinsemellan och Mikael hade stundom svårt att begripa vad de sa. Frun menade *lockigt hår* när hon kommenterade att kvinnan på bilden hade *knövelhära*.

”Men du har helt rätt i att det är en dekal från snickeriet”, sa maken. ”Det var klyftigt av dig att känna igen den. Problemet är bara att vi delade ut sådana dekaler till höger och vänster. Det var

åkare, folk som köpte eller levererade virke, reparatörer och maskinister och många andra.”

”Det var krångligare än vad jag trodde att hitta det här paret.”

”Varför vill du hitta dem?”

Mikael hade beslutat sig för att berätta sanningen då folk frågade. Varje försök att hitta på en historia kring paret på bilden skulle bara låta osannolik och skapa förvirring.

”Det är en lång historia. Jag forskar i ett brott som ägde rum i Hedestad 1966 och jag tror att det finns en möjlighet, om än mikroskopisk, att personerna på bilden kan ha sett vad som hände. De är inte på något sätt misstänkta och jag tror inte ens att de själva känner till att de kanske sitter inne med information som kan lösa det här brottet.”

”Ett brott? Vad för sorts brott?”

”Jag är ledsen, men jag kan inte berätta mer än så. Jag förstår att det framstår som väldigt mystiskt att någon efter nästan fyrtio år kommer och försöker söka rätt på de här personerna, men brottet är fortfarande olöst och det är först på senare tid som nya fakta kommit upp i ljustet.”

”Jag förstår. Ja, det var ju ett ganska ovanligt ärende du hade.”

”Hur många personer arbetade på snickeriet?”

”Normal arbetsstyrka var fyrtio personer. Jag var anställd där från att jag var sjutton år i mitten av 1950-talet till dess att fabriken lades ned. Sedan blev jag åkare.”

Burman funderade ett tag.

”Så mycket kan jag säga, att pojken på bilden har aldrig arbetat på snickeriet. Det finns en möjlighet att han var åkare, men jag tror att jag skulle känna igen honom i så fall. Det finns ju en annan möjlighet förstås. Det kan ju vara så att hans pappa eller någon släkting arbetade på fabriken och att det inte är hans bil.”

Mikael nickade.

”Jag förstår att det finns många möjligheter. Har du något förslag på någon jag kunde prata med?”

”Jo”, sa Burman och nickade. ”Kom förbi i morgon förmiddag så ska vi åka ut en sväng och prata med några av gubbarna.”

Lisbeth Salander stod inför ett metodologiskt problem av viss betydelse. Hon var expert på att plocka fram information om vem som helst, men hennes utgångspunkt hade alltid varit ett namn och ett personnummer på en samtida person. Om personen fanns i ett dataregister, vilket alla människor ovillkorligen gjorde, så hamnade objektet snabbt i hennes spindelnät. Om personen ägde en dator med Internetanslutning, e-postadress och kanske till och med hade en egen hemsida, vilket nästan alla personer som blev aktuella för hennes speciella typ av forskning hade, kunde hon lista ut deras innersta hemligheter.

Det arbete hon åtagit sig att göra för Mikael Blomkvist såg helt annorlunda ut. Nu handlade uppdraget, enkelt uttryckt, om att identifiera fyra personnummer utifrån ett ytterst vagt underlag. Dessutom levde dessa personer för flera decennier sedan. Därmed fanns de troligen inte i något dataregister.

Mikaels tes, baserad på fallet Rebecka Jacobsson, var att dessa personer hade fallit offer för en mördare. De skulle alltså återfinnas i diverse ouppklarade polisutredningar. Det fanns ingen antydning om när eller var dessa mord skulle ha skett, mer än att de måste ha skett före 1966. Researchmässigt var det en helt ny situation hon stod inför.

Så, hur gör jag det här?

Hon startade datorn och kopplade upp sökmotorn <www.google.com> och skrev sökorden

[Magda] + [mord]. Det var den enklaste formen av research hon överhuvudtaget kunde göra. Till sin häpnad fick hon omedelbart ett genombrott i spaningarna. Hennes första träff var programtablån för *TV Värmland* i Karlstad, som aviserade ett avsnitt i serien *Värmländska mord* som visades 1999. Därefter hittade hon en kort puff i *Värmlands Folkblad*.

I serien Värmländska mord har turen nu kommit till Magda Lovisa Sjöberg i Ranmoträsk, en otäck mordgåta som för flera decennier sedan sysselsatte Karlstadspolisen. I april 1960 hittades den 46-åriga bondhustrun Lovisa Sjöberg brutalt mördad i familjens ladugård. Reportern Claes Gunnars skildrar hennes sista timmar i livet och den fruktlösa jakten på mördaren. Mordet skapade stor uppståndelse på sin tid och många teorier om vem som var skyldig har framförts. I programmet framträder en yngre släkting och berättar om hur hans liv förstördes av anklagelsen. Kl. 20.00.

Mer matnyttig information hittade hon i artikeln *Fallet Lovisa skakade en hel bygd* som publicerats i tidskriften *Vämlandskultur*, vars texter efter hand lades ut på nätet i sin helhet. Med uppenbar förtjusning och i en kåserande och kittlande ton redogjordes för hur Lovisa Sjöbergs make, skogsarbetaren Holger Sjöberg, hade funnit sin hustru död då han vid femtiden kom hem efter arbetet. Hon hade utsatts för grovt sexuellt våld, knivhuggits och slutligen mördats med stick från en högaffel. Mordet hade skett i familjens ladugård, men det som väckte mest uppmärksamhet var att mördaren efter fullbordat dåd hade tjudrat fast henne knästående i en hästspilta.

Senare upptäcktes att ett av djuren på gården, en ko, hade skadats av ett knivstick på sidan av halsen.

Maken misstänktes initialt för mordet men kunde presentera ett vattentätt alibi. Han hade befunnit sig i sällskap med sina arbetskamrater sedan sex på morgonen vid ett hygge fyra mil från bostaden. Lovisa Sjöberg hade bevisligen varit vid liv så sent som klockan tio på förmiddagen, då hon haft besök av en grannfru. Ingen hade sett eller hört något; bondgården låg närmare 400 meter från närmaste granne.

Efter att ha övergett maken som huvudmisstänkt fokuserade polisutredningen på en tjugotreårig brorson till den mördade. Denne hade vid upprepade tillfällen befunnit sig i klammeri med rättvisan, hade lidit av svår penningbrist och flera gånger lånat mindre belopp av sin faster. Brorsonens alibi var väsentligt svagare och han satt anhållen en tid innan han släpptes i brist på bevis, som det hette. Många i byn ansåg att han trots detta med stor sannolikhet var skyldig.

Polisen följde även en rad andra spår. En stor del av spaningarna handlade om jakten på en mystisk gårdfarihandlare som hade synts i trakten, liksom ett rykte om att en grupp ”tjuvaktiga zigenare” hade varit på stöldturné. Varför dessa i så fall skulle ha begått ett brutalt, sexualrelaterat mord utan att stjäla något framgick inte.

En tid riktades intresset mot en granne i byn, en ungarl som i sin ungdom varit misstänkt för ett påstått homosexbrott – detta var i en tid då homosexualitet ännu var en straffbar handling – och enligt ett flertal utsagor hade rykte om sig att vara ”underlig”. Varför en eventuellt homosexuell man skulle begå ett sexbrott mot en kvinna blev heller inte utrett. Inget av dessa eller andra spår ledde någonsin till ett gripande eller en fällande dom.

Lisbeth Salander ansåg att kopplingen till listan i Harriet Vangers telefonbok var tydlig. Bibelcitaten från Tredje Mosebok 20:16 löd: ”Och om en kvinna kommer vid något djur och beblandar sig därmed, så skall du dräpa både kvinnan och djuret; de skola straffas med döden, blodskuld låder vid dem.” Det kunde inte vara en slump att en bondmora med namnet Magda hade hittats mördad i en ladugård och med kroppen arrangerad och tjudrad i en hästspilta.

Den fråga som infann sig var varför Harriet Vanger hade antecknat namnet Magda istället för Lovisa, vilket uppenbarligen var offrets tilltalsnamn. Hade inte det fullständiga namnet skrivits ut i TV-puffen skulle Lisbeth ha missat henne.

Och självfallet var den viktigaste frågan av alla: Fanns det en koppling mellan mordet på Rebecka 1949, mordet på Magda Lovisa 1960 och Harriet Vangers försvinnande 1966? Och hur i all världen hade i så fall Harriet Vanger kunnat få reda på det?

Burman tog med Mikael på en tröstlös lördagsvandring genom Norsjö. Under förmiddagen besökte de fem före detta anställda som bodde på gångavstånd. Tre av dessa var bosatta i centrala Norsjö, två i Sörbyn i utkanten av orten. Alla bjöd på kaffe. Samtliga studerade bilderna och skakade på huvudena.

Efter en enkel lunch hemma hos paret Burman tog de bilen för en rundtur. De besökte fyra byar runt Norsjö där före detta anställda vid snickerifabriken var bosatta. Vid varje stopp hälsades Burman med värme, men ingen kunde hjälpa dem. Mikael började misströsta och undrade om hela färden till Norsjö bara hade varit en återvändsgränd.

Vid fyratiden på eftermiddagen parkerade Burman utanför en röd Västerbottengård vid Norsjövallen strax norr om Norsjö och presenterade Mikael för Henning Forsman, pensionerad snickerimästare.

”Jo men, det där är ju Assar Brännlunds grabb”, sa Henning Forsman i samma ögonblick som Mikael visade bilden. *Bingo*.

”Jaså, är det där Assars pojk”, sa Burman. Och vänd till Mikael: ”Han var uppköpare.”

”Var kan jag få tag på honom?”

”Grabben? Ja, då får du gräva. Han hette Gunnar och jobbade åt Boliden. Han dog i en sprängolycka i mitten på 1970-talet.” *Jävlar*.

”Men frugan hans lever fortfarande. Hon här på bilden. Hon heter Mildred och bor i Bjursele.”

”Bjursele?”

”Det är drygt en mil på vägen till Bastuträsk. Hon bor i den avlånga röda kåken på högersidan då du kommer in i byn. Det är tredje huset. Jag känner familjen ganska väl.”

”Hej, jag heter Lisbeth Salander och håller på med en avhandling i kriminologi om våld mot kvinnor under 1900-talet. Jag skulle vilja besöka polisdistriktet i Landskrona och få läsa igenom handlingarna i ett fall från 1957. Det rör mordet på en fyrtiofemårig kvinna vid namn Rakel Lunde. Har du någon aning om var de handlingarna kan finnas i dag?”

Bjursele var i det närmaste en reklamaffisch för västerbottnisk landsbygd. Byn bestod av ett tjugotal hus, relativt tätt sammanpackade i en halvcirkel runt ena änden av en sjö. I mitten av byn fanns ett vägskäl med en pil som pekade mot Hemmingen, 11 km, och en annan som pekade mot Bastuträsk, 17 km. Intill vägskälet fanns en liten bro med en å som Mikael antog var selet i Bjur. Nu i högsommartid var det vackert som ett vykort.

Mikael hade parkerat på gårdsplanen framför en nedlagd Konsumbutik, snett över vägen från det tredje huset på högersidan. När han knackade på var ingen hemma.

Han tog en timslång promenad längs vägen mot Hemmingen. Han passerade en plats där ån förvandlades till en strid fors. Han träffade två katter och såg ett rådjur, men inte en enda människa innan han vände åter. Mildred Brännlunds dörr förblev stängd.

På en stolpe vid bron hittade han ett flagnat flygblad som inbjöd till BTCC, något som skulle uttydas *BjurseleTukting Car Championship 2002*. Att tukta en bil var uppenbarligen ett vinternöje

som bestod i att köra sönder ett fordon på den isbelagda sjön. Mikael betraktade eftertänksamt affischen.

Han väntade till tiotiden på kvällen innan han gav upp och åkte tillbaka till Norsjö, där han åt en sen middag och gick och lade sig med upplösningen av Val McDermids deckare.

Den var ruggig.

Vid tiotiden på kvällen fogade Lisbeth Salander ytterligare ett namn till Harriet Vangers lista. Hon gjorde det med stor tvekan efter att ha funderat på saken i flera timmar.

Hon hade upptäckt en genväg. Med jämna mellanrum publicerades texter om olösta mord och i en söndagsbilaga till en kvällstidning hade hon hittat en artikel från 1999 med rubriken *Flera kvinnomördare går fria*. Artikeln var summarisk, men där fanns namn och bild på flera uppmärksammade mordoffer. Där fanns Solveigfallet i Norrtälje, Anitamordet i Norrköping, Margareta i Helsingborg och en rad andra fall.

De äldsta av de fall som rekapitulerades var från 1960-talet och inget mord passade in i den förteckning som Lisbeth hade fått av Mikael. Men ett fall väckte hennes uppmärksamhet.

I juni 1962 hade en trettioårig prostituerad vid namn Lea Persson från Göteborg rest till Uddevalla för att hälsa på sin mor och sin nioårige son som modern hade vårdnaden om. Efter några dagars besök hade Lea en söndagskväll kramat om sin mamma, sagt adjö och gått för att ta tåget tillbaka till Göteborg. Hon hittades två dagar senare bakom en övergiven container på en utrymd industritomt. Hon var våldtagen och hennes kropp hade utsatts för exceptionellt grovt våld.

Leamordet väckte stor uppmärksamhet som sommarföljetong i tidningen men någon gärningsman kunde aldrig identifieras. Någon Lea fanns inte i Harriet Vangers lista. Inte heller stämde något av Harriets bibelcitat.

Däremot fanns en så bisarr omständighet att Lisbeth Salanders antenner gick upp. Ungefär 10 meter från den plats där Leas kropp hittades låg en blomkruka med en duva i. Någon hade placerat ett snöre runt duvans hals och dragit det genom vattenhålet i botten. Därefter hade krukan placerats på en liten brasa som hade anlagts mellan två tegelstenar. Det fanns inga belägg för att djurplågeriet hade något med Leamordet att göra; det kunde ha varit barn som lekt någon grym och otäck sommarlek, men i media fick fallet rubriken Duvmordet.

Lisbeth Salander var ingen läsare av Bibeln – hon ägde inte ens någon – men under kvällen gick hon upp till Högalidskyrkan och efter viss möda lyckades hon låna en bibel. Hon satte sig på en parksoffa utanför kyrkan och läste Tredje Mosebok. När hon kom fram till kapitel 12, vers 8 höjde hon på ögonbrynen. Kapitel 12 handlade om barnaföderskors rening.

Och om hon icke förmår bekosta ett får, så skall hon taga två turturduvor eller två unga duvor, en till brännoffer och en till syndoffer. Och prästen skall bringa försoning för henne, så bliver hon ren.

Lea hade mycket väl kunnat stå i Harriet Vangers telefonbok som Lea – 31208.

Lisbeth Salander blev plötsligt medveten om att ingen research hon någonsin tidigare gjort hade innehållit ens bråkdelen av de dimensioner som detta uppdrag bestod av.

Mildred Brännlund, omgift och numera Mildred Berggren, öppnade dörren då Mikael Blomkvist knackade på vid tiotiden på söndagsmorgonen. Kvinnan var nästan fyrtio år äldre och ungefär lika många kilo tyngre, men Mikael kände omedelbart igen henne från fotografierna.

”Hej, jag heter Mikael Blomkvist. Du måste vara Mildred Berggren.”

”Jo, det stämmer.”

”Jag ber om ursäkt för att jag knackar på så här, men jag har försökt spåra dig en tid i ett ärende som är rätt komplicerat att förklara.” Mikael log mot henne. ”Skulle jag kunna få komma in och ta en liten stund av din tid i anspråk.”

Både Mildreds man och en son i trettiofemårsåldern var hemma, och hon bjöd utan större tveksamhet in Mikael att slå sig ned i köket. Han skakade hand med alla. Mikael hade druckit mera kaffe under de gångna dygnet än någon gång i hela sitt liv, men hade vid det här laget lärt sig att i Norrland var det oartigt att tacka nej. När kaffekopparna stod på bordet slog sig Mildred ned och frågade nyfiket vad hon kunde hjälpa till med. Mikael hade svårt att förstå hennes Norsjömål och hon bytte till rikssvenska.

Mikael tog ett djupt andetag. ”Det här är en lång och besynnerlig historia. I september 1966 befann du dig i Hedestad i sällskap med din dåvarande man Gunnar Brännlund.”

Hon såg häpen ut. Han väntade till dess att hon nickade innan han placerade bilden från Järnvägsгатan på bordet framför henne.

”Då togs den här bilden. Kommer du ihåg sammanhanget?”

”O du milde”, sa Mildred Berggren. ”Det är ju en evighet sedan.”

Hennes nye man och sonen ställde sig bredvid henne och tittade på bilden.

”Vi var på bröllopsresa. Vi hade bilat ned till Stockholm och Sigtuna och var på väg hem igen och stannade bara till någonstans. Var det i Hedestad, sa du?”

”Jo, det var i Hedestad. Den här bilden togs ungefär klockan ett på dagen. Jag har försökt identifiera dig en tid nu och det var inte det allra lättaste.”

”Du hittar en gammal bild på mig och letar rätt på mig. Jag kan inte ens begripa hur du bar dig åt.”

Mikael lade fram bilden från bilparkeringen.

”Tack vare den här bilden, som togs lite senare på dagen, kunde jag spåra dig.” Mikael förklarade hur han via Norsjö Snickeri hade hittat till Burman, som i sin tur lett honom till Henning Forsman i Norsjövallen.

”Jag antar att du har ett bra skäl till ditt märkliga sökande.”

”Det har jag. Den här flickan, som står snett framför dig på den här bilden, hette Harriet. Hon försvann den här dagen och den allmänna uppfattningen är att hon föll offer för en mördare. Låt mig visa dig vad som hände.”

Mikael plockade upp sin iBook och förklarade sammanhanget medan datorn startade. Sedan körde han bildspelet som visade hur Harriets ansiktsuttryck förändrades.

”Det var när jag gick igenom de här gamla bilderna som jag upptäckte dig. Du står med en kamera i handen snett bakom Harriet och tycks fotografera precis det hon tittar på och som utlöste den reaktionen hos henne. Jag vet att det här är en chansning av stora mått. Men orsaken till att jag sökt dig är att jag vill fråga om du kanske har kvar bilder från den dagen.”

Mikael var beredd på att Mildred Berggren skulle slå ifrån sig och säga att bilderna för länge sedan hade försvunnit, att filmrullen aldrig framkallats eller att hon hade slängt dem. Istället tittade hon med klarblå ögon på Mikael och sa som den självklaraste sak i världen att hon naturligtvis hade kvar alla sina gamla semesterbilder.

Hon gick ut till en kammare och återkom efter någon minut med en kartong där hon hade samlat ett stort antal bilder i olika fotoalbum. Det tog en stund att hitta bilderna från semesterresan. Hon hade tagit tre bilder i Hedestad. En var oskarp och visade huvudgatan. En visade hennes dåvarande make.

Den tredje visade clownerna i festtåget.

Mikael böjde sig ivrigt framåt. Han såg en figur på andra sidan gatan. Bilden sa honom absolut ingenting.

KAPITEL 20: Tisdag 1 juli – Onsdag 2 juli

Det första Mikael gjorde på morgonen då han återkommit till Hedestad var att gå över till Dirch Frode och förhöra sig om Henrik Vangers tillstånd. Han fick veta att den gamle hade blivit avsevärt mycket bättre under den gångna veckan. Han var fortfarande svag och bräcklig men kunde nu sitta upp i sängen. Hans tillstånd betraktades inte längre som kritiskt.

”Tack och lov”, sa Mikael. ”Jag har insett att jag faktiskt gillar honom.”

Dirch Frode nickade. ”Jag vet det. Och Henrik gillar dig också. Hur var resan till Norrland?”

”Framgångsrik och otillfredsställande. Jag ska dra det lite senare. Just nu har jag en fråga att ställa till dig.”

”Var så god.”

”Vad händer med *Millennium* om Henrik skulle dö?”

”Inget alls. Martin inträder i er styrelse.”

”Finns det någon risk, rent hypotetiskt, att Martin skulle kunna skapa problem för *Millennium* om jag inte slutar forska i Harriet Vangers försvinnande?”

Dirch Frode såg plötsligt skarpt på Mikael.

”Vad har hänt?”

”Ingenting egentligen.” Mikael redogjorde för det samtal han hade haft med Martin Vanger på midsommarafton. ”När jag åkte hem från Norsjö ringde Erika och berättade att Martin pratat med henne och bett henne understryka att jag behövs på redaktionen.”

”Jag förstår. Min gissning är att Cecilia varit på honom. Men jag tror inte att Martin skulle bedriva utpressning mot dig. Han är alldeles för hederlig för det. Och kom ihåg att jag också sitter i styrelsen för det lilla dotterbolag vi grundade då vi köpte in oss i *Millennium*.”

”Men om det skulle komma till en knivig situation – hur ställer du dig då?”

”Kontrakt är till för att hållas. Jag arbetar för Henrik. Jag och Henrik har varit vänner i fyrtiofem år och vi är ganska lika i sådana här sammanhang. Om Henrik skulle dö är det faktiskt jag – inte Martin – som ärver Henriks andel i dotterbolaget. Vi har ett vattentätt kontrakt där vi förbinder oss att backa upp *Millennium* i fyra år. Om Martin skulle vilja ställa till med något sattyg – vilket jag inte tror att han vill – så kan han möjligen bromsa ett mindre antal nya annonsörer.”

”Vilket är själva grunden för *Millenniums* existens.”

”Ja, men se det så här – att ägna sig åt sådana småttigheter är tidskrävande. Martin slåss nu för sin industriella överlevnad och arbetar fjorton timmar om dagen. Han har inte tid med något annat.”

Mikael satt tankfull en stund.

”Får jag fråga – jag vet att det inte angår mig, men hur är allmäntillståndet för koncernen?”

Dirch Frode såg allvarlig ut.

”Vi har problem.”

”Jo, det förstår till och med en vanlig dödlig ekonomireporter som jag. Jag menar, hur allvarligt är det?”

”Mellan oss?”

”Bara mellan oss.”

”Vi har förlorat två stora order i elektronikindustrin de senaste veckorna och håller på att bli utkastade från den ryska marknaden. I september måste vi friställa 1 600 anställda i Örebro och Trollhättan. Ingen vidare present att ge till folk som arbetat för koncernen i många år. Varje gång vi lägger ned någon fabrik urholkas förtroendet för koncernen ytterligare.”

”Martin Vanger är pressad.”

”Han drar en oxes last och går på äggskal.”

Mikael gick hem till sig och ringde Erika. Hon var inte på redaktionen och han pratade med Christer Malm istället.

”Så här är det. Erika ringde då jag körde ned från Norsjö i går. Martin Vanger har varit på henne och har, hur ska jag uttrycka det, uppmuntrat henne att föreslå att jag ska börja ta ett större ansvar på redaktionen.”

”Det tycker jag också”, sa Christer.

”Jag förstår det. Men saken är den att jag har ett kontrakt med Henrik Vanger som jag inte kan bryta och Martin agerar på uppdrag av en person häruppe som vill att jag ska sluta snoka och försvinna från byn. Hans förslag är alltså ett försök att få bort mig härifrån.”

”Jag förstår.”

”Hälsa Erika att jag kommer ned till Stockholm när jag är färdig här. Inte förr.”

”Jag förstår. Du är spritt sprängande galen. Jag ska framföra det.”

”Christer. Något är på gång häruppe och jag tänker inte backa ur.”

Christer suckade djupt.

Mikael gick över och knackade på hos Martin Vanger. Eva Hassel öppnade dörren och hälsade vänligt.

”Hej. Är Martin inne?”

Som svar på frågan kom Martin Vanger ut med portfölj i handen. Han pussade Eva Hassel på kinden och hälsade på Mikael.

”Jag är på väg till kontoret. Ville du prata med mig?”

”Vi kan ta det sedan om du har bråttom.”

”Låt höra.”

”Jag kommer inte att åka ned och börja jobba på *Millenniums* redaktion innan jag är klar med det uppdrag som Henrik gett mig. Jag informerar dig om detta nu så att du inte räknar med mig i styrelsen före årsskiftet.”

Martin Vanger vägde på klackarna en stund.

”Jag förstår. Du tror att jag vill bli av med dig.” Han gjorde en paus. ”Mikael, vi får ta det här senare. Jag har inte riktigt tid att ägna mig åt hobbyverksamhet i *Millenniums* styrelse och jag önskar att jag aldrig hade gått med på Henriks förslag. Men tro mig – jag kommer att göra mitt bästa för att *Millennium* ska överleva.”

”Det har jag aldrig betvivlat”, svarade Mikael artigt.

”Om vi bokar en stund nästa vecka kan vi gå igenom ekonomin och jag kan berätta hur jag ser på saken. Men min grundinställning är att *Millennium* faktiskt inte har råd att ha en av sina nyckelpersoner sittandes här på Hedebyön och rulla tummarna. Jag gillar tidningen och jag tror att vi kan stärka den tillsammans, men i det arbetet behövs du. Jag har hamnat i en lojalitetskonflikt här. Antingen följa Henriks önskningar eller fullfölja mitt jobb i *Millenniums* styrelse.”

Mikael bytte om till träningsoverall och gjorde en terränggrunda bort till Befästningen och ned till Gottfrieds stuga innan han vände hemåt i långsammare tempo längs vattnet. Dirch Frode satt vid trädgårdsbordet. Han väntade tålmodigt medan Mikael drack en flaska vatten och torkade svett ur ansiktet.

”Det där ser inte hälsosamt ut i den här värmeböljan.”

”Örhh”, svarade Mikael.

”Jag hade fel. Det är inte främst Cecilia som är på Martin. Det är Isabella som håller på att mobilisera den Vangerska klanen till att doppa dig i tjära och fjädrar och möjligen bränna dig på bål också. Hon får stöd från Birger.”

”Isabella?”

”Hon är en elak och småsint människa som inte gillar andra människor i största allmänhet. Just nu tycks det som om hon avskyr dig i synnerhet. Hon sprider påståenden om att du är en bedragare som tubbat Henrik att anställa dig och att du hetsat upp honom till den milda grad att han fått en hjärtattack.”

”Tror någon på det?”

”Det finns alltid människor som är villiga att tro på ondsinta tungor.”

”Jag försöker lista ut vad som hände med hennes dotter – och hon hatar mig. Om det var min dotter det gällde hade jag nog reagerat lite annorlunda.”

Vid tvåtiden på eftermiddagen ringde Mikael mobiltelefon.

”Hej, jag heter Conny Torsson och jobbar på *Hedestads-Kuriren*. Har du tid att svara på några frågor? Vi fick ett tips om att du bor här i Hedeby.”

”I så fall fungerar tipsmaskinen långsamt. Jag har bott här sedan nyår.”

”Det visste jag inte. Vad gör du i Hedestad?”

”Skriver. Och har ett slags sabbatsår.”

”Vad jobbar du med?”

”Sorry. Det får du veta när jag publicerar.”

”Du har ju just blivit utsläppt ur fängelset ...”

”Ja?”

”Hur ser du på journalister som förfalskar material?”

”Journalister som förfalskar material är idioter.”

”Så du menar att du är en idiot?”

”Varför skulle jag tycka det? Jag har aldrig förfalskat material.”

”Men du dömdes för förtal.”

”Och?”

Reportern Conny Torsson tvekade så länge att Mikael var tvungen att hjälpa honom på traven.

”Jag dömdes för förtal, inte för att ha förfalskat material.”

”Men du publicerade materialet.”

”Om du ringer för att diskutera domen mot mig så har jag inga kommentarer.”

”Jag skulle vilja komma ut och göra en intervju med dig.”

”Jag är ledsen, men jag har inget att säga i det ämnet.”

”Så du vill inte diskutera rättegången?”

”Det är rätt uppfattat”, svarade Mikael och avslutade samtalet. Han satt fundersam en lång stund innan han återgick till datorn.

Lisbeth Salander följde de instruktioner hon fått och styrde sin Kawasaki över bron till Hedebyön. Hon stannade vid det första lilla huset på vänster sida. Hon befann sig på vischan. Men så länge hennes uppdragsgivare betalade var det okej för henne att åka till Nordpolen. Dessutom var det skönt att dra på gasen på en långtur längs E4:an. Hon parkerade hojen och lossade packremmen som höll

hennes övernattningsväska på plats.

Mikael Blomkvist öppnade dörren och vinkade till henne. Han kom ut och inspekterade hennes motorcykel med oförställd häpnad.

”Schyst. Du kör båge.”

Lisbeth Salander sa ingenting, men betraktade honom vaksamt då han petade på styret och kände på gasreglaget. Hon gillade inte att någon fingrade på hennes tillhörigheter. Sedan såg hon hans barnsligt pojaktiga leende, vilket hon uppfattade som ett försonande drag. De flesta mc-intresserade brukade fnysa åt hennes lättviktare.

”Jag hade en båge när jag var nitton”, sa han och vände sig mot henne. ”Tack för att du kom upp. Kom in så ska jag installera dig.”

Mikael hade lånat en tätsäng från Nilssons tvärs över vägen och bäddat i arbetsrummet. Lisbeth Salander gick misstänksamt en rundvandring i stugan men tycktes slappna av då hon inte kunde upptäcka omedelbara tecken på någon försätlig fälla. Mikael visade var badrummet fanns.

”Om du vill duscha och fräscha upp dig.”

”Jag måste byta kläder. Tänker inte vandra omkring i skinnstället.”

”Om du gör dig i ordning så fixar jag middag.”

Mikael stekte lammkotletter i rödvinssås och dukade upp utomhus i aftonsolen medan Lisbeth duschade och bytte kläder. Hon kom ut barfota i ett svart linne och en kort nött jeanskjol. Det luktade gott och hon slukade två stora portioner. I smyg sneglade Mikael fascinerad på hennes tatuering på ryggen.

”Fem plus tre”, sa Lisbeth Salander. ”Fem fall från din Harriets lista och tre fall som jag tror borde ha funnits på listan.”

”Berätta.”

”Jag har bara jobbat på det här i elva dagar och har helt enkelt inte hunnit gräva fram alla utredningar. I några fall har polisutredningarna placerats i landsarkivet, och i några fall förvaras de fortfarande i polisdistriktet. Jag har gjort tre dagsturer till olika polisdistrikt, men har inte hunnit med de återstående. Men alla fem är identifierade.”

Lisbeth Salander placerade en försvarlig pappersbunt på köksbordet, drygt femhundra A4-sidor. Hon sorterade snabbt upp materialet i olika högar.

”Låt oss ta dem i kronologisk ordning.” Hon gav Mikael en lista.

1949 – Rebecka Jacobsson, Hedestad (30112)

1954 – Mari Holmberg, Kalmar (32018)

1957 – Rakel Lunde, Landskrona (32027)

1960 – (Magda) Lovisa Sjöberg, Karlstad (32016)

1960 – Liv Gustavsson, Stockholm (32016)

1962 – Lea Persson, Uddevalla (31208)

1964 – Sara Witt, Ronneby (32109)

1966 – Lena Andersson, Uppsala (30112)

”Det första fallet i den här serien tycks vara Rebecka Jacobsson, 1949, som du redan känner till detaljerna om. Nästa fall jag hittat är Mari Holmberg, en trettiotvårig prostituerad i Kalmar som mördades i sin bostad i oktober 1954. Det är oklart exakt när hon mördades eftersom hon hade legat en tid innan hon hittades. Förmodligen nio tio dagar.”

”Och hur kopplar du henne till Harriets lista?”

”Hon var bunden och svårt misshandlad men dödsorsaken var kvävning. Mördaren hade tryckt ned hennes mensbinda i halsen på henne.”

Mikael satt tyst en stund innan han slog upp det angivna bibelstället, Tredje Mosebokens 20:e kapitel, 18:e versen.

”Om någon ligger hos en kvinna som har sin månadsrening och blottar hennes blygd, i det att han avtäcker hennes brunn och hon blottar sitt blods brunn, så skola de båda utrotas ur sitt folk.”

Lisbeth nickade.

”Harriet Vanger gjorde samma koppling. Okej. Nästa.”

”Maj 1957, Rakel Lunde, fyrtiofem år gammal. Den här kvinnan jobbade som städerska och var lite av ett lustigt original i bygden. Hon var spåkärring och hade som hobby att spå i kort och läsa handflator och sådant. Rakel var bosatt utanför Landskrona i ett ganska ensligt hus, där hon mördades någon gång tidigt på morgonen. Hon hittades naken och bunden vid en torkställning utomhus på sin bakgård, med munnen hoptejpad. Dödsorsaken var att någon gång på gång hade kastat en tung sten mot henne. Hon hade otaliga krossår och frakturer.”

”Fy fan. Lisbeth, det här är jävligt otäckt.”

”Det blir värre. Initialerna RL stämmer – du hittar bibelcitatet?”

”Övertydligt. *När någon, man eller kvinna, befattar sig med andebesvärjelse eller spådom, skall denne straffas med döden; man skall stena honom, blodskuld låder vid honom.*”

”Sedan kommer Lovisa Sjöberg i Ranmo utanför Karlstad. Det är hon som Harriet antecknat som Magda. Hennes fullständiga namn var Magda Lovisa, men det var Lovisa som var tilltalsnamnet.”

Mikael lyssnade uppmärksamt medan Lisbeth återgav de bisarra detaljerna i Karlstadsmordet. När hon tänkte en cigarett pekade han frågande på paketet. Hon sköt över det till honom.

”Mördaren hade alltså även angripit djuret?”

”Bibelcitatet lyder att om en kvinna har sex med ett djur så ska båda dräpas.”

”Sannolikheten för att den här kvinnan hade sex med en ko måste vara närmast obefintlig.”

”Bibelcitatet kan tolkas bokstavligt. Det räcker om hon *beblandar* sig med ett djur, vilket en bondmora onekligen måste göra varje dag.”

”Okej. Fortsätt.”

”Nästa fall enligt Harriets lista är Sara. Jag har identifierat henne som Sara Witt, trettiosju år, bosatt i Ronneby. Hon mördades i januari 1964. Omständigheterna var sådana att hon hittades bunden i sin säng. Hon hade blivit utsatt för grovt sexuellt våld, men dödsorsaken var kvävning. Hon blev strypt. Mördaren anlade också en mordbrand. Avsikten var troligen att hela huset skulle brinna ned till grunden, men dels självslocknade elden, dels var brandkåren på plats väldigt snabbt.”

”Och kopplingen?”

”*Listen to this.* Sara Witt var både prästdotter och gift med en präst. Hennes make var bortrest just den helgen.”

”*Om en prästs dotter ohelgar sig genom skökolevnad, så ohelgar hon sin fader; hon skall brännas upp i eld.* Okej. Det platsar på listan. Du sa att du hade hittat fler fall.”

”Jag har hittat ytterligare tre kvinnor som mördats under så bisarra omständigheter att de borde finnas med på Harriets lista. Det första fallet är en ung kvinna vid namn Liv Gustavsson. Hon var tjugotvå år och bosatt i Farsta. Hon var en hästtjej – hon tävlade och var en rätt lovande talang. Hon hade också en liten djuraffär tillsammans med sin syster.”

”Okej.”

”Det var i butiken hon hittades. Hon hade arbetat över med bokföringen och var ensam. Hon

måste ha släppt in mördaren frivilligt. Hon våldtogs och ströps till döds.”

”Det låter inte riktigt som Harriets lista?”

”Inte riktigt, om det inte vore för en sak. Mördaren hade avslutat med att köra upp en undulat i hennes underliv och därefter släppt ut alla djur de hade i butiken. Katter, sköldpaddor, vita möss, kaniner, fåglar. Till och med fiskarna från akvariet. Det var alltså en ganska otrevlig syn som mötte hennes syster på morgonen.”

Mikael nickade.

”Hon mördades i augusti 1960, fyra månader efter mordet på bondmorän Magda Lovisa i Karlstad. I båda fallen var det kvinnor som yrkesmässigt arbetade med djur och i båda fallen skedde ett djuroffer. Kossan i Karlstad överlevde visserligen, men jag kan tänka mig att det är rätt besvärligt att ta ihjäl en ko med ett stickvapen. En undulat är så att säga enklare. Och dessutom dyker ytterligare ett djuroffer upp.”

”Vilket?”

Lisbeth berättade om det besynnerliga *Duvmordet* på Lea Persson i Uddevalla. Mikael satt tyst och funderade en så lång stund att till och med Lisbeth blev otålig.

”Okej”, sa han slutligen. ”Jag köper din teori. Ett fall återstår.”

”Ett fall som jag har hittat. Jag vet inte hur många jag kan ha missat.”

”Berätta om det.”

”Februari 1966 i Uppsala. Det yngsta offret var en sjuttonårig gymnasist som hette Lena Andersson. Hon försvann efter en klassfest och hittades tre dagar senare i ett dike på Uppsalaslätten, en bra bit utanför Uppsala. Hon hade mördats på någon annan plats och forslats dit.”

Mikael nickade.

”Det här mordet blev väldigt uppmärksammat i massmedia men de exakta omständigheterna kring hennes död rapporterades aldrig. Flickan hade blivit så groteskt torterad. Jag har läst patologens rapport. Hon hade torterats med eld. Hennes händer och bröst var svårt brända, och hon hade blivit bränd gång på gång på olika ställen över hela kroppen. Man hittade stearinfläckar på henne som visade att ett ljus hade använts, men händerna var så förkolnade att de måste ha hållits inne i en kraftigare brasa. Och slutligen hade mördaren sågat av hennes huvud och slängt det bredvid kroppen.”

Mikael bleknade.

”Herregud”, sa han.

”Jag hittar inget bibelcitат som passar in, men det finns flera avsnitt som handlar om brännoffer och syndoffer, och på några ställen förespråkas att offerdjuret – oftast en tjur – ska styckas på så sätt att *huvudet skiljs från istret*. Användningen av eld påminner också om det första mordet, på Rebecka här i Hedestad.”

När myggen började svärma framåt aftonen städade de av trädgårdsbordet och satte sig i köket för att fortsätta prata.

”Att du inte hittar ett exakt bibelcitат betyder inte så mycket. Det handlar inte om citat. Det här är en grotesk parodi på vad som står i Bibeln – det är snarast associationer till lösryckta citat.”

”Jag vet. Det är inte ens logiskt. Ta till exempel citatet om att båda ska utrotas om någon har sex med en tjej som har mens. Om det skulle tolkas bokstavligt så borde mördaren ha begått självmord.”

”Så vad leder allt detta fram till”, undrade Mikael.

”Din Harriet hade antingen en rätt underlig hobby som bestod i att samla på bibelcitат och associera dem med mordoffer som hon hade hört talas om ... eller så måste hon ha vetat att det fanns

en koppling mellan morderna.”

”Mellan 1949 och 1966, och kanske både före och efter. Det skulle alltså ha strukit omkring en spritt språngande galen sadist till seriemördare med en Bibel under armen och haft ihjäl kvinnor i minst sjutton års tid utan att någon kopplat ihop morderna. Det låter helt otroligt.”

Lisbeth Salander sköt tillbaka stolen och hämtade mera kaffe från kannan på spisen. Hon tände en cigarett och blåste rök omkring sig. Mikael svor inombords och stal ytterligare en cigarett av henne.

”Nej, det är faktiskt inte så otroligt”, sa hon och höll upp ett finger. ”Vi har flera dussin ouppklarade kvinnomord i Sverige under 1900-talet. Den där professorn i kriminologi, Persson, sa en gång på *Efterlyst* att seriemördare är väldigt sällsynta i Sverige, men att vi säkert har haft några som aldrig blivit upptäckta.”

Mikael nickade. Hon höll upp ytterligare ett finger.

”De här morderna har utförts under en mycket lång tidsperiod och på vitt skilda ställen i landet. Två av morderna inträffade tätt efter varandra 1960, men omständigheterna var relativt olika – en bondmora i Karlstad och en tjugotvåårig hästflicka i Stockholm.”

Tre fingrar.

”Det finns inget självklart tydligt mönster. Morderna har utförts på olika sätt och det finns ingen riktig signatur, men det är vissa saker som återkommer i de olika fallen. Djur. Eld. Grovt sexuellt våld. Och, som du påpekade, en parodi på bibelkunskap. Men uppenbarligen har ingen polisutredare tolkat något av morderna utifrån Bibeln.”

Mikael nickade. Han sneglade på henne. Med sin späda kropp, sitt svarta linne, tatueringarna och ringarna i ansiktet såg Lisbeth Salander minst sagt malplacerad ut i gäststugan i Hedeby. När han försökte vara social under middagen var hon enstavig och svarade knappt på tilltal. Men då hon jobbade lät hon som ett proffs ut i fingerspetsarna. Hennes lägenhet nere i Stockholm hade sett ut som ett bombnedslag, men Mikael drog slutsatsen att Lisbeth Salander var synnerligen välsorterad i huvudet. *Märkligt!*

”Det är svårt att se sambandet mellan en prostituerad i Uddevalla som blir ihjälslagen bakom en container på en industritomt och en prästfru i Ronneby som blir strypt och utsatt för en mordbrand. Om man inte råkar ha den nyckel som Harriet gav oss, vill säga.”

”Vilket leder till nästa fråga”, sa Lisbeth.

”Hur fasiken Harriet blev indragen i det här. En sextonårig flicka som levde i en ganska skyddad miljö.”

”Det finns bara ett svar”, sa hon.

Mikael nickade igen.

”Det måste finnas en koppling till familjen Vanger.”

Vid elvatiden på kvällen hade de tragglat mordserien och diskuterat samband och udda detaljer till den grad att tankarna snurrade i Mikaelns huvud. Han gnuggade sig i ögonen och sträckte på sig och frågade om hon hade lust att gå en kvällspromenad. Lisbeth Salander såg ut som om hon ansåg att sådana övningar var slöseri med tid, men nickade efter en kort stunds betänketid. Mikael föreslog att hon skulle byta om till långbyxor för myggens skull.

De tog svängen förbi småbåtshamnen under bron och ut mot Martin Vangers udde. Mikael pekade ut de olika husen och berättade om dem som bodde där. Han hade svårt att formulera sina tankar då han pekade ut Cecilia Vangers hus. Lisbeth sneglade på honom.

De passerade Martin Vangers skrytbåt och kom ut till udden där de slog sig ned på en sten och

delade på en cigarett.

”Det finns ytterligare en koppling mellan mordoffren”, sa Mikael plötsligt. ”Du kanske redan har tänkt på det.”

”Vad?”

”Namnen.”

Lisbeth Salander funderade en stund. Sedan skakade hon på huvudet.

”Alla är bibliska namn.”

”Det stämmer inte”, svarade Lisbeth snabbt. ”Varken Liv eller Lena finns i Bibeln.”

Mikael skakade på huvudet. ”Det gör de faktiskt. Liv betyder att leva, vilket är den bibliska betydelsen av namnet Eva. Och skärp dig, Sally – vad är Lena en förkortning av?”

Lisbeth Salander knep ihop ögonen av irritation och svor invärtes. Mikael hade tänkt snabbare än hon. Det gillade hon inte.

”Magdalena”, sa hon.

”Skökan, den första kvinnan, jungfru Maria ... du har fullt hus i den här samlingen. Det här är så knäppt att en psykolog förmodligen skulle gå i spinn. Men det var faktiskt en annan sak jag tänkte på när det gällde namnen.”

Lisbet väntade tålmodigt.

”Det är också traditionella judiska kvinnonamn. Familjen Vanger har haft mer än sin beskärda del av galna judehatare, nazister och konspirationsteoretiker. Harald Vanger däruppe är nittio-plus och var i sina bästa år på 1960-talet. Den enda gång jag träffat honom stod han och väste att hans egen dotter var en hora. Han har uppenbarligen problem med kvinnor.”

När de återkom till stugan gjorde de nattmackor och värmde på kaffet. Mikael sneglade på de cirka femhundra sidor som Dragan Armanskijs favoritresearcher hade producerat åt honom.

”Du har gjort ett fantastiskt grävjobb på rekordtid”, sa han. ”Tack. Och tack också för att du var snäll nog att komma upp hit och avrapportera.”

”Vad händer nu?” frågade Lisbeth.

”Jag ska prata med Dirch Frode i morgon så fixar vi betalningen.”

”Det var inte det jag menade.”

Mikael tittade på henne.

”Tja ... grävjobbet jag anställde dig för är avklarat”, sa han försiktigt.

”Jag är inte färdig med det här.”

Mikael lutade sig bakåt i kökssoffan och mötte hennes blick. Han kunde inte läsa någonting alls i hennes ögon. I ett halvår hade han arbetat ensam med Harriets försvinnande och helt plötsligt fanns det en annan människa – en van researcher – som insåg implikationerna. Han fattade beslutet på impuls.

”Jag vet. Den här historien kryper under skinnet på mig också. Jag pratar med Dirch Frode i morgon. Vi anställer dig ytterligare en vecka eller två som ... hmm, researchassistent. Jag vet inte om han vill betala samma taxa som han betalar till Armanskij, men en hygglig månadslön borde vi kunna pressa ur honom.”

Lisbeth Salander gav honom plötsligt ett leende. Hon ville absolut inte bli avhängd och hade gärna gjort jobbet gratis.

”Jag håller på att somna”, sa hon och gick utan vidare diskussion in till sig och stängde dörren.

Efter två minuter öppnade hon dörren och stack ut huvudet.

”Jag tror att du har fel. Det är inte en galen seriemördare som förläst sig på Bibeln. Det är bara

en helt vanlig fähund som hatar kvinnor.”

KAPITEL 21: Torsdag 3 juli – Torsdag 10 juli

Lisbeth Salander vaknade före Mikael, vid sextiden på morgonen. Hon satte på kaffevatten och ställde sig i duschen. När Mikael vaknade vid halv åtta satt hon och läste hans summering av fallet Harriet Vanger i iBooken. Han kom ut i köket med ett lakan runt midjan och gnuggade sömnen ur ögonen.

”Det finns kaffe på spisen”, sa hon.

Mikael sneglade över axeln på henne.

”Det där dokumentet var lösenordsskyddat”, sa han.

Hon vred huvudet och tittade upp på honom.

”Det tar trettio sekunder att ladda ned ett program från nätet som krackar Words krypteringsskydd”, sa hon.

”Vi måste ha ett samtal om det här med ditt och mitt”, sa Mikael och gick in i duschen.

När han kom tillbaka hade Lisbeth stängt hans dator och ställt tillbaka den på sin plats i arbetsrummet. Hon hade startat sin egen PowerBook. Mikael kände sig ganska övertygad om att hon redan hade överfört innehållet i hans dator till sin egen.

Lisbeth Salander var en informationsnarkoman med en högst liberal uppfattning om moral och etik.

Mikael hade precis hunnit sätta sig vid frukostbordet då det knackade på ytterdörren. Han gick och öppnade. Martin Vanger såg så sammanbiten ut att Mikael för en sekund trodde att han kom med dödsbud om Henrik Vanger.

”Nej, Henrik mår precis som i går. Jag har ett helt annat ärende. Kan jag komma in en stund?”

Mikael släppte in honom och presenterade honom för ”researchmedarbetaren” Lisbeth Salander. Hon gav industriledaren ett halvt ögonkast och en snabb nick innan hon återgick till sin dator. Martin Vanger hälsade automatiskt men såg så disträ ut att han knappt tycktes lägga märke till henne. Mikael hällde upp en kopp kaffe och bad honom slå sig ned.

”Vad gäller saken?”

”Du prenumererar inte på *Hedestads-Kuriren*?”

”Nej. Jag läser den ibland uppe på Susannes Brokafé.”

”Då har du alltså inte läst morgonens tidning.”

”Det låter på dig som om jag borde göra det.”

Martin Vanger lade *Hedestads-Kuriren* på bordet framför Mikael. Han hade fått en tvåspaltare som puff på ettan och fortsättning på sidan fyra. Han granskade rubriken.

HÄR GÖMMER SIG FÖRTALSDÖMDE JOURNALISTEN

Texten var illustrerad med en bild som tagits med teleobjektiv från kyrkbacken på andra sidan bron och porträtterade Mikael just då han kom ut genom dörren till sin stuga.

Reportern Conny Torsson hade gjort ett gott hantverk då han snickrat ihop sitt nidporträtt av Mikael. Texten rekapitulerade Wennerströmaffären och poängterade att Mikael lämnat *Millennium* i skam och att han nyligen hade avtjänat en tid i fängelse. Texten avslutades med det sedvanliga påståendet om att Mikael avböjt att uttala sig för *Hedestads-Kuriren*. Tonen var av sådant slag att det knappast kunde undgå någon Hedestadsbo att det strök omkring en Jävligt Skum Nollåtta i bygden. Inget av påståendena i texten var åtalbart, men de var vinklade så att de framställde Mikael i suspekt

dager; bildsättning och text var av samma slag som när politiska terrorister brukar framställas. *Millennium* beskrevs som en ”agitatorisk tidning” med låg trovärdighet och Mikael bok om ekonomijournalistik presenterades som en samling ”kontroversiella påståenden” om respekterade journalister.

”Mikael ... jag har inte ord nog att uttrycka vad jag känner när jag läser den här artikeln. Den är vidrig.”

”Det här är ett beställningsjobb”, svarade Mikael lugnt. Han tittade forskande på Martin Vanger.

”Jag hoppas att du förstår att jag inte har ett dugg med det här att göra. Jag satte morgonkaffet i halsen när jag läste tidningen.”

”Vem?”

”Jag har ringt några samtal nu på morgonen. Conny Torsson är sommarvikarie. Men han gjorde jobbet på uppdrag av Birger.”

”Jag trodde inte att Birger hade något inflytande på redaktionen – han är ju trots allt kommunalråd och politiker.”

”Formellt har han inget inflytande. Men chefredaktör på *Kuriren* är Gunnar Karlman, son till Ingrid Vanger på Johan Vangers gren av familjen. Birger och Gunnar är nära vänner sedan många år.”

”Jag förstår.”

”Torsson får sparken med omedelbar verkan.”

”Hur gammal är han?”

”Ärligt talat så vet jag inte. Jag har aldrig träffat honom.”

”Ge honom inte sparken. När han ringde mig lät det som en ganska ung och oerfaren reporter.”

”Det här kan helt enkelt inte få passera utan konsekvenser.”

”Om du vill ha min åsikt så tycks det som om situationen är lite absurd när chefredaktören för en tidning som ägs av familjen Vanger går till angrepp mot en annan tidning där Henrik Vanger är delägare och där du sitter i styrelsen. Chefredaktör Karlman går alltså till angrepp mot dig och Henrik.”

Martin Vanger övervägde Mikael ord men skakade långsamt på huvudet.

”Jag förstår vad du menar. Jag bör lägga ansvaret där det hör hemma. Karlman är delägare i koncernen och har alltid bedrivit krypskytte mot mig, men det här verkar mest vara Birgers hämnd för att du snoppade av honom i korridoren på sjukhuset. Du är en nagel i ögat på honom.”

”Jag vet. Det är därför jag tror att Torsson ändå är den med mest rent mjöl i påsen. Det fordras väldigt mycket för att en ung vikarie ska säga nej när chefredaktören beordrar honom att skriva på ett visst sätt.”

”Jag kan begära att du får en offentlig ursäkt på nyhetsplats i morgon.”

”Gör inte det. Det blir bara en utdragen strid som förvärrar situationen ytterligare.”

”Så du menar att jag inte ska göra någonting?”

”Det är inte lönt. Karlman kommer att krångla och i värsta fall blir du utmålad som en skurk som i egenskap av ägare på ett illegitimt sätt försöker påverka den fria opinionsbildningen.”

”Förlåt mig, Mikael, men jag håller inte med dig. Jag har faktiskt också rätt att skapa opinion. Min åsikt är att den här artikeln stinker – och jag tänker nog göra min personliga inställning klar. Jag är trots allt Henriks ersättare i *Millenniums* styrelse och i den rollen kan jag inte låta sådana här insinuationer passera opåtalade.”

”Okej.”

”Jag kommer alltså att begära replik. I denna kommer jag att utmåla Karlman som en idiot. Han får skylla sig själv.”

”Okej, du måste agera efter din egen övertygelse.”

”För mig är det också viktigt att du verkligen förstår att jag inte har något med det här infama angreppet att göra.”

”Jag tror dig”, svarade Mikael.

”Dessutom – jag vill egentligen inte dra upp det nu, men det här aktualiserar vad vi redan har utbytt åsikter om. Det är viktigt att åter installera dig på *Millenniums* redaktion så att vi kan visa en enad front utåt. Så länge du är borta kommer skitsnacket att fortgå. Jag tror på *Millennium* och jag är övertygad om att vi kan vinna den här striden tillsammans.”

”Jag förstår din synpunkt, men nu är det min tur att vara oense med dig. Jag kan inte bryta kontraktet med Henrik och faktum är att jag inte vill bryta det. Du förstår, jag tycker faktiskt om honom. Och det här med Harriet ...”

”Ja?”

”Jag förstår att det är jobbigt för dig och jag inser att Henrik har varit besatt av detta i många år.”

”Oss emellan – jag älskar Henrik och han är min mentor, men när det gäller Harriet har han varit besatt på gränsen till rättshaveri.”

”När jag började det här jobbet hade jag attityden att det var bortkastad tid. Men saken är den att vi mot all förmodan har hittat nytt material. Jag tror att vi står inför ett genombrott och att det kanske är möjligt att ge ett svar på frågan om vad som hände.”

”Du vill inte berätta vad det är ni har hittat?”

”Enligt kontraktet får jag inte diskutera detta med någon utan Henriks personliga medgivande.”

Martin Vanger lutade hakan mot handen. Mikael läste tvivel i hans ögon. Till sist fattade Martin ett beslut.

”Okej, i så fall är det bästa vi kan göra att så fort som möjligt reda ut gåtan om Harriet. Då säger jag så här: jag ger dig allt stöd jag kan så att du så fort som möjligt kan avsluta arbetet på ett tillfredsställande sätt och därefter återgå till *Millennium*.”

”Bra. Jag vill inte behöva slåss mot dig också.”

”Det behöver du inte göra. Du har mitt fulla stöd. Du kan vända dig till mig när du vill om du stöter på problem. Jag ska trycka till Birger ordentligt så att han inte lägger hinder i vägen på något sätt. Och jag ska försöka prata med Cecilia så att hon lugnar ned sig.”

”Tack. Jag måste få möjlighet att ställa frågor till henne och hon har ignorerat mina försök till samtal i en månad nu.”

Martin Vanger log plötsligt.

”Ni har kanske andra saker att reda ut. Men det lägger jag mig inte i.”

De skakade hand.

Lisbeth Salander hade under tystnad lyssnat till replikskiftet mellan Mikael och Martin Vanger. När Martin gått sträckte hon sig efter *Hedestads-Kuriren* och ögnade igenom artikeln. Hon lade ifrån sig tidningen utan någon kommentar.

Mikael satt tyst och funderade. Gunnar Karlman var född 1942 och hade följaktligen varit tjugofyra 1966. Han var också en av de personer som varit närvarande på ön då Harriet försvann.

Efter frukosten satte Mikael sin researchmedarbetare på att läsa in sig på polisutredningen. Han sållade materialet och gav henne pärmarna som fokuserade på Harriets försvinnande. Han gav henne alla bilder från broolyckan, samt den långa redigerade sammanställningen av Henriks

privatspaningar.

Därefter gick Mikael över till Dirch Frode och lät honom formulera ett anställningskontrakt som innebar att Lisbeth anställdes som medarbetare för en månad framåt.

När han kom tillbaka till gäststugan hade Lisbeth flyttat ut till trädgården och satt försjunken i polisutredningen. Mikael gick in och värmde på kaffet. Han betraktade henne genom köksfönstret. Det verkade som om hon skummade genom utredningen och använde högst tio eller femton sekunder till varje sida. Hon bläddrade mekaniskt och Mikael blev förvånad över att hon slarvade med genomläsningen; det var motsägelsefullt eftersom hennes egen utredning var så kompetent. Han tog ut två koppar kaffe och gjorde henne sällskap vid trädgårdsbordet.

”Det du har skrivit om Harriets försvinnande skrevs innan du kom på att vi jagar en seriemördare.”

”Det stämmer. Jag antecknade sådant som jag tyckte var betydelsefullt, frågor jag ville ställa till Henrik Vanger och annat. Som du säkert märkt var det ganska ostrukturerat. Ända fram till nu har jag egentligen bara trevat i dunkel och försökt skriva en story – ett kapitel i biografen över Henrik Vanger.”

”Och nu?”

”Tidigare har all utredning fokuserat på Hedebyön. Nu är jag övertygad om att den här storyn började inne i Hedestad tidigare på dagen. Det förskjuter perspektivet.”

Lisbeth nickade. Hon funderade en stund.

”Det var starkt av dig att komma på det här med bilderna”, sa hon.

Mikael höjde ögonbrynen. Lisbeth Salander verkade inte vara en person som slösade med beröm och Mikael kände sig underligt smickrad. Å andra sidan – rent journalistiskt var det faktiskt en ovanlig bedrift.

”Det är din tur att fylla i detaljerna. Hur gick det med den där bilden som du jagade uppe i Norsjö?”

”Du menar att du *inte* kollade på bilderna i min dator?”

”Jag hade inte tid. Jag ville hellre läsa vad du hade för tankar och drog för slutsatser.”

Mikael suckade, startade sin iBook och klickade upp bildmappen.

”Det är fascinerande. Besöket i Norsjö var en framgång och en total besvikelse. Jag hittade bilden, men den säger inte mycket. Den där kvinnan, Mildred Berggren, hade sparat alla sina semesterbilder i ett album där hon prydligt klistrat in både stort och smått. Den bilden fanns med. Den var tagen med en billig färgfilm. Efter trettiosju år var kopian rätt blek med ett kraftigt gulstick, men hon hade kvar negativen i en skokartong. Jag fick låna alla negativ från Hedestad och har scannat in dem. Det här är vad Harriet såg.”

Han klickade upp en bild som hade dokumentnamnet [HARRIET/bd-19.eps].

Lisbeth förstod hans besvikelse. Hon såg en lätt ofokuserad bild tagen med vidvinkel som visade clownen i Barnens dag-tåget. I bakgrunden syntes hörnet av Sundströms herrmode. Ett tiotal personer stod på trottoaren i bakgrunden, mellan clownerna och fronten på den efterföljande lastbilen.

”Jag tror att det var den här personen hon såg. Dels därför att jag försökt triangulera vad hon tittade på med ledning av hur hennes ansikte var vänt – jag har ritat upp gatukorsningen exakt – och dels därför att det här är den enda personen som tycks titta rakt in i kameran. Alltså, han stirrade på Harriet.”

Det Lisbeth såg var en oskarp figur som stod lite bakom åskådarna, en bit in på tvärgatan. Han hade en mörk täckjacka med ett rött fält på axlarna och mörka byxor, möjligen jeans. Mikael zoomade in så att figuren fyllde hela skärmen från midjehöjd. Bilden blev omedelbart suddigare.

”Det är en man. Han är ungefär 1,80 lång, ordinär kroppsbyggnad. Han har mörkblont halvlångt hår och är slätrakad. Men det är omöjligt att urskilja ansiktsdragen eller ens uppskatta åldern. Han kan vara mellan tonåren och medelåldern.”

”Man kan manipulera bilden ...”

”Jag har manipulerat bilden. Jag har till och med skickat en kopia till Christer Malm på *Millennium* som är en jävel på bildbehandling.” Mikael klickade upp en ny bild. ”Det här är det absolut bästa jag kan få fram. Kameran är helt enkelt för usel och avståndet för långt.”

”Har du visat bilden för någon? Folk kan känna igen kroppshållningen ...”

”Jag har visat bilden för Dirch Frode. Han har ingen aning om vem personen är.”

”Dirch Frode är nog inte den mest alerta personen i Hedestad.”

”Nej, men det är honom och Henrik Vanger som jag jobbar åt. Jag vill visa bilden för Henrik innan jag börjar sprida den.”

”Han kanske bara är en åskådare.”

”Det är möjligt. Men i så fall förmådde han utlösa en märklig reaktion hos Harriet.”

Under den kommande veckan arbetade Mikael och Lisbeth med fallet Harriet i stort sett varje vaket ögonblick. Lisbeth fortsatte att läsa igenom utredningen och smattrade iväg fråga efter fråga som Mikael försökte besvara. Det kunde bara finnas en sanning och varje svävande svar eller oklarhet ledde till fördjupade resonemang. De ägnade en hel dag åt att granska tidsschemat för aktörerna under tiden för broolyckan.

Lisbeth Salander framstod efter hand som allt mer motsägelsefull för Mikael. Trots att hon bara skummade texterna i utredningen tycktes hon hela tiden fastna för de mest obskyra och motstridiga detaljerna.

De gjorde avbrott på eftermiddagarna, när hettan gjorde det olidligt i trädgården. Några gånger gick de ned och badade i kanalen eller promenerade upp till terrassen på Susannes Brokafé. Susanne betraktade plötsligt Mikael med viss demonstrativ kyla. Han insåg att Lisbeth såg ut som om hon knappt var lovlig och ändå uppenbarligen bodde hemma hos honom, vilket i Susannes ögon förvandlade honom till en medelålders gubbsjuk karl. Det kändes obehagligt.

Mikael fortsatte att göra en terränggrunda varje afton. Lisbeth kommenterade inte hans övningar när han andfådd återkom till stugan. Att springa över stock och sten var uppenbarligen inte hennes uppfattning om sommarnöje.

”Jag är fyrtio plus”, sa Mikael till henne. ”Jag måste motionera om jag inte ska fylla ut midjan något alldeles förfärligt.”

”Jaha.”

”Tränar du aldrig?”

”Jag boxas ibland.”

”Boxas?”

”Ja, du vet, med handskar.”

Mikael gick och duschade och försökte föreställa sig Lisbeth i en boxningsring. Han var inte säker på att hon inte drev med honom. En fråga måste helt enkelt ställas.

”Vilken viktklass boxas du i?”

”Ingen alls. Jag sparrar lite då och då mot grabbarna i en boxningsklubb på Söder.”

Varför förvånar det mig inte, tänkte Mikael. Men han konstaterade att hon i alla fall hade berättat något om sig själv. Han kände fortfarande inte till några basfakta om henne; hur det kom sig att hon hade börjat arbeta för Armanskij, vilken utbildning hon hade eller vad hennes föräldrar gjorde. Så

fort Mikael försökte fråga om hennes privatliv slöt hon sig som en mussla och svarade enstavigt eller ignorerade honom fullständigt.

En eftermiddag lade Lisbeth Salander plötsligt ifrån sig en pärm och tittade på Mikael med en rynka mellan ögonbrynen.

”Vad vet du om Otto Falk? Prästen.”

”Ganska lite. Jag träffade den nuvarande prästen här i kyrkan några gånger i början av året och hon berättade att Falk fortfarande lever men är bosatt på något geriatrikerhem i Hedestad. Alzheimers.”

”Varifrån kom han?”

”Härifrån Hedestad. Han studerade i Uppsala och var kring trettio då han flyttade hem igen.”

”Han var ogift. Och Harriet umgicks med honom.”

”Varför frågar du?”

”Jag konstaterar bara att snuten, den där Morell, var ganska mild mot honom i förhören.”

”På 1960-talet hade präster fortfarande en helt annan ställning i samhället. Att han bodde härute på ön, närmast makten så att säga, var naturligt.”

”Jag undrar hur noga polisen genomsökte prästgården. På bilderna syns det att det var ett stort trähus och det måste ha funnits gott om ställen för att gömma undan en kropp ett tag.”

”Det är sant. Men det finns ingenting i materialet som antyder att han skulle ha någon koppling till seriemord eller till Harriets försvinnande.”

”Det gör det faktiskt”, sa Lisbeth Salander och log skevt mot Mikael. ”För det första var han präst, och präster om några har ett speciellt förhållande till Bibeln. För det andra var han den siste som såg och pratade med Harriet.”

”Men han gick omedelbart ned till olycksplatsen och stannade där i flera timmar. Han syns på mängder av bilder, särskilt under den tid då Harriet måste ha försvunnit.”

”Äsch, jag kan knäcka hans alibi. Men det var faktiskt en helt annan sak jag tänkte på. Den här historien handlar om en sadistisk kvinnomördare.”

”Ja?”

”Jag var ... jag hade lite tid för mig själv i våras och läste en del om sadister i ett helt annat sammanhang. En av de texter jag läste var en manual från FBI i USA, som påstod att slående många av de seriemördare som gripits kommer från dysfunktionella hem och ägnade sig åt att tortera djur i barndomen. Ett antal av de amerikanska seriemördarna hade dessutom gripits för mordbränder.”

”Djuroffer och brännoffer, menar du.”

”Ja. Både plågade djur och eld dyker upp i flera av Harriets mordfall. Men det jag egentligen tänkte på var att prästgården brann ned i slutet av 1970-talet.”

Mikael funderade en stund.

”Vagt”, sa han slutligen.

Lisbeth Salander nickade. ”Instämmer. Men värt att notera. Jag hittar ingenting i utredningen om vad som orsakade branden och det skulle vara spännande att få veta om det förekom andra mystiska bränder på 1960-talet. Dessutom skulle det vara intressant att ta reda på om det förekom fall av djurplågeri eller stympning av djur i trakten vid den här tiden.”

När Lisbeth gick och lade sig den sjunde natten i Hedeby var hon vagt irriterad på Mikael Blomkvist. I en vecka hade hon tillbringat så gott som varje vaken minut med honom; i vanliga fall brukade sju minuters sällskap med en annan människa vara fullt tillräckligt för att ge henne huvudvärk.

Hon hade för länge sedan konstaterat att hon inte var bra på sociala relationer och inrättat sig i ett liv som enstöring. Hon var fullt nöjd med detta om folk bara lät henne vara i fred och sköta sitt. Dessvärre var omgivningen inte så klok och förståndig, hon måste värja sig mot sociala myndigheter, barnavårdsmyndigheter, överförmyndarnämnder, skattemyndigheter, poliser, kuratorer, psykologer, psykiatriker, lärare och garderobsvakter som (bortsett från vakterna på Kvarnen, som vid det här laget kände henne) aldrig ville släppa in henne på krogen trots att hon nu hade fyllt tjugofem år. Det fanns en hel armé av människor som inte tycktes ha något bättre för sig än att försöka styra hennes liv och, om de gavs möjlighet, korrigera det sätt hon valt att leva på.

Hon hade tidigt lärt sig att det inte tjänade något till att gråta. Hon hade också lärt sig att vid varje tillfälle då hon försökt göra någon uppmärksam på något i hennes liv så hade situationen bara blivit värre. Följaktligen var det upp till henne att själv lösa sina problem med de metoder hon fann nödvändiga. Något som advokat Nils Bjurman blivit varse.

Mikael Blomkvist hade samma irriterande förmåga som alla andra människor att snoka i hennes privatliv och ställa frågor som hon inte ville besvara. Däremot reagerade han inte alls som flertalet män hon hade träffat.

När hon ignorerade hans frågor ryckte han bara på axlarna och släppte ämnet och lämnade henne i fred. *Förbluffande*.

Hennes första åtgärd, när hon fick tag på hans iBook första morgonen i stugan, hade naturligtvis varit att överföra all information till sin egen dator. På så sätt spelade det mindre roll om han dumpade henne från fallet; hon skulle i alla fall ha tillgång till materialet.

Men sedan hade hon avsiktligt provocerat honom genom att sitta och läsa dokumenten i hans iBook då han vaknade. Hon hade förväntat sig ett raseriutbrott. Istället hade han sett närmast uppgiven ut och muttrat något ironiskt om henne och gått och duschat och därefter börjat diskutera det hon hade läst. En märklig kille. Man kunde nästan förledas att tro att han litade på henne.

Men att han kände till hennes talanger som hacker var allvarligt. Lisbeth Salander var medveten om att den juridiska termen för det hackande hon ägnade sig åt, både yrkesmässigt och som hobby, var olaga dataintrång och kunde straffas med upp till två års fängelse. Det var en känslig punkt för henne – hon ville inte bli inlåst och ett fängelsestraff skulle dessutom med stor sannolikhet innebära att hon framtogs sina datorer och därmed den enda sysselsättning som hon var riktigt bra på. Hon hade aldrig ens övervägt att berätta för Dragan Armanskij eller någon annan hur hon plockade fram den information de betalade för.

Med undantag för *Plague* och ett fåtal personer på nätet som i likhet med henne ägnade sig åt hacking på professionell nivå – och flertalet av dessa kände henne endast som *Wasp* och visste inte vem hon var eller var hon bodde – så var det bara *Kalle Blomkvist* som hade snubblat över hennes hemlighet. Han hade kommit på henne därför att hon hade gjort ett misstag som inte ens tolvåriga nybörjare i branschen dabbar sig med, vilket endast bevisade att hennes hjärna höll på att ätas upp av maskar och att hon förtjänade spöstraff. Men han hade inte blivit vansinnig av ilska och rört upp himmel och jord – istället hade han anställt henne.

Följaktligen var hon vagt irriterad på honom.

När de ätit en nattmacka strax innan hon gick och lade sig hade han plötsligt frågat henne om hon var en bra hacker. Till sin egen häpnad svarade hon spontant på frågan.

”Jag är förmodligen bäst i Sverige. Det finns kanske ytterligare två eller tre personer på ungefär min nivå.”

Hon tvekade inte om sanningshalten i sitt svar. *Plague* hade varit bättre än hon en gång i tiden, men hon hade gått om honom för länge sedan.

Däremot kändes det konstigt att säga orden. Hon hade aldrig gjort det tidigare. Hon hade aldrig ens haft någon utomstående att föra den sortens samtal med, och hon njöt plötsligt av att han tycktes imponerad av hennes kunskaper. Därefter hade han förstört känslan genom att ställa följdfrågan hur hon hade lärt sig hacking.

Hon visste inte hur hon skulle svara. *Jag har alltid kunnat det.* Istället hade hon gått och lagt sig utan att säga god natt.

För att ytterligare irritera henne tycktes inte Mikael reagera på att hon bara gick sin väg. Hon låg och lyssnade på hur han rörde sig inne i köket, plockade av och diskade. Han hade alltid varit uppenbarare än hon, men nu var han tydligen också på väg till sängs. Hon hörde honom i badrummet och hur han gick in till sitt sovrum och stängde dörren. Efter en stund hörde hon knirrandet då han kröp ned i sängen, en halvmeter från henne, men på andra sidan väggen.

Under den vecka hon hade bott hos honom hade han inte flörtat med henne. Han hade jobbat ihop med henne, frågat efter hennes åsikt, slagit henne på fingrarna då hon tänkt fel och erkänt hennes poänger då hon tillrättavisat honom. Han hade tveksamt behandlat henne som en människa.

Hon insåg plötsligt att hon gillade Mikael Blomkvists sällskap och kanske till och med litade på honom. Hon hade aldrig litat på någon utom möjligen Holger Palmgren. Fast av helt olika skäl. Palmgren hade varit en förutsägbar *do gooder*.

Hon reste sig plötsligt och ställde sig vid fönstret och tittade rastlöst ut i mörkret. Det svåraste hon visste var att visa sig naken för en annan människa för första gången. Hon var övertygad om att hennes spinkiga kropp var frånstötande. Hennes bröst var patetiska. Hon hade inga höfter att tala om. I sina egna ögon hade hon inte särskilt mycket att erbjuda. Men bortsett från det var hon en helt vanlig kvinna, med precis samma lust och sexualdrift som alla andra. Hon stod kvar och funderade i nästan tjugo minuter innan hon beslutade sig.

Mikael hade lagt sig och slagit upp en roman av Sara Paretsky när han hörde dörrhandtaget och tittade upp på Lisbeth Salander. Hon hade virat sitt lakan runt kroppen och stod tyst i dörröppningen en stund. Hon såg ut som om hon funderade på något.

”Något på tok?” frågade Mikael.

Hon skakade på huvudet.

”Vad vill du?”

Hon gick fram till honom och tog hans bok och lade den på nattduksbordet. Sedan böjde hon sig ned och kysste honom på munnen. Tydligare än så kunde hennes avsikter inte visas. Hon kröp snabbt upp i hans säng och satte sig och tittade på honom med forskande ögon. Hon lade en hand på lakanet över hans mage. När han inte protesterade böjde hon sig ned och bet honom i en av hans bröstvårtor.

Mikael Blomkvist var fullständigt perplex. Efter några sekunder grep han tag i hennes axlar och sköt henne ifrån sig så att han kunde se hennes ansikte. Han såg inte oberörd ut.

”Lisbeth ... jag vet inte om det här är en så bra idé. Vi ska jobba ihop.”

”Jag vill ha sex med dig. Och jag kommer inte att ha problem med att jobba ihop med dig för den sakens skull, men jag kommer att ha ett jävla problem med dig om du sparkar ut mig härifrån.”

”Men vi känner knappt varandra.”

Hon skrattade plötsligt, kort, nästan som en hostning.

”När jag gjorde min PU på dig kunde jag konstatera att du inte låtit sådant hindra dig tidigare. Du är tvärtom en sådan som aldrig kan hålla fingrarna borta från kvinnor. Vad är det för fel? Är jag inte tillräckligt sexig för dig?”

Mikael skakade på huvudet och försökte komma på något begåvat att säga. När han inte svarade

drog hon av honom lakanet och satte sig grensle över honom.

”Jag har inga kondomer”, sa Mikael.

”Skit i det.”

När Mikael vaknade hade Lisbeth redan klivit upp. Han hörde henne dona med kaffepannan inne i köket. Klockan var strax före sju. Han hade bara sovit i två timmar och låg kvar och blundade.

Han blev inte klok på Lisbeth Salander. Inte vid något tillfälle hade hon ens med en blick antytt att hon var det minsta intresserad av honom.

”God morgon”, sa Lisbeth Salander från dörröppningen. Hon log faktiskt en aning.

”Hej”, sa Mikael.

”Vi har slut på mjölk. Jag åker upp till bensinmacken. De öppnar sju.”

Hon vände så snabbt att Mikael inte hann svara. Han hörde hur hon satte på sig skor och tog sin väska och mc-hjälm och försvann ut genom ytterdörren. Han slöt ögonen. Sedan hörde han ytterdörren öppnas igen och bara några sekunder senare var hon tillbaka i dörröppningen. Den här gången log hon inte.

”Det är bäst att du kommer och tittar”, sa hon med underlig röst.

Mikael var omedelbart på benen och drog på sig sina jeans. Under natten hade någon besökt gäststugan med en ovälkommen present. På bron låg ett halvt förkolnat kadaver av en styckad katt. Kattens ben och huvud hade skurits av, varefter kroppen hade flåtts och tarmar och magsäck tagits ut; resterna låg slängda intill kadavret, som tycktes ha stekts på en eld. Katthuvudet var intakt och hade placerats på sadeln till Lisbeth Salanders motorcykel. Mikael kände igen den rödbruna pälsen.

KAPITEL 22: Torsdag 10 juli

De åt frukost i trädgården under tystnad och utan mjölk i kaffet. Lisbeth hade plockat fram en liten Canon digitalkamera och fotograferat det makabra arrangemanget innan Mikael hämtat en sopsäck och städat bort det. Han hade placerat katten i bagageluckan på sin lånade bil, men var inte säker på vad han borde göra med kadavret. Rimligen borde han göra en polisanmälan om djurplågeri, möjligen olaga hot, men han var osäker på hur han skulle förklara varför hotet hade skett.

Vid halv nio promenerade Isabella Vanger förbi på väg över bron. Hon såg dem inte eller låtsades inte se dem.

”Hur mår du?” frågade Mikael slutligen Lisbeth.

”Bra.” Hon tittade förbryllat på honom. *Okej då. Han vill att jag ska vara upprörd.* ”När jag hittar den jäveln som plågat ihjäl en oskyldig katt bara för att ge oss en varning så kommer jag att använda ett basebollträ.”

”Du tror att det är en varning?”

”Har du någon bättre förklaring? Och det betyder något.”

Mikael nickade. ”Vad som än är sanningen i den här historien så har vi oroat någon tillräckligt mycket för att den personen ska göra något riktigt galet. Men det finns ett annat problem också.”

”Jag vet. Det här är ett djuroffer i stil med 1954 och 1960. Men det verkar inte rimligt att en mördare som var aktiv för femtio år sedan smyger omkring och lägger torterade djurkadaver på din tröskel.”

Mikael instämde.

”De enda som i så fall kan komma i fråga är Harald Vanger och Isabella Vanger. Det finns ett antal äldre släktingar på Johan Vangers sida, men ingen av dem är bosatt i trakten.”

Mikael suckade.

”Isabella är en elak fan som säkert kan ha ihjäl en katt, men jag tvivlar på att hon sprang omkring och seriemördade kvinnor på 1950-talet. Harald Vanger ... jag vet inte, han verkar så orkeslös att han knappt kan gå och jag har svårt att tro att han har smugit ut i natten och jagat rätt på en katt och gjort det där.”

”Om det inte är två personer. En äldre och en yngre.”

Mikael hörde plötsligt en bil passera och tittade upp och såg Cecilia Vanger försvinna över bron. *Harald och Cecilia*, tänkte han. Men tanken innehöll ett stort frågetecken; far och dotter umgicks inte och talade knappt med varandra. Trots Martin Vangers utfästelse att prata med henne hade hon fortfarande inte besvarat något av Mikaelns telefonsamtal.

”Det måste vara någon som vet att vi gräver och att vi har gjort framsteg”, sa Lisbeth Salander och reste sig och gick in i stugan. När hon kom ut igen hade hon satt på sig skinnstället.

”Jag åker till Stockholm. Jag är tillbaka i kväll.”

”Vad ska du göra?”

”Hämta lite prylar. Om någon är galen nog att ha ihjäl en katt på det där sättet så kan han eller hon lika gärna ge sig på oss nästa gång. Eller anlägga en mordbrand när vi ligger och sover. Jag vill att du åker in till Hedestad och köper två brandsläckare och två brandvarnare i dag. En av brandsläckarna ska vara en halonsläckare.”

Utan övriga avskedsord satte hon på sig hjälmen, sparkade igång motorcykeln och försvann över bron.

Mikael dumpade kadavret i en soptunna vid bensinmacken innan han körde in till Hedestad och köpte brandsläckarna och brandvarnarna. Han lade dem i bagageluckan på bilen och körde till sjukhuset. Han hade ringt och gjort upp om att träffa Dirch Frode i kafeterian, och berättade vad som hade hänt på morgonen. Dirch Frode bleknade.

”Mikael, jag hade inte räknat med att den här historien kunde bli farlig.”

”Varför inte? Uppdraget bestod ju i att avslöja en mördare.”

”Men vem skulle ... det här är ju inte klokt. Om det finns risk för ditt och fröken Salanders liv så måste vi avbryta. Jag kan prata med Henrik.”

”Nej. Absolut inte. Jag vill inte riskera att han får en hjärtattack till.”

”Han frågar hela tiden hur det går för dig.”

”Hälsa honom att jag nystar vidare.”

”Vad ska ni göra nu?”

”Jag har några frågor. Den första incidenten inträffade strax efter att Henrik fått sin hjärtattack och jag var nere i Stockholm över dagen. Någon sökte igenom mitt arbetsrum. Det var precis då jag hade knäckt bibelkoden och upptäckt bilderna på Järnväggsgatan. Jag hade berättat om det för dig och för Henrik. Martin visste om det eftersom han ordnade så att jag kunde komma in på *Hedestads-Kuriren*. Hur många fler kände till det?”

”Tja, jag vet ju inte exakt vem Martin pratat med. Men både Birger och Cecilia kände till det. De har diskuterat din jakt på bilder sinsemellan. Även Alexander känner till det. Och, förresten, Gunnar och Helena Nilsson. De var uppe och hälsade på Henrik och blev indragna i samtalet. Och Anita Vanger.”

”Anita? Hon i London.”

”Cecilias syster. Hon flög hem tillsammans med Cecilia när Henrik fick sin hjärtattack, men bodde på hotell och har så vitt jag vet inte varit ut på ön. Precis som Cecilia vill hon inte träffa sin far. Men hon åkte tillbaka igen för en vecka sedan, då Henrik kom ut från intensiv.”

”Var bor Cecilia? Jag såg henne i morse när hon körde över bron, men det är svart och tillbommat i hennes hus.”

”Misstänker du henne?”

”Nej, jag undrar bara var hon bor.”

”Hon bor hos sin bror, Birger. Det är promenadavstånd till Henrik.”

”Vet du var hon är just nu?”

”Nej. Hon är inte uppe hos Henrik i alla fall.”

”Tack”, sa Mikael och reste sig.

Familjen Vanger kretsade runt Hedestads sjukhus. I entréhallen passerade Birger Vanger mot hissarna. Mikael hade inte lust att stöta ihop med honom och väntade till dess att han försvunnit innan han gick ut i entréhallen. Istället stötte han ihop med Martin Vanger vid dörrarna, på nästan exakt samma plats där han träffat Cecilia Vanger vid det föregående besöket. De hälsade och skakade hand.

”Har du varit uppe och hälsat på Henrik?”

”Nej, jag har bara träffat Dirch Frode som hastigast.”

Martin Vanger såg trött och hålögd ut. Det slog Mikael att han hade åldrats väsentligt under det halvår de hade känt varandra. Kampen för att rädda det Vangerska imperiet var kostsam och Henriks plötsliga tillbud hade inte varit uppmuntrande.

”Hur går det för dig?” frågade Martin Vanger.

Mikael markerade omedelbart att han inte hade för avsikt att avbryta och åka hem till Stockholm.

”Jo tack. Det blir mer och mer intressant för var dag som går. När Henrik är friskare hoppas jag kunna tillfredsställa hans nyfikenhet.”

Birger Vanger var bosatt i ett radhus i vitt tegel på andra sidan vägen, på bara fem minuters gångavstånd från sjukhuset. Han hade utsikt mot havet och gästhamnen. Ingen öppnade då Mikael ringde på. Han ringde till Cecilias mobil men fick inget svar. Han satt kvar i bilen en stund och trummade med fingrarna mot ratten. Birger Vanger var ett oskrivet kort i samlingen; född 1939 och följaktligen endast tio år då mordet på Rebecka Jacobsson begicks. Däremot var han tjugosju år när Harriet försvann.

Enligt Henrik Vanger hade Birger och Harriet knappt umgåtts. Han hade vuxit upp hos sin familj i Uppsala och flyttat till Hedestad för att arbeta inom koncernen, men hoppat av efter ett par år och satsat på politiken. Men han hade varit i Uppsala då mordet på Lena Andersson begicks.

Mikael fick ingen rätsida på historien, men incidenten med katten hade skapat en känsla av överhängande hot och av att han började få ont om tid.

Hedebys gamle präst Otto Falk hade varit trettiosex år när Harriet försvann. Han var nu sjuttiotvå, yngre än Henrik Vanger men i avsevärt sämre intellektuell kondition. Mikael sökte rätt på honom på sjukhemmet Svalan, en gul tegelbyggnad en bit upp vid Hedeån i andra änden av staden. Mikael presenterade sig i receptionen och bad att få tala med pastor Falk. Han förklarade att han hade förstått att prästen led av Alzheimers sjukdom och förhörde sig om hur pass kommunicerbar han var. En översköterska gav honom svaret att pastor Falk hade fått sin diagnos tre år tidigare och att sjukdomen hade ett aggressivt förlopp. Falk var kommunicerbar, men han hade uselt närminne, kände inte igen vissa släktingar och var på det hela taget på väg in i dimmorna. Mikael varnades också för att den gamle kunde drabbas av ångestattacker om han blev pressad med frågor som han inte kunde besvara.

Den gamle prästen satt på en parksoffa ute i trädgården tillsammans med tre andra patienter och en vårdare. Mikael tillbringade en timme med att försöka prata med Falk.

Pastor Falk påstod att han mycket väl kom ihåg Harriet Vanger. Han sken upp och beskrev henne som en förtjusande flicka. Mikael blev dock snabbt medveten om att pastorn hade lyckats glömma att hon saknats i snart trettiosju år; han pratade om henne som om han träffat henne nyligen och bad Mikael hälsa till henne och uppmana henne att hälsa på honom någon dag. Mikael lovade att göra det.

När Mikael tog upp vad som hade hänt den dag Harriet försvann blev pastorn förbryllad. Han kom uppenbarligen inte ihåg olyckan på bron. Först mot slutet av deras samtal nämnde han något som fick Mikael att spetsa öronen.

Det var när Mikael förde in samtalet på Harriets intresse för religion som pastor Falk plötsligt blev fundersam. Det var som om ett moln dragit över hans ansikte. Pastorn satt och gungade fram och tillbaka en stund och tittade plötsligt upp på Mikael och frågade vem han var. Mikael presenterade sig igen och den gamle funderade ytterligare en stund. Slutligen skakade han på huvudet och såg irriterad ut.

”Hon är ännu en sökande. Hon måste passa sig och du måste varna henne.”

”Vad ska jag varna henne för?”

Pastor Falk blev plötsligt upprörd. Han skakade på huvudet med sammandragna ögonbryn.

”Hon måste läsa *sola scriptura* och förstå *sufficientia scripturae*. Endast så kan hon upprätthålla *sola fide*. Josef utesluter dem bestämt. De fanns aldrig upptagna i kanon.”

Mikael begrep inte ett dugg men antecknade flitigt. Sedan lutade sig pastor Falk fram mot honom och viskade förtroligt:

”Jag tror att hon är katolik. Hon svärmar för magi och har ännu inte funnit sin Gud. Hon måste vägledas.”

Ordet katolik hade tydligen en negativ klang för pastor Falk.

”Jag trodde att hon var intresserad av pingströrelsen?”

”Nej nej, inte pingströrelsen. Hon söker den förbjudna sanningen. Hon är ingen god kristen.”

Därefter tycktes pastor Falk glömma både Mikael och ämnet och började prata med en av de andra patienterna.

Mikael var hemma på Hedebyön strax efter två på eftermiddagen. Han gick över till Cecilia Vanger och knackade på, men utan framgång. Han provade hennes mobil igen men fick inget svar.

Han monterade en brandvarnare i köket och en i farstun. Han placerade en brandsläckare intill järnspisen utanför dörren till sovrummet och den andra vid toalettdörren. Därefter ordnade han lunch åt sig själv, bestående av kaffe och mackor, och satte sig ute i trädgården där han skrev in anteckningarna från samtalet med pastor Falk på sin iBook. Han funderade en lång stund och lyfte sedan blicken mot kyrkan.

Hedebys nya prästgård var en helt vanlig modern villa, på några minuters promenadavstånd från kyrkan. Mikael knackade på hos pastor Margareta Strandh vid fyratiden och förklarade att han kommit för att söka råd i ett teologiskt spørsmål. Margareta Strandh var en mörkhårig kvinna i hans egen ålder, klädd i jeans och flanellskjorta. Hon var barfota och hade målade tånaglar. Han hade tidigare stött ihop med henne på Susannes Brokafé vid några tillfällen och pratat med henne om pastor Falk. Mikael fick ett vänligt mottagande och blev inbjuden att slå sig ned i hennes trädgård.

Mikael berättade att han hade intervjuat Otto Falk och förklarade vad denne hade sagt, men att han inte hade förstått betydelsen. Margareta Strandh lyssnade, och bad sedan Mikael upprepa ord för ord vad Falk hade sagt. Hon funderade en stund.

”Jag fick tjänst här i Hedeby för bara tre år sedan och har faktiskt aldrig träffat pastor Falk. Han gick i pension flera år tidigare, men jag har förstått att han var tämligen högkyrklig. Det han sa till dig betydde ungefär att hålla sig till skriften allena – *sola scriptura* – och att den är *sufficientia scripturae*. Det sistnämnda är ett uttryck som fastslår Skriftens tillräcklighet bland bokstavstroende. *Sola fide* betyder tron allena eller den rena tron.”

”Jag förstår.”

”Allt detta är så att säga grundläggande dogmer. Det är i stort sett kyrkans plattform och inget ovanligt alls. Han sa helt enkelt: *Läs Bibeln – den ger tillräcklig kunskap och borgar för den rena tron.*”

Mikael kände sig lite generad.

”Nu måste jag fråga dig i vilket sammanhang det här samtalet fördes?”

”Jag frågade om en människa som han hade träffat för många år sedan och som jag skriver om.”

”En religiös sökare?”

”Något åt det hållet.”

”Okej. Jag tror att jag förstår sammanhanget. Pastor Falk sa två saker till – att *Josef utesluter dem bestämt* och att *de aldrig fanns upptagna i kanon*. Är det möjligt att du hörde fel och att han sa Josefus istället för Josef? Det är egentligen samma namn.”

”Det är inte omöjligt”, sa Mikael. ”Jag bandade samtalet om du vill lyssna.”

”Nej, det tror jag inte är nödvändigt. Dessa två meningar fastslår tämligen entydigt vad han syftade på. Josefus var en judisk historieskrivare och sentensen att *de fanns aldrig upptagna i kanon* torde ha syftat på att de aldrig fanns i den hebreiska kanon.”

”Och det betyder?”

Hon skrattade.

”Pastor Falk påstod att den här personen svärmade för esoteriska källor, närmare bestämt för Apokryferna. Ordet *apokryphos* betyder dold och Apokryferna är alltså de dolda böckerna som somliga anser mycket kontroversiella och andra anser bör ingå i Gamla testamentet. Det är Tobit, Judit, Ester, Baruk, Syrak, Makabéerböckerna och några andra.”

”Förlåt min okunskap. Jag har hört talas om Apokryferna men aldrig läst dem. Vad är det för speciellt med dessa?”

”Det är egentligen inget speciellt alls med dem, mer än att de tillkom något senare än återstoden av Gamla testamentet. Apokryferna har därför strukits ur den hebreiska bibeln – inte därför att de judiska skriftlärda misstrodde deras innehåll utan helt enkelt därför att de skrivits efter den tid då Guds uppenbarelseverk avslutats. Däremot finns Apokryferna i den gamla grekiska bibelöversättningen. De är inte kontroversiella i till exempel den romersk-katolska kyrkan.”

”Jag förstår.”

”De är dock synnerligen kontroversiella i den protestantiska kyrkan. Under reformationen sökte sig teologerna till den gamla hebreiska bibeln. Martin Luther plockade ut Apokryferna ur reformationens bibel och senare deklarerade Calvin att apokryferna absolut inte fick ligga till grund för trosövertygelser. De innehåller alltså sådant som motsäger eller på något sätt strider mot *Claritas Scripturae* – Skriftens klarhet.”

”Med andra ord censurerade böcker.”

”Exakt. Apokryferna hävdar till exempel att magi kan praktiseras, att lögn i vissa fall kan vara tillåten och liknande utsagor, som självfallet upprör dogmatiska uttolkare av Skriften.”

”Jag förstår. Så om någon svärmar för religion är det inte otänkbart att Apokryferna dyker upp på läslistan och att en sådan som pastor Falk skulle uppröras av detta.”

”Exakt. Det är nästan oundvikligt att stöta ihop med Apokryferna om du är intresserad av bibelkunskap eller katolsk tro, och det är lika sannolikt att någon som är intresserad av esotErika i allmänhet skulle läsa dem.”

”Du råkar inte ha ett exemplar av Apokryferna?”

Hon skrattade igen. Ett ljust, vänligt skratt.

”Naturligtvis. Apokryferna är faktiskt utgivna som en SOU, en statlig utredning från Bibelkommissionen på 1980-talet.”

Dragan Armanskij undrade vad som var på gång då Lisbeth Salander bad om ett enskilt samtal. Han stängde dörren och viftade ned henne i besöksstolen. Hon förklarade att arbetet för Mikael Blomkvist var avslutat – Dirch Frode skulle betala före månadens slut – men att hon beslutat sig för att hänga kvar i utredningen. Mikael hade erbjudit henne en väsentligt lägre månadslön.

”Jag har en enskild firma”, sa Lisbeth Salander. ”Hittills har jag aldrig tagit något jobb som du inte har gett mig enligt vårt avtal. Det jag vill veta är vad som händer i vår relation om jag tar jobb på egen hand?”

Dragan Armanskij slog ut med händerna.

”Du är egenföretagare, du kan ta in egna jobb hur du vill och debitera efter eget huvud. Jag är bara glad om du tjänar egna pengar. Däremot skulle det vara illojalt av dig att sno åt dig kunder som du får genom oss.”

”Det har jag inga planer på. Jag har fullföljt jobbet enligt det kontrakt vi gjorde med Blomkvist. Det jobbet är nu avslutat. Det här handlar om att *jag* vill stanna kvar på fallet. Jag skulle göra det gratis.”

”Gör aldrig någonting gratis.”

”Du förstår vad jag menar. Jag vill veta vart den här historien leder. Jag har övertalat Mikael Blomkvist att be Dirch Frode om ett fortsättningsavtal som researchmedarbetare.”

Hon lämnade över kontraktet till Armanskij som ögnade igenom det.

”Med den lönen kan du lika gärna jobba gratis. Lisbeth, du har talang. Du behöver inte jobba för fickpengar. Du vet att du kan tjäna betydligt mer hos mig om du går upp till heltid.”

”Jag vill inte jobba heltid. Men, Dragan, min lojalitet ligger hos dig. Du har varit schyst mot mig sedan jag började här. Jag vill veta om ett sådant här kontrakt är okej med dig så att det inte blir något strul mellan oss.”

”Jag förstår.” Han funderade en stund. ”Det är helt okej. Tack för att du frågade. Om det dyker upp sådana här situationer i framtiden vill jag att du frågar mig så blir det inga missförstånd.”

Lisbeth Salander satt tyst i någon minut medan hon övervägde om det fanns något att tillägga. Hon naglade fast Dragan Armanskij med blicken utan att säga något. Istället nickade hon bara och reste sig och gick, som vanligt utan avskedsfraser. När hon hade fått det besked hon velat ha tappade hon helt intresset för Armanskij. Han log stillsamt. Att hon alls hade frågat honom om råd innebar en ny höjdpunkt i hennes socialiseringsprocess.

Han öppnade en mapp med en rapport om säkerheten på ett museum där en stor utställning av franska impressionister snart skulle öppna. Sedan lade han ned mappen och tittade mot dörren där Salander precis gått ut. Han tänkte på hur hon hade skrattat tillsammans med Mikael Blomkvist på sitt arbetsrum och undrade om hon höll på att bli vuxen eller om det var Blomkvist som lockade. Han kände också en plötslig oro. Han hade aldrig kunnat frigöra sig från känslan att Lisbeth Salander var ett perfekt offer. Och nu jagade hon en galning ute i obygd.

På väg norrut igen gjorde Lisbeth Salander en impulsiv avstickare förbi Äppelvikens sjukhem och hälsade på sin mamma. Bortsett från besöket på midsommaraftonen hade hon inte träffat sin mor sedan jul och hon hade dåligt samvete för att hon så sällan tog sig tid. Ett nytt besök inom loppet av några veckor var rekord.

Hennes mor satt inne i dagrummet. Lisbeth stannade en dryg timme och tog med henne på en promenad ned till ankdammen i parken utanför sjukhuset. Hennes mor fortsatte att blanda ihop Lisbeth med hennes syster. Hon var som vanligt inte riktigt närvarande men verkade oroad över besöket.

När Lisbeth tog adjö ville hennes mor inte släppa taget om hennes hand. Lisbeth lovade att snart besöka henne igen, men modern tittade oroligt och olyckligt efter henne.

Det var som om hon haft en föraning om en annalkande katastrof.

Mikael tillbringade två timmar i trädgården bakom sin stuga med att bläddra i Apokryferna, utan att komma till någon annan insikt än att han slösade bort sin tid.

Däremot slog honom en tanke. Han undrade plötsligt hur religiös Harriet Vanger egentligen hade varit. Intresset för bibelstudier hade uppstått det sista året innan hon försvann. Hon hade länkat ett antal bibelcitater till en serie mord och hade därefter läst inte bara Bibeln ordentligt utan även Apokryferna och intresserat sig för katolicismen.

Hade hon egentligen bedrivit samma undersökning som Mikael Blomkvist och Lisbeth Salander bedrev trettiosju år senare – var det en mördarjakt som sporrat hennes intresse snarare än religiositet? Pastor Falk hade antytt att hon snarast (i hans ögon) hade varit en sökare och inte en god kristen.

Han avbröts i sina funderingar av att Erika ringde på mobilen.

”Jag ville bara ringa och berätta att jag och Greger åker på semester nästa vecka. Jag blir borta i fyra veckor.”

”Vart ska ni?”

”New York. Greger har en utställning och därefter tänkte vi åka till Karibien. Vi har fått låna ett hus på Antigua av en bekant till Greger och stannar där i två veckor.”

”Det låter härligt. Ha det så bra. Och hälsa Greger.”

”Jag har inte varit riktigt ledig på tre år. Det nya numret är klart och vi har gjort nästan hela nästa nummer. Jag önskar att du kunde gå in som redaktör, men Christer har lovat att ta det.”

”Han kan ringa mig om han behöver hjälp. Hur går det med Janne Dahlman?”

Hon tvekade en stund.

”Han går också på semester nästa vecka. Jag har petat in Henry som tillfällig redaktionssekreterare. Han och Christer sköter butiken.”

”Okej.”

”Jag litar inte på Dahlman. Men han sköter sig. Jag är tillbaka den sjunde augusti.”

Vid sjutiden hade Mikael försökt ringa Cecilia Vanger fem gånger. Han hade SMS:at ett meddelande till henne att ringa honom, men utan att få svar.

Han slog beslutsamt ihop Apokryferna och satte på sig träningsoverallen och låste dörren innan han gav sig iväg på sin dagliga terränggrunda.

Han följde den smala vägen längs stranden innan han vek av in i skogen. Han forcerade snår och rotvältor så snabbt han kunde och kom utmattad fram till Befästningen, med på tok för hög puls. Han stannade vid ett av de gamla skyttefästena och stretchade i några minuter.

Plötsligt hörde han en skarp knall samtidigt som en kula slog in i en grå betongmur någon centimeter från hans huvud. Därefter kände han smärta vid hårfästet då splitter rev upp ett djupt jack.

I vad som tycktes vara en evighet stod Mikael paralyserad och oförmögen att inse vad som hade hänt. Sedan kastade han sig handlöst ned i skyttevärnet och slog sig nästan fördärvad då han landade på skuldran. Det andra skottet föll i samma ögonblick som han kastade sig. Kulan träffade betongfundamentet där han just hade stått.

Mikael kom på fötter och såg sig omkring. Han befann sig ungefär i befästningens mitt. Till höger och vänster löpte trånga, meterdjupa, överväxta passager till skyttevärn som var utspridda längs en linje på drygt tvåhundrafemtio meter. Hukande började han springa söderut genom labyrinten.

Han hörde plötsligt ett eko av kapten Adolfssons oafterhärmliga röst på en vinterövning på fältjägarskolan i Kiruna. *För helvete, Blomkvist, håll ned skallen om du inte vill få röven bortskjutet.* Fortfarande, tjugo år senare, mindes han de extra övningar som kapten Adolfsson brukade kommendera.

Efter ungefär sextio meter stannade han med dunkande hjärta och hämtade andan. Han kunde inte höra några andra ljud än sin egen andhämtning. *Det mänskliga ögat uppfattar rörelse mycket snabbare än former och skepnader. Rör dig långsamt då du spanar.* Mikael höjde långsamt blicken någon centimeter ovanför värnets kant. Solen låg rakt framför honom och gjorde det omöjligt att urskilja detaljer, men han kunde inte se någon rörelse.

Mikael drog ned huvudet igen och fortsatte till det sista skyttevärnet. *Det spelar ingen roll hur bra vapen fienden har. Om han inte kan se dig så kan han inte träffa dig. Skydd, skydd, skydd. Se till att du aldrig är exponerad.*

Mikael befann sig nu ungefär trehundra meter från gränsen till Östergårdens hemman. Fyrtio meter från honom fanns en halvt ogenomtränglig snårskog med mängder av sly. Men för att nå

snårskogen måste han ta sig från skyttevärnet ned för en brant där han skulle vara helt exponerad. Det var den enda vägen ut. I ryggen hade han havet.

Mikael satte sig på huk och funderade. Han blev plötsligt medveten om smärtan i tinningen och upptäckte att han blödde ymnigt och att hans t-tröja var genomdränkt av blod. Fragment från kulan eller splitter från betongfundamentet hade rivit upp ett djupt jack i hårfästet. *Skalpsår slutar aldrig blöda*, tänkte han innan han åter koncentrerade sig på sin belägenhet. Ett skott hade kunnat vara ett vådaskott. Två skott betydde att någon hade försökt döda honom. Han visste inte om skytten fanns kvar därute och hade laddat om och väntade på att han skulle visa sig.

Han försökte lugna sig och tänka rationellt. Valet bestod i att vänta eller på något sätt ta sig därifrån. Om skytten fanns kvar var det senare alternativet avgjort olämpligt. Men om han väntade kunde skytten lugnt promenera upp till Befästningen och leta rätt på honom och skjuta honom på nära håll.

Han (eller hon?) kan inte veta om jag gått till höger eller vänster. Gevär, kanske en älgstudsare. Förmodligen med kikarsikte. Det betydde att skytten hade ett begränsat synfält om han spanade efter Mikael genom linsen.

Om du är i trångmål – ta initiativet. Det är bättre än att vänta. Han avvaktade och lyssnade efter ljud i två minuter, hävde sig därefter upp ur skyttevärnet och hasade ned för branten så snabbt han kunde.

Ett tredje skott brann av då han var halvvägs vid snåren, men kulan missade grovt. I nästa ögonblick kastade han sig raklång genom ridån av sly och rullade genom ett hav av brännässlor. Han var omedelbart på fötter och började hukande röra sig från skytten. Efter femtio meter stannade han och lyssnade. Plötsligt hörde han en gren som knakade någonstans mellan honom och befästningen. Han gled försiktigt ned på mage.

Ålning medelst hasning hade varit ett annat av kapten Adolfssons favorituttryck. Mikael avverkade de följande hundrafemtio metrarna långt nere i undervegetationen. Han rörde sig ljudlöst och gav noga akt på kvistar och grenar. Vid två tillfällen hörde han plötsliga knakanden inne i snårskogen. Det första tycktes komma från hans omedelbara närhet, kanske tjugo meter till höger om den plats där han befann sig. Han stelnade till och låg blickstill. Efter en stund höjde han försiktigt huvudet och spanade men kunde inte se någon. Han låg länge stilla med nerverna på helspänn, beredd till flykt eller möjligen ett desperat motangrepp om *fienden* skulle gå rakt på honom. Nästa knakande han hörde var från betydligt längre avstånd. Därefter tystnad.

Han vet att jag är här. Men har han placerat sig någonstans och väntar på att jag ska börja röra på mig eller har han dragit sig tillbaka?

Han fortsatte att röra sig genom undervegetationen till dess att han kom fram till stängslet vid Östergårdens betesmark.

Det här var nästa kritiska ögonblick. En stig följde utsidan av stängslet. Han låg raklång på marken och spanade. Han kunde skymta husen rakt fram, ungefär fyrahundra meter upp på en svag sluttning, och till höger om husen såg han ett dussin betande kor. *Varför hade ingen hört skotten och kommit för att undersöka? Sommar. Det är inte säkert att någon är hemma just nu.*

Att ge sig ut på betesmarken var det inte tal om – där skulle han vara helt oskyddad – men den raka stigen längs stängslet var å andra sidan den plats han själv skulle ha placerat sig på för att få fritt skottfält. Han drog sig försiktigt tillbaka in i snåren till dess att de upphörde och en gles tallskog tog vid.

Mikael tog omvägen runt Östergårdens ägor och Söderberget hem. Då han passerade Östergården

konstaterade han att bilen var borta. På toppen av Söderberget stannade han och betraktade Hedeby. I de gamla fiskebodarna i småbåtshamnen fanns sommargäster; några kvinnor satt i badkläder på en brygga och pratade med varandra. Han kände doften av en utomhusgrill. Några barn plaskade vid bryggorna i småbåtshamnen.

Mikael tittade på sitt armbandsur. Strax efter åtta. Det var femtio minuter sedan skotten hade fallit. Gunnar Nilsson vattnade gräsmattan på sin tomt med bar överkropp och shorts. *Hur länge har du varit där?* Henrik Vangers hus var tomt så när som på hushållerskan Anna Nygren. Harald Vangers hus verkade öde som alltid. Han såg plötsligt Isabella Vanger i trädgården bakom sitt hus. Hon satt där och tycktes prata med någon. Det tog en sekund för Mikael att inse att det var den sjukliga Gerda Vanger, född 1922 och bosatt med sin son Alexander Vanger i ett av husen bortom Henrik. Han hade aldrig träffat henne men sett henne på tomten vid några enstaka tillfällen. Cecilia Vangers hus tycktes öde, men plötsligt såg Mikael en lampa tändas i hennes kök. *Hon är hemma. Hade skytten varit en kvinna?* Att Cecilia Vanger kunde hantera ett gevär tvivlade han inte en sekund på. Längre bort kunde han se Martin Vangers bil på gårdsplanen framför hans hus. *Hur länge har du varit hemma?*

Eller var det någon annan, som han inte ens hade tänkt på ännu? Frode? Alexander? För många möjligheter.

Han klättrade ned från Söderberget och följde vägen in i byn och gick omedelbart hem till sig utan att möta någon. Det första han blev medveten om var att dörren till stugan stod på glänt. Han hukade nästan instinktivt. Sedan kände han doften av kaffe och skymtade Lisbeth Salander genom köksfönstret.

Lisbeth hörde Mikael i farstun och vände sig mot honom. Hon stelnade till. Hans ansikte såg förfärligt ut, med utsmetat blod som börjat levra sig. Den vänstra sidan av hans vita t-tröja var genomdränkt av blod. Han tryckte en tygtrasa mot huvudet.

”Det är ett skalpsår som blöder utav bara fan, men det är ingen fara”, sa Mikael innan hon hunnit säga något.

Hon vände sig och plockade fram förbandslådan som stod i skafferiet, och som endast innehöll två paket plåster, myggstift och en liten rulle kirurgtejp. Han drog av sig kläderna och släppte dem på golvet, sedan gick han ut i badrummet och tittade sig i badrumsspeglén.

Såret i tinningen var ett ungefär tre centimeter långt snitt, så djupt att Mikael kunde lyfta upp en stor köttflik. Det blödde fortfarande och borde sys, men det skulle förmodligen läka om han tejpad, trodde han. Han fuktade en handduk och torkade av sig i ansiktet.

Han höll handduken mot tinningen medan han ställde sig under duschen och blundade. Sedan slog han knytnäven mot kaklet så hårt att han skrapade knogarna. *Fuck you*, tänkte han. *Jag ska ta dig*.

När Lisbeth rörde vid hans arm ryckte han till som om han hade fått en elektrisk stöt och stirrade på henne med sådan vrede i ögonen att hon ofrivilligt tog ett steg bakåt. Hon gav honom en tvål och gick ordlöst tillbaka ut i köket.

Mikael lade på tre bitar kirurgtejp då han hade duschat färdigt. Han gick in i sovrummet, satte på sig rena blåjeans och en ny t-tröja och tog mappen med utprintade bilder med sig. Han var så arg att han nästan skakade.

”Stanna här”, röt han till Lisbeth Salander.

Han promenerade över till Cecilia Vanger och satte handen på dörrklockan. Det dröjde en och en halv minut innan hon öppnade.

”Jag vill inte träffa dig”, sa hon. Sedan såg hon hans ansikte, där blod redan börjat sippra

igenom tejpén. ”Vad har du gjort?”

”Släpp in mig. Vi måste prata.”

Hon tvekade.

”Vi har inget att prata om.”

”Nu har vi något att prata om och du kan antingen diskutera det här på trappen eller inne i köket.”

Mikaels röst var så sammanbiten att Cecilia Vanger tog ett steg åt sidan och släppte in honom.

Han marscherade in till hennes köksbord.

”Vad har du gjort?” frågade hon igen.

”Du påstår att mitt grävande efter sanningen om Harriet Vanger är en fåfång sysselsättningsterapi för Henrik. Det är möjligt, men för en timme sedan försökte någon skjuta skallen av mig och i natt var det någon som lämnade en styckad katt på min farstubro.”

Cecilia Vanger öppnade munnen, men Mikael avbröt henne.

”Cecilia, jag skiter i vad du har för hang-ups och vad du grubblar på och att du plötsligt hatar blotta åsynen av mig. Jag kommer aldrig att gå i närheten av dig igen och du behöver inte vara rädd att jag ska besvära dig eller hänga efter dig. Just nu önskar jag att jag aldrig hade hört talas om vare sig dig eller någon annan i familjen Vanger. Men jag vill ha svar på mina frågor. Ju snabbare du svarar, desto snabbare blir du av med mig.”

”Vad vill du veta?”

”Ett: Var fanns du för en timme sedan?”

Cecilia blev mörk i ansiktet.

”För en timme sedan var jag inne i Hedestad. Jag kom hit för en halvtimme sedan.”

”Kan någon vittna om var du befann dig?”

”Inte vad jag vet. Jag behöver inte stå till svars inför dig.”

”Två: Varför öppnade du fönstret i Harriet Vangers rum den dag hon försvann?”

”Vad?”

”Du hörde frågan. I alla år har Henrik försökt lista ut vem som öppnade fönstret i Harriets rum, precis under de kritiska minuter då hon försvann. Alla har förnekat att de gjorde det. Någon ljuger.”

”Och vad i helvete får dig att tro att det var jag som gjorde det?”

”Den här bilden”, sa Mikael och slängde ned det suddiga fotografiet på hennes köksbord.

Cecilia Vanger gick fram till bordet och betraktade bilden. Mikael tyckte sig kunna utläsa häpnad och rädsla. Hon tittade upp på honom. Mikael kände plötsligt hur en liten rännil av blod rann ned för hans kind och droppade på hans tröja.

”Det fanns ett sextiototal personer på ön den där dagen” sa han. ”Tjugoåtta var kvinnor. Fem eller sex hade axellångt blondt hår. En enda av dessa hade en ljus klänning på sig.”

Hon stirrade intensivt på bilden.

”Och du tror att det där skulle vara jag?”

”Om det inte är du så skulle jag väldigt gärna vilja veta vem du tror att det är. Den här bilden har aldrig tidigare varit känd. Jag har haft den i flera veckor nu och försökt prata med dig. Jag är förmodligen en idiot, men jag har inte visat den för Henrik eller någon annan eftersom jag är livrädd för att misstänkliggöra dig eller göra dig illa. Men jag måste få ett svar.”

”Du ska få ett svar.” Hon höll upp bilden och räckte den till honom. ”Den där dagen var jag inte inne i Harriets rum. Det är inte jag på bilden. Jag hade inte ett dugg med hennes försvinnande att göra.”

Hon gick bort till ytterdörren.

”Du har fått ditt svar. Nu vill jag att du går. Jag tror att du bör be en läkare titta på det där såret.”

Lisbeth Salander körde honom till Hedestads sjukhus. Det räckte med två stygn och ett rejält plåster för att försluta såret. Han fick kortisonsalva för utslagen efter brännässlorna på halsen och händerna.

När de lämnade sjukhuset satt Mikael en lång stund och undrade om han inte borde gå till polisen. Han såg plötsligt rubrikerna framför sig. *Förtalsdömde journalisten i skottdrama*. Han ruskade på huvudet. ”Kör hem”, sa han till Lisbeth.

Då de återkom till Hedebyön hade det mörknat, vilket passade Lisbeth Salander utmärkt. Hon ställde en sportbag på köksbordet.

”Jag lånade utrustning från Milton Security och det är dags att göra bruk av den nu. Sätt på kaffet så länge.”

Hon placerade fyra batteridrivna rörelsedetektorer runt huset och förklarade att om någon gick närmare än sex sju meter skulle en radiosignal sätta igång ett litet piplarm som hon installerade i Mikael's sovrum. Samtidigt skulle två ljuskänsliga videokameror som hon placerat i träd på baksidan och på framsidan av stugan börja sända signaler till en PC laptop som hon ställde i skåpet i farstun. Hon maskerade kamerorna med mörkt tyg så att bara objektivet syntes.

En tredje kamera placerade hon i en fågelholk ovanför dörren. För att få in kabeln borrhade hon ett hål rakt genom väggen. Objektivet var riktat mot vägen och gången från grinden upp till ytterdörren. Den tog en lågupplöst bild varje sekund och lagrade på hårddisken i ytterligare en PC laptop i garderoben.

Därefter installerade hon en tryckkänslig dörrmatta i farstun. Om någon lyckades undvika IR-detektorerna och tog sig in i huset skulle en siren på 115 decibel gå igång. Lisbeth demonstrerade hur han skulle stänga av detektorerna med en nyckel till en dosa hon hade placerat i garderoben. Hon hade också lånat en nattkikare som hon placerade på bordet i arbetsrummet.

”Du lämnar inte mycket åt slumpen”, sa Mikael och hällde upp kaffe till henne.

”En sak till. Inga fler joggingturer innan vi löst det här.”

”Tro mig. Jag har tappat intresset för motion.”

”Det är inget skämt. Det här började som en historisk gåta men i morse låg en död katt på trappen och i kväll försökte någon skjuta skallen av dig. Vi är någon på spåren.”

De åt en sen middag med kallskuret och potatissallad. Mikael var plötsligt dödstrött och hade en blixtrande huvudvärk. Han orkade inte prata utan gick och lade sig.

Lisbeth Salander stannade uppe och läste vidare i utredningen till tvåtiden på natten. Uppdraget i Hedeby hade utvecklats till något både hotfullt och komplicerat.

KAPITEL 23: Fredag 11 juli

Mikael vaknade klockan sex av att solen sken honom rakt i ansiktet genom en springa i gardinerna. Huvudet värkte obestämt och det gjorde ont då han fingrade på plåstret. Lisbeth Salander låg på mage med armen över honom. Han tittade ned på draken som sträckte sig över hennes rygg, från det högra skulderbladet och ned till skinkan.

Han räknade hennes tatueringar. Förutom draken på ryggen och getingen på halsen hade hon en slinga runt ena ankeln, en annan slinga runt biceps på vänster arm, ett kinesiskt tecken på höften och en ros på vaden. Med undantag för draken var tatueringarna små och diskreta.

Mikael klättrade försiktigt ur sängen och drog för gardinen. Han gick på toaletten och tassade därefter tillbaka till sängen och försökte krypa ned utan att väcka henne.

Ett par timmar senare åt de frukost ute i trädgården. Lisbeth Salander tittade på Mikael.

”Vi har en gåta att lösa. Hur gör vi det här?”

”Summerar de fakta vi har. Försöker hitta fler.”

”Ett faktum är att någon i vår närhet är ute efter dig.”

”Frågan är bara varför? Är det för att vi håller på att lösa mysteriet med Harriet eller för att vi har hittat en okänd seriemördare?”

”Det måste hänga ihop.”

Mikael nickade.

”Om Harriet lyckades lista ut att det fanns en seriemördare måste det ha varit någon i hennes närhet. Tittar vi på persongalleriet på 1960-talet så fanns det åtminstone två dussin möjliga kandidater. I dag finns det knappt någon av dem kvar mer än Harald Vanger, och jag tror helt enkelt inte att det är han som vid snart nittiofem springer omkring med ett gevär i Fröskogen. Han skulle knappt orka lyfta en älgstudsare. Personerna är antingen för gamla för att vara farliga i dag eller för unga för att ha varit med på 1950-talet. Då är vi tillbaka på ruta ett igen.”

”Om det inte är så att det är två personer som samarbetar. En äldre och en yngre.”

”Harald och Cecilia. Jag tror inte det. Jag tror att hon talade sanning när hon påstod att det inte var hon i fönstret.”

”Men vem var det då?”

De slog upp Mikael's iBook och ägnade den följande timmen åt att än en gång detaljgranska alla människor som syntes på bilderna från olyckan på bron.

”Jag kan inte tänka mig annat än att alla människor i byn måste ha varit nere och tittat på uppståndelsen. Det var september. De flesta har på sig jackor eller tröjor. Det finns bara en person som har långt blondt hår och ljus klänning.”

”Cecilia Vanger syns på väldigt många bilder. Hon tycks röra sig fram och tillbaka. Mellan husen och folket som tittar på olyckan. Här pratar hon med Isabella. Här står hon tillsammans med prästen Falk. Här är hon med Greger Vanger, mellanbrodern.”

”Vänta”, sa Mikael plötsligt. ”Vad har Greger i handen?”

”Något fyrkantigt. Det ser ut som en låda av något slag.”

”Det är ju en Hasselbladare. Han hade också en kamera.”

De spelade upp bilderna ytterligare en gång. Greger syntes på flera bilder, men var ofta skymd. På en bild syntes det tydligt att han hade en fyrkantig låda i handen.

”Jag tror att du har rätt. Det är en kamera.”

”Vilket betyder att vi måste ge oss ut på ny bildjakt.”

”Okej, vi lämnar det så länge”, sa Lisbeth Salander. ”Låt mig formulera en hypotes.”

”Var så god.”

”Vad sägs om att någon i den yngre generationen känner till att någon i den äldre generationen var en seriemördare men inte vill att det ska komma ut. Familjens heder och allt det där. Det skulle betyda att det är två personer inblandade men att de inte samarbetar. Mördaren kan vara död sedan länge medan vår plågoande bara vill att vi ska lägga ned allting och åka hem.”

”Jag har tänkt på det”, svarade Mikael. ”Men varför i så fall lägga en styckad katt på vår bro? Det är en direkt referens till mordet.” Mikael knackade på Harriets bibel. ”Återigen en parodi på lagen om brännoffer.”

Lisbeth Salander lutade sig bakåt och tittade upp mot kyrkan medan hon eftertänksamt citerade Bibeln. Det lät som om hon pratade för sig själv.

”Och han skall slakta ungtjuren inför Herrens ansikte; och Arons söner, prästerna, skola bära fram blodet, och de skola stänka blodet runt omkring på det altare som står vid ingången till uppenbarelsetältet. Och han skall draga av huden på brännoffersdjuret och dela det i dess stycken.”

Hon tystnade och blev plötsligt medveten om att Mikael betraktade henne med ett spant ansiktsuttryck. Han slog upp inledningen till Leviticus.

”Kan du vers 12 också?”

Lisbeth var tyst.

”Och han skall ...” började Mikael och nickade åt henne.

”Och han skall dela det i dess stycken och frånskilja dess huvud och ister; och prästen skall lägga detta ovanpå voden som ligger på altarets eld.” Hennes röst var iskall.

”Och nästa vers?”

Hon reste sig plötsligt.

”Lisbeth, du har fotografiskt minne”, utbrast Mikael häpet. ”Det är därför du läser sidorna i utredningen på tio sekunder.”

Reaktionen var nästan explosiv. Hennes blick naglade fast Mikael med sådant ursinne att han häpnade. Sedan fylldes hennes ögon med förtvivlan och hon vände sig plötsligt om och sprang mot grinden.

”Lisbeth”, ropade Mikael häpet efter henne.

Hon försvann upp för landsvägen.

Mikael bar in hennes dator, kopplade på larmet och låste ytterdörren innan han gav sig iväg och letade efter henne. Han hittade henne tjugo minuter senare på en brygga nere i småbåtshamnen, där hon satt och doppade fötterna i vattnet och rökte en cigarett. Hon hörde honom komma ut på bryggan och han såg hennes axlar stelna till en aning. Han stannade två meter ifrån henne.

”Jag vet inte vad jag gjorde för fel, men det var inte min mening att göra dig upprörd.”

Hon svarade inte.

Han gick fram och satte sig bredvid henne och lade försiktigt sin hand på hennes axel.

”Snälla Lisbeth, prata med mig.”

Hon vred huvudet och tittade på honom.

”Det finns inget att prata om”, sa hon. ”Jag är ett freak helt enkelt.”

”Jag skulle vara glad om jag hade hälften så bra minne som du.”

Hon kastade cigarettfimpen i vattnet.

Mikael satt tyst en lång stund. *Vad ska jag säga? Du är en helt vanlig tjej. Det gör väl inget om*

du är lite annorlunda. Vad har du för självbild egentligen?

”Jag har tyckt att du varit annorlunda ända sedan den första sekund jag såg dig”, sa han. ”Och vet du en sak? Det var mycket länge sedan jag spontant tyckte så väldigt bra om någon från första stund.”

Några barn kom ut från en stuga på andra sidan hamnen och kastade sig i vattnet. Eugen Norman, målaren som Mikael ännu inte växlat ett enda ord med, satt på en stol utanför sitt hus och sög på en pipa och betraktade Mikael och Lisbeth.

”Jag vill väldigt gärna vara din vän, om du vill ha mig som vän”, sa Mikael. ”Men det måste du bestämma. Jag går tillbaka till stugan och sätter på mera kaffe. Kom hem när du känner för det.”

Han reste sig och lämnade henne i fred. Han hade bara hunnit halvvägs upp för backen då han hörde hennes steg bakom sig. De gick tillbaka tillsammans utan att säga något.

Hon hejdade honom just när de kom fram till stugan.

”Jag höll på att formulera en tanke ... Vi pratade om att allting är en parodi på Bibeln. Visserligen styckade han en katt, men jag antar att det var svårt att få tag på en oxe. Men han följer grundstoryn. Jag undrar ...”

Hon tittade upp mot kyrkan.

” ... och de skola stänka blodet runt omkring på det altare som står vid ingången till uppenbarelsetältet ...”

De gick över bron och upp till kyrkan och såg sig omkring. Mikael kände på kyrkporten, den var låst. De vandrade runt en liten stund och tittade på gravstenarna på måfå och kom till kapellet som stod en bit ned mot vattnet. Helt plötsligt spärrade Mikael upp ögonen. Det var inte ett kapell utan en gravkrypta. Ovanför dörren kunde han läsa det uthuggna namnet Vanger och en strof på latin, som han inte visste vad den betydde.

”Att till tidens ände vila”, sa Lisbeth Salander.

Mikael tittade på henne. Hon ryckte på axlarna.

”Jag såg den strofen någonstans”, sa hon.

Mikael gapskrattade plötsligt. Hon stelnade till och såg först ilsken ut, men insåg att han inte skrattade åt henne utan åt det dråpliga i situationen och slappnade av.

Mikael kände på porten. Den var låst. Han funderade en stund och sa till Lisbeth att slå sig ned och vänta på honom. Mikael gick över till Anna Nygren och knackade på. Han förklarade att han ville titta närmare på familjen Vangers gravkapell och undrade var Henrik förvarade nyckeln. Anna såg tveksam ut men gav med sig då Mikael påminde om att han arbetade direkt för Henrik. Hon hämtade nyckeln från hans skrivbord.

Så fort Mikael och Lisbeth slog upp porten visste de att de haft rätt. Stanken av bränt kadaver och förkolnade rester låg tung i luften. Men kattplågaren hade inte gjort någon brasa. I ett hörn stod en blåslampa av det slag som skidåkare använder för att valla skidorna. Lisbeth plockade upp sin digitalkamera ur en ficka i jeanskjolen och tog några bilder. Hon tog blåslampan med sig.

”Det kan bli bevismaterial. Han kanske har lämnat fingeravtryck”, sa hon.

”Visst, vi kan be alla i familjen Vanger att lämna fingeravtryck”, sa Mikael sarkastiskt. ”Det skulle vara roande att se dig försöka få Isabellas.”

”Det finns sätt”, svarade Lisbeth.

Det var gott om blod på golvet och där fanns också en bultsax som de förmodade hade använts för att klippa av katthuvudet.

Mikael tittade sig omkring. En upphöjd huvudgrav tillhörde Alexandre Vangeersad och fyra gravsättningar i golvet härbärgerade de tidigaste familjemedlemmarna. Därefter hade familjen Vanger

uppenbarligen övergått till kremering. Ett trettiotal luckor i väggen hade namn på medlemmar i klanen. Mikael följde familjekrönikan framåt och undrade var de begravde familjemedlemmar som inte fick plats i kapellet – de som kanske inte ansågs tillräckligt betydelsefulla.

”Då vet vi”, sa Mikael när de korsade bron. ”Vi jagar en komplett galning.”

”Hur menar du?”

Mikael hejdade stegen mitt på bron och lutade sig mot broräcket.

”Om det hade varit en vanlig knäppskalle som försökt skrämma oss så hade han tagit ned katten i garaget eller till och med ut i skogen. Han gick till familjekapellet. Det är tvångsmässigt. Tänk på vilken risk han måste ha tagit. Det är sommar och folk är faktiskt ute och promenerar på nätterna. Vägen över kyrkogården är en genväg mellan norra och södra Hedeby. Även om han stängde porten så måste katten ha levt rövare och det måste ha luktat bränt.”

”Han?”

”Jag tror inte att Cecilia Vanger smög omkring med en blåslampa häromnatten.”

Lisbeth ryckte på axlarna.

”Jag litar inte på någon av de här figurerna, inklusive Frode och din Henrik. Det där är en släkt som kommer att blåsa dig om de får en chans. Så vad gör vi nu?”

Det var tyst en stund. Sedan måste Mikael fråga:

”Jag har listat ut rätt många hemligheter om dig. Hur många är det som känner till att du är en hacker?”

”Ingen.”

”Ingen utom jag, menar du.”

”Vart vill du komma?”

”Jag vill veta om du är okej med mig. Om du litar på mig?”

Hon betraktade honom en lång stund. Till sist ryckte hon åter på axlarna.

”Det är inget jag kan göra något åt.”

”Litar du på mig”, envisades Mikael.

”Tills vidare”, svarade hon.

”Bra. Låt oss ta en promenad till Dirch Frode.”

Advokat Frodes fru, som såg Lisbeth Salander för första gången, betraktade henne storögt samtidigt som hon log artigt och visade ut dem till trädgården på baksidan. Frode sken upp då han såg Lisbeth. Han reste sig och hälsade artigt.

”Bra att jag fick träffa dig”, sa han. ”Jag har haft dåligt samvete för att jag inte nog uttryckt min tacksamhet över det utomordentliga arbete du gjort för oss. Både i vintras och nu i sommar.”

Lisbeth blängde misstänksamt på honom.

”Jag fick betalt”, sa hon.

”Det var inte det. Jag hade förutfattade meningar om dig när jag såg dig. Det ber jag om ursäkt för.”

Mikael blev överraskad. Dirch Frode var kapabel att be en tjugofemårig piercad och tatuerad flicka om ursäkt för något han inte ens behövde ursäkta sig för. Advokaten klättrade plötsligt ett par pinnhåll i Mikaelns ögon. Lisbeth Salander tittade rakt fram och ignorerade honom.

Frode såg på Mikael.

”Vad har du gjort i pannan?”

De slog sig ned. Mikael summerade det senaste dygnets utveckling. Då han berättade hur någon

skjutit tre skott mot honom ute vid befästningen flög Frode upp. Han verkade genuint upprörd.

”Detta är ju fullkomligt vansinnigt.” Han gjorde en paus och spände ögonen i Mikael. ”Jag är ledsen, men detta måste få ett slut. Jag kan inte riskera era liv. Jag måste prata med Henrik och bryta kontraktet.”

”Sätt dig”, sa Mikael.

”Du förstår inte ...”

”Det jag förstår är att jag och Lisbeth har kommit så nära att den som ligger bakom det här agerar sinnesförvirrat och i panik. Vi har några frågor. För det första: Hur många nycklar finns det till familjen Vangers gravkapell och vilka personer har en sådan?”

Frode funderade en stund.

”Sanningen att säga så vet jag inte. Jag skulle tro att flera familjemedlemmar har tillgång till kapellet. Jag vet att Henrik har nyckel och att Isabella brukar sitta där ibland, men jag vet inte om hon har egen nyckel eller lånar av Henrik.”

”Okej. Du sitter fortfarande i Vangerkoncernens styrelse. Finns det något företagsarkiv? Ett bibliotek eller liknande, där det samlas pressklipp och information om företaget genom åren?”

”Ja, det finns det. På huvudkontoret inne i Hedestad.”

”Vi behöver få tillgång till det. Finns det gamla personaltidningar och sådant där också?”

”Jag måste än en gång svara att jag inte vet. Jag har inte själv varit i arkivet på åtminstone trettio år. Men du ska tala med en kvinna som heter Bodil Lindgren och är ansvarig för hur alla papper i koncernen bevaras.”

”Kan du ringa henne och se till att Lisbeth får en möjlighet att besöka arkivet redan nu i eftermiddag. Hon vill läsa alla gamla pressklipp om Vangerkoncernen. Det är utomordentligt viktigt att hon får tillgång till allt som kan vara av intresse.”

”Det kan jag nog ordna. Något mer?”

”Ja, Greger Vanger hade en Hasselbladare i handen den dag broolyckan ägde rum. Det betyder att också han kan ha fotograferat. Var kan de bilderna ha hamnat efter hans död?”

”Svårt att säga, men hos hans änka eller son är väl den mest naturliga gissningen.”

”Kan du ...”

”Jag ringer till Alexander och frågar.”

”Vad ska jag leta efter?” undrade Lisbeth Salander när de lämnade Frode och passerade bron på väg tillbaka till ön.

”Pressklipp och personaltidningar. Jag vill att du läser igenom allt du kan hitta i anslutning till de datum då mordet begicks på 1950- och 1960-talet. Anteckna allt du reagerar på eller som du upplever som det minsta märkvärdigt. Jag tror att det är bäst att du gör den biten. Du har bättre minne än jag, har jag förstått.”

Hon boxade honom i sidan. Fem minuter senare knattrade hennes lättviktare över bron.

Mikael skakade hand med Alexander Vanger. Merparten av den tid som Mikael tillbringat i Hedeby hade Alexander varit bortrest och Mikael hade tidigare bara träffat honom som hastigast. *Han var tjugo år då Harriet försvann.*

”Dirch Frode sa att du ville titta på gamla bilder.”

”Din pappa hade en Hasselblad.”

”Det stämmer. Den finns fortfarande kvar, men ingen använder den.”

”Du vet att jag forskar i vad som hände med Harriet på uppdrag av Henrik.”

”Jag har förstått det. Och det finns många som inte är särskilt glada över den saken.”

”Det må så vara. Du behöver naturligtvis inte visa mig någonting.”

”Äsch. Vad vill du se?”

”Om din pappa tog några bilder dagen då Harriet försvann.”

De gick upp på vinden. Det tog några minuter innan Alexander lyckades lokalisera en kartong med en stor mängd osorterade bilder.

”Du kan låna hem hela lådan”, sa han. ”Om det finns några så finns de där.”

Mikael tillbringade en timme med att sortera bilderna i Greger Vangers kvarlämnade kartong. Som illustrationer till familjekrönikan innehöll kartongen godbitar, däribland en mängd bilder av Greger Vanger tillsammans med 1940-talets store svenske nazistledare Sven Olof Lindholm. Mikael lade dessa åt sidan.

Han hittade flera kuvert med bilder som Greger Vanger uppenbarligen tagit själv och som visade olika personer och familjesammankomster, samt en mängd typiska semesterbilder från fjällfiske och en Italienresa med familjen. De hade bland annat besökt lutande tornet i Pisa.

Så småningom hittade han fyra bilder från tankbilsolyckan. Trots sin synnerligen professionella kamera var Greger en usel fotograf. Bilderna zoomade antingen in på själva tankbilen eller visade folk bakifrån. Han hittade en enda bild där Cecilia Vanger syntes i halvprofil.

Mikael scannade in bilderna, men visste redan att de inte skulle tillföra något. Han packade ihop kartongen igen och åt en smörgås medan han funderade. Vid tretiden gick han upp till Anna Nygren.

”Jag undrar om Henrik har fler fotoalbum än de som ingår i hans forskning om Harriet?”

”Ja, Henrik har ju alltid varit fotointresserad, ända sedan han var ung, har jag förstått. Han har många album uppe i arbetsrummet.”

”Kan du visa mig?”

Anna Nygren tvekade. Det var en sak att lämna ut nyckeln till gravkapellet – där styrde i vilket fall Gud – och en helt annan att släppa in Mikael i Henriks Vangers arbetsrum. Där styrde nämligen Guds överordnade. Mikael föreslog att Anna skulle ringa till Dirch Frode om hon var tveksam. Till sist gick hon motvilligt med på att släppa in Mikael. Ungefär en hyllmeter längst nere vid golvet bestod enbart av pärmar fyllda med fotografier. Mikael satte sig vid Henriks arbetsbord och slog upp det första albumet.

Henrik Vanger hade sparat alla möjliga familjebilder. Många var uppenbarligen från långt före hans tid. Några av de äldsta bilderna var daterade till 1870-talet och visade barska män och strama kvinnor. Där fanns bilder på Henriks föräldrar och andra släktingar. En bild visade hur Henriks pappa firade midsommar med goda vänner i Sandhamn 1906. En annan Sandhamnsbild visade Fredrik Vanger och hans fru Ulrika tillsammans med Anders Zorn och Albert Engström vid ett bord med öppnade buteljer. Han hittade en tonårig kostymklädd Henrik Vanger på cykel. Andra bilder visade människor på fabriksgolv och i direktionsrum. Han hittade sjökapten Oskar Granath som mitt under brinnande krig hade transporterat Henrik och hans älskade Edith Lobach till säkerheten i Karlskrona.

Anna kom upp med en kopp kaffe till honom. Han tackade. Han kom fram till modern tid och bläddrade förbi bilder som visade Henrik Vanger i sin krafts dagar då han invigde fabriker eller skakade hand med Tage Erlander. En bild från tidigt 60-tal visade Henrik och Marcus Wallenberg. De två kapitalisterna stirrade bistert på varandra och uppenbarligen rådde ingen större kärlek dem emellan.

Han bläddrade framåt och stannade plötsligt på ett uppslag där Henrik hade skrivit *Familjeråd 1966* med blyerts. Två färgbilder visade herrar som pratade och rökte cigarr. Mikael kände igen

Henrik, Harald, Greger och flera av de manliga ingiftena i Johan Vangers gren av familjen. Två bilder visade middagen, där ett fyrtiotal män och kvinnor satt till bords och tittade in i kameran. Mikael insåg plötsligt att bilderna var tagna efter att dramatiken på bron var över men innan någon var medveten om att Harriet hade försvunnit. Han studerade deras ansikten. Det här var den middag som hon skulle ha varit med på. Visste någon av herrarna redan att hon var borta? Bilderna gav inget svar.

Sedan satte Mikael plötsligt kaffet i vrångstrupen. Han hostade och satte sig häftigt upp i stolen.

Vid bordets bortre kortsida satt Cecilia Vanger i sin ljusa klänning och log in i kameran. Bredvid henne satt en annan blond kvinna med långt hår och en identisk ljus klänning. De var så lika att de hade kunnat vara tvillingar. Och plötsligt föll pusselbiten på plats. Det var inte Cecilia Vanger som hade stått i Harriets fönster – det var hennes två år yngre syster Anita, nu bosatt i London.

Vad var det Lisbeth hade sagt? *Cecilia Vanger syns på många bilder. Hon tycks röra sig fram och tillbaka mellan olika grupper.* Inte alls. Det var två personer och av en slump hade de aldrig fastnat på samma bildruta. På de svartvita distansbilderna hade de sett identiska ut. Henrik hade förmodligen hela tiden sett skillnad på systrarna, men för Mikael och Lisbeth hade de varit så snarlika att de hade utgått från att de var samma person. Och ingen hade påtalat misstaget eftersom de aldrig hade tänkt på att ställa frågan.

Mikael vände blad och kände hur håren i nacken reste sig. Det var som om en kall vindpust dragit genom rummet.

Det var bilder tagna nästa dag, då sökandet efter Harriet hade inletts. En ung kriminalinspektör Gustaf Morell gav instruktioner till en klunga med två uniformerade poliser och ett tiotal män i stövlar som just skulle ge sig ut på skallgång. Henrik Vanger hade knälång regnjacka och kortbrättad engelsk hatt.

Längst till vänster i bild fanns en ung, aningen rundnätt man med ljust halvlångt hår. Han hade en mörk täckjacka med ett rött fält i axelhöjd. Bilden var skarp. Mikael kände omedelbart igen honom, men tog för säkerhets skull ut bilden och gick ned till Anna Nygren och frågade om hon kände igen honom.

”Jo visst, det där är Martin. Han är väl ungefär arton år på bilden.”

Lisbeth Salander plöjde i kronologisk ordning årgång efter årgång av pressklipp om Vangerkoncernen. Hon började 1949 och arbetade sig framåt. Problemet var att klipparkivet var gigantiskt. Koncernen nämdes i media i stort sett varje dag under den aktuella perioden – inte enbart i riksmidia utan framför allt i lokalpressen. Det var ekonomianalyser, fackföreningar, förhandlingar och hot om varsel, fabriksöppningar och fabriksnedläggningar, årsbokslut, byte av direktörer, nya varor som introducerades ... det var en ström av nyheter. *Klick. Klick. Klick.* Hennes hjärna gick på högvarv när hon fokuserade och tog in informationen i ett gulnat klipp.

Efter någon timme fick hon en idé. Hon vände sig till arkivchefen Bodil Lindgren och frågade om det fanns någon översikt över var Vangerkoncernen hade fabriker eller företag på 1950- och 1960-talet.

Bodil Lindgren betraktade Lisbeth Salander med påtaglig misstänksamhet och kyla. Hon var inte alls förtjust i att en vilt främmande människa fått lov att tränga sig in i de allra heligaste av koncernens arkiv och titta på vilka papper hon behagade. Och dessutom en flicka som såg ut som en femtonårig galen anarkist. Men Dirch Frode hade gett henne instruktioner som inte kunde misstolkas. Lisbeth Salander skulle få titta på allt hon pekade på. Och det var bråttom. Hon hämtade tryckta årsredovisningar från de år som Lisbeth efterfrågade; varje årsredovisning innehöll en karta över

koncernens utposter runt om i Sverige.

Lisbeth kastade en blick på kartan och noterade att koncernen hade många fabriker, kontor och försäljningsställen. Hon konstaterade att på varje plats där ett mord begåtts fanns också en röd punkt, ibland flera punkter, som markerade Vangerkoncernen.

Den första kopplingen fick hon 1957. Rakel Lunde, Landskrona, hittades död dagen efter att företaget v&c Bygg hade rott hem en stororder på åtskilliga miljoner för bygget av en ny centrumanläggning på orten. v&c stod för Vanger & Carlén Bygg, och ingick i Vangerkoncernen. Lokaltidningen hade intervjuat Gottfried Vanger, som kommit ned för att underteckna kontraktet.

Lisbeth mindes något hon läst i den gulnade polisutredningen i landsarkivet i Landskrona. Rakel Lunde, spåtant på fritiden, var städerska. Hon hade arbetat på v&c Bygg.

Klockan sju på kvällen hade Mikael ringt Lisbeth ett dussin gånger och lika många gånger konstaterat att hennes mobil var avstängd. Hon ville inte bli avbruten när hon plöjde arkivet.

Han vandrade rastlöst fram och tillbaka i stugan. Han hade plockat fram Henriks anteckningar om Martin Vangers förehavanden vid Harriets försvinnande.

Martin Vanger läste sista året på gymnasiet i Uppsala 1966. *Uppsala. Lena Andersson, sjuttonårig gymnasist. Huvudet skilt från istret.*

Henrik hade nämnt det vid något tillfälle men Mikael var tvungen att konsultera sina anteckningar för att hitta passagen. Martin hade varit en inbunden pojke. De hade varit oroliga för honom. När hans pappa drunknade hade Isabella beslutat att skicka honom till Uppsala – ett miljöombyte där han inackorderades hos Harald Vanger. *Harald och Martin?* Det kändes inte riktigt rätt.

Martin Vanger hade inte fått plats i bilen på väg till mötet i Hedestad. Han hade missat tåget när han skulle åka hem till familjeträffen. Han hade anlänt sent på eftermiddagen och följaktligen tillhört dem som blivit strandsatta på fel sida om bron. Han kom till ön med båt först efter sex på kvällen; han hade tagits emot av bland andra Henrik Vanger själv. Henrik hade med anledning av detta placerat Martin mycket långt ned på listan över personer som kunde ha något med Harriets försvinnande att göra.

Martin Vanger påstod att han aldrig träffat Harriet den dagen. Han ljög. Han hade kommit till Hedestad tidigare under dagen och befunnit sig på Järnvägsgatan, ansikte mot ansikte med sin syster. Mikael kunde dokumentera lögnen med bilder som legat begravda i nästan fyrtio år.

Harriet Vanger hade sett sin bror och reagerat med chock. Hon hade åkt ut till Hedebyön och försökt prata med Henrik Vanger, men hade försvunnit innan samtalet hunnit bli av. *Vad tänkte du berätta om? Uppsala? Men Lena Andersson, Uppsala, fanns inte på din lista. Du kände inte till det.*

Storyn gick fortfarande inte ihop för Mikael. Harriet hade försvunnit vid tretiden på dagen. Martin hade bevisligen befunnit sig på andra sidan vattnet vid den tiden. Han syntes på fotografier från kyrkbacken. Han kunde omöjligen ha skadat Harriet Vanger på ön. En pusselbit saknades fortfarande. *En medbrottssling? Anita Vanger?*

Från arkiven kunde Lisbeth konstatera att Gottfried Vangers position inom koncernen hade förändrats genom åren. Han var född 1927. Vid tjugo års ålder hade han träffat Isabella Vanger och strax gjort henne gravid; Martin Vanger föddes 1948 och därmed fanns ingen tvekan om att ungdomarna skulle gifta sig.

När han var tjugotvå år hade han plockats in till Vangerkoncernens huvudkontor av Henrik Vanger. Han var uppenbarligen begåvad och sågs kanske som en påläggsskalv. Han säkrade en plats i

styrelsen vid tjugofem, som biträdande chef för avdelningen för företagsutveckling. En stigande stjärna.

Någon gång i mitten av 1950-talet avstannade karriären. *Han söp. Äktenskapet med Isabella var på upphållningen. Barnen, Harriet och Martin, för illa. Henrik satte ned foten.* Gottfrieds karriär hade nått sin kulmen. 1956 tillsattes ytterligare en tjänst som biträdande utvecklingschef. Två biträdande chefer – en som gjorde jobbet medan Gottfried söp och var borta långa perioder.

Men Gottfried var fortfarande en Vanger, dessutom charmig och vältalig. Från 1957 tycktes hans uppgift ha bestått i att resa land och rike kring och inviga fabriker, lösa lokala konflikter och sprida en image av att koncernledningen faktiskt brydde sig. *Vi skickar en av våra söner för att lyssna till era problem. Vi tar er på allvar.*

Den andra kopplingen hittade hon vid halv sju på kvällen. Gottfried Vanger hade deltagit i en förhandling i Karlstad där Vangerkoncernen hade köpt ett lokalt trävaruföretag. Dagen därpå hade bondmorän Magda Lovisa Sjöberg hittats mördad.

Den tredje kopplingen upptäckte hon bara femton minuter senare. Uddevalla 1962. Samma dag som Lea Persson försvann hade lokaltidningen intervjuat Gottfried Vanger om en möjlig utbyggnad av hamnen.

Tre timmar senare hade Lisbeth Salander konstaterat att Gottfried Vanger varit närvarande på orten vid åtminstone fem av de åtta mordena, dagarna närmast före eller närmast efter händelsen. Hon saknade information om mordena 1949 och 1954. Hon studerade en bild av honom i ett pressklipp. En vacker smal man med mörkblont hår; han var snarlik Clark Gable i *Borta med vinden*.

1949 var Gottfried tjugotvå år. Det första mordet skedde på hemmaplan. Hedestad. Rebecka Jacobsson, kontorist på Vangerkoncernen. Var träffades ni? Vad lovade du henne?

När Bodil Lindgren ville stänga och gå hem klockan sju fräste Lisbeth Salander till henne att hon inte var klar. Hon fick gärna gå hem, bara hon lämnade en nyckel så att Lisbeth kunde låsa. Arkivchefen var vid det laget så irriterad över att en ung flicka kunde domdera över henne att hon ringde hem till Dirch Frode för att begära instruktioner. Frode avgjorde på stående fot att Lisbeth skulle få stanna hela natten om hon ville. Kunde fru Lindgren vara vänlig att meddela detta till vakten på kontoret, så att de kunde släppa ut henne när hon ville gå?

Lisbeth Salander bet sig i underläppen. Problemet var förstås att Gottfried Vanger hade drunknat i fyllan 1965, medan det sista mordet hade begåtts i Uppsala i februari 1966. Hon undrade om hon hade haft fel då hon hade fört upp den sjuttonåriga gymnasisten Lena Andersson på listan. *Nej. Det var inte riktigt samma signatur, men det var samma bibliska parodi. De måste hänga samman.*

Klockan nio hade det börjat mörkna. Det var kyligare i luften och duggregnade. Mikael satt vid köksbordet och trummade med fingrarna då Martin Vangers Volvo körde över bron och försvann ut mot udden. Det ställde på något sätt saken på sin spets.

Mikael visste inte vad han skulle ta sig till. Hela hans kropp brann av lust att ställa frågor – att konfrontera. Det var förvisso inte en klok attityd om han misstänkte att Martin Vanger var en galen mördare som dödat sin syster och en flicka i Uppsala, och som dessutom försökt skjuta Mikael. Men Martin Vanger var också en magnet. Och han visste inte att Mikael visste, och han kunde gå över till honom med förevändningen att ... tja, lämna tillbaka nyckeln till Gottfried Vangers stuga? Mikael låste dörren efter sig och promenerade långsamt ut mot udden.

Harald Vangers hus var som vanligt kolmörkt. Henrik Vangers hus var släckt så när som på ett rum in mot gården. Anna hade gått och lagt sig. Isabellas hus var mörkt. Cecilia var inte hemma. Det lyste på övervåningen i Alexander Vangers hus men det var släckt i de två hus som beboddes av

människor som inte var medlemmar av familjen Vanger. Han såg inte en levande själ.

Han stannade obeslutsam framför Martin Vangers hus, tog fram mobilen och slog Lisbeth Salanders nummer. Fortfarande inget svar. Han stängde av mobilen så att den inte skulle ringa.

Det lyste på undervåningen. Mikael gick över gräsmattan och stannade några meter från köksfönstret men kunde inte se någon rörelse. Han fortsatte runt huset och stannade vid varje fönster men såg inte till Martin Vanger. Däremot upptäckte han att smiddörren i garageporten stod på glänt. *Var inte en jävla idiot.* Han kunde inte motstå frestelsen att ta sig en snabb titt.

Det första han såg, på en snickarbänk, var en öppen kartong med ammunition till en älgstudsare. Därefter såg han två bensindunkar på golvet under bänken. *Förberedelser för ett nattligt besök igen, Martin?*

”Kom in, Mikael. Jag såg dig på vägen.”

Mikaels hjärta stannade. Han vred långsamt på huvudet och såg Martin Vanger i dunklet vid en dörr som ledde in i huset.

”Du kunde helt enkelt inte hålla dig borta, eller hur?”

Rösten var lugn, nästan vänlig.

”Hej Martin”, svarade Mikael.

”Kom in”, upprepade Martin Vanger. ”Den här vägen.”

Han tog ett steg framåt och åt sidan och höll ut sin vänstra hand till en inbjudande gest. Han höjde högerhanden och Mikael såg en reflex av matt metall.

”Jag har en Glock i handen. Gör inget dumt. På det här avståndet kan jag inte missa.”

Mikael gick långsamt närmare. När han var framme vid Martin Vanger stannade han och såg honom i ögonen.

”Jag var tvungen att komma hit. Det finns så många frågor.”

”Jag förstår det. In genom dörren.”

Mikael gick långsamt in i huset. Passagen ledde till hallen mot köket, men innan han var framme hejdade Martin Vanger honom med en lätt hand på hans axel.

”Nej, inte så långt. Till höger där. Öppna sidodörren.”

Källaren. När Mikael var halvvägs ned för källartrappen vred Martin Vanger om en strömbrytare och lampor tändes. Till höger fanns pannrummet. Rakt fram kände Mikael doften av tvättmedel. Martin Vanger styrde honom till vänster, in i ett förrådsrum med gamla möbler och kartonger. Längst in fanns ytterligare en dörr. En säkerhetsdörr i stål med sjutillhållarlås.

”Här”, sa Martin Vanger och kastade en nyckelknippa till Mikael. ”Öppna.”

Mikael öppnade dörren.

”Det finns en strömbrytare till vänster.”

Mikael hade öppnat dörren till helvetet.

Vid niotiden gick Lisbeth och köpte kaffe och en inplastad smörgås från en Selectamaskin i korridoren utanför arkivet. Hon fortsatte att bläddra i gamla papper och fokuserade på att hitta något spår av Gottfried Vanger i Kalmar 1954. Hon misslyckades.

Hon funderade på att ringa Mikael, men beslutade sig för att gå igenom personaltidningarna också innan hon gjorde kväll.

Rummet var ungefär 5 x 10 meter stort. Mikael antog att det geografiskt låg längs husets norra kortsida.

Martin Vanger hade inrett sin privata tortyrkammare med omsorg. Till vänster kedjor,

metallöglor i taket och golvet, ett bord med läderremmar där han kunde spänna fast sina offer. Och så videoutrustning. En inspelningsstudio. Längst ned i rummet fanns en stålbur där hans gäster kunde hållas inspärrade en längre tid. Till höger om dörren säng och en TV-hörna. I en hylla kunde Mikael se en mängd videofilmer.

Så fort de kom in i rummet riktade Martin Vanger pistolen mot Mikael och beordrade honom att lägga sig på mage på golvet. Mikael vägrade.

”Okej”, sa Martin Vanger. ”Då skjuter jag dig i knäskålen.”

Han siktade. Mikael kapitulerade. Han hade inget val.

Han hade hoppats att Martin skulle släppa vaksamheten en tiondels sekund – han visste att han skulle vinna vilket slagsmål som helst mot Martin Vanger. Han hade haft en vag chans i passagen en trappa upp när Martin lade sin hand på hans axel, men han hade tvekat. Därefter hade Martin inte kommit i närheten av honom. Utan knäskål skulle han vara chanslös. Han lade sig på golvet.

Martin närmade sig bakifrån och sa åt Mikael att lägga händerna på ryggen. Han låste dem med handbojor. Sedan sparkade han Mikael i skrevet och överöste honom med våldsamma slag.

Vad som hände därefter framstod som en mardröm. Martin Vanger pendlade mellan rationalitet och sinnessjukdom. Stundtals var han till synes lugn. I nästa stund gick han fram och tillbaka i källaren som ett djur i en bur. Han sparkade Mikael flera gånger. Allt Mikael kunde göra var att försöka skydda huvudet och ta emot smällarna med kroppens mjukdelar. Efter några minuter värkte Mikael kropp från ett dussin blessyrer.

Under den första halvtimmen sa Martin inte ett ord och var inte kommunicerbar. Därefter tycktes han lugna sig. Han hämtade en kedja och trädde den runt Mikael hals och låste fast honom med ett hänglås vid en ögla i golvet. Han lämnade Mikael ensam i en dryg kvart. Då han återkom hade han med sig en literflaska bordsvatten. Han slog sig ned på en stol och betraktade Mikael medan han drack.

”Kan jag få lite vatten?” frågade Mikael.

Martin Vanger böjde sig ned och lät honom frikostigt dricka ur flaskan. Mikael svalde girigt.

”Tack.”

”Ständigt lika artig, *Kalle Blomkvist*.”

”Varför alla sparkar?” frågade Mikael.

”Därför att du gör mig så arg. Du förtjänar att bestraffas. Varför åkte du inte bara hem? Du behövdes på *Millennium*. Jag menade allvar – vi kunde ha gjort det till en stor tidning. Vi kunde ha jobbat ihop i många år.”

Mikael gjorde en grimas och försökte lägga kroppen i en bekvämare ställning. Han var försvarslös. Allt han hade var sin röst.

”Jag antar att du menar att den chansen är förbi”, sa Mikael.

Martin Vanger skrattade.

”Jag är ledsen, Mikael. Men du förstår naturligtvis att du kommer att dö härnere.”

Mikael nickade.

”Hur fan kom ni på mig, du och det där anorektiska spöket som du drog in i det här?”

”Du ljög om vad du gjorde den dag då Harriet försvann. Jag kan bevisa att du var i Hedestad vid Barnens dag-tåget. Du blev fotograferad när du stod och tittade på Harriet.”

”Var det därför du åkte till Norsjö?”

”Ja, för att hämta bilden. Den togs av ett par som befann sig i Hedestad av en slump. De hade bara stannat till.”

Martin Vanger skakade på huvudet.

”Det är fan i mig inte sant”, sa han.

Mikael funderade intensivt på vad han skulle säga för att kunna förhindra eller åtminstone skjuta upp sin avrättning.

”Var finns bilden nu?”

”Negativet? Det ligger i mitt bankfack på Handelsbanken här i Hedestad ... du visste inte att jag hade skaffat ett bankfack?” Han ljög obesvärat. ”Kopiorna finns lite här och där. I både min och Lisbeths datorer, på bildservern på *Millennium*, och på servern på Milton Security där Lisbeth jobbar.”

Martin Vanger avvaktade och försökte avgöra om Mikael bluffade eller inte.

”Hur mycket vet Salander?”

Mikael tvekade. Lisbeth Salander var för ögonblicket hans enda hopp om räddning. Vad skulle hon göra när hon kom hem och upptäckte att han var försvunnen? Han hade lagt bilden på Martin Vanger i täckjackan på köksbordet. Skulle hon göra kopplingen? Skulle hon slå larm? *Hon är inte en sådan som ringer polisen.* Mardrömmen var att hon skulle gå över till Martin Vanger och ringa på dörren och kräva att få veta var Mikael fanns.

”Svara”, sa Martin Vanger med iskall röst.

”Jag tänker. Lisbeth vet ungefär lika mycket som jag, kanske till och med mer. Jag skulle gissa att hon vet mer än jag. Hon är smart. Det var hon som gjorde kopplingen till Lena Andersson.”

”Lena Andersson?” Martin Vanger såg helt perplex ut.

”Den sjuttonåriga flicka som du torterade till döds i Uppsala i februari 1966. Säg inte att du har glömt henne.”

Martin Vangers blick klarnade. För första gången såg han en aning skakad ut. Han visste inte att någon hade gjort den kopplingen – Lena Andersson hade inte funnits i Harriets telefonbok.

”Martin”, sa Mikael med så stadig röst han förmådde. ”Martin, det är över. Du kan kanske döda mig, men det är över. Det är för många som vet och den här gången kommer du att åka dit.”

Martin Vanger kom snabbt på fötter och började åter gå fram och tillbaka i rummet. Han slog plötsligt knytnäven mot väggen. *Jag måste komma ihåg att han är irrationell. Katten. Han hade kunnat ta ned katten hit, men han gick till familjekapellet. Han agerar inte rationellt.* Martin Vanger stannade till.

”Jag tror att du ljuger. Det är bara du och Salander som vet något. Ni har inte pratat med någon, då skulle polisen ha varit här redan. En ordentlig brasa i gäststugan så kommer bevisen att vara borta.”

”Och om du har fel?”

Han log plötsligt.

”Om jag har fel så är det verkligen slut. Men jag tror inte det. Jag spelar på att du bluffar. Vad har jag för val?” Han funderade. ”Det är den där jävla fittan som är den svaga länken. Jag måste hitta henne.”

”Hon åkte till Stockholm vid lunchtid.”

Martin Vanger skrattade.

”Jaså. Varför har hon i så fall suttit i arkivet på Vangerkoncernen hela kvällen?”

Mikaels hjärta gjorde ett dubbelslag. *Han visste. Han hade vetat hela tiden.*

”Det stämmer. Hon skulle förbi arkivet och sedan till Stockholm”, svarade Mikael så lugnt han förmådde. ”Jag visste inte att hon stannade så länge.”

”Sluta nu. Arkivchefen meddelade mig att Dirch Frode hade gett henne order om att låta Salander sitta hur sent hon ville. Det betyder att hon kommer hem någon gång i natt. Vakten ska ringa

mig när hon lämnar kontoret.”

DEL 4: HOSTILE TAKEOVER

11 juli till 30 december

92 procent av kvinnorna i Sverige som utsatts för sexuellt våld vid den senaste våldserfarenheten har inte anmält saken till polisen

KAPITEL 24: Fredag 11 juli – Lördag 12 juli

Martin Vanger böjde sig ned och muddrade Mikael's fickor. Han hittade nyckeln.

”Smart av er att byta lås”, kommenterade han. ”Jag kommer att ta hand om din flickvän när hon kommer hem.”

Mikael svarade inte. Han påminde sig om att Martin Vanger var en erfaren förhandlare från många industriella holmgångar. Han hade synat en bluff tidigare.

”Varför?”

”Varför vad då?”

”Varför allt detta?” Mikael nickade obestämt med huvudet mot rummet.

Martin Vanger böjde sig ned och lade en hand under Mikael's haka och lyfte huvudet så att deras blickar möttes.

”Därför att det är så lätt”, sa han. ”Kvinnor försvinner hela tiden. Det är ingen som saknar dem. Invandrare. Horor från Ryssland. Tusentals människor passerar Sverige varje år.”

Han släppte Mikael's huvud och reste sig, nästan stolt över att få demonstrera.

Martin Vanger's ord träffade Mikael som knytnävsslag.

Herregud. Det är ingen historisk gåta. Martin Vanger mördar kvinnor i dag. Och jag vandrade helt aningslöst rakt in ...

”Jag har ingen gäst just nu. Men det kanske kan roa dig att veta att medan du och Henrik satt och gaggade under vintern och våren så fanns det en flicka härnere. Hon hette Irina och var från Vitryssland. Medan du satt och åt middag med mig satt hon inlåst i den här buren. Det var en angenäm kväll, eller hur?”

Martin Vanger hoppade upp på bordet och lät benen dingla. Mikael blundade. Han kände plötsligt sura uppstötningar i halsen och svalde kraftigt.

”Var gör du av kropparna?”

”Jag har båten vid bryggan precis här nedanför. Jag tar dem långt ut till havs. Till skillnad från min far lämnar jag inga spår efter mig. Men han var också smart. Han spred ut sina offer över hela Sverige.”

Pusselbitarna började falla på plats för Mikael.

Gottfried Vanger. Från 1949 till 1965. Därefter tog Martin Vanger över 1966, i Uppsala.

”Du beundrar din pappa.”

”Det var han som lärde mig. Han initierade mig när jag var fjorton.”

”Uddevalla. Lea Persson.”

”Just det. Jag var med. Jag tittade bara på, men jag var med.”

”1964, Sara Witt i Ronneby.”

”Jag var sexton år. Det var första gången jag hade en kvinna. Gottfried lärde mig. Det var jag som ströp henne.”

Han skryter. Herre min gud, vilken jävla sjuk familj.

”Du inser väl att det här är sjukt?”

Martin Vanger ryckte lätt på axlarna.

”Jag tror inte att du kan förstå det gudomliga i att ha absolut kontroll över en människas liv och död.”

”Du njuter av att tortera och mörda kvinnor, Martin.”

Koncernchefen funderade en stund, med blicken fixerad på en tom punkt på väggen bakom

Mikael. Sedan log han sitt charmiga, blixtrande leende.

”Jag tror faktiskt inte det. Om jag gör en intellektuell analys av mitt tillstånd är jag mera en serievåldtäktsman än en seriemördare. Egentligen är jag en seriekidnappare. Dödandet kommer så att säga som en naturlig följd av att jag måste dölja mitt brott. Förstår du?”

Mikael visste inte hur han skulle svara och nickade bara.

”Naturligtvis är mina handlingar inte socialt acceptabla men mitt brott är i första hand ett brott mot samhällets konventioner. Döden kommer först i slutet av mina gästers vistelse här, när jag tröttnat på dem. Det är alltid så fascinerande att se deras besvikelse.”

”Besvikelse”, frågade Mikael häpet.

”Exakt. *Besvikelse*. De tror att om de är mig till lags så kommer de att överleva. De anpassar sig till mina regler. De börjar lita på mig och utvecklar ett kamratskap med mig och ända in i det sista hoppas de att kamratskapet betyder något. Besvikelsen kommer av att de plötsligt upptäcker att de blivit lurade.”

Martin Vanger gick runt bordet och lutade sig mot stålburen.

”Du med dina småborgerliga konventioner kommer aldrig att förstå, men spänningen består i att planera kidnappningen. Det får inte vara impulshandlingar – sådana kidnappare åker alltid dit. Det är en ren vetenskap med tusen detaljer jag måste ta hänsyn till. Jag måste identifiera ett byte och kartlägga hennes liv. Vem är hon? Varifrån kommer hon? Hur kan jag komma åt henne? Hur ska jag bära mig åt för att på något sätt bli ensam med mitt *byte*, utan att mitt namn syns eller någonsin kommer upp i någon framtida polisutredning?”

Sluta, tänkte Mikael. Martin Vanger diskuterade kidnappningar och mord i en nästan akademisk ton, ungefär som om han hade en avvikande åsikt i något esoteriskt teologiskt spørsmål.

”Är du verkligen intresserad av detta, Mikael?”

Han böjde sig ned och strök Mikael över kinden. Hans beröring var varsam, nästan öm.

”Du inser väl att det här bara kan sluta på ett sätt. Stör det dig om jag röker?”

Mikael skakade på huvudet.

”Du får gärna bjuda på en cigarett”, svarade han.

Martin Vanger gjorde honom till viljes. Han tände två cigaretter och placerade den ena varligt mellan Mikaelns läppar, lät honom dra ett bloss och höll i den.

”Tack”, sa Mikael automatiskt.

Martin Vanger skrattade igen.

”Du ser. Du har redan börjat anpassa dig till underkastelsens princip. Jag håller ditt liv i mina händer, Mikael. Du vet att jag kan döda dig vilken sekund som helst. Du vädjade till mig att jag skulle förbättra din livskvalité och du gjorde det genom att använda ett rationellt argument och lite smicker. Du fick en belöning.”

Mikael nickade. Hans hjärta bultade nästan outhärdligt.

Kvart över elva drack Lisbeth Salander vatten ur sin PET-flaska medan hon vände blad. Till skillnad från Mikael tidigare under dagen satte hon inte drycken i vrångstrupen. Däremot spärrade hon upp ögonen när hon gjorde kopplingen.

Klick!

I två timmar hade hon plöjt personaltidningar från Vangerkoncernens alla väderstreck. Huvudtidningen hette rätt och slätt *Företagsinformation* och bar Vangerkoncernens logga – en svensk flagga som fladdrade i vinden och vars spets formade en pil. Tidningen tillverkades uppenbarligen av reklamavdelningen på koncernstaben och innehöll propaganda som skulle bidra till att få de anställda

att känna sig som medlemmar i en enda stor familj.

Lagom till sportlovet i februari 1967 hade Henrik Vanger i en storsint gest bjudit femtio av huvudkontorets anställda med familjer på en veckas skidsemester i Härjedalen. Inbjudan kom sig av att koncernen hade uppvisat rekordresultat året innan – det var ett tack för många timmars arbetsinsatser. PR-avdelningen följde med och gjorde ett fotoreportage från den skidby som hade hyrts för ändamålet.

Många bilder med roande bildtexter var från skidbacken. Några kom från samkväm i baren, med skrattande, frostbitna anställda som höjde en eller annan ölsejdel. Två bilder var från ett litet förmiddagsevenemang där Henrik Vanger utsåg den fyrtioettåriga kontoristen Ulla-Britt Mogren till Årets bästa kontorsarbetare. Hon fick en bonus på 500 kronor och en skål av glas.

Prisutdelningen hade skett på terrassen till skidhotellet, tydligen precis innan folk tänkte kasta sig ut i skidbackarna igen. Ett tjugotal personer syntes på bilden.

Längst till höger, alldeles bakom Henrik Vanger, stod en man med långt ljust hår. Han var klädd i mörk täckjacka med ett distinkt fält vid axelpartiet. Eftersom tidningen var i svartvitt syntes inte färgen, men Lisbeth Salander var beredd att pantsätta sitt huvud på att axelpartiet var rött.

Bildtexten förklarade sammanhanget: *Längst till höger nittonårige Martin Vanger som studerar i Uppsala. Han omtalas redan som ett framtidslöfte inom koncernledningen.*

”Got you”, sa Lisbeth Salander med låg röst.

Hon släckte skrivbordslampan och lämnade personaltidningarna i en röra på skrivbordet – *något för den där subban Bodil Lindgren att ta hand om i morgon.*

Hon gick ut på parkeringsplatsen genom en sidodörr. Halvvägs till motorcykeln kom hon ihåg att hon hade lovat att meddela vakten då hon gick. Hon stannade och sneglade över parkeringen. Vakten satt på andra sidan byggnaden. Det betydde att hon skulle vara tvungen att gå tillbaka och runt huset. *Fuck that*, bestämde hon.

När hon kom fram till motorcykeln satte hon på mobiltelefonen och slog Mikaelns nummer. Hon fick ett meddelande att abonnenten inte kunde nås. Däremot upptäckte hon att Mikael hade försökt ringa henne inte mindre än tretton gånger mellan klockan halv fyra och nio. De senaste två timmarna hade han inte ringt.

Lisbeth slog numret till den fasta telefonen i gäststugan, men fick inget svar. Hon rynkade ögonbrynen, spände fast datorväskan, satte på sig hjälmen och sparkade igång motorcykeln. Färden från huvudkontoret vid infarten till Hedestads industriområde och ut till Hedebyön tog tio minuter. Det lyste i köket men stugan var tom.

Lisbeth Salander gick ut och såg sig omkring. Hennes första tanke var att Mikael hade gått över till Dirch Frode, men redan från bron kunde hon konstatera att lamporna i Frodes villa på andra sidan vattnet var släckta. Hon tittade på sitt armbandsur, som visade tjugo minuter i midnatt.

Hon återvände hem, öppnade garderoben och plockade ut PC:n som lagrade övervakningsbilder från de kameror hon hade placerat ut. Det tog henne en stund att följa händelseutvecklingen.

Klockan 15.32 hade Mikael kommit till stugan.

Klockan 16.03 hade han gått ut i trädgården och druckit kaffe. Han hade haft en mapp med sig som han studerat. Han hade ringt tre korta samtal under den timme han satt ute i trädgården. Samtliga tre samtal korresponderade på minuten med samtal hon inte hade besvarat.

Klockan 17.21 hade Mikael gått en promenad. Han var tillbaka mindre än 15 minuter senare.

Klockan 18.20 hade han gått ut till grinden och tittat mot bron.

Klockan 21.03 hade han gått ut. Han hade inte kommit tillbaka.

Lisbeth snabbspolade bilderna från den andra PC:n, som visade grinden och vägen utanför ytterdörren. Hon kunde se vilka personer som hade rört sig fram och tillbaka under dagen.

Klockan 19.12 hade Gunnar Nilsson kommit hem.

Klockan 19.42 hade någon i den Saab som tillhörde Östergården kört mot Hedestadshållet.

Klockan 20.02 hade bilen återkommit – en tur ned till kiosken i bensinmacken?

Därefter hände ingenting förrän prick klockan 21, då Martin Vangers bil passerade. Tre minuter senare hade Mikael lämnat stugan.

En knapp timme senare, klockan 21.50, hade Martin Vanger plötsligt kommit in i objektivets synfält. Han hade stått vid grinden i över en minut och betraktat stugan och kikat in genom köksfönstret. Han hade gått upp på bron och känt på dörren och plockat fram en nyckel. Därefter måste han ha upptäckt att det satt ett nytt lås i dörren och stått stilla en kort stund innan han hade vänt på klacken och lämnat stugan.

Lisbeth Salander kände plötsligt en iskyla sprida sig i mellangärdet.

Martin Vanger hade återigen lämnat Mikael ensam en lång stund. Han låg stilla i sin obekväma ställning, med händerna bojade på ryggen och halsen fäst med en tunn kätting i öglan i golvet. Han fingrade på handbojorna men visste att han inte skulle kunna öppna dem. Bojorna satt så hårt att han hade förlorat känslan i händerna.

Han var chanslös. Han blundade.

Han visste inte hur lång tid som gått då han hörde Martin Vangers steg igen. Företagsledaren kom in i hans synfält. Han såg bekymrad ut.

”Obekvämt?” frågade han.

”Ja”, svarade Mikael.

”Det är ditt eget fel. Du skulle ha åkt hem.”

”Varför mördar du?”

”Det är ett val jag har gjort. Jag skulle kunna diskutera moraliska och intellektuella aspekter av mitt handlande med dig hela natten, men det förändrar inte faktum. Försök att se det så här: en människa är ett skal av hud som håller celler, blod och kemiska komponenter på plats. Några få hamnar i historieböckerna. De allra flesta dukar under och försvinner spårlöst.”

”Du mördar kvinnor.”

”Vi som mördar för att bejaka vår njutning – jag är ju inte ensam om den här hobbyn – vi lever ett fullständigt liv.”

”Men varför Harriet? Din egen syster?”

Martin Vangers ansikte förändrades plötsligt. Han var framme hos Mikael i ett enda kliv och slet tag i hans hår.

”Vad hände med henne?”

”Vad menar du?” flämtade Mikael.

Han försökte vrida huvudet för att minska smärtan i hårbotten. Kedjan stramade omedelbart runt halsen.

”Du och Salander. Vad har ni kommit på?”

”Släpp mig. Vi pratar ju.”

Martin Vanger släppte håret och satte sig med korslagda ben framför Mikael. Helt plötsligt höll han fram en kniv. Han satte knivspetsen mot skinnet just under Mikaelns öga. Mikael tvingade sig att möta Martin Vangers blick.

”Vad i helvete hände med henne?”

”Jag förstår inte. Jag trodde att du mördade henne.”

Martin Vanger stirrade på Mikael en lång stund. Sedan slappnade han av. Han reste sig och vandrade genom rummet medan han tänkte. Han släppte kniven på golvet och skrattade och vände sig mot Mikael.

”Harriet, Harriet, ständigt denna Harriet. Vi försökte ... prata med henne. Gottfried försökte lära henne. Vi trodde att hon var en av oss och att hon skulle acceptera sin plikt, men hon var bara en vanlig ... *fitta*. Jag trodde att jag hade henne under kontroll, men hon tänkte berätta för Henrik och jag förstod att jag inte kunde lita på henne. Förr eller senare skulle hon berätta om mig.”

”Du dödade henne.”

”Jag *ville* döda henne. Jag *tänkte* göra det men jag kom för sent. Jag kunde inte ta mig över hit till ön.”

Mikaels hjärna försökte ta in informationen, men det kändes som om en skylt kom upp med texten *information overload*. Martin Vanger visste inte vad som hade hänt med hans syster.

Helt plötsligt plockade Martin Vanger upp sin mobiltelefon från kavajen, granskade displayen och lade den på stolen bredvid pistolen.

”Det är dags att avsluta det här. Jag måste hinna ta hand om din anorektiska skata i natt också.”

Han öppnade ett skåp, plockade fram en smal läderrem och lade den som en strypsnara runt Mikaels hals. Han lossade kedjan som höll Mikael fjättrad vid golvet, drog upp honom på fötter och knuffade honom mot väggen. Han trädde läderremmen genom en ögla ovanför Mikaels huvud och spände så att han tvingades upp på tå.

”Är det för hårt? Kan du inte andas?” Han slackade någon centimeter och låste änden av remmen längre ned på väggen. ”Jag vill inte att du ska kvävas med en gång.”

Snaran skar så hårt in i Mikaels hals att han var oförmögen att säga något. Martin Vanger betraktade honom uppmärksamt.

Helt plötsligt knäppte han upp Mikaels byxor och drog ned dem tillsammans med kalsongerna. När han slet loss byxorna förlorade Mikael fotfästet och dinglade i någon sekund i strypsnaran innan hans tår åter fick kontakt med golvet. Martin Vanger gick till ett skåp och hämtade en sax. Han klippte upp Mikaels t-tröja och kastade resterna i en hög på golvet. Sedan ställde han sig en bit från Mikael och betraktade sitt offer.

”Jag har aldrig haft en pojke här”, sa Martin Vanger med allvarlig röst. ”Jag har aldrig rört vid någon annan man ... mer än min far. Det var min plikt.”

Mikaels tinningar dunkade. Han kunde inte sätta kroppstyngden på fötterna utan att strypas. Han försökte få grepp med fingrarna i betongväggen bakom, men där fanns inget grepp att finna.

”Det är dags”, sa Martin Vanger.

Han lade handen på remmen och tyngde ned. Mikael kände hur strypsnaran omedelbart skar djupare in i hans hals.

”Jag har alltid undrat hur en man smakar.”

Han ökade tyngden på strypsnaran och böjde sig plötsligt fram och kysste Mikael på munnen i samma ögonblick som en kylig röst skar genom rummet.

”Du, ditt jävla äckel, i den här byhålan har jag monopol på det där.”

Mikael hörde Lisbeths röst genom en röd dimma. Han lyckades fokusera blicken och såg henne stå vid dörrposten. Hon tittade uttryckslöst på Martin Vanger.

”Nej ... spring”, kraxade Mikael.

Mikael såg inte Martin Vangers ansiktsuttryck, men han kunde nästan fysiskt känna hans chock då

han snurrade runt. En sekund stod tiden stilla. Sedan sträckte sig Martin Vanger efter pistolen som han hade lämnat på pallen.

Lisbeth Salander tog tre snabba kliv framåt och svingade en golfklubba hon hade haft gömd vid sidan. Järnet flög i en vid båge och träffade Martin Vanger över nyckelbenet vid axeln. Slaget hade en fruktansvärd kraft och Mikael kunde höra att någonting gick sönder. Martin Vanger vrålade.

”Gillar du smärta?” frågade Lisbeth Salander.

Hennes röst var sträv som sandpapper. Så länge Mikael levde skulle han aldrig glömma hennes ansikte när hon gick till angrepp. Tänderna var blottade som på ett rovdjur. Ögonen var glänsande kolsvarta. Hon rörde sig som en blixtsnabb spindel och tycktes helt fokuserad på sitt byte då hon svingade golfklubban igen och träffade Martin Vanger över revbenen.

Han snubblade över stolen och föll. Pistolen ramlade ned på golvet framför Lisbeths fötter. Hon sparkade den åt sidan, bort från honom.

Sedan slog hon en tredje gång, just när Martin Vanger försökte ta sig upp på fötter. Hon träffade honom med ett smackande ljud på höften. Ett fasansfullt läte trängde upp ur Martin Vangers strupe. Det fjärde slaget träffade honom bakifrån på skulderbladet.

”Lis ... errth ...” kraxade Mikael.

Han höll på att förlora medvetandet och smärtan i tinningarna var nästan outhärdlig.

Hon vände sig mot honom och såg att hans ansikte var tomatfärgat, att ögonen var vilt uppspärrade och att hans tunga höll på att tränga ut genom munnen.

Hon tittade sig snabbt omkring och såg kniven på golvet. Därefter kastade hon en blick på Martin Vanger som hade kommit upp i knästående och försökte kravla sig bort från henne med ena armen slappt hängande. Han skulle inte utgöra något problem under de närmaste sekunderna. Hon släppte golfklubban och hämtade kniven. Den hade en vass spets men en slö egg. Hon ställde sig på tå och skar febrilt för att nöta av läderremmen. Det tog flera sekunder innan Mikael äntligen kunde rasa ihop på golvet. Men snaran hade låst sig kring hans hals.

Lisbeth Salander kastade ytterligare en blick på Martin Vanger. Han hade kommit på fötter men stod dubbelvikt. Hon ignorerade honom och grävde för att få in fingrarna under strypsnanan. Hon vågade först inte skära men stack till sist in knivspetsen, och rispade Mikael's hals då hon försökte utvidga snaran. Slutligen lossnade den och Mikael drog några rosslande andetag.

Ett kort ögonblick upplevde Mikael en sensationell känsla av att kropp och själ förenades. Han fick perfekt syn och kunde urskilja varje dammkorn i rummet. Han fick perfekt hörsel och noterade varje andetag och frasande från kläder som om de kom ur hörlurar mot hans öron, och han kände lukten av Lisbeth Slanders svett och doften av skinnet i hennes jacka. Sedan sprack illusionen när blodet började strömma till hans huvud igen och hans ansikte återfick normal färg.

Lisbeth Salander vred på huvudet i samma ögonblick som Martin Vanger försvann ut genom dörren. Hon reste sig snabbt och hämtade pistolen – undersökte magasinet och osäkrade. Mikael noterade att hon tycktes ha hanterat vapen tidigare. Hon såg sig omkring och fokuserade på nycklarna till handbojorna som låg synliga på bordet.

”Jag tar honom”, sa hon och rusade mot dörren. Hon fångade upp nycklarna i farten och kastade dem med en backhand på golvet intill Mikael.

Mikael försökte ropa till henne att vänta men han fick bara fram ett raspigt ljud när hon redan hade försvunnit ut genom dörren.

Lisbeth hade inte glömt att Martin Vanger hade ett gevär någonstans och stannade med pistolen

skjutklar framför sig då hon kom upp i passagen mellan garaget och köket. Hon lyssnade men kunde inte höra några ljud som skvallrade om var hennes byte befann sig. Instinktivt drog hon sig mot köket och var nästan framme då hon hörde bilen starta ute på gården.

Hon rusade tillbaka och ut genom smiddörren i garageporten. Från biluppfarten såg hon ett par baklyktor passera Henrik Vangers hus och svänga ned mot bron, och hon rusade efter för allt vad hennes ben förmådde. Hon stoppade pistolen i jackfickan och brydde sig inte om hjälmen då hon sparkade igång sin motorcykel. Några sekunder senare var hon på väg över bron.

Han hade kanske nittio sekunders försprång då hon kom fram till rondellen vid uppfarten till E4:an. Hon kunde inte se honom. Hon bromsade in och stängde motorn och lyssnade.

Himlen var fylld av tunga moln. Vid horisonten såg hon en antydning till gryning. Sedan hörde hon motorljud och såg en glimt av Martin Vangers bil på E4:an på väg söderut. Lisbeth sparkade igång motorn igen, lade in en växel och passerade under viadukten. Hon höll 80 km i timmen då hon kom upp genom kurvan i uppfarten. Framför henne fanns en raksträcka. Hon såg ingen trafik och drog ned gasen i botten och flög fram. När vägen började kröka sig längs en lång ås låg hon på 170 km i timmen, vilket var ungefär den högsta hastighet hennes egenhändigt trimmade lättviktare förmådde prestera i nedförsbacke. Efter två minuter såg hon Martin Vangers bil ungefär fyrahundra meter framför sig.

Konsekvensanalys. Vad gör jag nu?

Hon drog ned gasen till rimligare 120 km i timmen och höll jämna steg med honom. Hon förlorade honom ur sikte i några sekunder när de passerade några skarpa kurvor. Sedan kom de ut på en lång raksträcka. Hon låg ungefär tvåhundra meter efter.

Han måste ha sett lyktan från hennes motorcykel och ökade farten när de passerade en lång kurva. Hon drog ned gasen i botten men tappade terräng i kurvorna.

Hon såg lastbilsljusen på långt håll. Det gjorde Martin Vanger också. Helt plötsligt ökade han farten ytterligare och gled över i den motsatta filen när han hade hundrafemtio meter kvar till mötet. Lisbeth såg lastbilen bromsa och frenetiskt blinka med lyktorna, men han avverkade gapet på några sekunder och kollisionen var oundviklig. Martin Vanger körde rakt in i fronten på lastbilen med en fruktansvärd smäll.

Lisbeth Salander bromsade instinktivt. Sedan såg hon hur släpet började lägga sig tvärs över hennes fil. I den hastighet hon höll tog det två sekunder att köra sträckan fram till olycksplatsen. Hon ökade gasen och styrde ut i vägrenen och undvek bakändan av lastbilen med någon meter då hon passerade. I ögonvrån såg hon flammor slå upp under lastbilsfronten.

Hon fortsatte ytterligare hundrafemtio meter innan hon stannade och vände sig om. Hon såg föraren i lastbilen hoppa från hytten på passagerarsidan. Då drog hon på gas igen. Vid Åkerby, två kilometer längre söderut, tog hon av till vänster och följde den gamla landsvägen tillbaka norrut, parallellt med E4:an. Hon körde förbi olycksplatsen på en höjd och såg att två personbilar hade stannat. Det brann kraftigt från vraket, som satt helt fastkilat och tillplattat under lastbilen. En man försökte släcka elden med en liten brandsläckare.

Hon drog på gas och var strax i Hedeby och rullade över bron på låga varv. Hon parkerade utanför gäststugan och gick tillbaka till Martin Vangers hus.

Mikael kämpade fortfarande med handbojorna. Hans händer var så bortdomnade att han inte kunde få grepp om nyckeln. Lisbeth låste upp bojorna åt honom och höll honom medan blodet började cirkulera i hans händer igen.

”Martin?” frågade Mikael med hes röst.

”Död. Han styrde rakt in i fronten på en lastbil i 150 kilometer i timmen några kilometer söderut på E4:an.”

Mikael glodde på henne. Hon hade bara varit borta några minuter.

”Vi måste ... ringa polisen”, kraxade Mikael. Han hostade plötsligt kraftigt.

”Varför det?” undrade Lisbeth Salander.

I tio minuter var Mikael oförmögen att resa sig. Han satt kvar på golvet, naken och lutad mot en vägg. Han masserade halsen och lyfte vattenflaskan med klumpiga fingrar. Lisbeth väntade tålmodigt till dess att hans känsel började återvända. Hon använde tiden till att fundera.

”Klä på dig.”

Hon använde Mikael's sönderklippta t-tröja för att torka bort fingeravtryck från handbojorna, kniven och golfklubban. Hon tog PET-flaskan med sig.

”Vad gör du?”

”Klä på dig. Det ljusnar ute. Skynda.”

Mikael ställde sig på ostadiga ben och lyckades dra på sig kalsonger och jeans. Han klev i sina sneakers. Lisbeth stoppade hans strumpor i sin jackficka och hejdade honom.

”Exakt vad har du rört härnere i källaren?”

Mikael såg sig omkring. Han försökte komma ihåg. Till sist sa han att han ingenting rört utom dörren och nycklarna. Lisbeth hittade nycklarna i Martin Vangers kavaj som han hade hängt över stolen. Hon torkade noga av dörrhandtaget och strömbrytaren och släckte lampan. Hon ledde Mikael upp för källartrappan och bad honom vänta i passagen medan hon återbördade golfklubban till dess rätta plats. När hon återkom hade hon en mörk t-tröja med sig som hade tillhört Martin Vanger.

”Sätt på dig den. Jag vill inte att någon ska se dig springa omkring med bar överkropp i natt.”

Mikael insåg att han befann sig i chocktillstånd. Lisbeth hade tagit kommandot och han lydde viljelöst hennes order. Hon ledde honom från Martin Vangers hus. Hela tiden höll hon om honom. Så fort de kommit innanför dörren i Mikael's stuga hejdade hon honom.

”Om någon har sett oss och frågar vad vi var ute och gjorde i natt, så har du och jag varit ute på udden på en nattpromenad och haft sex med varandra.”

”Lisbeth, jag kan inte ...”

”Ställ dig i duschen. Nu.”

Hon hjälpte honom av med kläderna och skickade ut honom i badrummet. Sedan satte hon på kaffepannan och bredde snabbt ett halvdussin tjocka limpsmörgåsar med ost och leverpastej och saltgurka. Hon satt vid köksbordet och tänkte intensivt då Mikael haltade tillbaka in i rummet. Hon granskade de blodutgjutningar och skrapsår som syntes på hans kropp. Strypsnaran hade skavt så hårt att han hade ett mörkrött märke runt hela halsen, och kniven hade gjort en blodig reva i skinnet på halsens vänstra sida.

”Kom”, sa hon. ”Lägg dig i sängen.”

Hon hämtade plåster och täckte såret med en kompress. Därefter hällde hon upp kaffe och räckte honom en smörgås.

”Jag är inte hungrig”, sa Mikael.

”Ät”, kommenderade Lisbeth Salander och tog en stor tugga av en ostsmörgås.

Mikael blundade en stund. Sedan satte han sig upp och tog en tugga. Halsen ömmade så kraftigt att han endast med nöd kunde svälja.

Lisbeth tog av sig skinnjackan och hämtade en burk tigerbalsam från sin necessär.

”Låt kaffet svalna en stund. Lägg dig på mage.”

Hon ägnade fem minuter åt att massera hans rygg och smörja in honom med linimentet. Sedan vände hon på honom och gav honom samma behandling på framsidan.

”Du kommer att ha rejäla blåmärken ett tag framöver.”

”Lisbeth, vi måste ringa polisen.”

”Nej”, svarade hon med sådan hetta i rösten att Mikael förvånat öppnade ögonen och tittade på henne. ”Om du ringer polisen så drar jag. Jag vill inte ha någonting med dem att göra. Martin Vanger är död. Han dog i en bilolycka. Han var ensam i bilen. Det finns vittnen. Låt polisen eller någon annan upptäcka den där jävla tortyrhålan. Du och jag är precis lika okunniga om dess existens som alla andra här i byn.”

”Varför?”

Hon ignorerade honom och masserade hans ömmande lår.

”Lisbeth, vi kan inte bara ...”

”Om du tjatar så släpar jag tillbaka dig till Martins håla och kedjar fast dig igen.”

Medan hon pratade somnade Mikael, lika plötsligt som om han hade svimmat.

KAPITEL 25: Lördag 12 juli – Måndag 14 juli

Mikael vaknade med ett ryck vid femtiden på morgonen och krafsade runt halsen för att få bort strypsnaran. Lisbeth gick in till honom och grep tag i hans händer och höll honom stilla. Han öppnade ögonen och tittade ofokuserat på henne.

”Jag visste inte att du spelade golf”, mumlade han och slöt ögonen igen. Hon satt kvar hos honom i ett par minuter tills hon var säker på att han hade somnat om. Medan Mikael sov hade Lisbeth återvänt till Martin Vangers källare för att undersöka brottsplatsen. Förutom tortyrredskapen hade hon hittat en stor samling våldspornografiska tidningar och en mängd polaroidbilder inklistrade i album.

Det hade inte funnits någon dagbok. Däremot hade hon hittat två A4-pärmar med passfoton och handskrivna anteckningar om kvinnor. Hon hade plockat med sig pärmar i en nylonbag, tillsammans med Martin Vangers Dell PC laptop som hon hittat på hallbordet på övervåningen. När Mikael hade somnat om fortsatte Lisbeth genomgången av Martin Vangers dator och pärmar. Klockan var efter sex på morgonen när hon släckte ned datorn. Hon tände en cigarett och bet sig eftertänksamt i underläppen.

Tillsammans med Mikael Blomkvist hade hon tagit upp jakten på vad de trodde var en historisk seriemördare. De hade hittat något helt annat. Hon kunde knappt föreställa sig de fasor som måste ha utspelat sig i Martin Vangers källare, mitt i den välordnade idyllen.

Hon försökte förstå.

Martin Vanger hade dödat kvinnor sedan 1960-talet, de senaste femton åren med en periodicitet av ungefär ett eller två offer per år. Dödandet hade varit så diskret och välorganiserat att ingen ens hade insett att en seriemördare var aktiv. Hur var det möjligt?

Pärmarna gav delvis svaret på frågan.

Hans offer var anonyma kvinnor, ofta relativt nyanlända invandrarflickor som saknade vänner och sociala kontakter i Sverige. Där fanns även prostituerade och socialt utsatta kvinnor med missbruk eller andra problem i bakgrunden.

Från sina egna studier i sexualsadismens psykologi hade Lisbeth Salander lärt sig att den sortens mördare gärna samlade på sig souvenirer från sina offer. Sådana souvenirer fungerade som minnen som mördaren kunde använda för att återskapa en del av den njutning han upplevt. Martin Vanger hade utvecklat denna egenhet genom att föra en dödsbok. Han hade noga katalogiserat och betygsatt sina offer. Han hade kommenterat och beskrivit deras lidanden. Han hade dokumenterat sitt mördande med videofilmer och fotografier.

Våldet och dödandet var målsättningen, men Lisbeth drog slutsatsen att det i själva verket var jakten som var Martin Vangers huvudsakliga intresse. I sin laptop hade han skapat en databas med register över hundratals kvinnor. Där fanns anställda inom Vangerkoncernen, servitriser på restauranger han brukade besöka, receptionister på hotell, personal på Försäkringskassan, sekreterare hos affärsbekanta och mängder av andra kvinnor. Det tycktes som om Martin Vanger registrerade och kartlade i stort sett varje kvinna han kom i kontakt med.

Martin Vanger hade bara mördat en bråkdel av dessa kvinnor, men alla kvinnor i hans närhet var potentiella offer som han bokförde och granskade. Kartläggningen hade karaktären av passionerad hobbyverksamhet, som han måste ha ägnat oräkneliga timmar åt.

Är hon gift eller ensamstående? Har hon barn och familj? Var arbetar hon? Var bor hon? Vilken bil kör hon? Vad har hon för utbildning? Hårfärg? Hudfärg? Kroppsform?

Lisbeth drog slutsatsen att insamlandet av personuppgifter om potentiella offer måste ha varit ett

betydande inslag i Martin Vangers sexuella fantasier. Han var i första hand en stalker och i andra hand en mördare.

När Lisbeth hade läst färdigt upptäckte hon ett litet kuvert i en av pärmarna. Hon pillrade ut två tummade och bleknade polaroidbilder. På den första bilden satt en mörkhårig flicka vid ett bord. Flickan hade mörka byxor och bar överkropp med små toppiga bröst. Hon vände ansiktet bort från kameran och var på väg att höja en arm som avvärjande skydd, ungefär som om fotografen plötsligt hade överraskat henne med att lyfta kameran. På den andra bilden var hon även naken på underkroppen. Hon låg på mage på en säng med blått överkast. Ansiktet var fortfarande vänt bort från kameran.

Lisbeth stoppade kuvertet med bilderna i fickan på sin jacka. Därefter bar hon bort pärmarna till järnspisen och repade eld på en tändsticka. När hon eldat färdigt rörde hon om i askan. Det ösregnade fortfarande då hon gick en kort promenad och diskret dumpade Martin Vangers laptop i vattnet under bron.

När Dirch Frode ryckte upp dörren klockan halv åtta på morgonen satt Lisbeth vid köksbordet och rökte en cigarett och drack kaffe. Frode var askgrå i ansiktet och såg ut som om han hade fått ett brutalt uppvaknande.

”Var är Mikael?” frågade han.

”Han sover fortfarande.”

Dirch Frode slog sig ned på en köksstol. Lisbeth hällde upp kaffe och sköt över en kopp till honom.

”Martin ... Jag fick just veta att Martin körde ihjäl sig i natt.”

”Trist”, sa Lisbeth Salander och tog en klunk kaffe.

Dirch Frode höjde blicken. Först stirrade han oförstående på henne. Sedan vidgades hans ögon.

”Vad ...?”

”Han krockade. Så förargligt.”

”Vet du vad som hände?”

”Han styrde bilen rakt in i fronten på en lastbil. Han begick självmord. Pressen, stressen och ett vacklande finansimperium blev för mycket för honom. Åtminstone är det vad jag misstänker kommer att stå på löpsedlarna.”

Dirch Frode såg ut som om han skulle få en hjärnblödning. Han reste sig hastigt och gick till sovrummet och öppnade dörren.

”Låt honom sova”, sa Lisbeth skarpt.

Frode tittade på den sovande figuren. Han såg blåmärken i ansiktet och blodutgjutningar på överkroppen. Sedan såg han det flammande strecket där strypsnaran hade suttit. Lisbeth rörde vid hans arm och drog igen dörren. Frode backade tillbaka och sjönk långsamt ned i kökssoffan.

Lisbeth Salander berättade kortfattat vad som hade hänt under natten. Hon gav en utförlig beskrivning av hur Martin Vangers skräckkammare sett ut och hur hon hade hittat Mikael i en strypsnara, med verkställande direktören för Vangerkoncernen stående framför honom. Hon berättade vad hon hade hittat i koncernens arkiv under gårdagen och hur hon länkade Martins pappa till åtminstone sju kvinnomord.

Dirch Frode avbröt henne inte en enda gång. När hon slutade tala satt han stum i flera minuter innan han häftigt andades ut och långsamt skakade på huvudet.

”Vad ska vi ta oss till?”

”Det är inte mitt problem”, svarade Lisbeth med uttryckslös röst.

”Men ...”

”Som jag ser det har jag aldrig satt min fot i Hedestad.”

”Jag förstår inte.”

”Jag vill under inga omständigheter förekomma i någon polisrapport. Jag existerar inte i det här sammanhanget. Om mitt namn nämns i samband med den här historien så kommer jag att förneka att jag har varit här och jag kommer inte att besvara en enda fråga.”

Dirch Frode såg forskande på henne.

”Jag förstår inte.”

”Du behöver inte förstå.”

”Vad ska jag göra då?”

”Det bestämmer du själv, bara du lämnar mig och Mikael utanför.”

Dirch Frode var likblek.

”Se det så här: det enda du vet är att Martin Vanger omkommit i en trafikolycka. Du har ingen aning om att han också är en galen mördare och du har aldrig hört talas om rummet som finns i hans källare.”

Hon lade nyckeln på bordet mellan dem.

”Du har tid på dig till dess att någon ska städa ur Martins källare och upptäcker rummet. Det kanske dröjer ett tag.”

”Vi måste gå till polisen med det här.”

”Inte vi. Du kan gå till polisen om du vill. Det är ditt beslut.”

”Det kan inte tystas ned.”

”Jag föreslår inte att det ska tystas ned utan att du ska lämna mig och Mikael utanför. När du upptäcker rummet så drar du dina egna slutsatser och bestämmer själv vem du vill berätta för.”

”Om det du säger är sant så betyder det att Martin har kidnappat och mördat kvinnor ... det måste finnas familjer som är förtvivlade över att de inte vet var deras barn finns. Vi kan inte bara ...”

”Det är riktigt. Men det finns ett problem. Kropparna är borta. Kanske hittar du pass eller id-kort i någon låda. Möjligen kan några av offren identifieras från videofilmerna. Men du behöver inte fatta ett beslut i dag. Tänk igenom saken.”

Dirch Frode såg panikslagen ut.

”Åh herregud. Det här blir dödsstöten för koncernen. Hur många familjer kommer att bli arbetslösa om det kommer ut att Martin ...”

Frode vaggade fram och tillbaka, ställd inför ett moraliskt dilemma.

”Det är en aspekt. Jag antar att Isabella Vanger ärver sin son. Jag tror inte att det är lämpligt om hon blir den första som informeras om Martins hobby.”

”Jag måste gå och titta ...”

”Jag tycker att du ska hålla dig borta från det där rummet i dag”, sa Lisbeth skarpt. ”Du har mängder av bestyr. Du måste åka och informera Henrik, och du måste sammankalla styrelsen till extra möte och göra vad det nu är ni skulle ha gjort om er vd hade omkommit under helt normala omständigheter.”

Dirch Frode begrundade hennes ord. Hans hjärta bultade. Han var den gamle advokaten och problemlösaren som förväntades ha en plan färdig för att möta varje hinder och han kände sig enbart handlingsförlamad. Han insåg plötsligt att han satt och tog emot instruktioner från en ung flicka. På något sätt hade hon tagit kontrollen över situationen och kom med de riktlinjer som han själv inte kunde formulera.

”Och Harriet ...?”

”Jag och Mikael är inte klara än. Men du kan hälsa Henrik Vanger att jag tror att vi kommer att lösa det här.”

Martin Vangers oväntade bortgång toppade radionyheter klockan nio då Mikael vaknade. Ingenting nämdes om nattens händelser mer än att industrimannen oförklarligt och i hög fart kommit över på fel sida av vägen.

Han hade varit ensam i bilen. Lokalradion körde ett längre inslag som präglades av oro för Vangerkoncernens framtid och för vad dödsfallet skulle få för ekonomiska konsekvenser för företaget.

Ett hastigt komponerat lunchtelegram från TT hade rubriken *En bygd i chock* och summerade Vangerkoncernens akuta problem. Det undgick ingen att enbart i Hedestad var över 3 000 av ortens 21 000 invånare anställda vid Vangerkoncernen eller på annat sätt helt beroende av företags välstånd. Vangerkoncernens vd var död och dess förre vd var en åldring som låg svårt sjuk efter en hjärtattack. En naturlig arvtagare saknades. Allt detta i en tid som ansågs som den mest kritiska i företags historia.

Mikael Blomkvist hade haft möjlighet att åka in till polisstationen i Hedestad och förklara vad som hade skett under natten, men Lisbeth Salander hade redan satt en process i rörelse. I och med att han inte omedelbart ringde polisen blev det allt svårare att göra det för varje timme som gick. Han tillbringade förmiddagen i dyster tystnad på kökssoffan, där han betraktade regnet och de tunga molnen utanför. Vid tiotiden kom ytterligare en kraftig åskskur men vid lunchtid slutade det regna och vinden mojade en aning. Han gick ut och torkade av trädgårdsmöblerna och slog sig ned med en mugg kaffe. Han hade en skjorta med uppvikt krage.

Martins död lade naturligtvis en skugga över det dagliga livet i Hedeby. Bilar stannade utanför Isabella Vangers hus i takt med att klanen samlades. Kondoleanser framfördes. Lisbeth betraktade processionen känslolokalt. Mikael satt mol tyst.

”Hur mår du?” frågade hon slutligen.

Mikael grubblade på svaret en stund.

”Jag tror att jag fortfarande befinner mig i chock”, sa han. ”Jag var hjälplös. I flera timmar var jag övertygad om att jag skulle dö. Jag kände dödsångest och kunde inte göra någonting alls.”

Han sträckte ut en hand och lade den på hennes knä.

”Tack”, sa han. ”Om du inte hade dykt upp så hade han dödat mig.”

Lisbeth gav honom ett skevt leende.

”Fast ... jag kan inte begripa hur du kunde vara en sådan jävla idiot att du gav dig på honom ensam. Jag låg på golvet därnere och bad böner om att du skulle se bilden och lägga ihop två och två och ringa polisen.”

”Om jag hade väntat på polisen så hade du nog inte överlevt. Jag kunde inte låta den där jäveln ha ihjäl dig.”

”Varför vill du inte prata med polisen?” frågade Mikael.

”Jag pratar inte med myndigheter.”

”Varför inte?”

”Min ensak. Men i ditt fall tror jag inte att det är ett bra karriärdrag att bli uthängd som journalisten som blev avklädd av Martin Vanger, den notoriske seriemördaren. Om du inte gillar *Kalle Blomkvist* så kan du tänka dig helt nya epitet.”

Mikael såg forskande på henne och släppte ämnet.

”Vi har ett problem”, sa Lisbeth.

Mikael nickade. ”Vad hände med Harriet?”

Lisbeth lade de två polaroidbilderna på bordet framför honom. Hon förklarade var hon hade hittat dem. Mikael studerade bilderna intensivt en stund innan han höjde blicken.

”Det kan vara hon”, sa han slutligen. ”Jag kan inte svära på det, men kroppsbyggnaden och håret påminner om alla bilder av henne jag sett.”

Mikael och Lisbeth satt i trädgården en timme och pusslade ihop detaljerna. De upptäckte att de båda två från var sitt håll hade identifierat Martin Vanger som den felande länken.

Lisbeth hade aldrig upptäckt fotot som Mikael lämnat på köksbordet. Hon hade dragit slutsatsen att Mikael gjort något korkat efter att ha studerat bilderna från övervakningskamerorna. Hon hade gått över till Martin Vangers hus via strandpromenaden och tittat i alla fönster utan att se en levande själ. Hon hade försiktigt känt på alla dörrar och fönster på bottenvåningen. Till sist hade hon klättrat upp till en öppen balkongdörr på övervåningen. Det hade tagit lång tid och hon hade rört sig ytterst försiktigt då hon sökte igenom rum efter rum i huset. Så småningom hade hon hittat trappan ned till källaren. Martin hade slarvat; han hade lämnat dörren till sin skräckkammare på glänt och hon hade fått en bra uppfattning om situationen.

Mikael frågade hur mycket hon hade hört av vad Martin sagt.

”Inte särskilt mycket. Jag kom dit när han frågade ut dig om vad som hade hänt med Harriet, just innan han hängde upp dig i snaran. Jag lämnade er någon minut medan jag gick upp och letade ett vapen. Jag hittade golfklubbarna i en garderob.”

”Martin Vanger hade inte en aning om vad som hände med Harriet”, sa Mikael.

”Tror du honom?”

”Ja”, sa Mikael tveklöst. ”Martin Vanger var galnare än en tokig iller ... var får jag alla liknelser ifrån ... men han erkände alla brott han begått. Han pratade fritt. Jag tror att han faktiskt ville imponera på mig. Men när det gällde Harriet var han precis lika desperat som Henrik Vanger att få reda på vad som egentligen hänt.”

”Så ... vart leder det oss?”

”Vi vet att Gottfried Vanger svarade för den första mordserien, mellan 1949 och 1965.”

”Okej. Och han lärde upp Martin Vanger.”

”Snacka om dysfunktionell familj”, sa Mikael. ”Martin hade egentligen ingen chans.”

Lisbeth Salander gav Mikael en underlig blick.

”Det Martin berättade för mig – även om det var rapsodiskt – var att hans pappa hade lärt upp honom sedan han kom in i puberteten. Han var med vid mordet på Lea i Uddevalla 1962. Då var han fjorton. Han var med vid mordet på Sara 1964. Den gången var han själv aktiv. Han var sexton år.”

”Och?”

”Han sa att han inte var homosexuell och aldrig hade rört vid en man – med undantag för sin far. Det får mig att tro att ... tja, den enda slutsatsen är att hans pappa våldtog honom. De sexuella övergreppen måste ha pågått en längre tid. Han blev så att säga fostrad av sin far.”

”Skitsnack”, sa Lisbeth Salander.

Hennes röst var plötsligt hård som flinta. Mikael betraktade henne förbluffad. Hennes blick var stadig. Där fanns inte ett uns av medkännande.

”Martin hade precis samma chans som alla andra att slå tillbaka. Han gjorde sina val. Han mördade och våldtog för att han tyckte om det.”

”Okej, jag säger inte emot. Men Martin var en kuvad pojke och präglades av sin far, precis som

Gottfried hade kuvats av sin pappa, nazisten.”

”Jaha, då förutsätter du att Martin inte hade någon egen vilja och att människor blir vad de uppfostras till.”

Mikael log försiktigt. ”Är det en öm punkt?”

Lisbeth Salanders ögon flammade plötsligt av sammanbiten ilska. Mikael fortsatte snabbt.

”Jag påstår inte att människor enbart präglas av uppfostran, men jag tror att uppfostran spelar stor roll. Gottfrieds farsa slog honom sönder och samman under flera år. Sådant sätter sina spår.”

”Skitsnack”, upprepade Lisbeth. ”Gottfried är inte den enda ungen som blivit misshandlad. Det ger honom inte frikort att mörda kvinnor. Det valet gjorde han själv. Och samma sak med Martin.”

Mikael höll upp en hand.

”Låt oss inte gräla.”

”Jag grälar inte. Jag tycker bara att det är patetiskt att kräk alltid ska ha någon annan att skylla på.”

”Okej. De har ett personligt ansvar. Vi får reda ut det senare. Poängen är att Gottfried dog då Martin var sjutton år och inte hade någon som kunde vägleda honom. Han försökte fortsätta i sin pappas fotspår. I februari 1966 i Uppsala.”

Mikael sträckte sig efter en av Lisbeths cigaretter.

”Jag tänker inte ens börja spekulera i vilka impulser Gottfried försökte tillfredsställa och hur han själv tolkade det han gjorde. Där fanns någon sorts biblisk rotvälska som en psykiatriker möjligen skulle kunna få ordning på, som handlar om bestraffning och rening i någon bemärkelse. Skit samma vilket. Han var en seriemördare.”

Han funderade en sekund innan han fortsatte.

”Gottfried ville mörda kvinnor och klädde handlingarna i någon sorts pseudoreligiöst resonemang. Men Martin låtsades inte ens om att han hade en ursäkt. Han var organiserad och mördade systematiskt. Dessutom hade han pengar att lägga ned på sin hobby. Och han var klyftigare än sin pappa. Varje gång Gottfried lämnade ett lik efter sig så innebar det en polisutredning och en risk att någon skulle komma honom på spåren, eller åtminstone koppla samman de olika morden.”

”Martin Vanger byggde sitt hus på 1970-talet”, sa Lisbeth eftertänksamt.

”Jag tror att Henrik nämnde att det var 1978. Förmodligen beställde han ett säkerhetsvalv för viktiga arkiv eller något sådant. Han fick ett ljudisolerat, fönsterlöst rum med en ståldörr.”

”Han har haft rummet i tjugofem år.”

De tystnade en stund medan Mikael funderade över vilka ohyggligheter som måste ha ägt rum mitt i idyllen på Hedebyön under ett kvarts sekel. Lisbeth behövde inte fundera på den saken, hon hade sett samlingen med videofilmer. Hon noterade att Mikael omedvetet rörde vid sin hals.

”Gottfried hatade kvinnor och lärde sin son att hata kvinnor samtidigt som han våldtog honom. Men där fanns också någon sorts underton ... jag tror att Gottfried fantiserade om att hans barn skulle dela hans milt sagt perverterade världsbild. När jag frågade om Harriet, hans egen syster, så sa Martin: *Vi försökte prata med henne. Men hon var bara en vanlig fitta. Hon tänkte berätta för Henrik.*”

Lisbeth nickade. ”Jag hörde honom. Det var ungefär då jag kom ned till källaren. Och det betyder att vi vet vad hennes mystiska samtal med Henrik skulle ha handlat om.”

Mikael rynkade pannan.

”Inte riktigt.” Han funderade en stund. ”Tänk på kronologin. Vi vet inte när Gottfried först våldtog sin son, men han tog med Martin när han mördade Lea Persson i Uddevalla 1962. Han drucknade 1965. Innan dess hade han och Martin försökt *prata med* Harriet. Vad ger det oss för

ledtråd?”

”Gottfried gav sig inte bara på Martin. Han gav sig även på Harriet.”

Mikael nickade. ”Gottfried var läraren. Martin var eleven. Harriet var deras ... vad då, leksak?”

”Gottfried lärde Martin att knulla sin syster.” Lisbeth pekade på polaroidbilderna. ”Det är svårt att avgöra hennes attityd från de här två bilderna eftersom man inte ser ansiktet, men hon försöker gömma sig för kameran.”

”Säg att det började då hon var fjorton år, 1964. Hon väjde sig – *kunde inte acceptera*, var Martins uttryck. Det var det hon hotade att skvallra om. Martin hade säkert inte mycket att säga till om i sammanhanget utan anpassade sig till sin pappa, men han och Gottfried hade skapat någon sorts ... pakt som de försökte inviga Harriet i.”

Lisbeth nickade. ”I dina anteckningar har du skrivit att Henrik Vanger hade låtit Harriet flytta till hans hus vintern 1964.”

”Henrik såg att något var fel i hennes familj. Han trodde att det var grälen och slitningarna mellan Gottfried och Isabella som var orsaken, och tog henne till sig för att hon skulle få lugn och ro och kunna koncentrera sig på sina studier.”

”Ett streck i räkningen för Gottfried och Martin. De kunde inte lika lätt få tag på henne och kontrollera hennes liv. Men då och då ... var skedde övergreppen?”

”Det måste ha varit i Gottfrieds stuga. Jag är nästan säker på att de här bilderna är tagna där – det är lätt att kontrollera. Stugan ligger perfekt till, isolerad och långt borta från byn. Sedan söp Gottfried till en sista gång och drucknade helt odramatiskt.”

Lisbeth nickade eftertänksamt. ”Harriets pappa hade eller försökte ha sex med henne, men gissningsvis invigde han henne inte i mordet.”

Det var en svag punkt, insåg Mikael. Harriet hade antecknat namnen på Gottfrieds offer och parat ihop dem med bibelcitater, men hennes intresse för bibelkunskap dök upp först det sista året, då Gottfried redan var död. Han funderade en stund och försökte hitta en logisk förklaring.

”Någonstans under resans gång upptäckte Harriet att Gottfried inte bara var en incestförbrytare utan även en galen seriemördare”, sa han.

”Vi vet inte när hon upptäckte mordet. Det kan ha varit alldeles innan Gottfried drucknade. Det kan till och med ha varit efter att han drucknade, om han hade en dagbok eller hade sparat tidningsartiklar om mordet. Någonting satte henne på spåret.”

”Men det var inte det hon hotade att berätta för Henrik”, fyllde Mikael i.

”Det var Martin”, sa Lisbeth. ”Hennes pappa var död, men Martin fortsatte att tafs på henne.”

”Just det.” Mikael nickade.

”Men hon tog ett år på sig att komma till skott.”

”Vad skulle du göra om du plötsligt upptäckte att din pappa var en seriemördare som knullade din brorsa?”

”Slå ihjäl fanskapet”, sa Lisbeth med så nykter röst att Mikael förmodade att hon inte skämtade. Han såg plötsligt hennes ansikte framför sig då hon attackerade Martin Vanger. Han log ett glädjefullt leende.

”Okej, men Harriet var inte du. Gottfried dog 1965, innan hon hade hunnit göra något. Det är också logiskt. När Gottfried dog skickade Isabella Martin till Uppsala. Han kanske var hemma under julen och något lov, men under året som följde träffade han inte Harriet särskilt ofta. Hon fick distans till honom.”

”Och hon började studera Bibeln.”

”Och i skenet av vad vi nu vet behöver det inte ha varit av religiösa skäl. Hon kanske helt enkelt

ville begripa vad hennes pappa hade ägnat sig åt. Hon grubblade ända fram till Barnens dag 1966. Då ser hon plötsligt sin bror på Järnvägsgatan och vet att han är tillbaka. Vi vet inte om de pratade och om han sa någonting. Men vad som än hände fick Harriet en impuls att åka raka vägen hem för att prata med Henrik.”

”Och sedan försvann hon.”

När de hade gått igenom händelsekedjan var det inte svårt att förstå hur resten av pusslet måste ha sett ut. Mikael och Lisbeth packade. Innan de åkte ringde Mikael till Dirch Frode och förklarade att han och Lisbeth måste ge sig iväg en tid, men att han absolut ville hinna träffa Henrik Vanger innan han åkte.

Mikael ville veta vad Frode hade berättat för Henrik. Advokaten lät så pressad på rösten att Mikael blev orolig för honom. Efter en stund förklarade Frode att han bara hade berättat att Martin omkommit i en bilolycka.

När Mikael parkerade utanför Hedestads sjukhus bullrade åskan igen och himlen hade åter fyllts av tunga regnmoln. Han skyndade över parkeringen samtidigt som det började dugga.

Henrik Vanger var klädd i morgonrock och satt vid ett bord vid fönstret i sitt rum. Det var ingen tvekan om att sjukdomen hade satt sina spår, men den gamle hade återfått färgen i ansiktet och såg i alla fall ut att vara på bättringsvägen. De skakade hand. Mikael bad privatsköterskan lämna dem ensamma några minuter.

”Du har hållit dig borta”, sa Henrik Vanger.

Mikael nickade. ”Med avsikt. Din släkt vill inte att jag ska visa mig här, men i dag är alla hos Isabella.”

”Stackars Martin”, sa Henrik.

”Henrik. Du gav mig i uppdrag att gräva fram sanningen om vad som hände med Harriet. Hade du förväntat dig att sanningen skulle vara smärtfri?”

Den gamle såg på honom. Sedan vidgades hans ögon.

”Martin?”

”Han är en del av storyn.”

Henrik Vanger blundade.

”Nu har jag en fråga till dig.”

”Vad?”

”Vill du fortfarande veta vad som hände? Även om det kommer att göra ont och även om sanningen är värre än du föreställt dig?”

Henrik Vanger såg länge på Mikael. Sedan nickade han.

”Jag vill veta. Det var hela poängen med ditt uppdrag.”

”Okej. Jag tror att jag vet vad som hände med Harriet. Men det saknas en sista pusselbit innan jag är klar.”

”Berätta.”

”Nej. Inte i dag. Det jag vill att du ska göra nu är att fortsätta att vila. Doktorn säger att krisen är över och att du håller på att tillfriskna.”

”Behandla mig inte som ett barn.”

”Jag är inte i hamn ännu. Just nu har jag bara en gissning. Jag ska ge mig ut och försöka hitta den sista pusselbiten. Nästa gång jag dyker upp kommer jag att berätta hela historien. Det kan dröja en liten tid. Men jag vill att du ska veta att jag kommer tillbaka och att du ska få veta sanningen.”

Lisbeth drog en presenning över motorcykeln, lämnade den på skuggsidan av stugan och satte sig med Mikael i hans lånade bil. Åskvädret hade återvänt med förnyad styrka och strax söder om Gävle drabbades de av ett så kraftigt skyfall att Mikael knappt kunde se vägen framför sig. Han tog det säkra före det osäkra och styrde in till en bensinmack. De drack kaffe medan de väntade på att det skulle lätta, och var framme i Stockholm först vid sjutiden på kvällen. Mikael gav Lisbeth portkoden till sin bostad och släppte av henne vid T-centralen. Hans lägenhet kändes främmande då han klev in genom dörren.

Han dammsög och torkade rent medan Lisbeth gjorde ett ärende till *Plague* i Sundbyberg. Hon knackade på hos Mikael vid midnatt och ägnade tio minuter åt att noga granska varje vinkel och vrå i lägenheten. Därefter stod hon en lång stund vid fönstren och betraktade utsikten mot Slussen.

Sovavdelningen skärmades av med en långa fristående garderober och bokhyllor från Ikea. De klädde av sig och sov några timmar.

Vid tolvtiden nästa dag landade de på Gatwick i London. De möttes av regn. Mikael hade bokat rum på Hotel James vid Hyde Park, ett utmärkt hotell i jämförelse med alla ruckel i Bayswater som han alltid hamnat på vid tidigare Londonbesök. Räkningen gick på Dirch Frodes löpande utgiftskonto.

Klockan fem på eftermiddagen stod de i baren när en man i trettioårsåldern kom fram till dem. Han var nästan skallig, hade ett blont skägg och var klädd i för stor kavaj, jeans och seglarskor.

”*Wasp?*” frågade han.

”*Trinity?*” undrade hon. De nickade till varandra. Han frågade inte vad Mikael hette.

Trinitys partner presenterades som Bob the Dog. Han väntade i en gammal Volkswagen skåpbil runt hörnet. De klev in genom skjutdörrarna och satte sig på väggfasta vippstolar. Medan Bob navigerade genom Londontrafiken diskuterade Wasp och Trinity.

”Plague sa att det handlade om ett *crash-bang job*.”

”Telefonavlyssning och koll på e-posten i en dator. Det kan gå väldigt snabbt eller ta ett par dagar, beroende på hur mycket press han sätter in.” Lisbeth vinkade med tummen mot Mikael. ”Klarar ni av det?”

”Har hundar loppor?” svarade Trinity.

Anita Vanger bodde i ett litet radhus i den prydliga förorten St. Albans, en dryg timmes bilfärd norrut. Från skåpbilen kunde de se henne komma hem och låsa upp dörren vid sju på kvällen. De väntade till dess att hon hade duschat, ätit en bit mat och satt framför TV:n innan Mikael ringde på dörren.

En nästan identisk kopia av Cecilia Vanger öppnade, med ansiktet i ett artigt frågetecken.

”Hej Anita. Jag heter Mikael Blomkvist. Henrik Vanger har bett mig hälsa på dig. Jag antar att du har hört nyheterna om Martin.”

Hennes ansikte växlade från förvåning till vaksamhet. Så fort hon hörde namnet visste hon exakt vem Mikael Blomkvist var. Hon hade haft kontakt med Cecilia Vanger, som sannolikt gett uttryck för en viss irritation gentemot Mikael. Men Henrik Vangers namn innebar att hon var tvungen att öppna dörren. Hon bjöd Mikael att slå sig ned i vardagsrummet. Han såg sig omkring. Anita Vangers hem var smakfullt möblerat av en person som hade pengar och yrkesliv men som inte gjorde så mycket väsen av sig. Han noterade ett signerat grafiskt blad av Anders Zorn ovanför en öppen spis som byggts om till gaselement.

”Förlåt att jag besvärar dig så här oväntat, men jag var ändå i London och har försökt ringa dig under dagen.”

”Jag förstår. Vad gäller det?” Rösten var defensiv.

”Tänker du åka till begravningen?”

”Nej, jag och Martin stod inte varandra nära och jag kan inte komma ifrån.”

Mikael nickade. Anita Vanger hade i görligaste mån hållit sig borta från Hedestad i trettio år. Sedan hennes far flyttat tillbaka till Hedebyön hade hon knappt satt sin fot där.

”Jag vill veta vad som hände med Harriet Vanger. Det är dags för sanningen.”

”Harriet? Jag förstår inte vad du menar.”

Mikael log åt hennes spelade förvåning.

”Du var Harriets närmaste vän i familjen. Det var dig hon vände sig till med sin fasansfulla berättelse.”

”Du är inte riktigt klok”, sa Anita Vanger.

”Det har du förmodligen rätt i”, sa Mikael med lätt röst. ”Anita, du var i Harriets rum den där dagen. Jag har bildbevis. Om några dagar kommer jag att rapportera till Henrik och sedan får han ta det därifrån. Varför inte berätta för mig vad som hände?”

Anita Vanger reste sig.

”Lämna mitt hus omedelbart.”

Mikael reste sig.

”Okej, men förr eller senare måste du prata med mig.”

”Jag har inget att säga till dig.”

”Martin är död”, sa Mikael med eftertryck. ”Du har aldrig tyckt om Martin. Jag tror att du flyttade till London inte bara för att slippa träffa din pappa utan också för att inte behöva träffa Martin. Det betyder att du också visste, och den enda som kunde ha berättat var Harriet. Frågan är bara vad du gjorde med din kunskap.”

Anita Vanger smällde igen dörren framför näsan på Mikael.

Lisbeth Salander log belåtet mot Mikael medan hon befriade honom från mikrofonen han hade under skjortan.

”Hon lyfte telefonluren inom trettio sekunder efter att hon hade stängt dörren”, sa Lisbeth.

”Landsnumret är Australien”, rapporterade Trinity och släppte hörlurarna på det lilla arbetsbordet i skåpbilen. ”Jag måste kolla vad det är för *area code*.” Han knappade på sin laptop.

”Okej, hon ringde följande nummer, som går till en telefon i en ort som heter Tennant Creek, norr om Alice Springs i Northern Territory. Vill du höra samtalet?”

Mikael nickade. ”Vad är klockan i Australien nu?”

”Ungefär fem på morgonen.” Trinity startade digitalspelaren och kopplade på en högtalare. Mikael kunde höra åtta ringsignaler gå fram innan någon lyfte luren. Samtalet fördes på engelska.

”Hej. Det är jag.”

”Umm, jag är visserligen morgonpigg men ...”

”Jag hade tänkt ringa i går ... Martin är död. Han körde ihjäl sig i förrgår.”

Tystnad. Därefter något som lät som en harkling men som kunde tolkas som ”Bra”.

”Men vi har problem. En avskryvård journalist som Henrik anställt knackade på hos mig alldeles nyss. Han ställer frågor om vad som hände 1966. Han vet någonting.”

Tystnad igen. Sedan en befallande röst.

”Anita. Lägg på luren nu. Vi får inte ha kontakt på en tid.”

”Men ...”

”Skriv brev. Berätta vad som hänt.” Därefter bröts samtalet.

”Skärpt tjejj”, sa Lisbeth Salander med beundran i rösten.

De återvände till hotellet strax före elva på kvällen. Receptionen bistod med att boka platser på nästa möjliga flyg till Australien. Efter en stund hade de platser på ett plan som skulle avgå först 19.05 nästa kväll med destination Canberra, New South Wales.

Med alla detaljer avklarade klädde de av sig och stöp i säng.

Det var Lisbeth Salanders första besök i London och de tillbringade förmiddagen med att promenera från Tottenham Court Road och genom Soho. De stannade och drack caffe latte på Old Compton Street. Vid tretiden återvände de till hotellet för att hämta sitt bagage. Medan Mikael betalade räkningen satte Lisbeth på sin mobiltelefon och upptäckte att hon fått ett SMS.

”Dragan Armanskij vill att jag ska ringa.”

Hon lånade en telefon i receptionen och ringde sin chef. Mikael stod en bit därifrån och såg plötsligt hur Lisbeth vände sig mot honom med ett stelnat uttryck i ansiktet. Han var omedelbart framme vid henne.

”Vad?”

”Min mamma är död. Jag måste åka hem.”

Lisbeth såg så förtvivlad ut att Mikael slog armarna om henne. Hon sköt honom ifrån sig.

De tog en kaffe i hotellbaren. När Mikael sa att han skulle avboka biljetterna till Australien och följa med henne hem till Stockholm skakade hon på huvudet.

”Nej”, sa hon kort. ”Vi kan inte strula bort jobbet nu. Men du får åka ensam till Australien.”

De skildes utanför hotellet och tog bussar till var sin flygplats.

KAPITEL 26: Tisdag 15 juli – Torsdag 17 juli

Mikael flög från Canberra till Alice Springs med inrikesflyg, vilket var hans enda alternativ då han anlände sent på eftermiddagen. Därefter hade han att välja på att antingen chartra ett plan eller hyra en bil för den återstående fyrtio mil långa färden norrut. Han valde det senare alternativet.

En okänd person med den bibliska signaturen *Joshua*, som ingick i *Plagues* eller möjligen *Trinitys* mystiska internationella nätverk, hade lämnat ett kuvert som väntade på Mikael i informationsdisken på flygplatsen när han kom till Canberra.

Telefonnumret som Anita ringt gick till något som kallades Cochran Farm. Ett kort PM gav mer kött på benen – bokstavligt talat. Det var en fårfarm.

En summering som plockats från Internet gav detaljer om Australiens fårindustri. Australien har 18 miljoner invånare. 53 000 av dessa är fårfarmare som håller rätt på ungefär 120 miljoner får. Enbart exporten av ull omsätter drygt 3,5 miljarder dollar årligen. Till detta kommer en export av 700 miljoner ton fårkött samt skinn till kläindustrin. Kött- och ullproduktion är en av landets viktigaste näringsgrenar.

Cochran Farm, grundad 1891 av en Jeremy Cochran, var Australiens femte största jordbruksindustri med omkring 60 000 *Merino sheep*, vars ull betraktades som särdeles fin. Förutom fårskötsel ägnade sig företaget även åt kor, svin och höns.

Mikael konstaterade att Cochran Farm var ett storföretag med en imponerande årsomsättning, baserat på export till bland annat USA, Japan, Kina och Europa.

Personbiografierna som bifogades var ännu mer fascinerande.

1972 hade Cochran Farm gått i arv från en Raymond Cochran till en Spencer Cochran, utbildad i Oxford i England. Spencer avled 1994 och farmen hade sedan dess drivits av hans änka. Hon figurerade på en suddig, lågupplöst bild som laddats ned från Cochran Farms hemsida på Internet och som visade en kortklippt blond kvinna som stod med ansiktet halvt skymt och klappade ett får. Enligt Joshua hade paret gift sig i Italien 1971.

Hennes namn var Anita Cochran.

Mikael övernattade i en uttorkad håla med det hoppfulla namnet Wannado. På den lokala puben åt han fårstek och sänkte tre pints tillsammans med lokala talanger som kallade honom *mate* och pratade med en lustig accent. Han kände sig som om han klivit in i inspelningen av *Crocodile Dundee*.

Innan han somnade sent på natten ringde han till Erika Berger i New York.

”Jag är ledsen, Ricky, men jag har varit så upptagen att jag inte haft tid att ringa.”

”Vad tusan händer i Hedestad”, exploderade hon. ”Christer ringde och berättade att Martin Vanger har dött i en bilolycka.”

”Det är en lång historia.”

”Och varför svarar du inte i telefon? Jag har ringt som en tokig de senaste dagarna.”

”Den fungerar inte här.”

”Var håller du hus?”

”Just nu ungefär tjugo mil norr om Alice Springs. I Australien, alltså.”

Mikael hade sällan lyckats överraska Erika i något avseende. Den här gången var hon tyst i nästan tio sekunder.

”Och vad gör du i Australien? Om jag får fråga.”

”Jag håller på att avsluta jobbet. Jag är tillbaka i Sverige om några dagar. Jag ringde bara för att

berätta att uppdraget för Henrik Vanger snart är avklarat.”

”Du menar inte att du har listat ut vad som hände med Harriet?”

”Det verkar så.”

Han anlände till Cochran Farm vid tolvtiden nästa dag, bara för att mötas av beskedet att Anita Cochran befann sig i ett produktionsdistrikt vid en plats som hette Makawaka och som låg ytterligare tolv mil längre västerut.

Klockan hade hunnit bli fyra på eftermiddagen innan Mikael hade letat sig fram på ett otal *backroads*. Han stannade vid en grind där ett gäng fårfarmare hade samlats runt motorhuven på en jeep för att dricka kaffe. Mikael klev ut, presenterade sig och förklarade att han sökte Anita Cochran. Sällskapet sneglade på en muskulös man i trettioårsåldern som tydligen var den som fattade beslut i gänget. Han hade bar överkropp och var brunbränd utom där hans t-tröja hade suttit. På huvudet satt en cowboyhatt.

”*Well mate*, chefen är någon mil åt det hållet”, sa han och pekade med tummen.

Han tittade skeptiskt på Mikaelns bil och lade till att det nog inte var en så klok idé att åka vidare med en japansk leksaksbil. Till sist sa den brunbrände atleten att han ändå skulle dit och kunde köra Mikael i sin jeep, vilket var vad som fordrades i den oländiga terrängen. Mikael tackade och tog sin datorväska med sig.

Mannen presenterade sig som Jeff och berättade att han var *Studs Manager at the Station*. Mikael bad om en översättning. Jeff sneglade på honom och konstaterade att Mikael inte var från trakten. Han förklarade att *Studs Manager* var ungefär motsvarigheten till en kassachef på en bank, fast han förvaltede får, och att *Station* var det australiensiska ordet för ranch.

De fortsatte att prata medan Jeff godmodigt lotsade jeepen i 20 kilometer i timmen ned genom en ravin med 20 graders sidolutning. Mikael tackade sin lyckliga stjärna för att han inte hade försökt att köra med sin hyrbil. Han frågade vad som fanns nere i ravinen och fick veta att det var betesmark för 700 får.

”Jag har förstått att Cochran Farm är en av de större.”

”Vi är en av de största i Australien”, svarade Jeff med viss stolthet i rösten. ”Vi har ungefär 9 000 får här i Makawakadistriktet, men vi har *Stations* både i New South Wales och i Western Australia. Sammanlagt har vi drygt 63 000 får.”

De kom ut ur ravinen till ett kulligt men beskedligare landskap. Mikael hörde plötsligt skottlossning. Han såg fårkadaver, stora brador och ett dussin fårarbetare. Alla tycktes ha bössor i händerna. Det pågick uppenbarligen slakt av får.

Ofrivilligt associerade Mikael till bibliska offerlamm.

Sedan såg han en kvinna i jeans och vit-och-rödrutig skjorta och kort blondt hår. Jeff parkerade några meter från henne.

”*Hi boss. We got a tourist*”, sa han.

Mikael klev ur jeepen och tittade på henne. Hon tittade tillbaka med frågande ögon.

”Hej Harriet. Det var länge sedan vi sågs”, sa Mikael på svenska.

Ingen av männen som arbetade åt Anita Cochran förstod vad han sa men de kunde läsa hennes reaktion. Hon tog ett steg bakåt och såg skräckslagen ut. Anita Cochrans man hade en beskyddande attityd till sin boss. De noterade reaktionen, slutade flina och sträckte på sig, beredda att ingripa mot den besynnerlige främlingen, som uppenbarligen förorsakade chefen obehag. Jeffs vänlighet var plötsligt som bortblåst då han tog ett steg närmare Mikael.

Mikael blev medveten om att han befann sig i en otillgänglig trakt på andra sidan jordklotet, omringad av ett gäng svettiga fårfarmare med bössor i händerna. Ett ord från Anita Cochran och de skulle kunna slita honom i stycken.

Sedan var ögonblicket förbi. Harriet Vanger viftade avvärjande med handen och mannarna tog några steg bakåt. Hon gick fram till Mikael och mötte hans blick. Hon var genomsvettig och smutsig i ansiktet. Mikael lade märke till att hennes blonda hår hade en mörkare hårbotten. Hon var äldre och magrare i ansiktet, men hade utvecklats till precis den vackra kvinna som konfirmationsfotot hade utlovat.

”Har vi träffats förr?” frågade Harriet Vanger.

”Jo. Jag heter Mikael Blomkvist. Du var min barnvakt en sommar när jag var tre år gammal. Du var tolv eller tretton år.”

Det tog några sekunder innan hennes blick klarnade och Mikael såg att hon plötsligt mindes honom. Hon såg häpen ut.

”Vad vill du?”

”Harriet, jag är inte din fiende. Jag är inte här för att göra dig illa. Men vi måste prata.”

Hon vände sig till Jeff och sa åt honom att ta över och tecknade till Mikael att följa med. De promenerade ungefär 200 meter till en grupp vita canvastält i en liten trädunge. Hon pekade på en tältstol vid ett rangligt bord, höll upp vatten i ett handfat och sköljde av sig i ansiktet innan hon torkade sig och gick in i tältet och bytte skjorta. Hon hämtade två öl från en kylväska och slog sig ned mitt emot Mikael.

”Okej. Prata då.”

”Varför skjuter ni fåren?”

”Vi har en smittsam epidemi. De flesta av de här fåren är förmodligen helt friska, men vi kan inte riskera att det sprider sig. Vi kommer att bli tvungna att nödslakta över 600 får den närmaste veckan. Så jag är inte på gott humör.”

Mikael nickade.

”Din bror körde ihjäl sig för några dagar sedan.”

”Jag hörde det.”

”Från Anita Vanger då hon ringde dig.”

Hon såg forskande på honom en lång stund. Sedan nickade hon. Hon insåg det meningslösa i att förneka självklarheter.

”Hur hittade du mig?”

”Vi avlyssnade Anitas telefon.” Mikael tyckte inte heller att det fanns orsak att ljuga. ”Jag träffade din bror några minuter innan han dog.”

Harriet Vanger rynkade ögonbrynen. Han mötte hennes blick. Sedan drog han av sig den fåniga scarf han använde, vek ned kragen och visade randen efter strypsnaran. Det var inflammerat rött och han skulle förmodligen få ett ärr till minne av Martin Vanger.

”Din bror hade hängt upp mig i en strypsnara då min partner dök upp och spöade skiten ur honom.”

Någonting tändes i Harriets ögon.

”Jag tror att det är bäst att du berättar historien från början.”

Det tog över en timme. Mikael började med att berätta vem han var och vad han arbetade med. Han beskrev hur han hade fått uppdraget av Henrik Vanger och varför det hade passat honom att bosätta sig i Hedeby. Han sammanfattade hur polisutredningen hade kört fast och berättade om hur Henrik

hade bedrivit privatspaningar i alla år, övertygad om att någon i familjen hade mördat Harriet. Han startade sin dator och förklarade hur han hade hittat bilderna på Järnvägsgatan och hur han och Lisbeth hade börjat spåra en seriemördare som visade sig vara två personer.

Medan han pratade föll skymningen. Mannarna gjorde kväll, lägereldar tändes och grytor började puttra. Mikael noterade att Jeff höll sig i närheten av sin chef och höll ett misstänksamt öga på Mikael. Kocken serverade mat till Harriet och Mikael. De öppnade ytterligare varsin öl. När Mikael var färdig med sin berättelse satt Harriet tyst en stund.

”Herregud”, sa hon.

”Du missade mordet i Uppsala.”

”Jag tittade inte ens efter det. Jag var så glad att min pappa var död och att det våldet var över. Det föll mig aldrig in att Martin ...” Hon tystnade. ”Jag är glad att han är död.”

”Jag förstår dig.”

”Men din berättelse förklarar inte hur ni förstod att jag var vid liv.”

”När vi hade listat ut vad som hade hänt var det inte så svårt att räkna ut resten. För att kunna försvinna måste du ha haft hjälp. Anita Vanger var din förtrogna och den enda som kunde komma i fråga. Ni hade blivit vänner och hon hade tillbringat sommaren med dig. Ni hade bott ute i Gottfrieds stuga. Om det var någon du hade anförtrott dig åt så var det hon – och hon hade just fått körkort.”

Harriet Vanger tittade på honom med neutralt ansikte.

”Och nu när du vet att jag lever, vad ska du göra nu?”

”Jag kommer att berätta för Henrik. Han förtjänar att få veta.”

”Och sedan? Du är journalist.”

”Harriet, jag tänker inte hänga ut dig. Jag har redan begått så många tjänstefel i den här soppan att Journalistförbundet förmodligen skulle utesluta mig om de kände till dem.” Han försökte skämta.

”Ett mer eller mindre spelar inte någon roll och jag vill inte förarga min gamla barnvakt.”

Hon var inte road.

”Hur många känner till sanningen?”

”Att du lever? Just nu är det bara du och jag och Anita och min partner Lisbeth. Dirch Frode känner till ungefär två tredjedelar av storyn, men han tror fortfarande att du dog på 1960-talet.”

Harriet Vanger tycktes fundera på något. Hon tittade ut i mörkret. Mikael fick åter en obehaglig känsla av att han befann sig i en utsatt situation och påminde sig att Harriet Vanger hade en hagelbössa lutad mot tälduken en halvmeter ifrån sig. Sedan ruskade han på sig och slutade fantisera. Han bytte samtalsämne.

”Men hur bar du dig åt för att bli fårfarmare i Australien? Jag har redan förstått att Anita Vanger smugglade ut dig från Hedebyön, förmodligen i bagageluckan på sin bil när bron öppnades dagen efter olyckan.”

”Jag låg faktiskt bara på golvet i baksätet med en filt över mig. Men det var ingen som tittade. Jag gick till Anita då hon kom till ön och berättade att jag måste fly. Du gissade rätt i att jag anförtrott mig åt henne. Hon hjälpte mig och hon har varit en lojal vän i alla dessa år.”

”Hur hamnade du i Australien?”

”Först bodde jag i Anitas studentrum i Stockholm några veckor innan jag lämnade Sverige. Anita hade egna pengar som hon frikostigt lånade ut. Jag fick också hennes pass. Vi var snarlika och allt jag behövde göra var att färga håret blont. I fyra år bodde jag i ett kloster i Italien – jag var inte nunna, det finns kloster där man kan hyra rum billigt för att få vara i fred och tänka. Sedan träffade jag Spencer Cochran av en slump. Han var några år äldre än jag, just färdig med sin examen i England, och luffade runt i Europa. Jag blev kär. Han med. Svårare än så var det inte. *Anita* Vanger gifte sig

med honom 1971. Jag har aldrig ångrat mig. Han var en underbar man. Tyvärr dog han för åtta år sedan och jag blev plötsligt ägare till farmen.”

”Men passet – någon borde ha upptäckt att det fanns två Anita Vanger?”

”Nej, varför det? En svenska som heter Anita Vanger och är gift med Spencer Cochran. Om hon bor i London eller Australien spelar ingen roll. I London är hon Spencer Cochrans separerade fru. I Australien är hon hans högst närvarande fru. De samkör inte dataregister mellan Canberra och London. Dessutom fick jag snart australiensiskt pass i namnet Cochran. Arrangemanget fungerar utmärkt. Det enda som hade kunnat stjälpa storyn var om Anita själv hade velat gifta sig. Mitt äktenskap är registrerat i den svenska folkbokföringen.”

”Vilket hon aldrig gjort.”

”Hon påstår att hon aldrig har hittat någon. Men jag vet ju att hon har avstått för min skull. Hon har varit en verklig vän.”

”Vad gjorde hon i ditt rum?”

”Jag var inte riktigt rationell den dagen. Jag var rädd för Martin, men så länge han fanns i Uppsala kunde jag skjuta problemet ifrån mig. Sedan stod han bara där på gatan i Hedestad och jag insåg att jag aldrig skulle vara säker i hela mitt liv. Jag vacklade mellan att berätta för Henrik och att fly. När Henrik inte hade tid gick jag bara rastlöst omkring i byn. Jag förstår naturligtvis att den där olyckan på bron överskuggade allt för dem, men inte för mig. Jag hade egna problem och var knappt medveten om olyckan. Allting kändes överkligt. Så stötte jag ihop med Anita, som bodde i en liten gästbod på gården hos Gerda och Alexander. Det var då jag bestämde mig och bad henne att hjälpa mig. Jag stannade hos henne hela tiden och vågade inte ens gå ut. Men det var en sak jag måste få med mig – jag hade skrivit ned allt som hade hänt i en dagbok och jag behövde lite kläder. Anita hämtade det åt mig.”

”Jag antar att hon inte kunde motstå frestelsen att öppna fönstret och titta på olycksplatsen.” Mikael funderade en stund. ”Det jag inte begriper är varför du inte gick till Henrik precis som du hade tänkt.”

”Vad tror du?”

”Jag vet faktiskt inte. Jag är övertygad om att Henrik skulle ha hjälpt dig. Martin skulle omedelbart ha blivit oskadliggjord och Henrik skulle naturligtvis inte ha hängt ut dig. Han skulle ha skött det hela diskret med någon form av terapi eller behandling.”

”Du har inte förstått vad som hände.”

Fram till dess hade Mikael bara diskuterat Gottfrieds sexuella övergrepp på Martin, men låtit Harriets roll hänga i luften.

”Gottfried förgrep sig på Martin”, sa Mikael försiktigt. ”Jag misstänker att han också förgrep sig på dig.”

Harriet Vanger rörde inte en muskel. Sedan tog hon ett djupt andetag och begravde ansiktet i händerna. Det tog säkert tre sekunder innan Jeff var framme hos henne och frågade om allting var *all right*. Harriet Vanger tittade på honom och gav honom ett svagt leende. Sedan överraskade hon Mikael genom att resa sig och ge sin Studs Manager en kram och en puss på kinden. Hon vände sig till Mikael med armen runt Jeffs axel.

”Jeff, det här är Mikael, en gammal ... vän från förr i tiden. Han kommer med problem och dåliga nyheter, men vi ska inte skjuta budbäraren. Mikael, det här är Jeff Cochran. Min äldste son. Jag har ytterligare en son och en dotter.”

Mikael nickade. Jeff var i trettioårsåldern; Harriet Vanger måste ha blivit gravid ganska snart

efter att hon gift sig med Spencer Cochran. Han reste sig och sträckte fram handen till Jeff och sa att han var ledsen över att ha upprört hans mor, men att det dessvärre var nödvändigt. Harriet växlade några ord med Jeff och skickade sedan iväg honom. Hon satte sig hos Mikael igen och tycktes fatta ett beslut.

”Inga mer lögner. Jag antar att det är över. Jag har på något sätt väntat på den här dagen sedan 1966. I många år var det min stora skräck att någon som du skulle komma fram till mig och säga mitt namn. Och vet du – helt plötsligt bryr jag mig inte längre. Mitt brott är preskriberat. Och jag skiter i vad folk tycker om mig.”

”Brott?” frågade Mikael.

Hon såg uppförande på honom, men han förstod fortfarande inte vad hon talade om.

”Jag var sexton år. Jag var rädd. Jag skämdes. Jag var desperat. Jag var ensam. De enda som kände till sanningen var Anita och Martin. För Anita hade jag berättat om de sexuella övergreppen, men jag hade inte förmått mig att berätta att min pappa också var en galen kvinnomördare. Det har Anita aldrig känt till. Däremot berättade jag för henne om det brott jag själv hade begått och som var så fruktansvärt att när det kom till kritan vågade jag inte berätta för Henrik. Jag bad att Gud skulle förlåta mig. Och jag gömde mig i ett kloster i flera år.”

”Harriet, din far var en våldtäktsman och mördare. Du hade ingen skuld i det.”

”Det vet jag. Min pappa utnyttjade mig i ett års tid. Jag gjorde allt för att undvika att ... men han var min pappa och jag kunde inte plötsligt vägra att ha något med honom att göra utan att förklara varför. Så jag log och spelade ett spel och försökte låtsas som om allting var okej och såg till att det fanns andra i närheten då jag träffade honom. Min mamma visste förstås vad han gjorde men hon brydde sig inte.”

”Isabella visste?” utbrast Mikael bestört.

Harriet Vanger fick en ny hårdhet i rösten.

”Naturligtvis visste hon om det. Det fanns ingenting som hände i vår familj som inte Isabella kände till. Men hon låtsades aldrig om något som var obehagligt eller framställde henne i dålig dager. Min pappa skulle ha kunnat våldta mig i vardagsrummet mitt framför ögonen på henne utan att hon skulle ha sett det. Hon var oförmögen att erkänna att något var fel i mitt eller hennes liv.”

”Jag har träffat henne. Hon är en satmara.”

”Det har hon varit hela sitt liv. Jag har ofta grubblat över hennes och min pappas förhållande. Jag har förstått att de sällan eller aldrig hade sex med varandra sedan jag hade fötts. Min pappa hade kvinnor, men på något underligt sätt var han rädd för Isabella. Han drog sig undan henne men kunde inte skiljas.”

”Man skiljer sig inte i familjen Vanger.”

Hon skrattade för första gången.

”Nej, man gör inte det. Men saken är den att jag inte kunde förmå mig att berätta. Hela världen skulle få veta. Mina klasskamrater, alla i släkten ...”

Mikael lade en hand på hennes. ”Harriet, jag är hemskt ledsen.”

”Jag var fjorton när han våldtog mig första gången. Och under det kommande året tog han mig till sin stuga. Vid flera tillfällen var Martin med. Han tvingade både mig och Martin att göra saker med honom. Och han höll fast mina armar medan Martin fick ... tillfredsställa sig på mig. Och när min pappa dog stod Martin redo att överta hans roll. Han förväntade sig att jag skulle bli hans älskarinna och han ansåg att det var naturligt att jag skulle underkasta mig. Och vid det laget hade jag inte längre något val. Jag var tvungen att göra som Martin sa. Jag hade blivit av med en plågoande bara för att hamna i klorna på nästa och allt jag kunde göra var att se till att det aldrig uppstod ett tillfälle då jag

blev ensam med honom.”

”Henrik skulle ha ...”

”Du förstår fortfarande inte.”

Hon höjde rösten. Mikael såg att några av mannarna i tälten intill sneglade på honom. Hon dämpade rösten igen och lutade sig fram mot honom.

”Allt ligger på bordet. Du får räkna ut resten.”

Hon reste sig och hämtade två öl till. När hon kom tillbaka sa Mikael ett enda ord till henne.

”Gottfried?”

Hon nickade.

”Den 7 augusti 1965 hade min far tvingat ut mig till sin stuga. Henrik var bortrest. Min pappa söp och försökte tvinga sig på mig. Han fick inte ens upp den och var på väg att få fylldille. Han var alltid ... grov och våldsam mot mig när vi var ensamma, men den här gången gick han över gränsen. *Han urinerade på mig.* Sedan talade han om för mig vad han skulle vilja göra med mig. Under kvällen berättade han om de kvinnor han hade mördat. Han skröt om det. Han citerade Bibeln. Det pågick i flera timmar. Jag förstod inte hälften av vad han sa men jag förstod att han var fullständigt sjuk i huvudet.”

Hon tog en klunk öl.

”Någon gång vid midnatt fick han ett utbrott. Han blev helt vansinnig. Vi var uppe på sovloftet. Han lade en t-tröja runt halsen på mig och drog åt allt vad han kunde. Det svartnade för mig. Jag har inte minsta tvivel om att han verkligen försökte döda mig, och för första gången den natten lyckades han fullborda våldtäkten.”

Harriet Vanger såg på Mikael. Hennes ögon var vädjande.

”Men han var så full att jag på något sätt lyckades ta mig loss. Jag hoppade från loftet och ned på golvet och flydde i panik. Jag var naken och jag sprang utan att tänka mig för och hamnade på bryggan nere vid vattnet. Han kom raglande efter mig.”

Mikael önskade plötsligt att hon inte skulle berätta mer.

”Jag var tillräckligt stark för att orka knuffa ned en fyllgubbe i vattnet. Jag använde en åra för att hålla honom under vattenytan till dess att han slutade sprattla. Det tog bara några sekunder.”

Tystnaden var plötsligt öronbedövande när hon gjorde en paus.

”Och när jag tittade upp stod Martin där. Han såg skräckslagen ut och samtidigt flinade han. Jag vet inte hur länge han hade varit utanför stugan och spionerat på oss. Från det ögonblicket var jag utlämnad till hans godtycke. Han kom fram till mig och tog tag i mitt hår och ledde in mig i stugan och tillbaka upp i Gottfrieds säng. Han band mig och våldtog mig medan vår pappa fortfarande flöt i vattnet nere vid bryggan, och jag kunde inte ens göra motstånd.”

Mikael blundade. Han skämdes plötsligt och önskade att han hade lämnat Harriet Vanger i fred. Men hennes röst hade fått en ny styrka.

”Från den dagen var jag i hans våld. Jag gjorde vad han sa till mig. Jag var som paralyserad och det som räddade mitt förstånd var att Isabella fick för sig att Martin behövde ett miljöombyte efter sin pappas tragiska bortgång och skickade honom till Uppsala. Det var naturligtvis därför att hon visste vad han gjorde med mig, och det var hennes sätt att lösa problemet. Du kan tro att Martin var besviken.”

Mikael nickade.

”Under det kommande året var han bara hemma på jullovet och jag lyckades hålla mig ifrån honom. Jag följde med Henrik på en resa till Köpenhamn i mellandagarna. Och när det blev sommarlov var Anita där. Jag anförtrodde mig åt henne och hon stannade med mig hela tiden och såg

till att han inte kom i närheten av mig.”

”Du träffade honom på Järnvägsgatan.”

Hon nickade.

”Jag hade fått veta att han inte skulle komma upp till familjemötet utan vara kvar i Uppsala. Men så ändrade han sig tydligen och helt plötsligt stod han bara där på andra sidan gatan och stirrade på mig. Han log mot mig. Det kändes som en ond dröm. Jag hade mördat min far och jag förstod att jag aldrig skulle bli fri från min bror. Fram till dess hade jag funderat på att ta livet av mig. Jag valde att fly.”

Hon såg på Mikael med en nästan road blick.

”Det känns faktiskt skönt att berätta sanningen. Nu vet du. Hur tänker du utnyttja din kunskap?”

KAPITEL 27: Lördag 26 juli – Måndag 28 juli

Mikael plockade upp Lisbeth Salander utanför hennes port på Lundagatan klockan tio på morgonen och körde henne till Norra begravningsplatsens krematorium. Han gjorde henne sällskap under minnesceremonin. Lisbeth och Mikael var länge de enda besökarna tillsammans med prästen, men när begravningsakten började smög plötsligt Dragan Armanskij in genom porten. Han nickade kort åt Mikael och ställde sig bakom Lisbeth och lade försiktigt en hand på hennes axel. Hon nickade utan att titta på honom, precis som om hon visste vem som ställt sig bakom henne. Därefter ignorerade hon både honom och Mikael.

Lisbeth hade inte berättat något om sin mor, men prästen hade uppenbarligen pratat med någon på det sjukhem där hon hade avlidit och Mikael förstod att dödsorsaken hade varit hjärnblödning. Lisbeth sa inte ett ord under hela ceremonin. Prästen kom av sig två gånger när hon vände sig direkt till Lisbeth, som såg henne rakt i ögonen utan att svara. När allting var över vände hon på klacken och gick utan att vare sig tacka eller säga adjö. Mikael och Dragan drog var sitt djupt andetag och sneglade på varandra. De hade ingen aning om vad som rörde sig i hennes huvud.

”Hon mår väldigt dåligt”, sa Dragan.

”Jag har förstått det”, svarade Mikael. ”Det var bra att du kom.”

”Det är jag inte alls säker på.”

Armanskij fixerade Mikael med blicken.

”Ni åker norrut? Håll ett öga på henne.”

Mikael lovade att göra det. De skildes utanför kyrkporten. Lisbeth satt redan i bilen och väntade.

Hon var tvungen att följa med till Hedestad för att hämta sin motorcykel och utrustningen som hon hade lånat från Milton Security. Först när de hade passerat Uppsala bröt hon tystnaden och frågade hur resan till Australien hade gått. Mikael hade landat på Arlanda sent föregående kväll och bara sovit några timmar. Under färden återgav han Harriet Vangers berättelse. Lisbeth Salander satt tyst en halvtimme innan hon öppnade munnen.

”Bitch”, sa hon.

”Vem?”

”Harriet Jävla Vanger. Om hon hade gjort något 1966 skulle Martin Vanger inte kunnat fortsätta att mörda och våldta i trettiosju år.”

”Harriet kände till sin fars mord, men hade ingen aning om att Martin hade varit med. Hon flydde från en bror som våldtog henne, och som hotade att avslöja att hon hade dränkt sin pappa om hon inte gjorde som han sa.”

”Bullshit.”

Därefter satt de tysta ända upp till Hedestad. Lisbeth var på särdeles mörkt humör. Mikael var sen till sitt avtalade möte och släppte av henne vid avtagsvägen till Hedebyön och frågade om hon skulle vara kvar när han kom tillbaka.

”Tänker du stanna över natten?” frågade hon.

”Jag antar det.”

”Vill du att jag ska vara kvar då du kommer tillbaka?”

Han klev ur bilen och gick runt och slog armarna om henne. Hon sköt honom ifrån sig, nästan våldsamt. Mikael backade.

”Lisbeth, du är min vän.”

Hon tittade uttryckslost på honom.

”Vill du att jag ska stanna så du har någon att knulla ikväll?”

Mikael gav henne en lång blick. Sedan vände han sig om och satte sig i bilen och startade motorn. Han vevade ned fönstret. Hennes fientlighet var påtaglig.

”Jag vill vara din vän”, sa han. ”Om du tror något annat så behöver du inte vara kvar då jag kommer hem.”

Henrik Vanger satt uppe fullt påklädd då Dirch Frode slussade in Mikael till sjuksalen. Han frågade omedelbart hur det stod till med den gamles hälsa.

”De tänker släppa ut mig till Martins begravning i morgon.”

”Hur mycket har Dirch berättat för dig?”

Henrik Vanger såg ned i golvet.

”Han har berättat om vad Martin och Gottfried gjort. Jag har förstått att det här är långt värre än vad jag kunnat föreställa mig.”

”Jag vet vad som hände med Harriet.”

”Hur dog hon?”

”Harriet dog inte. Hon lever fortfarande. Om du vill så vill hon väldigt gärna träffa dig.”

Både Henrik Vanger och Dirch Frode stirrade på Mikael som om deras värld just vändes upp och ner.

”Det tog en stund att övertyga henne om att resa hit, men hon lever, hon mår bra och hon finns här i Hedestad. Hon kom hit i morse och kan vara här om en timme. Om du vill träffa henne, vill säga.”

Återigen fick Mikael dra historien från början till slut. Henrik Vanger lyssnade med en koncentration som om han hörde en modern Jesu bergspredikan. Vid några enstaka tillfällen sköt han in en fråga eller bad Mikael upprepa något. Dirch Frode sa inte ett ord.

När historien var klar satt den gamle tyst. Trots att läkarna hade försäkrat att Henrik Vanger hade repat sig från sin hjärtattack hade Mikael fruktat det ögonblick då han skulle berätta historien – han hade varit rädd att det skulle bli för mycket för den gamle mannen. Men Henrik visade inga som helst tecken på rörelse, mer än att hans röst möjligen var lite grötig då han bröt tystnaden.

”Stackars Harriet. Om hon ändå hade kommit till mig.”

Mikael tittade på klockan. Den var fem minuter i fyra.

”Vill du träffa henne? Hon är fortfarande rädd att du ska stöta bort henne när du fått veta vad hon gjort.”

”Och blommorna?” frågade Henrik.

”Jag frågade henne på planet på vägen hem. Det fanns en enda människa i slakten som hon älskade och det var du. Det var naturligtvis hon som skickade blommorna. Hon sa att hon hoppades att du skulle förstå att hon levde och att hon mådde bra, men utan att hon skulle behöva träda fram. Men eftersom hennes enda informationskanal har varit Anita, som aldrig besökte Hedestad och som flyttade utomlands så fort hon var klar med studierna, så har Harriets kunskap om vad som hände här varit begränsad. Hon insåg aldrig hur fruktansvärt du led och att du trodde att det var hennes mördare som hånade dig.”

”Jag antar att det var Anita som postade blommorna.”

”Hon jobbade på ett flygbolag och flög över hela världen. Hon postade där hon råkade befinna sig.”

”Men hur visste du att just Anita hade hjälpt henne?”

”Fotografiet då hon syns i fönstret i Harriets rum.”

”Men hon kunde ju ha varit inblandad i ... hon kunde ha varit mördaren istället. Hur förstod du att Harriet levde?”

Mikael gav Henrik Vanger en lång blick. Sedan log han för första gången sedan han återvänt till Hedestad.

”Anita var inblandad i Harriets försvinnande men hon kunde inte ha mördat henne.”

”Hur kunde du vara säker på det?”

”Därför att det här inte är någon jävla pusseldeckare. Om Anita hade mördat Harriet så skulle du ha hittat kroppen för länge sedan. Alltså var det enda logiska att hon hade hjälpt henne att fly och hålla sig undan. Vill du träffa henne?”

”Naturligtvis vill jag träffa Harriet.”

Mikael hämtade Harriet vid hissarna i entréhallen. Han kände först inte igen henne; sedan de skilts på Arlanda dagen innan hade hon återtagit sin mörka hårfärg. Hon var klädd i svarta byxor, vit blus och en elegant grå kavaj. Hon såg strålande ut och Mikael böjde sig fram och gav henne en uppmuntrande kyss på kinden.

Henrik reste sig från sin stol då Mikael öppnade dörren för Harriet Vanger. Hon tog ett djupt andetag.

”Hej Henrik”, sa hon.

Den gamle granskade henne från hjässan ned till skorna. Sedan gick Harriet fram och kysste honom på kinden. Mikael nickade till Dirch Frode och stängde dörren och lämnade dem ensamma.

Lisbeth Salander var inte kvar i stugan då Mikael återvände till Hedebyön. Videoutrustningen och hennes motorcykel var borta, liksom väskan med ombyte och toalettartiklarna i badrummet. Det kändes tomt.

Mikael gjorde en dyster rundtur i stugan. Den verkade plötsligt främmande och överklig. Han tittade på papperstravarna i arbetsrummet, som han skulle lägga i kartonger och bära tillbaka till Henrik Vanger, men han förmådde inte att börja med stöket. Han gick upp till Konsum och handlade bröd, mjölk, ost och kvällsmat. När han återkom satte han på kaffepannan, slog sig ned i trädgården och läste kvällstidningarna utan att tänka på någonting alls.

Vid halvsextiden körde en taxi över bron. Den återvände efter tre minuter. Mikael såg en skymt av Isabella Vanger i baksätet.

Vid sjutiden hade han slumrat till i trädgårdsstolen då Dirch Frode kom över och väckte honom.

”Hur går det med Henrik och Harriet?” frågade Mikael.

”Den här sorgliga historien har sina poänger”, svarade Dirch Frode med ett behärskat leende. ”Isabella kom plötsligt inrusande i Henriks sjukrum. Hon hade upptäckt att du hade kommit tillbaka hit till stugan och var fullkomligt skogstokig. Hon skrek att nu fick det vara slut på det här vansinniga tjafset om Harriet, och sa att du var den person som hade drivit hennes son i döden med ditt snokande.”

”Tja, jag antar att hon har rätt.”

”Hon beordrade Henrik att avskeda dig och se till att du försvann och att han skulle sluta söka efter spöken.”

”Hoppsan.”

”Hon hade inte ens kastat en blick på kvinnan som satt i rummet och pratade med Henrik. Hon trodde väl att det var någon ur personalen. Jag ska aldrig glömma det ögonblick då Harriet reste sig upp och tittade på Isabella och sa *Hej mamma*.”

”Vad hände?”

”Vi fick kalla på en läkare för att få liv i Isabella igen. Just nu förnekar hon att det verkligen är Harriet och påstår att hon är en bedragare som du har plockat fram.”

Dirch Frode var på väg att besöka Cecilia och Alexander för att delge dem nyheten att Harriet hade återuppstått från de döda. Han skyndade vidare och lämnade Mikael ensam igen.

Lisbeth Salander stannade och fyllde bensintanken vid en mack strax norr om Uppsala. Hon hade kört sammanbitet och stirrat stint framför sig. Hon betalade hastigt och satte sig på motorcykeln. Hon startade och körde fram till utfarten, där hon obeslutsamt stannade igen.

Hon kände sig fortfarande olustig till mods. Hon hade varit rasande då hon lämnade Hedeby, men ilskan hade långsamt mattats under färden. Hon var inte säker på varför hon kände sig så rasande på Mikael Blomkvist eller ens om det var honom hon var rasande på.

Hon tänkte på Martin Vanger och Harriet Jävla Vanger och Dirch Jävla Frode och hela den förbannade släkten Vanger, som satt i Hedestad och styrde över sitt eget lilla imperium och intrigerade mot varandra. De hade behövt hennes hjälp. I vanliga fall skulle de inte ens ha hälsat på henne, än mindre anförtrott henne några hemligheter.

Jävla pack.

Hon drog ett djupt andetag och tänkte på sin mor som hon hade begravt samma morgon. Det skulle aldrig bli bra. Moderns död innebar att såret aldrig skulle läkas, eftersom Lisbeth aldrig skulle kunna få svar på de frågor hon hade velat ställa.

Hon tänkte på Dragan Armanskij som hade stått bakom henne under begravningen. Hon borde ha sagt något till honom. Åtminstone gett honom en bekräftelse på att hon visste att han var där. Men om hon gjorde det skulle han ta det som intäkt för att börja organisera hennes liv. Om hon gav honom minsta finger så skulle han ta hela armen. Och han skulle aldrig förstå.

Hon tänkte på Advokat Nils Jävla Bjurman, som var hennes förvaltare och som åtminstone för ögonblicket var oskadliggjord och gjorde som han blev tillsagd.

Hon kände ett oförsonligt hat och bet ihop tänderna.

Och hon tänkte på Mikael Blomkvist och undrade vad han skulle säga då han fick reda på att hon stod under förvaltarskap och att hela hennes liv var ett jävla råttbo.

Hon insåg att hon egentligen inte var arg på honom. Han hade bara råkat vara den person hon låtit sin ilska gå ut över då hon mest av allt ville mörda någon. Att bli förbannad på honom var meningslöst.

Hon kände sig märkligt ambivalent gentemot honom.

Han lade sin näsa i blöt och snokade i hennes privatliv och ... Men hon hade också trivts med att arbeta ihop med honom. Redan detta var en märklig känsla – att arbeta *ihop* med någon. Hon var inte van, men det hade faktiskt gått oväntat smärtfritt. Han tjafsade inte. Han försökte inte tala om för henne hur hon skulle leva sitt liv.

Det var hon som hade förfört honom, inte tvärtom.

Och det hade dessutom varit tillfredsställande.

Så varför kände hon sig som om hon ville sparka honom i ansiktet?

Hon suckade och höjde olyckligt blicken och betraktade en långträdare som brummade förbi på E4:an.

Mikael satt fortfarande kvar i trädgården vid åttatiden på kvällen då han hörde knattret från motorcykeln och såg Lisbeth Salander köra över bron. Hon parkerade och tog av sig hjälmen. Hon

kom fram till trädgårdsbordet och kände på kaffepannan som var både tom och kall. Mikael tittade häpet på henne. Hon tog kaffepannan och gick in i köket. När hon kom ut igen hade hon tagit av sig skinnstället och satt på sig jeans och en t-tröja med texten *I can be a regular bitch. Just try me.*

”Jag trodde att du hade dragit”, sa Mikael.

”Jag vände i Uppsala.”

”En ordentlig dagstur.”

”Jag har ont i ändan.”

”Varför vände du?”

Hon svarade inte. Mikael insisterade inte och väntade ut henne medan de drack kaffe. Efter tio minuter bröt hon tystnaden.

”Jag gillar ditt sällskap”, erkände hon motvilligt.

Det var ord hon aldrig tidigare tagit i sin mun.

”Det var ... intressant att jobba ihop med dig i det här fallet.”

”Jag har gillat att jobba ihop med dig också”, sa Mikael.

”Hmm.”

”Faktum är att jag aldrig någonsin har jobbat ihop med en så förbaskat bra researcher. Okej, jag vet att du är en jävla hacker och umgås i suspekta kretsar där du tydligen kan lyfta luren och ordna en illegal telefonavlyssning i London på 24 timmar, men du får verkligen fram resultat.”

Hon tittade på honom för första gången sedan hon satt sig vid bordet. Han kände till så många av hennes hemligheter. Hur hade det gått till?

”Det bara är så. Jag kan datorer. Jag har aldrig haft problem med att läsa en text och begripa exakt vad som står där.”

”Ditt fotografiska minne”, sa han stillsamt.

”Jag antar det. Jag begriper helt enkelt hur det fungerar. Det är inte bara datorer och telefonnät utan motorn i min hoj och TV-apparater och dammsugare och kemiska processer och astrofysiska formler. Jag är en knäppskalle. Ett freak.”

Mikael rynkade ögonbrynen. Han satt tyst en lång stund.

Aspergers syndrom, tänkte han. *Eller något sådant. En talang att se mönster och förstå abstrakta resonemang där andra bara ser brus.*

Lisbeth stirrade ned i bordet.

”De flesta människor skulle ge åtskilligt för att ha en sådan gåva.”

”Jag vill inte prata om det.”

”Okej, vi släpper det. Varför kom du tillbaka?”

”Jag vet inte. Det var kanske ett misstag.”

Han tittade forskande på henne.

”Lisbeth, kan du definiera ordet vänskap för mig?”

”Att man tycker om någon.”

”Jo, men vad är det som gör att man tycker om någon?”

Hon ryckte på axlarna.

”Vänskap – min definition – bygger på två saker”, sa han plötsligt. ”Respekt och förtroende. Båda faktorerna måste finnas med. Och det måste vara ömsesidigt. Man kan ha respekt för någon, men har man inget förtroende så vittrar vänskapen sönder.”

Hon var fortfarande tyst.

”Jag har förstått att du inte vill diskutera dig själv med mig, men någon gång måste du bestämma dig för om du har förtroende för mig eller inte. Jag vill att vi ska vara vänner, men jag kan inte vara

det på egen hand.”

”Jag gillar att ha sex med dig.”

”Sex har inget med vänskap att göra. Visst kan vänner ha sex, men Lisbeth, om jag måste välja mellan sex och vänskap när det gäller dig så är det ingen tvekan om vad jag väljer.”

”Jag förstår inte. Vill du ha sex med mig eller inte?”

Mikael bet sig i läppen. Till sist suckade han.

”Man ska inte ha sex med folk man jobbar ihop med”, muttrade han. ”Det leder bara till strul.”

”Har jag missat något eller är det inte så att du och Erika Berger knullar så fort ni har tillfälle? Hon är dessutom gift.”

Mikael satt tyst en stund.

”Jag och Erika ... har en historia som startade långt innan vi började jobba ihop. Att hon är gift angår inte dig.”

”Jaså, helt plötsligt är det du som inte vill prata om dig själv. Var inte vänskap en fråga om förtroende?”

”Jo, men det jag menar är att jag inte diskuterar en vän bakom hennes rygg. Då skulle jag bryta hennes förtroende. Jag skulle inte diskutera dig med Erika bakom din rygg heller.”

Lisbeth Salander begrundade hans ord. Det hade blivit ett krångligt samtal. Hon gillade inte krångliga samtal.

”Jag gillar att ha sex med dig”, sa hon igen.

”Och jag med dig ... men jag är fortfarande gammal nog att kunna vara din pappa.”

”Jag skiter väl i din ålder.”

”Du kan inte skita i vår åldersskillnad. Den är inte ett bra utgångsläge för ett varaktigt förhållande.”

”Vem sa någonting om varaktigt?” sa Lisbeth. ”Vi har just avslutat ett fall där män med jävligt sned sexualitet spelat en framträdande roll. Om jag fick bestämma skulle sådana män utrotas, varenda en.”

”Du kompromissar i alla fall inte.”

”Nej”, sa hon och log sitt sneda icke-leende. ”Men du är faktiskt inte en sådan.”

Hon reste sig.

”Nu går jag in och duschar och sedan tänker jag lägga mig naken i din säng. Om du tycker att du är för gammal får du väl gå och lägga dig i tätsängen istället.”

Mikael tittade efter henne. Vilka hang-ups Lisbeth Salander än hade så var blygsel i alla fall inte en av dem. Han lyckades alltid förlora alla diskussioner med henne. Efter en stund plockade han ihop kaffekopparna och gick in i sovrummet.

De klev upp vid tiotiden, duschade tillsammans och åt frukost ute i trädgården. Vid elva ringde Dirch Frode och sa att begravningen skulle äga rum klockan två på eftermiddagen och frågade om de tänkte närvara.

”Jag skulle inte tro det”, sa Mikael.

Dirch Frode bad att få komma över vid sextiden för ett samtal. Mikael sa att det skulle gå bra.

Han ägnade några timmar åt att sortera ned papper i flyttkartongerna och bära över dem till Henriks arbetsrum. Till sist återstod bara hans egna anteckningsböcker och de två pärmarna om affären Hans-Erik Wennerström som han inte hade öppnat på ett halvår. Han suckade och stoppade ned dem i sin väska.

Dirch Frode var försenad och kom inte över förrän vid åttatiden. Han hade fortfarande begravningskostymen på sig och såg härjad ut då han slog sig ned i kökssoffan och tacksamt tog emot en kopp kaffe som Lisbeth serverade. Hon satte sig vid sidobordet och ägnade sig åt sin dator medan Mikael frågade hur Harriets återuppståndelse hade mottagits av släkten.

”Man kan säga att det överskuggade Martins frånfälle. Nu har media fått nys om henne också.”

”Och hur förklarar ni situationen?”

”Harriet har pratat med en journalist på *Kuriren*. Hennes story är att hon rymde hemifrån för att hon inte kom överens med sin familj, men att hon uppenbarligen har klarat sig bra här i världen eftersom hon leder ett företag med lika stor omsättning som Vangerkoncernen.”

Mikael visslade.

”Jag förstod att det låg pengar i australiensiska får, men jag visste inte att ranchen gick så bra.”

”Hennes ranch går alldeles utmärkt, men det är inte den enda inkomstkällan. Cochranföretagen ägnar sig åt gruvbrytning, opaler, tillverkningsindustri, transporter, elektronik och en massa annat också.”

”Hoppsan. Och vad händer nu?”

”Jag vet ärligt talat inte. Folk har dykt upp hela dagen och familjen samlas för första gången på många år. Det är från både Fredrik Vangers och Johan Vangers sida och det har dykt upp många från den yngre generationen – de som är i tjugوårsåldern och uppåt. Det finns väl ett fyrtiotal Vangers i Hedestad i kväll och hälften sitter på sjukhuset och tröttar ut Henrik och den andra hälften sitter på Stora hotellet och pratar med Harriet.”

”Harriet är den stora sensationen. Hur många känner till det här med Martin?”

”Än så länge är det bara jag, Henrik och Harriet. Vi har haft ett långt enskilt samtal. Det här med Martin och ... hans perversioner överskuggar det mesta för oss just nu. Det har skapat en kolossal kris för koncernen.”

”Jag förstår det.”

”Det finns ingen naturlig arvtagare, men Harriet kommer att stanna i Hedestad en tid. Vi måste bland annat reda ut vem som äger vad och hur arvskiften ska fördelas och sådant. Hon har ju faktiskt en arvslott som skulle ha varit rätt stor om hon hade funnits här hela tiden. Det är en mardröm.”

Mikael skrattade. Dirch Frode skrattade inte.

”Isabella har klappat ihop. Hon är inlagd på sjukhuset. Harriet vägrar besöka henne.”

”Jag förstår henne.”

”Däremot kommer Anita över från London. Vi sammankallar till ett familjeråd nästa vecka. Det blir första gången på tjugofem år som hon deltar.”

”Vem blir ny vd?”

”Birger är ute efter posten men han kommer inte i fråga. Det som händer är att Henrik går in som tillfällig vd i sjuksängen till dess att vi antingen anställer någon utifrån eller någon inom familjen ...”

Han avslutade inte meningen. Mikael höjde plötsligt på ögonbrynen.

”Harriet? Du kan inte mena allvar.”

”Varför inte? Vi talar om en synnerligen kompetent och respekterad affärskvinna.”

”Hon har ett företag i Australien att sköta.”

”Jo, men hennes son, Jeff Cochran, sköter butiken i hennes frånvaro.”

”Han är Studs Manager på en fårfarm. Om jag förstått saken rätt ser han till att rätt får parar sig med varandra.”

”Han har också en examen i ekonomi från Oxford och en juristexamen från Melbourne.”

Mikael tänkte på den svettige och muskulöse man med bar överkropp som hade kört honom ned i

ravinen och försökte föreställa sig honom i kritstrecksrandig kostym. Varför inte?

”Det här kommer inte att lösas i en handvändning”, sa Dirch Frode. ”Men hon skulle bli en perfekt vd. Med rätt uppbackning skulle hon kunna innebära en helt ny deal för koncernen.”

”Hon har inte kunskap ...”

”Det är sant. Harriet kan naturligtvis inte dyka upp utifrån efter flera decennier och börja detaljstyra koncernen. Men Vangerkoncernen är internationell och vi skulle kunna plocka hit en amerikansk vd som inte kan ett ord svenska ... det är business.”

”Förr eller senare måste ni ta itu med problemet med det som finns i rummet i Martins källare.”

”Jag vet. Men vi kan inte säga något utan att helt förintä Harriet ... Jag är glad att det inte är jag som måste fatta beslut i den frågan.”

”För helvete, Dirch, ni kan inte mörka att Martin var en seriemördare.”

Dirch Frode skruvade tyst på sig. Mikael hade plötsligt en dålig smak i munnen.

”Mikael, jag befinner mig i en ... mycket obekväm position.”

”Berätta.”

”Jag har ett meddelande från Henrik. Det är mycket enkelt. Han tackar för det jobb du har gjort och säger att han betraktar kontraktet som uppfyllt. Det innebär att han löser dig från övriga förpliktelser och att du inte längre måste bo och arbeta här i Hedestad etc. Du kan alltså med omedelbar verkan flytta tillbaka till Stockholm och ägna dig åt andra åtaganden.”

”Vill han att jag försvinner från scenen?”

”Absolut inte. Han vill att du besöker honom för ett samtal om framtiden. Han säger att han hoppas att hans åtagande i *Millenniums* styrelse kan fortgå utan inskränkningar. Men ...”

Dirch Frode såg om möjligt ännu mer obekväm ut.

”Men han vill inte längre att jag skriver en krönika om familjen Vanger.”

Dirch Frode nickade. Han plockade fram en anteckningsbok som han slog upp och sköt över till Mikael.

”Han skrev följande brev till dig.”

Käre Mikael!

Jag har all respekt för din integritet och jag tänker inte förolämpa dig genom att försöka tala om för dig vad du ska skriva. Du får skriva och publicera precis vad du vill och jag tänker inte utöva några som helst påtryckningar på dig.

Vårt kontrakt gäller, om du vill hävda det. Du har tillräckligt med material för att avsluta krönikan om familjen Vanger.

Mikael, jag har aldrig bönfallit någon om något i hela mitt liv. Jag har alltid ansett att en människa ska följa sin moral och sin övertygelse. I denna stund har jag inget val.

Jag ber dig, både som vän och som delägare i Millennium, att avhålla dig från att avslöja sanningen om Gottfried och Martin. Jag vet att det är fel, men jag ser ingen väg ut ur detta mörker. Jag måste välja mellan två onda ting och här finns bara förlorare.

Jag ber dig att inte skriva något som ytterligare kan skada Harriet. Du har själv upplevt vad det innebär att bli föremål för en mediekampanj. Kampanjen mot dig har varit av ganska beskedliga proportioner, du kan förmodligen föreställa dig hur den skulle gestalta sig för Harriet om sanningen blev känd. Hon har plågats i fyrtio år och ska inte behöva lida ytterligare för de gärningar hennes bror och hennes far har begått. Och jag ber dig att tänka igenom vad den här historien kan få för konsekvenser för tusentals anställda i koncernen. Detta skulle krossa henne och förintä oss.

”Henrik säger också att om du kräver ersättning för ekonomiskt bortfall som kommer att uppstå om du avhåller dig från att publicera storyn så är han helt öppen för diskussion. Du kan ställa vilka ekonomiska krav du vill.”

”Henrik Vanger försöker muta mig. Hälsa honom att jag önskar att han inte hade gett mig erbjudandet.”

”Den här situationen är precis lika plågsam för Henrik som för dig. Han tycker väldigt mycket om dig och betraktar dig som sin vän.”

”Henrik Vanger är en smart jävel”, sa Mikael. Han var plötsligt rasande. ”Han vill tysta ned historien. Han spelar på mina känslor och han vet att jag tycker om honom också. Och det han säger innebär i praktiken att jag har fria händer att publicera, men om jag gör det så måste han ompröva sin attityd till *Millennium*.”

”Allting förändrades då Harriet vandrade in på scenen.”

”Och nu undersöker Henrik vilken prislapp jag har. Jag tänker inte hänga ut Harriet, men *någon* måste säga någonting om de kvinnor som hamnade i Martins källare. Dirch, vi vet inte ens hur många kvinnor han slaktade. Vem tänker tala för deras räkning?”

Lisbeth Salander tittade plötsligt upp från sin dator. Hennes röst var otäckt len då hon vände sig till Dirch Frode.

”Är det ingen av er i koncernen som tänker försöka muta mig?”

Frode såg häpen ut. Han hade än en gång lyckats ignorera hennes existens.

”Om Martin Vanger hade levt i det här ögonblicket skulle jag ha hängt ut honom”, fortsatte hon. ”Vilken överenskommelse Mikael än gjort med er skulle jag ha skickat varenda detalj om honom till närmaste kvällstidning. Och om jag hade kunnat skulle jag ha plockat ned honom i hans egen tortyrhåla och spänt fast honom på det där bordet och stuckit nålar genom pungen på honom. Men han är död.”

Hon vände sig till Mikael.

”Jag är nöjd med lösningen. Ingenting vi gör kan reparera den skada som Martin Vanger tillfogade sina offer. Däremot har en intressant situation uppstått. Du befinner dig i den positionen att du kan fortsätta att skada oskyldiga kvinnor – inte minst den där Harriet som du så varmt försvarade i bilen på vägen upp. Så min fråga till dig är vad som är värst – att Martin Vanger våldtog henne ute i stugan eller att du gör det på löpsedlarna? Där har du ett prydligt dilemma. Kanske kan Journalistförbundets etiska nämnd ge dig vägledning.”

Hon gjorde en paus. Mikael kunde plötsligt inte möta Lisbeth Salanders blick. Han stirrade ned i bordet.

”Men jag är inte journalist”, sa hon till sist.

”Vad vill du ha”, frågade Dirch Frode.

”Martin videofilmade sina offer. Jag vill att ni försöker identifiera så många ni kan och ser till att deras familjer får en lämplig kompensation. Och sedan vill jag att Vangerkoncernen lämnar en donation på två miljoner kronor årligen och för all framtid till ROKS, Riksorganisationen för Kvinnojourer och Tjejjourer i Sverige.”

Dirch Frode övervägde prislappen i någon minut. Sedan nickade han.

”Kan du leva med det, Mikael?” frågade Lisbeth.

Mikael kände sig plötsligt förtvivlad. Hela sitt yrkesverksamma liv hade han ägnat sig åt att avslöja sådant som andra försökte dölja och hans moral förbjöd honom att bli delaktig i att mörka de

fruktansvärda brott som begåtts i Martin Vangers källare. Hans arbetsbeskrivning bestod just i att avslöja det han visste. Han var den som kritiserade sina kollegor för att inte berätta sanningen. Ändå satt han här och diskuterade den mest makabra *cover up* han någonsin hört talas om.

Han satt tyst en lång stund. Sedan nickade han också.

”Då så.” Dirch Frode vände sig till Mikael. ”Vad gäller Henriks erbjudande om ekonomisk kompensation ...”

”Så kan han stoppa upp den i hällen”, sa Mikael. ”Dirch, jag vill att du går nu. Jag förstår din belägenhet men just nu är jag så arg på dig, Henrik och Harriet att om du stannar kvar så kommer vi att bli ovänner.”

Dirch Frode satt kvar vid köksbordet och gjorde ingen min av att resa sig.

”Jag kan inte gå än”, sa Dirch Frode. ”Jag är inte klar. Jag har ytterligare ett besked att framföra som du inte kommer att tycka om. Henrik insisterar på att jag berättar i kväll. Du kan åka upp till sjukhuset och hudflänga honom i morgon om du vill.”

Mikael lyfte långsamt blicken och såg honom i ögonen.

”Det här är nog det svåraste jag gjort i hela mitt liv”, sa Dirch Frode. ”Men jag tror att endast total ärlighet och alla kort på bordet kan rädda situationen nu.”

”Vad?”

”När Henrik övertalade dig att ta jobbet i julas så trodde varken han eller jag att det skulle leda fram till något. Det var precis som han sa – han ville göra ett sista försök. Han hade noga analyserat din belägenhet, inte minst med hjälp av den rapport som fröken Salander satte ihop. Han spelade på din isolering, han erbjöd bra betalt och han använde rätt bete.”

”Wennerström”, sa Mikael.

Frode nickade.

”Ni bluffade?”

”Nej.”

Lisbeth Salander höjde intresserat ett ögonbryn.

”Henrik kommer att uppfylla allt han lovade”, sa Dirch Frode. ”Han ställer upp på en intervju och går ut offentligt med ett frontalangrepp på Wennerström. Du kan få alla detaljer senare, men i grova drag är saken den att då Hans-Erik Wennerström var knuten till Vangerkoncernens finansavdelning använde han flera miljoner i valutaspekulation. Det här var långt innan valutaklipp blev ett riktigt fenomen. Han gjorde detta utan befogenhet och utan att inhämta tillstånd från koncernledningen. Affärerna gick uselt och han satt plötsligt med en förlust på 7 miljoner kronor som han försökte täcka dels genom att fiffla med bokföringen, dels genom att spekulera ännu hårdare. Han blev ertappad och fick sparken.”

”Gjorde han någon personlig vinning?”

”Ja, han snodde ungefär en halv miljon kronor, som ironiskt nog blev grundplåten i *Wennerstroem Group*. Allt detta har vi dokumenterat. Du får använda informationen hur du vill och Henrik kommer att backa upp påståendena offentligt. Men ...”

”Men informationen är värdelös”, sa Mikael och drämde handflatan i köksbordet.

Dirch Frode nickade.

”Det hände för trettio år sedan och är ett avslutat kapitel”, sa Mikael.

”Du får en bekräftelse på att Wennerström är en fifflare.”

”Det kommer att irritera Wennerström att det kommer ut, men det skadar honom inte mer än ett skott från ett ärtrör. Han kommer att rycka på axlarna och blanda bort korten genom att skicka ut ett

pressmeddelande om att Henrik Vanger är en gammal stöt som försöker ta över någon affär från honom och sedan kommer att påstå att han i själva verket handlade på order av Henrik. Även om han inte kan bevisa sin oskuld kan han lägga ut tillräckligt med dimridåer för att historien ska kunna avfärdas med en axelryckning.”

Dirch Frode såg olycklig ut.

”Ni blåste mig”, sa Mikael till sist.

”Mikael ... det var inte vår avsikt.”

”Mitt eget fel. Jag grep efter halmstrån och borde ha insett att det var något sådant.” Han skrattade plötsligt kort. ”Henrik är en gammal haj. Han sålde en produkt och sa det jag ville höra.”

Mikael reste sig och gick fram till diskbänken. Han vände sig mot Frode och sammanfattade sina känslor med ett enda ord.

”Försvinn.”

”Mikael ... jag beklagar att ...”

”Dirch. Gå.”

Lisbeth Salander visste inte om hon skulle gå fram till Mikael eller om hon skulle lämna honom i fred. Han löste problemet genom att utan ett ord plötsligt ta sin jacka och smälla igen ytterdörren efter sig.

I mer än en timme vankade hon fram och tillbaka i köket. Hon kände sig så illa till mods att hon plockade undan porslin och diskade – en uppgift som hon annars brukade lämna till Mikael. Då och då gick hon fram till fönstret och spanade efter honom. Till sist blev hon så orolig att hon satte på sig sin skinnjacka och gick ut för att söka efter honom.

Hon vandrade först ned till småbåtshamnen, där lampor fortfarande lyste i stugorna, men ingen Mikael syntes till. Hon följde stigen längs vattnet där de brukade ta kvällspromenader. Martin Vangers hus var mörkt och kändes redan obebott. Hon gick ut till stenarna på udden där hon och Mikael tidigare hade suttit och gick sedan tillbaka hem. Han hade ännu inte kommit tillbaka.

Lisbeth gick upp till kyrkan. Fortfarande ingen Mikael. Hon stod villrådig en stund och undrade vad hon skulle göra. Sedan gick hon tillbaka till sin motorcykel och hämtade en ficklampa från sadelväskan och gav sig iväg längs vattnet igen. Det tog henne en stund att snirkla sig fram på den halvt övervuxna vägen, och ännu längre tid att hitta stigen ut till Gottfrieds stuga. Den dök plötsligt upp ur mörkret bakom några träd då hon nästan var framme vid den. Mikael syntes inte på verandan och dörren var låst.

Hon hade vänt åter mot byn då hon hejdade sig och gick tillbaka och ända ut på udden. Plötsligt såg hon Mikael siluett i mörkret ute på bryggan där Harriet Vanger hade dränkt sin pappa. Då först andades hon ut.

Han hörde henne då hon kom ut på bryggan och vände sig om. Hon satte sig bredvid honom utan att säga någonting. Till sist bröt han tystnaden.

”Förlåt mig. Jag var bara tvungen att få vara i fred en stund.”

”Jag vet.”

Hon tände två cigaretter och gav honom den ena. Mikael tittade på henne. Lisbeth Salander var den mest asociala människa han någonsin träffat. Hon brukade ignorera varje försök från hans sida att prata om något personligt och hade aldrig tagit emot någon endaste sympatyyttring. Hon hade räddat hans liv och nu hade hon gett sig ut mitt i natten och letat rätt på honom ute i ingenstans. Han lade en arm runt henne.

”Nu vet jag vad jag har för prislapp. Vi har övergett de där tjejerna”, sa han. ”De kommer att tysta ned hela historien. Allt som finns i Martins källare kommer att försvinna.”

Lisbeth svarade inte.

”Erika hade rätt”, sa han. ”Jag hade gjort mera nytta om jag hade åkt till Spanien och haft sex med spanjorskor i en månad och sedan kommit hem och tagit itu med Wennerström. Nu har jag förlorat månader till ingen nytta.”

”Om du hade åkt till Spanien så skulle Martin Vanger fortfarande vara igång i sin källare.”

Tystnad. De satt tillsammans en lång stund innan han reste sig och föreslog att de skulle gå hem.

Mikael somnade före Lisbeth. Hon låg vaken och lyssnade till hans andetag. Efter en stund gick hon in i köket och kokade kaffe och satt i mörkret på kökssoffan och rökte flera cigaretter medan hon grubblade intensivt. Att Vanger och Frode skulle blåsa Mikael tog hon för givet. Det låg i deras natur. Men det var Mikaelns problem och inte hennes. Eller hur?

Till sist fattade hon ett beslut. Hon fimpade och gick in till Mikael, tände sänglampan och ruskade honom tills han vaknade. Klockan var halv tre på morgonen.

”Vad?”

”Jag har en fråga. Sätt dig upp.”

Mikael satte sig upp och tittade sömndrucket på henne.

”När du blev åtalad – varför försvarade du dig inte?”

Mikael skakade på huvudet och mötte hennes blick. Han sneglade på klockan.

”Det är en lång historia, Lisbeth.”

”Berätta. Jag har tid.”

Han satt tyst en lång stund och övervägde vad han borde säga. Till sist bestämde han sig för sanningen.

”Jag hade inget försvar. Innehållet i artikeln var felaktigt.”

”När jag hackade din dator och läste din mailkorrespondens med Erika Berger fanns det gott om referenser till Wennerströmmaffären, men ni diskuterade hela tiden praktiska detaljer om rättegången och ingenting om vad som egentligen hände. Berätta vad som gick på tok.”

”Lisbeth, jag kan inte släppa ut den verkliga storyn. Jag gick på en total blåsning. Jag och Erika är helt överens om att det skulle skada vår trovärdighet ännu mer om vi försökte berätta vad som verkligen hände.”

”Hörru *Kalle Blomkvist*, i går eftermiddag satt du och predikade något om vänskap och förtroende och vad det nu var. Jag tänker inte lägga ut storyn på nätet.”

Mikael protesterade några gånger. Han påminde Lisbeth om att klockan var mitt i natten och påstod att han inte orkade tänka på saken. Hon satt envist kvar ända tills han gav med sig. Han gick på toaletten och sköljde av sig i ansiktet och satte på kaffe pannan igen. Sedan kom han tillbaka till sängen och berättade hur hans gamla skolkamrat Robert Lindberg hade väckt hans nyfikenhet i en gul Mälar-30 i gästhamnen i Arholma två år tidigare.

”Du menar att din kompis ljög?”

”Nej, inte alls. Han berättade exakt det han kände till och jag kunde verifiera vartenda ord i dokument från revisionen på SIB. Jag åkte till och med ned till Polen och fotograferade plåtskjulet där det stora Minosföretaget hade huserat. Och jag intervjuade flera av personerna som hade varit anställda på företaget. Alla sa exakt samma sak.”

”Jag förstår inte.”

Mikael suckade. Det dröjde innan han pratade igen.

”Jag hade en jävla bra story. Jag hade ännu inte konfronterat Wennerström själv, men storyn var vattentät och om jag hade publicerat i det ögonblicket skulle jag verkligen ha skakat om honom. Det

skulle förmodligen inte ha gått till åtal för bedrägeri – affären hade redan godkänts av revisionen – men jag skulle ha skadat hans anseende.”

”Vad gick fel?”

”Någonstans på vägen hade någon snappat upp vad jag rotade i och Wennerström blev medveten om min existens. Och helt plötsligt började en jävla massa underliga saker hända. Först fick jag hotelser. Anonyma telefonsamtal från korttelefoner som inte gick att spåra. Erika fick också hotelser. Det var det vanliga dravlet, typ lägg ned annars ska vi spika upp dina bröst på en ladugårdsdörr och så vidare. Hon blev förstås jävligt irriterad.”

Han tog en cigarett av Lisbeth.

”Sedan hände en väldigt obehaglig grej. Sent en natt då jag lämnade redaktionen blev jag överfallen av två män som bara gick fram till mig och gav mig ett par råsopar. Jag var helt oförberedd och fick en fläskläpp och stöp i gatan. Jag kunde inte identifiera dem, men den ene såg ut som en gammal biker.”

”Okej.”

”Nu hade all den här uppvaktningen förstås bara effekten att Erika blev fly förbannad och jag blev tjurskallig. Vi skärpte säkerheten på *Millennium*. Problemet var bara att trakasserierna inte stod i proportion till innehållet i storyn. Vi kunde inte begripa varför allt detta hände.”

”Men den story du publicerade var något helt annat.”

”Exakt. Helt plötsligt gjorde vi ett genombrott. Vi fick en källa, en *Deep Throat* i Wennerströms krets. Den här källan var bokstavligen livrädd och vi fick bara möta honom på anonyma hotellrum. Han berättade att pengarna från Minosaffären hade använts till vapenaffärer i kriget i Jugoslavien. Wennerström hade gjort affärer med Ustasja. Inte nog med det, han kunde ge oss kopior på skriftliga dokument som bevis.”

”Ni trodde honom?”

”Han var skicklig. Han gav oss också tillräckligt med information för att leda oss till ytterligare en källa som kunde bekräfta storyn. Vi fick till och med en bild som visade hur en av Wennerströms närmaste medarbetare skakade hand med köparen. Det var ett detaljerat kanonmaterial och allting tycktes gå att bekräfta. Vi publicerade.”

”Och det var fejkat.”

”Det var fejk från början till slut”, bekräftade Mikael. ”Dokumentet var skickliga förfalskningar. Wennerströms advokat kunde till och med bevisa att bilden på Wennerströms underhuggare och Ustasjaledaren var ett montage – ett hopklipp av två olika bilder som tillverkats i PhotoShop.”

”Fascinerande”, sa Lisbeth Salander nyktert och nickade för sig själv.

”Eller hur. I efterhand var det lätt att se hur vi hade blivit manipulerade. Vår originalstory hade skadat Wennerström. Nu drunknade den i ett falsarium – den värsta mina jag någonsin hört talas om. Vi publicerade en story där Wennerström kunde plocka poäng efter poäng och bevisa sin oskuld. Och det var djävulskt skickligt gjort.”

”Ni kunde inte retirera och berätta sanningen. Ni hade inga som helst bevis för att Wennerström hade gjort falsariet.”

”Värre än så. Om vi hade försökt berätta sanningen och varit korkade nog att beskylla Wennerström för att ligga bakom skulle helt enkelt ingen ha trott oss. Det skulle ha sett ut som ett desperat försök att lägga skulden på en oskyldig industriledare. Vi skulle ha framstått som kompletta konspirationsteoretiker och stollar.”

”Jag förstår.”

”Wennerström var dubbelt garderad. Om fejken hade blivit känd skulle han ha kunnat påstå att det var någon av hans fiender som ville skandalisera honom. Och vi på *Millennium* skulle återigen ha förlorat all trovärdighet, eftersom vi gått på något som visade sig vara felaktigt.”

”Så du valde att inte försvara dig och ta ett fängelsestraff.”

”Jag förtjänade straffet”, sa Mikael med bitterhet i rösten. ”Jag hade gjort mig skyldig till ärekränkning. Nu vet du. Får jag sova nu?”

Mikael släckte lampan och slöt ögonen. Lisbeth lade sig bredvid. Hon låg tyst en stund.

”Wennerström är en gangster.”

”Jag vet det.”

”Nej, jag menar, jag *vet* att han är en gangster. Han jobbar med allt från ryska maffian till colombianska drokarteller.”

”Vad menar du?”

”När jag lämnade min rapport till Frode gav han mig ett extrauppdrag. Han bad mig försöka ta reda på vad som egentligen hände i rättegången. Jag hade just börjat jobba med det då han ringde Armanskij och avbeställde jobbet.”

”Jaså.”

”Jag antar att de slopade undersökningen så fort du accepterade Henrik Vangers uppdrag. Då var det inte längre intressant.”

”Och?”

”Tja, jag gillar inte att lämna saker oavslutade. Jag hade några veckor ... ledigt i våras när Armanskij inte hade några jobb till mig, så jag började gräva i Wennerström för skojs skull.”

Mikael satte sig upp och tände lampan och tittade på Lisbeth Salander. Han mötte hennes stora ögon. Hon såg faktiskt skuldmedveten ut.

”Fick du fram något?”

”Jag har hela hans hårddisk på min dator. Om du vill kan du få hur många bevis som helst på att han är en veritabel gangster.”

KAPITEL 28: Tisdag 29 juli – Fredag 24 oktober

Mikael Blomkvist hade hängt över hennes datautskrifter i tre dagar – kartonger med papper. Problemet var att detaljerna hela tiden ändrades. En optionsaffär i London. En valutaaffär i Paris genom ombud. Ett brevlådeföretag i Gibraltar. En plötslig fördubbling på ett konto på Chase Manhattan Bank i New York.

Och så de förbryllande frågetecknen: ett handelsbolag med 200 000 kronor på ett orört konto registrerat fem år tidigare i Santiago, Chile – ett av närmare trettio liknande företag i tolv olika länder – och inte en antydning om vilken verksamhet som man bedrev. Vilande bolag? *I väntan på vad?* Frontföretag för en annan verksamhet? Datorn gav inga svar på sådant som Wennerström hade i sitt huvud och som kanske var självklart för honom och därmed aldrig formulerades i ett elektroniskt dokument.

Salander var övertygad om att flertalet sådana frågor aldrig skulle kunna besvaras. De kunde se budskapet, men utan en nyckel skulle de inte kunna tolka betydelsen. Wennerströms imperium var som en lök där lager efter lager skalades av; en labyrint av företag som ägde varandra. Bolag, konton, fonder, värdepapper. De konstaterade att ingen – inte ens Wennerström själv – kunde ha total överblick. Wennerströms imperium hade ett eget liv.

Det fanns ett mönster, eller åtminstone en antydning till mönster. En labyrint av företag som ägde varandra. Wennerströms imperium var värderat till det befängda spektret mellan 100 och 400 miljarder kronor. Beroende på vem man frågade och hur man räknade. Men om företagen äger varandras tillgångar – vad blir då värdet av företagen?

När hon frågade tittade Mikael Blomkvist på henne med ett plågat ansiktsuttryck.

”Det där är esoterika”, svarade han och återgick till att sortera banktillgodohavanden.

De hade brådstörtat lämnat Hedebyön tidigt på morgonen när Lisbeth Salander släppt den bomb som nu uppslukade all vaken tid för Mikael Blomkvist. De hade åkt direkt hem till Lisbeth och tillbringat två dygn framför hennes dator medan hon guidat honom genom Wennerströms universum. Han hade många frågor. En av dessa var av ren nyfikenhet.

”Lisbeth, hur kan du praktiskt taget styra hans dator?”

”Det är en liten uppfinning min kollega *Plague* har gjort. Wennerström har en IBM laptop som han jobbar på, både hemma och på sitt kontor. Det betyder att all information finns på en enda hårddisk. Han har bredband i sin fastighet hemma. *Plague* har uppfunnit en sorts manschett som man knäpper runt själva bredbandskabeln och som jag testat åt honom; allting som Wennerström ser registreras av manschetten, som sänder informationen vidare till en server någonstans.”

”Har han ingen brandvägg?”

Lisbeth log.

”Jodå, han har en brandvägg. Men poängen är att manschetten också fungerar som en sorts brandvägg. Det tar en stund att hacka datorn på det här sättet. Säg att Wennerström får ett e-mail; det går först till *Plagues* manschett och kan läsas av oss innan det ens passerat hans brandvägg. Men det finurliga är att mailet skrivs om och det läggs till en källkod på några byte. Det här upprepas varje gång han laddar ned något till sin dator. Bilder är ännu bättre. Han surfar väldigt mycket på nätet. Varje gång han plockar hem en porrbild eller öppnar en ny hemsida lägger vi till några rader källkod. Efter ett tag, några timmar eller dagar beroende på hur mycket han använder datorn, har Wennerström laddat hem ett helt program på ungefär tre megabyte där varje bit fogas till nästa bit.”

”Och?”

”När de sista bitarna kommer på plats integreras programmet med hans Internetprogram. Han upplever det som att hans dator hänger sig och han måste göra en omstart. Under omstarten installeras en helt ny programvara. Han använder *Microsoft Explorer*. Nästa gång han startar *Explorer* startar han egentligen ett helt annat program, som ligger osynligt på hans desktop och ser ut och fungerar som *Explorer*, men som också gör en massa andra saker. Först tar det kontroll över hans brandvägg och ser till att allting verkar fungera. Sedan börjar det scanna av datorn och skickar bitar av information varje gång han klickar på musen då han surfar. Efter ett tag, återigen beroende på hur mycket han surfar, har vi ackumulerat en komplett spegel av innehållet på hans hårddisk på en server någonstans. Därmed är det dags för HT:n.”

”HT?”

”Sorry. *Plague* kallar det för HT. *Hostile Takeover*.”

”Jaha.”

”Det finurliga är vad som händer sedan. När strukturen är klar har Wennerström två kompletta hårddiskar, en på sin egen burk, en på vår server. Nästa gång han startar sin dator så startar han egentligen den speglade datorn. Han jobbar inte längre på sin egen dator utan i själva verket på vår server. Hans dator blir en aning långsammare, men det är knappt märkbart. Och när jag är uppkopplad till servern kan jag tappa hans dator i realtid. Varje gång Wennerström trycker på en tangent på sin dator ser jag det på min.”

”Jag antar att din kompis också är en hacker.”

”Det var han som ordnade avlyssningen i London. Han är en smula socialt inkompetent och träffar aldrig människor, men på nätet är han en legend.”

”Okej”, sa Mikael och log uppgivet mot henne. ”Fråga nummer två: Varför berättade du inte om Wennerström tidigare?”

”Du har aldrig frågat mig.”

”Och om jag aldrig hade frågat dig – ponera att jag aldrig träffat dig – så skulle du ha suttit på din kunskap om att Wennerström var en gangster medan *Millennium* gick i konkurs.”

”Det var ingen som hade bett mig avslöja Wennerström”, svarade Lisbeth med snusförnuftig röst.

”Men om?”

”Jag berättade ju”, svarade hon defensivt.

Mikael släppte ämnet.

Mikael var helt absorberad av det som fanns i Wennerströms dator. Lisbeth hade bränt ned innehållet i Wennerströms hårddisk – drygt fem gigabyte – på ett tiotal cd-skivor och kände sig som om hon mer eller mindre hade flyttat in i Mikaelns lägenhet. Hon väntade tålmodigt och besvarade de frågor han hela tiden ställde.

”Jag begriper inte hur han kan vara så djävulskt korkad att han samlar allt material om sin smutsiga byk på en hårddisk”, sa Mikael. ”Om det någonsin hamnar hos polisen ...”

”Folk är inte rationella. Min gissning är att han helt enkelt inte tror att polisen någonsin skulle få för sig att ta hans dator i beslag.”

”Höjd över alla misstankar. Jag håller med om att han är en arrogant skitstövel, men han måste ju ha säkerhetskonsulter omkring sig som talar om hur han ska hantera sin dator. Det finns material i datorn som sträcker sig så långt tillbaka i tiden som till 1993.”

”Datorn är rätt ny. Den tillverkades för ett år sedan, men han tycks ha överfört all gammal korrespondens och sånt till hårddisken istället för att lagra på cd-skivor. Men han använder i alla fall

krypteringsprogram.”

”Vilket är helt värdelöst om du befinner dig inne i hans dator och läser av lösenorden varje gång han skriver in dem.”

När de hade varit tillbaka i Stockholm i fyra dagar ringde plötsligt Christer Malm på Mikael's mobil och väckte honom vid tretiden på natten.

”Henry Cortez var ute på krogen med en väninna i kväll.”

”Jaha”, svarade Mikael sömndrucket.

”På väg hem hamnade de på Centralens krog.”

”Det är inget bra ställe att förföra på.”

”Lyssna. Janne Dahlman har semester. Henry upptäckte plötsligt honom vid ett bord i sällskap med en annan man.”

”Och?”

”Henry kände igen sällskapet från hans byline. Krister Söder.”

”Jag tycker mig känna igen namnet, men ...”

”Han jobbar på *Finansmagasinet Monopol* som ägs av Wennerströmgruppen”, fortsatte Malm.

Mikael satte sig upp i sängen.

”Är du kvar?”

”Jag är kvar. Det behöver inte betyda något. Söder är en vanlig journalist och kan vara en gammal kompis till Dahlman.”

”Okej, jag är paranoid. För tre månader sedan köpte *Millennium* ett reportage av en frilans. Veckan innan vi skulle publicera körde Söder ett nästan identiskt avslöjande. Det var samma story om en mobiltillverkare som mörkat en rapport om att de använder en felaktig komponent som kan ge kortslutning.”

”Jag hör vad du säger. Men det är sådant som händer. Har du pratat med Erika?”

”Nej, hon är fortfarande bortrest och kommer hem först nästa vecka.”

”Gör ingenting. Jag ringer tillbaka senare”, sa Mikael och stängde mobilen.

”Problem?” frågade Lisbeth Salander.

”*Millennium*”, sa Mikael. Jag måste åka in en sväng. Har du lust att hänga med?”

Redaktionen var öde vid fyratiden på morgonen. Det tog Lisbeth Salander ungefär tre minuter att knäcka lösenordsskyddet på Janne Dahlmans dator och ytterligare två minuter att överföra innehållet till Mikael's iBook.

Merparten av mailen fanns dock i Janne Dahlmans egen laptop, som de inte hade tillgång till. Men genom hans stationära arbetsdator på *Millennium* kunde Lisbeth Salander lista ut att Dahlman förutom sin egen millennium.se-adress hade ett privat hotmailkonto på Internet. Det tog henne sex minuter att knäcka kontot och ladda ned hans korrespondens från det senaste året. Fem minuter senare hade Mikael belägg för att Janne Dahlman både läckt information om situationen på *Millennium* och hållit redaktören på *Finansmagasinet Monopol* uppdaterad om vilka reportage Erika Berger planerat till olika nummer. Spionaget hade pågått åtminstone sedan föregående höst.

De stängde datorerna och gick tillbaka till Mikael's lägenhet och sov några timmar. Han ringde till Christer Malm vid tiotiden på morgonen.

”Jag har bevis för att Dahlman jobbar för Wennerström.”

”Jag visste väl det. Okej, jag ger det där jävla svinet sparken i dag.”

”Gör inte det. Gör absolut ingenting.”

”Ingenting?”

”Christer, lita på mig. Hur länge har Dahlman semester?”

”Han börjar jobba på måndag.”

”Hur många är inne på redaktionen i dag?”

”Tja, det är halvtomt.”

”Kan du kalla till ett möte klockan två. Säg inte vad det handlar om. Jag kommer dit.”

Det var sex personer som bänkade sig vid konferensbordet framför Mikael. Christer Malm såg trött ut. Henry Cortez såg nyförälskad ut på det sätt som bara tjugofyraåringar kan göra. Monika Nilsson såg förväntansfull ut; Christer Malm hade inte sagt ett ord om vad mötet skulle handla om, men hon hade varit med tillräckligt länge för att veta att något ovanligt var i görningen, och hon var irriterad över att ha hållits utanför *the information loop*. Den enda som såg ut som vanligt var deltidaren Ingela Oskarsson, som jobbade två dagar i veckan med att sköta administration och prenumerantregister och annat, och som inte hade sett riktigt avstressad ut sedan hon blev mamma två år tidigare. Den andra deltidaren var frilansjournalisten Lotta Karim, som hade ett liknande kontrakt som Henry Cortez och just hade börjat jobba efter semestern. Christer hade också lyckats mobilisera Sonny Magnusson från semestern.

Mikael började med att hälsa på alla och bad om ursäkt för att han varit så totalt frånvarande under året.

”Det vi ska diskutera i dag har varken jag eller Christer hunnit dra med Erika, men jag kan försäkra er om att i det här fallet talar jag för henne. I dag ska vi avgöra *Millenniums* framtid.”

Han gjorde en paus och lät orden sjunka in. Ingen ställde några frågor.

”Det senaste året har varit tungt. Jag är förvånad över att ingen av er har kommit på bättre tankar och sökt jobb någon annanstans. Jag måste utgå från att ni antingen är spritt sprängande galna eller exceptionellt lojala och råkar gilla att jobba på just den här tidningen. Jag tänker därför lägga några kort på bordet och be er om en sista insats.”

”Sista insats”, undrade Monika Nilsson. ”Det låter som om du tänker lägga ned tidningen?”

”Exakt”, svarade Mikael. ”Efter semestern kommer Erika att samla oss alla till ett dystert redaktionsmöte med besked om att *Millennium* läggs ned till jul och att ni alla är uppsagda.”

Nu spred sig en viss oro i församlingen. Till och med Christer Malm trodde för en sekund att Mikael menade allvar. Sedan noterade alla hans belåtna leende.

”Det ni ska göra under hösten är att spela dubbelspel. Det är nämligen så att vår käre redaktionssekreterare Janne Dahlman extraknacker som informatör åt Hans-Erik Wennerström. Fienden är följaktligen hela tiden informerad om exakt vad som sker på redaktionen och det förklarar en hel del av de bakslag vi råkat ut för det senaste året. Inte minst du, Sonny, då en del annonsörer som verkat positiva plötsligt har dragit sig ur.”

”Det kunde jag väl ge mig fan på”, sa Monika Nilsson.

Janne Dahlman hade aldrig varit särskilt populär på redaktionen och avslöjandet var uppenbarligen ingen chock för någon. Mikael avbröt det mummel som uppstod.

”Orsaken till att jag berättar det här för er är att jag har absolut förtroende för er. Jag har jobbat ihop med er i flera år och jag vet att ni har huvudena rätt påskruvade. Därför vet jag också att ni kommer att spela med i vad som händer nu i höst. Det är utomordentligt viktigt att Wennerström förleds att tro att *Millennium* håller på att kollapsa. Det blir ert jobb att få honom att tro det.”

”Hur ligger vi egentligen till?” frågade Henry Cortez.

”Så här är det. Jag vet att det har varit jobbigt för alla och vi är inte i hamn ännu. *Millennium*

borde enligt allt sunt förnuft vara på väg ned i graven. Jag ger er mitt ord på att det inte kommer att ske. *Millennium* är i dag starkare än vad vi var för ett år sedan. När det här mötet är över kommer jag att försvinna igen i drygt två månader. Fram mot slutet av oktober är jag tillbaka. Då kommer vi att klippa vingarna av Hans-Erik Wennerström.”

”Hur då?” undrade Cortez.

”Sorry. Det tänker jag inte läcka till er. Jag kommer att skriva en ny story om Wennerström. Den här gången ska vi göra det på rätt sätt. Sedan ska vi börja rusta för julfest här på tidningen. Jag tänker mig helstekt Wennerström till förrätt och diverse kritiker till efterrätt.”

Plötsligt var stämningen munter. Mikael undrade hur han skulle ha känt sig om han suttit vid konferensbordet och lyssnat till sig själv. Misstänksam? Jo förmodligen. Men uppenbarligen hade han ännu förtroendekapital bland *Millenniums* lilla skara av anställda. Han höll upp handen igen.

”För att det här ska lyckas är det viktigt att Wennerström tror att *Millennium* håller på att gå under. Jag vill inte att han ska hitta på någon motkampanj eller sopa undan bevis i sista minuten. Därför ska vi till att börja med skriva ett manus som ni ska jobba efter i höst. För det första är det viktigt att inget av det vi diskuterar i dag sätts på papper eller diskuteras per e-post eller med någon utanför det här rummet. Vi vet inte i vilken utsträckning Dahlman rotar i våra datorer och jag har blivit varse att det tydligen är ganska enkelt att läsa medarbetarnas privata e-post. Alltså – det här drar vi muntligt. Om ni under de närmaste veckorna måste ventilerat det här så får ni vända er till Christer och träffas hemma hos honom. Ytterst diskret.”

Mikael skrev *ingen e-post* på en whiteboard.

”För det andra ska ni bli ovänner. Jag vill att ni börjar med att hacka på mig varje gång Janne Dahlman är i närheten. Överdriv inte. Låt bara era naturliga bitchiga egon kliva fram. Christer, jag vill att du och Erika har en allvarlig schism. Använd fantasin och var hemlighetsfull om orsaken, men få det att se ut som om tidningen håller på att spricka och att alla är ovänner med varandra.”

Han skrev *bitching* på whiteboarden.

”För det tredje: När Erika kommer hem ska du, Christer, informera henne om vad som är på gång. Hennes jobb blir att se till att Janne Dahlman tror att vårt avtal med Vangerkoncernen – som håller oss flytande just nu – har gått i putten på grund av att Henrik Vanger är svårt sjuk och Martin Vanger har kört ihjäl sig.”

Han skrev ordet *desinformation*.

”Men avtalet är alltså solitt?” undrade Monika Nilsson.

”Tro mig”, sa Mikael bistert. ”Vangerkoncernen kommer att gå mycket långt för att se till att *Millennium* överlever. Om några veckor, säg i slutet av augusti, ska Erika sammankalla ett möte och varsla om uppsägningar. Det är viktigt att ni alla begriper att det är en fejk och att den enda som kommer att försvinna härifrån är Janne Dahlman. Men spela med hela tiden. Börja prata om att ni har sökt nytt jobb och snacka om hur usel referens det är att ha *Millennium* i sitt cv. Och så vidare.”

”Och du tror att det här spelet kommer att rädda *Millennium*?” frågade Sonny Magnusson.

”Jag vet att det kommer att göra det. Sonny, jag vill att du sätter ihop en fejkad månadsrapport som visar att annonsmarknaden svängt de senaste månaderna och att antalet prenumeranter nu också sjunker.”

”Det här låter kul”, sa Monika. ”Ska vi hålla det internt på redaktionen eller ska vi läcka till andra media också?”

”Håll det internt på redaktionen. Om storyn dyker upp någon annanstans vet vi vem som har placerat den. Om någon frågar oss om några månader så ska vi bara kunna svara – vad då, du har lyssnat på grundlösa rykten och det har väl aldrig varit aktuellt att lägga ned *Millennium*. Det bästa

som kan hända är att Dahlman går ut och tipsar andra massmedia. Då får han själv stå där som en idiot efteråt. Om ni kan ge Dahlman ett eller annat tips på någon trovärdig men komplett idiotisk historia så är det helt okej.”

De ägnade två timmar åt att koka ihop ett scenario och fördela roller till var och en.

Efter mötet gick Mikael och drack kaffe med Christer Malm på Java vid Hornsgataspuckeln.

”Christer, det är väldigt viktigt att du plockar upp Erika redan på Arlanda och sätter in henne i läget. Du måste övertyga henne om att hon ska spela med i det här spelet. Om jag känner henne rätt kommer hon att vilja ta itu med Dahlman omedelbart – det får inte ske. Jag vill inte att Wennerström ska ha en susning och hinna fiffla bort något bevismaterial.”

”Okej.”

”Och se till att Erika håller sig borta från e-posten tills hon installerat krypteringsprogrammet PGP och lärt sig att använda det. Genom Dahlman kan Wennerström med stor sannolikhet läsa allt vi mailar till varandra. Jag vill att du och alla andra på redaktionen installerar PGP. Gör det naturligt. Du ska få ett namn på en datakonsult som du ska kontakta och som kommer att se över nätverk och datorer för alla på redaktionen. Låt honom installera programvaran som om det är en helt naturlig service.”

”Jag ska göra mitt bästa. Men Mikael – vad har du på gång?”

”Wennerström. Jag tänker spika upp honom på en ladugårdsdörr.”

”Hur?”

”Sorry. Tills vidare är det min hemlighet. Låt mig bara säga att jag har material som kommer att få vårt förra avslöjande att se ut som familjeunderhållning.”

Christer Malm såg besvärad ut.

”Jag har alltid litat på dig, Mikael. Betyder det här att du inte litat på mig?”

Mikael skrattade.

”Nej. Men just nu bedriver jag tämligen grov kriminell verksamhet, som kan ge mig två års fängelse. Det är så att säga formerna för min research som är lite tveksamma ... Jag spelar med ungefär lika schysta metoder som Wennerström. Jag vill inte att du eller Erika eller någon annan på *Millennium* ska vara inblandad på något sätt.”

”Du har en förmåga att oroa mig.”

”Ta det lugnt. Och du kan hälsa Erika att storyn kommer att bli stor. Mycket stor.”

”Erika kommer att vilja veta vad du har på gång ...”

Mikael funderade en sekund. Sedan log han.

”Hälsa henne att hon gjorde helt klart för mig i våras när hon skrev kontrakt med Henrik Vanger bakom ryggen på mig att jag numera bara är en vanlig dödlig frilans, som inte längre sitter i styrelsen och inte har något inflytande på *Millenniums* policy. Det måste betyda att jag heller inte längre har några skyldigheter att informera henne. Men jag lovar att om hon uppför sig bra så ska jag ge henne första tjing på storyn.”

Christer Malm garvade plötsligt.

”Hon kommer att bli rasande”, konstaterade han muntert.

Mikael insåg att han inte varit helt ärlig mot Christer Malm. Han undvek medvetet Erika. Det naturliga hade varit att omedelbart ta kontakt med henne och inviga henne i den information han satt på. Men han ville inte prata med henne. Vid dussintals tillfällen hade han stått med mobiltelefonen i handen och klickat fram hennes nummer. Varje gång hade han ångrat sig.

Han visste vad som var problemet. Han kunde inte se henne i ögonen.

Den *cover up* han bidragit till i Hedestad var journalistiskt oförlåtlig. Han hade ingen aning om hur han skulle förklara det för henne utan att ljuga, och var det något han aldrig någonsin tänkte göra så var det att ljuga för Erika Berger.

Och framför allt orkade han inte ta itu med den biten samtidigt som han skulle ge sig på Wennerström. Följaktligen sköt han upp mötet, stängde av mobilen och avstod från att prata med henne. Han visste att det bara var ett tillfälligt uppskov.

Omedelbart efter redaktionsmötet flyttade Mikael ut till sin stuga i Sandhamn, där han inte varit på över ett år. I bagaget hade han två kartonger utprintat material och de cd-skivor som Lisbeth Salander hade försett honom med. Han bunkrade upp med mat, låste in sig, öppnade sin iBook och började skriva. Han gick en kort promenad och köpte tidningar och handlade varje dag. Det var fortfarande fullt med segelbåtar i gästhamnen och ungdomar som lånat pappas båt satt som vanligt på Dykarbaren och söp sig redlösa. Mikael märkte knappt omgivningen. Han satt i praktiken framför sin dator från den stund han slog upp ögonen till dess att han stupade av utmattningspå kvällen.

Krypterad e-post från chefredaktör <Erika.berger@millennium.se> till tjänstledige ansvarige utgivaren <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Mikael. Jag måste få veta vad som händer – herregud, jag kommer hem från semestern till totalt kaos. Nyheten om Janne Dahlman och det här dubbelspelet som du hittat på. Martin Vanger är död. Harriet Vanger lever. Vad händer uppe i Hedeby? Var är du? Finns någon story? Varför svarar du inte i mobilen? /E.

P.S. Jag förstod piken, som Christer njutningsfullt framförde. Det här ska du få äta upp. Är du arg på mig på allvar?]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Hej Ricky. Nej för guds skull, jag är inte arg. Förlåt mig för att jag inte hunnit hålla dig uppdaterad, men de senaste månaderna har mitt liv varit en bergochdalbana. Jag ska berätta allt då vi träffas, men inte per e-post. Just nu är jag i Sandhamn. Det finns en story, men Harriet Vanger är inte den storyn. Jag kommer att sitta klistrad här den närmaste tiden. Sedan är det över. Lita på mig. Puss & kram. M.]

Från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Sandhamn? Jag kommer ut och hälsar på dig omedelbart.]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Inte just nu. Vänta ett par veckor, åtminstone till dess att jag har fått ordning på texten. Dessutom väntar jag annat besök.]

Från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Då håller jag mig naturligtvis borta. Men jag måste få veta vad som händer. Henrik Vanger har blivit vd igen och svarar inte när jag ringer. Om avtalet med Vanger spruckit så måste jag få veta det. Just nu vet jag inte vad jag ska göra. Jag måste få veta om tidningen kommer att överleva eller inte. Ricky

P.S. Vem är hon?]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[För det första: Du kan vara helt övertygad om att Henrik inte kommer att dra sig ur. Men han har haft en svår hjärtattack och jobbar bara en stund varje dag och jag gissar att kaoset efter Martins död och Harriets återuppståndelse tar alla hans krafter.

För det andra: Millennium kommer att överleva. Jag jobbar på vårt livs viktigaste reportage och när vi publicerar det kommer vi att sänka Wennerström för gott.

För det tredje: Mitt liv är upp och ned just nu, men du och jag och Millennium – ingenting har förändrats. Lita på mig. Puss/Mikael.

P.S. Jag ska presentera er så fort tillfälle ges. Hon kommer att sätta myror i huvudet på dig.]

När Lisbeth Salander kom ut till Sandhamn mötte hon en orakad och hålögd Mikael Blomkvist, som gav henne en snabb kram och bad henne att sätta på kaffe och vänta medan han avslutade något i texten.

Lisbeth såg sig omkring i hans stuga och konstaterade nästan omedelbart att hon trivdes. Huset stod direkt på en brygga, med vattnet två meter från dörren. Det var bara 6 x 5 meter, men så högt i tak att ett sovloft rymdes i toppen av en spiraltrappa. Hon kunde stå raklång – Mikael var tvungen att huka sig några centimeter. Hon inspekterade sängen och konstaterade att den var bred nog att rymma dem båda.

Stugan hade ett stort fönster mot vattnet, alldeles intill ytterdörren. Där fanns Mikaelns köksbord som också fungerade som arbetsbord. På väggen vid arbetsbordet fanns en hylla med en cd-spelare och en stor samling Elvis Presley blandat med hårdrock, vilket inte var Lisbeths förstahandsval av musik.

I ett hörn stod en täljstenskamin med glasad front. I övrigt bestod möblemånet bara av ett stort väggfast kläd- och linneskåp och en diskbänk, som även fungerade som tvättalkov, bakom ett duschdraperi. Vid diskbänken fanns ett litet fönster mot stugans sida. Under spiraltrappan hade han byggt ett avskilt utrymme för en mulltoalett. Hela stugan var inredd som kajutan i en båt, med fiffiga stuvfack.

I sin personundersökning om Mikael Blomkvist hade hon slagit fast att han hade renoverat stugan och snickrat ihop inredningen själv – en slutsats hämtad från kommentarer från en bekant som skickat honom e-post efter ett besök i Sandhamn, och som imponerats av hans händighet. Allting var välstädat, anspråkslöst och enkelt, nästan spartanskt. Hon förstod varför han älskade stugan i Sandhamn så mycket.

Efter två timmar lyckades hon distrahera Mikael till den grad att han frustrerad stängde datorn, rakade sig och tog henne på en guidad rundtur i Sandhamn. Vädret var regnigt och blåsigt och de landade strax på värdshuset. Mikael berättade vad han hade skrivit och Lisbeth gav honom en cd-

skiva med uppdateringar från Wennerströms dator.

Sedan drog hon hem honom till loftet och lyckades få av honom kläderna och distraherade honom ytterligare. Hon vaknade sent på natten av att hon var ensam i sängen och tittade ned från loftet och såg honom sitta böjd över sin dator. Hon låg länge med huvudet lutat i handen och betraktade honom. Han verkade lycklig, och själv kände hon sig plötsligt besynnerligt tillfreds med tillvaron.

Lisbeth stannade bara i fem dagar innan hon åkte tillbaka till Stockholm för ett jobb som Dragan Armanskij desperat ringt om. Hon ägnade elva arbetsdagar åt uppgiften, avrapporterade och åkte ut till Sandhamn igen. Papperstraven med utprintade sidor vid Mikael's iBook hade vuxit.

Den här gången stannade hon i fyra veckor. De utvecklade en rutin. De klev upp klockan åtta och åt frukost och umgicks någon timme. Därefter arbetade Mikael intensivt till sent på eftermiddagen, då de gick en promenad och pratade med varandra. Lisbeth tillbringade merparten av dagarna i sängen, där hon antingen läste böcker eller surfade på nätet via Mikael's ADSL-modem. Hon undvek att störa Mikael under dagarna. De åt middag ganska sent och först därefter tog Lisbeth initiativet och tvingade upp honom till sovloftet, där hon såg till att han ägnade henne all tänkbar uppmärksamhet.

Lisbeth upplevde det som om hon befann sig på sitt livs första semester.

Krypterad e-post från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Hej M. Det är officiellt nu. Janne Dahlman har sagt upp sig och börjar på Finansmagasinet Monopol om tre veckor. Jag har gjort dig till viljes och inte sagt någonting och alla går omkring och spelar apspel. E.]

PS. Alla verkar i alla fall ha roligt. Henry och Lotta hade ett gräl där de slängde saker på varandra för ett par dagar sedan. De har drivit med Dahlman så grovt att jag inte begriper hur han kan undgå att inse att det är en fejk.]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Önska honom lycka till och låt honom gå. Men lås in bordssilvret. Puss & kram/M.]

Från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Jag står utan redaktionssekreterare två veckor innan vi ska gå i press, och min undersökande journalist sitter i Sandhamn och vägrar prata med mig. Micke, jag går på knäna. Kan du rycka in? /Erika]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Håll ut ett par veckor till, sedan är vi i hamn. Och börja planera för att decembernumret kommer att bli olikt allt annat vi gjort. Min text kommer att ligga på omkring 40 sidor i tidningen. M.]

Från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[40 SIDOR!!! Är du inte riktigt normal?]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Det blir ett temanummer. Jag behöver tre veckor till. Kan du göra följande: (1) inregistrera ett förlag med namnet Millennium, (2) skaffa fram ett ISBN-nummer, (3) be Christer knåpa ihop en snygg logga för vårt nya bokförlag och (4) leta rätt på ett bra tryckeri som kan göra pocketformat snabbt och billigt. Och förresten, vi kommer att behöva kapital för att trycka vår första bok. Puss/Mikael]

Från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Temanummer. Bokförlag. Pengar. Yes master. Något annat du vill att jag ska göra? Dansa naken på Slussplan?/E.

P.S. Jag förmodar att du vet vad du gör. Men vad gör jag med Dahlman?]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Gör ingenting med Dahlman. Låt honom gå. Monopol kommer inte att överleva länge. Ta in mera frilansmaterial till det här numret. Och anställ en ny redaktionssekreterare, för böveln./M.

P.S. Jag vill väldigt gärna se dig naken på Slussplan. D.S.]

Från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

*[Slussplan – in your dreams. Men vi har alltid anställt tillsammans.
/Ricky]*

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Och vi har alltid varit överens om vem vi ska anställa. Det är vi även denna gång, vem du än väljer. Vi kommer att nita Wennerström. Det är hela storyn. Låt mig bara få avsluta i fred./M.]

I början av oktober läste Lisbeth Salander en notis som hon hittat i *Hedestads-Kurirens* nätupplaga. Hon gjorde Mikael uppmärksam på den. Isabella Vanger hade avlidit efter en kort tids sjukdom. Hon sörjdes av sin nyligen återuppståndna dotter Harriet Vanger.

Krypterad e-post från <Erika.berger@millennium.se>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Hej Mikael.

Harriet Vanger besökte mig på redaktionen i dag. Hon ringde fem minuter innan hon kom upp och jag var helt oförberedd. En vacker kvinna i eleganta kläder och med kylig blick.

Hon kom för att meddela att hon ersätter Martin Vanger som Henriks stand-by i styrelsen. Hon var artig och vänlig och försäkrade mig om att Vangerkoncernen inte tänkte backa ur överenskommelsen utan att familjen tvärtom fullständigt stod bakom Henriks förpliktelser mot tidningen. Hon bad att få en rundtur på redaktionen och ville veta hur jag upplevde situationen.

Jag sa som det var. Att det känns som att jag inte har fast mark under fötterna, att du förbjudit mig att hälsa på i Sandhamn och att jag inte vet vad du jobbar på, mer än att du tror att du ska nita Wennerström. (Jag antog att jag kunde berätta det. Hon sitter trots allt i vår styrelse.) Hon lyfte ett ögonbryn och log och frågade om jag tvivlade på att du skulle lyckas. Vad svarar man på sådant? Jag sa att jag skulle vara betydligt lugnare om jag visste vad som var på gång. Äsch, det är klart att jag litar på dig. Men du driver mig till vansinne.

Jag frågade om hon visste vad du sysslade med. Hon förnekade det men påstod att det var hennes intryck att du var märkligt rådig, med ett innovativt tänkeri. (Det var hennes ordval.)

Jag sa också att jag förstod att något dramatiskt hade hänt uppe i Hedestad och att jag höll på att bli galen av nyfikenhet vad gällde storyn kring Harriet Vanger. Jag kände mig kort sagt som en idiot.

Hon svarade med en motfråga och undrade om du verkligen inte berättat någonting för mig. Hon sa att hon förstått att du och jag hade ett speciellt förhållande och att du säkert skulle berätta när du fick lite tid över. Sedan frågade hon om hon kunde lita på mig. Vad skulle jag svara? Hon sitter i styrelsen för Millennium och du har lämnat mig utan någonting att förhandla med.

Sedan sa hon något underligt. Hon bad mig att inte döma vare sig henne eller dig för hårt. Hon påstod att hon stod i tacksamhetsskuld till dig och väldigt gärna skulle vilja att hon och jag också kunde vara vänner. Sedan lovade hon att berätta historien vid tillfälle, om du inte klarade av att göra det. Hon lämnade mig omtumlad för en halvtimme sedan. Jag tror att jag gillar henne, men jag vet inte om jag kan lita på henne. /Erika

P.S. Jag saknar dig. Jag får en känsla av att något otäckt hände i Hedestad. Christer säger att du har ett konstigt märke – strypmärke? – på halsen?]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <Erika.berger@millennium.se>:

[Hej Ricky. Storyn om Harriet är så miserabelt eländig att du inte ens kan föreställa dig. Det är utmärkt om hon själv berättar den för dig. Jag kan knappt förmå mig att tänka på det.

I väntan på det går jag i god för att du kan lita på Harriet Vanger. Hon talade sanning när hon sa att hon står i tacksamhetsskuld till mig, och tro mig – hon kommer aldrig att göra något för att skada Millennium. Bli hennes vän om du gillar henne. Låt bli om du inte gillar henne. Men hon förtjänar respekt. Hon är en kvinna med ett tungt bagage och jag känner stor sympati för henne./M.]

Dagen därpå fick Mikael ytterligare ett mail.

Från <harriet.Vanger@Vangerindustries.com>

Till <Mikael.Blomkvist@millennium.se>:

[Hej Mikael. Jag har försökt få tid över för att höra av mig till dig i flera veckor nu, men det verkar som om timmarna inte räcker till. Du försvann så snabbt från Hedeby att jag aldrig hann träffa dig och ta adjö.]

Tiden sedan jag återkom till Sverige har varit fylld av omtumlande intryck och hårt arbete. Vangerföretagen befinner sig i kaos och tillsammans med Henrik har jag arbetat hårt med att bringa affärerna i ordning. I går besökte jag Millennium; jag går in som Henriks representant i styrelsen. Henrik har berättat utförligt om din och tidningens situation.

Jag hoppas att du accepterar att jag dyker upp på det sättet. Om du inte vill ha mig (eller någon annan från familjen) i styrelsen så förstår jag dig, men jag försäkrar att jag kommer att göra allt för att bistå Millennium. Jag står i djup skuld till dig och försäkrar dig att mina avsikter i detta sammanhang alltid kommer att vara de bästa.

Jag träffade din vän Erika Berger. Jag vet inte riktigt vad hon tyckte om mig och jag var förvånad över att du inte berättat om det som hänt för henne.

Jag vill väldigt gärna bli din vän. Om du alls orkar med någon i familjen Vanger framledes. Bästa hälsningar, Harriet

P.S. Jag förstod av Erika att du tänker ge dig på Wennerström igen. Dirch Frode har berättat om hur Henrik lurade dig. Vad kan jag säga. Jag är ledsen. Om det finns något jag kan göra måste du höra av dig.]

Från <Mikael.Blomkvist@millennium.se>

Till <harriet.Vanger@Vangerindustries.com>:

[Hej Harriet. Jag försvann väldigt brådstörtat från Hedeby och arbetar nu med det jag egentligen borde ha ägnat mig åt i år. Du kommer att få information i god tid innan texten går i tryck, men jag tror att jag vågar påstå att det sistlidna årets problem snart kommer att vara över.]

Jag hoppas att du och Erika blir vänner och jag har självfallet inga problem med att du dyker upp i Millenniums styrelse. Jag kommer att berätta vad som hände för Erika. Men just nu har jag varken ork eller tid och vill få lite distans först.

Låt oss hålla kontakten. Hälsningar/Mikael]

Lisbeth ägnade inte Mikael's skrivande särskilt stort intresse. Hon tittade upp från sin bok då Mikael sa någonting som hon först inte uppfattade.

”Förlåt. Jag pratade högt. Jag sa att det här är grovt.”

”Vad är grovt?”

”Wennerström hade en affär med en tjugotvåårig servitris som han gjorde med barn. Har du inte läst hans korrespondens med advokaten?”

”Snälla Mikael – du har tio år av korrespondens, e-post, avtal, resehandlingar och gud vet vad på den där hårddisken. Så fascinerad av Wennerström är jag inte att jag smäller i mig sex gigabyte med nonsens. Jag har läst en bråkdel, mest för att tillfredsställa min nyfikenhet, och konstaterat att han är en gangster.”

”Okej. Han gjorde henne med barn 1997. Då hon ville ha kompensation satte hans advokat någon på att övertala henne att göra abort. Jag antar att avsikten var att erbjuda henne en summa pengar, men hon var inte intresserad. Då gick övertalningen till så att torpeden höll henne under vattenytan i ett badkar till dess att hon gick med på att lämna Wennerström i fred. Och detta skriver Wennerströms

idiot till advokat i ett mail – för all del krypterat, men i alla fall ... Jag ger inte mycket för begåvningsnivån i den här samlingen.”

”Hur gick det med tjejen?”

”Hon gjorde abort. Wennerström var nöjd.”

Lisbeth Salander sa ingenting på tio minuter. Hennes ögon hade plötsligt blivit svarta.

”Ytterligare en man som hatar kvinnor”, mumlade hon till sist. Mikael hörde henne inte.

Hon lånade cd-skivorna och tillbringade de närmaste dagarna med att noggrant läsa Wennerströms e-post och andra dokument. Medan Mikael jobbade vidare låg Lisbeth på sovloftet med sin PowerBook i knäet och funderade över Wennerströms märkliga imperium.

Hon hade fått en besynnerlig tanke som hon plötsligt inte kunde släppa. Mest av allt undrade hon varför hon inte tänkt tanken tidigare.

I slutet av oktober printade Mikael ut en sida och stängde av datorn redan klockan elva på förmiddagen. Utan ett ord klättrade han upp till sovloftet och räckte Lisbeth en försvarlig bunt papper. Därefter somnade han. Hon väckte honom på kvällen och framförde synpunkter på texten.

Strax efter två på morgonen gjorde Mikael en sista backup på sin text.

Nästa dag bommade han igen fönsterluckorna i stugan och låste. Lisbeths semester var över. De åkte in till Stockholm tillsammans.

Innan de var framme i Stockholm hade Mikael en känslig fråga som han måste dryfta med Lisbeth. Han tog upp ämnet då de drack kaffe ur pappersmuggar på Vaxholmsbåten.

”Det vi måste komma överens om är vad jag ska berätta för Erika. Hon kommer att vägra publicera detta om jag inte kan förklara hur jag har fått tag på materialet.”

Erika Berger. Mikaelns mångåriga älskarinna och chefredaktör. Lisbeth hade aldrig träffat henne och var inte säker på att hon ville göra det heller. Hon kändes som en odefinierad störning i tillvaron.

”Vad vet hon om mig?”

”Ingenting.” Han suckade. ”Faktum är att jag har undvikit Erika ända sedan i somras. Jag har inte kunnat berätta om vad som hände i Hedestad därför att jag skäms så förbannat. Hon är väldigt frustrerad över att jag har varit så knapphändig med information. Hon vet naturligtvis att jag har suttit ute i Sandhamn och skrivit den här texten, men hon vet inte vad den innehåller.”

”Hmm.”

”Om ett par timmar får hon manuset. Då kommer hon att föranstalta ett tredje gradens läxförhör. Frågan är vad jag ska säga till henne.”

”Vad vill du säga?”

”Jag vill berätta sanningen.”

Lisbeth fick en rynka mellan ögonbrynen.

”Lisbeth, Erika och jag grälar nästan alltid. Det är liksom en del av vår jargong. Men vi litar obetingat på varandra. Hon är absolut pålitlig. Du är en källa. Hon skulle hellre dö än avslöja dig.”

”Hur många fler kommer du att behöva berätta för?”

”Absolut ingen. Det kommer att gå i graven med mig och Erika. Men jag kommer inte att avslöja din hemlighet för henne om du säger nej. Däremot tänker jag inte ljuga för Erika och hitta på någon källa som inte finns.”

Lisbeth funderade ända tills de lade till nedanför Grand Hotel. Konsekvensanalys. Till sist gav hon motvilligt Mikael tillstånd att presentera henne för Erika. Han satte på mobilen och ringde.

Erika Berger fick samtalet från Mikael mitt i ett lunchmöte med Malin Eriksson, som hon övervägde att anställa som redaktionssekreterare. Malin var tjugonio år och hade arbetat i vikariesvängen i fem år. Hon hade aldrig haft ett fast jobb och hade börjat misströsta om att någonsin få något. Tjänsten var inte utannonserad; Erika hade fått tips om Malin Eriksson genom en gammal bekant på en veckotidning. Hon hade ringt upp henne samma dag som hon slutade sitt senaste vikariat och hört efter om hon var intresserad av att söka jobb på *Millennium*.

”Det är ett vikariat på tre månader”, sa Erika. ”Men om det funkar kan det bli fast.”

”Jag har hört rykten om att *Millennium* kommer att läggas ned snart.”

Erika Berger log.

”Du ska inte tro på rykten.”

”Den här Dahlman som jag ska ersätta ...” Malin Eriksson tvekade. ”Han går till en tidning som ägs av Hans-Erik Wennerström ...”

Erika nickade. ”Det är väl knappast någon branschhemlighet att vi befinner oss i konflikt med Wennerström. Han gillar inte folk som är anställda på *Millennium*.”

”Så om jag tar jobb på *Millennium* kommer även jag att hamna i den kategorin.”

”Sannolikheten är stor för det, ja.”

”Men Dahlman fick jobb på *Finansmagasinet*?”

”Man kan säga att det är Wennerströms sätt att betala för diverse tjänster som Dahlman gjort. Är du fortfarande intresserad?”

Malin Eriksson funderade en stund. Sedan nickade hon.

”När vill du att jag ska börja?”

Just då ringde Mikael Blomkvist och avbröt anställningsintervjun.

Erika använde sina egna nycklar för att öppna dörren till Mikaelns lägenhet. Det var första gången sedan hans korta besök på redaktionen vid midsommar som hon träffat honom öga mot öga. Hon gick in i vardagsrummet och hittade en anorektiskt mager flicka i soffan, klädd i en nött skinnjacka och med fötterna uppslängda på soffbordet. Hon trodde först att flickan var i femtonårsåldern, men det var innan hon såg hennes ögon. Hon betraktade fortfarande uppenbarelsen när Mikael kom in med en kanna kaffe och fikabröd.

Mikael och Erika granskade varandra.

”Förlåt att jag varit alldeles omöjlig”, sa Mikael.

Erika lade huvudet på sned. Någonting hade förändrats hos Mikael. Han såg tärd ut, magrare än hon mindes honom. Hans ögon var skamsna och en kort sekund undvek han hennes blick. Hon sneglade på hans hals. Där syntes en bleknad men tydligt urskiljbar rand.

”Jag har undvikit dig. Det är en väldigt lång historia och jag är inte stolt över min roll i den. Men vi får ta det senare ... just nu vill jag presentera dig för den här unga damen. Erika, det här är Lisbeth Salander. Lisbeth, Erika Berger är chefredaktör på *Millennium* och min bästa vän.”

Lisbeth granskade hennes eleganta kläder och självsäkra uppträdande och bestämde sig redan efter tio sekunder för att Erika Berger sannolikt inte skulle bli hennes bästa vän.

Mötet varade i fem timmar. Erika ringde två gånger och avbokade andra möten. Hon ägnade en timme åt att läsa delar av det bokmanus som Mikael hade satt i hennes hand. Hon hade tusen frågor men insåg att det skulle ta veckor innan hon fick dem besvarade. Det viktiga var det manuskript som hon slutligen lade ifrån sig. Om ens bråkdelen av dessa påståenden var korrekta hade en helt ny situation uppstått.

Erika tittade på Mikael. Hon hade aldrig tvivlat på att han var en ärlig människa, men under en kort sekund kände hon svindel och undrade om Wennerströmaffären hade knäckt honom – att han hade producerat ett fantasifoster. I det ögonblicket ställde Mikael fram två kartonger med utprintat källmaterial. Erika bleknade. Naturligtvis ville hon veta hur han hade kommit i besittning av materialet.

Det tog en lång stund att övertyga henne om att den besynnerliga flickan, som ännu inte hade sagt ett ord under mötet, hade obegränsad tillgång till Hans-Erik Wennerströms dator. Inte bara hans – hon hade också hackat sig in i flera av hans advokaters och närmaste medarbetares datorer.

Erikas spontana reaktion var att de inte kunde använda materialet eftersom det tillkommit genom illegalt dataintrång.

Men det kunde de naturligtvis. Mikael påpekade att de inte hade någon skyldighet att redovisa hur de hade fått tag på materialet. De kunde lika gärna ha en källa med tillgång till Wennerströms dator som hade bränt ned hans hårddisk på några cd-skivor.

Till sist förstod Erika vilket vapen hon höll i sin hand. Hon kände sig utmattad och hade fortfarande frågor, men visste inte var hon skulle börja. Slutligen lutade hon sig bakåt i soffan och slog ut med armarna.

”Mikael, vad hände uppe i Hedestad?”

Lisbeth Salander tittade snabbt upp. Mikael satt tyst en lång stund. Han svarade med en motfråga.

”Hur kommer du överens med Harriet Vanger?”

”Bra. Tror jag. Jag har träffat henne två gånger. Jag och Christer åkte upp till Hedestad för ett styrelsemöte i förra veckan. Vi drack oss berusade på vin.”

”Och hur gick styrelsemötet?”

”Hon håller sitt ord.”

”Ricky, jag vet att du är frustrerad över att jag har duckat och hittat på ursäkter för att slippa berätta. Du och jag har aldrig haft hemligheter för varandra och helt plötsligt har jag ett halvår av mitt liv som jag ... inte klarar av att berätta om för dig.”

Erika mötte Mikaelns blick. Hon kände honom utan och innan, men det hon läste i hans ögon var något hon aldrig tidigare sett. Han såg vädjande ut. Han bönföll henne att inte fråga. Hon öppnade munnen och tittade hjälplöst på honom. Lisbeth Salander iakttog deras tysta konversation med neutral blick. Hon lade sig inte i samtalet.

”Var det så illa?”

”Det var värre. Jag har fruktat det här samtalet. Jag lovar att berätta för dig, men jag har ägnat flera månader åt att trycka ned känslorna medan Wennerström absorberat mitt intresse ... jag är inte riktigt beredd än. Jag skulle vara glad om Harriet berättade istället för mig.”

”Vad är det för märken du har runt halsen?”

”Lisbeth räddade mitt liv däruppe. Om hon inte hade funnits där hade jag varit död nu.”

Erikas ögon vidgades. Hon tittade på flickan i skinnjackan.

”Och just nu måste du göra ett avtal med henne. Hon är vår källa.”

Erika Berger satt stilla en lång stund och funderade. Sedan gjorde hon något som förbluffade Mikael och chockerade Lisbeth och till och med överraskade henne själv. Hela tiden som hon suttit vid Mikaelns vardagsrumsbord hade hon känt Lisbeth Salanders blick. En tystlåten flicka med fientliga vibrationer.

Erika reste sig upp och gick runt bordet och slog armarna om Lisbeth Salander. Lisbeth värjde sig som en mask som håller på att bli krokad.

KAPITEL 29: Lördag 1 november – Tisdag 25 november

Lisbeth Salander surfade i Hans-Erik Wennerströms cyberimperium. Hon hade suttit fixerad vid dataskärmen i drygt elva timmar. Det hugskott som hade materialiserats i någon outforskad avkrok av hennes hjärna under sista veckan i Sandhamn hade vuxit till en manisk sysselsättning. I fyra veckor hade hon isolerat sig i sin lägenhet och ignorerat alla samtal från Dragan Armanskij. Hon hade tillbringat tolv eller femton timmar varje dygn framför dataskärmen, och övrig vaken tid hade hon grubblat på ett och samma problem.

Under månaden som gått hade hon haft sporadisk kontakt med Mikael Blomkvist; han var lika besatt och upptagen av sitt arbete på *Millenniums* redaktion. De hade konfererat på telefon ett par gånger i veckan och hon hade fortlöpande hållit honom uppdaterad om Wennerströms korrespondens och andra förehavanden.

För hundra gången gick hon igenom varje detalj. Hon var inte rädd att hon hade missat något, men hon var inte säker på att hon hade förstått hur alla intrikata kopplingar hängde ihop.

Wennerströms omskrivna imperium var som en levande och oformlig, pulserande organism, som ständigt bytte skepnad. Det bestod av optioner, obligationer, aktier, delägarskap, låneräntor, inkomsträntor, panter, konton, transfereringar och tusen andra beståndsdelar. En sagolikt stor del av tillgångarna fanns placerade i brevlådeföretag som ägde varandra.

Ekonominissarnas mest fantastiska analyser av *Wennerstroem Group* uppskattade värdet till över 900 miljarder kronor. Det var en bluff, eller åtminstone en grovt överdriven siffra. Men Wennerström var ingen fattiglapp. Lisbeth Salander uppskattade de verkliga tillgångarna till mellan 90 och 100 miljarder kronor, vilket inte var fy skam. En seriös revision av hela koncernen skulle ta år i anspråk. Sammantaget hade Salander identifierat närmare tretusen separata konton och banktillgångar över hela världen. Wennerström ägnade sig åt svindel i en sådan omfattning att det inte längre var brottsligt – det var affärer.

Någonstans i den Wennerströmska organismen fanns också substans. Tre tillgångar dök ständigt upp i hierarkin. De fasta svenska tillgångarna var oantastliga och autentiska, uthängda till offentlig granskning, bokslut och revisioner. Den amerikanska verksamheten var solid och en bank i New York utgjorde basen för alla rörliga pengar. Storyn låg i verksamheten med brevlådeföretag på platser som Gibraltar och Cypern och Macao. Wennerström var som en diversebutik för illegal vapenhandel, pengatvätt för suspekta företag i Colombia och synnerligen oortodoxa affärer i Ryssland.

Ett anonymt konto på Caymanöarna var speciellt; det kontrollerades av Wennerström personligen, men stod utanför alla affärer. Någon tiondels promille av varje affär som Wennerström gjorde droppade hela tiden in till Caymanöarna via brevlådeföretag.

Salander arbetade i ett hypnotiskt tillstånd. Konton – *klick* – e-post – *klick* – balansräkningar – *klick*. Hon noterade de senaste transfereringarna. Hon följde spåret av en liten transaktion i Japan till Singapore och vidare via Luxemburg till Caymanöarna. Hon förstod hur det fungerade. Hon var som en del av impulserna i cyberrymden. Små förändringar. Den senaste e-posten. Ett enda magert mail av någorlunda perifert intresse hade avsänts klockan tio på kvällen. Krypteringsprogrammet PGP, *rattle*, *rattle*, ett skämt för den som redan befann sig inne i hans dator och kunde läsa meddelandet i klartext:

[Berger har slutat bråka om annonser. Har hon gett upp eller har hon något annat i görningen? Din källa på redaktionen försäkrade ju att de är på fallrepet, men det verkar som om de just

anställt en ny person. Ta reda på vad som händer. Blomkvist har skrivit som en dåre ute i Sandhamn de senaste veckorna men ingen vet vad han skriver. Han har varit synlig på redaktionen de senaste dagarna. Kan du ordna en förhands på nästa nummer./HEW]

Inget dramatiskt. Låt honom grubbla. *Du är redan såld, gubbe.*

Halv sex på morgonen kopplade hon ned och stängde av datorn och letade rätt på ett nytt cigarettpaket. Hon hade druckit fyra, nej fem Coca-Cola under natten och hämtade en sjätte och slog sig ned i soffan. Hon var klädd i bara trosor och en urtvättad kamouflagemönstrad reklamtröja för *Soldier of Fortune Magazine*, med texten *Kill them all and let God sort them out*. Hon upptäckte att hon frös, och sträckte sig efter en filt som hon svepte om sig.

Hon kände sig hög, som om hon hade ätit någon olämplig och förmodligen illegal substans. Hon fokuserade blicken på en gatlykta utanför fönstret och satt stilla medan hjärnan arbetade för högttryck. Mamma – *Klick* – syrran – *Klick* – Mimmi – *Klick* – Holger Palmgren. *Evil Fingers*. Och Armanskij. Jobbet. Harriet Vanger. *Klick*. Martin Vanger. *Klick*. Golfklubban. *Klick*. Advokat Nils Bjurman. *Klick*. Varenda jävla detalj som hon inte kunde glömma ens om hon försökte.

Hon undrade om Bjurman någonsin skulle ta av sig kläderna framför en kvinna igen, och hur han i så fall skulle förklara tatueringen på sin mage. Och hur han skulle undvika att ta av sig kläderna nästa gång han var på läkarbesök.

Och Mikael Blomkvist. *Klick*.

Hon bedömde honom som en god människa, möjligen med ett stundom lite för framträdande Bror Duktig-komplex. Och dessvärre outhärdligt naiv i vissa elementära moraliska frågor. Han var en överseende och förlåtande natur, som sökte förklaringar och psykologiska ursäkter för människors handlande, och som aldrig skulle begripa att världens rovdjur bara förstod ett språk. Hon kände nästan en obekväm beskyddarinstinkt när hon tänkte på honom.

Hon mindes inte när hon somnade, men vaknade nio nästa morgon med nackspärr och med huvudet snett mot väggen bakom soffan. Hon vacklade ut i sovrummet och somnade om.

Det var utan tvekan deras livs viktigaste reportage. Erika Berger var för första gången på ett och ett halvt år lycklig på det sätt som bara en redaktör med ett dunderscoop i ugnen kan vara. Tillsammans med Mikael finslipade hon texten för sista gången när Lisbeth Salander ringde på hans mobil.

”Jag glömde säga att Wennerström börjar bli orolig efter allt ditt skrivande den senaste tiden och har beställt en förhands på nästa nummer.”

”Hur vet du ... äsch, glöm det. Någon info om hur han tänker bära sig åt?”

”Nix. Bara en logisk gissning.”

Mikael tänkte några sekunder. ”Tryckeriet”, utbrast han.

Erika höjde ögonbrynen.

”Om ni håller tätt på redaktionen finns det inte så många andra möjligheter. Så vitt inte någon av hans torpeder tänker göra ett nattligt besök hos er.”

Mikael vände sig till Erika: ”Boka nytt tryckeri för det här numret. Nu. Och ring Dragan Armanskij – jag vill ha nattvakter här under den närmaste veckan.” Tillbaka till Lisbeth. ”Tack Sally.”

”Vad är det värt?”

”Hur menar du?”

”Vad är tipset värt?”

”Vad vill du ha?”

”Det vill jag diskutera över en kaffe. Nu.”

De träffades på *Kaffebar* på Hornsgatan. Salander såg så allvarlig ut när Mikael slog sig ned på pallen intill henne att han kände ett hugg av oro. Hon gick som vanligt rakt på sak.

”Jag behöver låna pengar.”

Mikael log ett av sina mest enfaldiga leenden och trevade efter plånboken.

”Visst. Hur mycket?”

”120 000 kronor.”

”Oops.” Han stoppade tillbaka plånboken. ”Jag har inte så mycket pengar på mig.”

”Jag skämtar inte. Jag behöver låna 120 000 kronor i – låt säga sex veckor. Jag har en chans att göra en investering men jag har ingen att vända mig till. Du har ungefär 140 000 på ditt konto just nu. Du får tillbaka pengarna.”

Mikael kommenterade inte det faktum att Lisbeth Salander hade genomborrat banksekretessen och listat ut hur mycket pengar han hade på kontot. Han använde Internetbank och svaret var uppenbart.

”Du behöver inte låna pengar av mig”, svarade han. ”Vi har inte diskuterat din andel än, men den täcker gott och väl det du försöker låna.”

”Andel?”

”Sally, jag har ett sinnessjukt stort arvode att inkassera från Henrik Vanger och vi ska göra upp vid årsskiftet. Jag skulle vara död och *Millennium* skulle ha gått under utan dig. Jag tänker dela arvodet med dig. Fifty-fifty.”

Lisbeth Salander tittade forskande på honom. En rynka hade dykt upp i hennes panna. Mikael hade börjat vänja sig vid hennes tysta pauser. Slutligen skakade hon på huvudet.

”Jag vill inte ha dina pengar.”

”Men ...”

”Jag vill inte ha en enda krona av dig.” Hon log plötsligt sitt skeva leende. ”Annat än om de kommer i form av presenter på min födelsedag.”

”Jag inser just att jag aldrig fått veta när du fyller år.”

”Du är journalisten. Lista ut det.”

”Ärligt talat, Salander, jag menar allvar om att dela pengarna.”

”Jag menar också allvar. Jag vill inte ha dina pengar. Jag vill låna 120 000 och jag behöver pengarna i morgon.”

Mikael Blomkvist satt tyst. *Hon frågar inte ens hur stor hennes andel är.* ”Sally, jag går gärna till banken med dig i dag och lånar dig den summa du ber om. Men vid årsskiftet ska vi ta ett nytt prat om din andel.” Han höll upp handen. ”När fyller du år förresten?”

”På valborgsmässoafton”, svarade hon. ”Passande, eller hur. Då går jag omkring med en kvast mellan benen.”

Hon landade i Zürich halv åtta på kvällen och tog taxi till turisthotellet Matterhorn. Hon hade bokat rum under namnet Irene Nesser och identifierade sig med ett norskt pass i detta namn. Irene Nesser hade axellångt blont hår. Hon hade inhandlat peruken i Stockholm och använt 10 000 av lånet från Mikael Blomkvist till att köpa två pass genom en av de obskyra kontakterna i *Plagues* internationella nätverk.

Hon gick omedelbart till sitt rum, låste dörren och klädde av sig. Hon lade sig på sängen och tittade upp i taket i rummet som kostade 1 600 kronor per natt. Hon kände sig tom. Hon hade redan

satt sprätt på hälften av den summa hon lånat av Mikael Blomkvist, och trots att hon hade skjutit till varenda krona av sina egna sparpengar låg hon på en slimmad budget. Hon slutade tänka och somnade nästan omedelbart.

Hon vaknade strax efter fem på morgonen. Det första hon gjorde var att duscha och ägna en lång stund åt att maskera tatueringen på sin hals med ett tjockt lager hudfärgad kräm och puder över skarven. Hennes andra punkt på checklistan var inbokning på en skönhetsalong i foajén på ett väsentligt dyrare hotell halv sju på morgonen. Hon köpte ytterligare en blond peruk, denna med halvlång pagefrisyr, därefter fick hon manikyr, med lösa röda naglar över hennes nedbitna stumpar, falska ögonfransar, mera puder, rouge och slutligen läppstift och annat kladd. Kostnad drygt 8 000 kronor.

Hon betalade med ett kreditkort i namnet Monica Sholes och presenterade ett engelskt pass i detta namn som kunde styrka hennes identitet.

Nästa anhalt var *Camille's House of Fashion* 150 meter ned för gatan. Efter en timme kom hon ut iförd svarta stövlar, svarta strumpbyxor, en sandfärgad kjol med matchande blus, en midjelång jacka och en basker. Allt var dyra märkeskläder. Hon hade låtit en säljare göra urvalet. Hon hade även plockat åt sig en exklusiv skinnportfölj och en liten Samsonite-resväska. Kronan på verket var diskreta örhängen och en enkel guldlänk runt halsen. Kreditkortet hade debiterats med ytterligare 44 000 kronor.

För första gången i sitt liv hade Lisbeth Salander dessutom en byst som – när hon tittade sig i dörrspegeln – fick henne att dra efter andan. Bysten var lika falsk som Monica Sholes identitet. Den var gjord i latex och hade inhandlats i en butik i Köpenhamn där transvestiter gjorde sina inköp.

Hon var redo för krig.

Strax efter nio gick hon två kvarter till anrika Hotel Zimmertal, där hon bokat rum under namnet Monica Sholes. Hon gav motsvarande 100 kronor i dricks till en pojke som bar upp hennes nyinköpta resväska, och som innehöll hennes travel bag. Sviten var liten och kostade bara 22 000 kr per dygn. Hon hade bokat en natt. När hon var ensam tittade hon sig omkring. Från fönstret hade hon en strålande utsikt över Zürich See, vilket inte intresserade henne det minsta. Däremot tillbringade hon närmare fem minuter med att storögt granska sig själv i en spegel. Hon såg en helt främmande människa. Storbystade Monica Sholes i blond pagefrisyr hade mer makeup än vad Lisbeth Salander använde under en månad. Det såg ... annorlunda ut.

Halv tio åt hon äntligen frukost, bestående av två koppar kaffe och en bagel med sylt i hotellbaren. Kostnad 210 kronor. *Are these people nuts?*

Strax före tio satte Monica Sholes ned kaffekoppen, öppnade sin mobiltelefon och slog ett nummer till en modemuppkoppling på Hawaii. Efter tre ringsignaler startade en uppkopplingston. Modemet bet. Monica Sholes svarade genom att slå en sexsiffrig kod på sin mobil och SMS:ade ett meddelande som innehöll instruktionen att starta ett program som Lisbeth Salander hade skrivit särskilt för detta ändamål.

I Honolulu vaknade programmet till liv på en anonym hemsida på en server som formellt stod på universitetet. Programmet var enkelt. Det hade bara till funktion att skicka instruktioner att starta ett annat program i en annan server, som i detta fall var en helt vanlig kommersiell sajt som erbjöd Internettjänster i Holland. Det programmet hade i sin tur till uppgift att leta rätt på den speglade hårddisken som tillhörde Hans-Erik Wennerström, och ta kommandot över det program som redovisade innehållet på hans dryga tretusen bankkonton runt om i världen.

Det var bara ett konto som var av intresse. Lisbeth Salander hade noterat att Wennerström

granskade kontot ett par gånger i veckan. Om han startade sin dator och gick in i just denna fil skulle allt se normalt ut. Programmet redovisade små förändringar som kunde förväntas, beräknat på hur kontot normalt hade förändrats under de föregående sex månaderna. Om Wennerström under de närmaste 48 timmarna gick in och beordrade att pengar skulle utbetalas eller flyttas från kontot skulle programmet tjänstvilligt rapportera att så hade skett. I verkligheten skulle förändringen bara ha skett på den speglade hårddisken i Holland.

Monica Sholes stängde mobiltelefonen i det ögonblick hon hörde fyra korta tonsignaler som bekräftade att programmet hade startat.

Hon lämnade Zimmertal och promenerade till Bank Hauser General, tvärs över gatan, där hon hade bokat tid med en direktör Wagner klockan 10.00. Hon infann sig tre minuter före avtalad tid och använde väntetiden till att posera framför övervakningskameran, som tog hennes bild då hon passerade till avdelningen med kontor för diskreta privata konsultationer.

”Jag behöver hjälp med ett antal transaktioner”, sa Monica Sholes på oklanderlig Oxfordengelska. När hon öppnade sin portfölj råkade hon tappa en reklampenna som visade att hon bodde på Hotel Zimmertal och som direktör Wagner artigt plockade upp åt henne. Hon avfyrade ett skälmskt leende och skrev kontonumret i blocket på bordet framför henne.

Direktör Wagner kastade en blick på henne och kategoriserade henne som bortskämd dotter till någon si eller så.

”Det är ett antal konton i Bank of Kroenenfeld på Caymanöarna. Automatisk transfer mot clearingkoder i sekvens.”

”*Fräulein* Sholes, ni har förstås alla clearingkoder tillgängliga”, frågade han.

”*Aber natürlich*”, svarade hon med en så kraftig brytning att det var uppenbart att hon endast hade en usel skoltyska i bagaget.

Hon började recitera sextonsiffriga nummerserier utan att en enda gång referera till något papper. Direktör Wagner insåg att det skulle bli en slitsam förmiddag, men mot fyra procent av transfereringarna var han beredd att slopa lunchen.

Det tog längre tid än hon hade räknat med. Först strax efter tolv på dagen, något efter tidsschemat, lämnade Monica Sholes Bank Hauser General och promenerade tillbaka till Hotel Zimmertal. Hon visade upp sig i receptionen innan hon gick upp på sitt rum och tog av sig de kläder hon inhandlat. Hon behöll latexbysten på men ersatte pagefrisuren med Irene Nessers axellånga blonda hår. Hon klädde sig i mer hemtama kläder: boots med extra höga klackar, svarta byxor, en enkel tröja och en prydlig svart skinnjacka från Malungsboden i Stockholm. Hon granskade sig i spegeln. Hon såg inte alls ovårdad ut, men var inte heller någon rik arvtagerska längre. Innan Irene Nesser lämnade rummet sorterade hon ut ett antal av obligationerna, som hon placerade i en tunn mapp.

Fem över ett, några minuter försenad, gick hon in på Bank Dorffmann, som var belägen ungefär 70 meter från Bank Hauser General. Irene Nesser hade förhandsbokat ett möte med en direktör Hasselmann. Hon bad om ursäkt för sin sena ankomst. Hon pratade oklanderlig tyska med norsk brytning.

”Inga problem, *Fräulein*”, svarade direktör Hasselmann. ”Hur kan jag stå till tjänst?”

”Jag vill öppna ett konto. Jag har ett antal privatobligationer som jag vill omsätta.”

Irene Nesser placerade mappen på bordet framför honom.

Direktör Hasselmann ögnade igenom innehållet, först hastigt och därefter långsammare. Han höjde ett ögonbryn och log artigt.

Hon öppnade fem nummerkonton som hon kunde hantera via Internet och som ägdes av ett synnerligen anonymt brevlådeföretag i Gibraltar, som en lokal mäklare hade etablerat åt henne för 50 000 kronor av de pengar hon lånat av Mikael Blomkvist. Hon omvandlade femtio obligationer till pengar som hon placerade på kontona. Varje obligation hade ett värde motsvarande en miljon kronor.

Hennes ärende på Bank Dorffmann drog ut på tiden så att hon ytterligare halkade efter i tidsschemat. Hon hade ingen möjlighet att hinna med sina avslutande ärenden innan bankerna stängde för dagen. Irene Nesser återvände därför till Hotel Matterhorn, där hon tillbringade en timme med att visa upp sig och etablera sin närvaro. Hon hade dock huvudvärk och gjorde en tidig sorti. Hon köpte huvudvärkstabletter i receptionen och beställde väckning till klockan 8.00 följande morgon och drog sig tillbaka till sitt rum.

Klockan var närmare fem och alla banker i Europa hade stängt. Däremot hade bankerna på den amerikanska kontinenten öppnat. Hon startade sin PowerBook och kopplade upp sig på nätet genom sin mobiltelefon. Hon ägnade en timme åt att tömma de nummerkonton som hon hade etablerat på Bank Dorffmann tidigare under dagen.

Pengarna delades upp i småportioner och användes till att betala fakturor för ett stort antal fiktiva företag runt om i världen. När hon var färdig hade pengarna lustigt nog transfereras tillbaka till Bank of Kroenenfeld på Caymanöarna, men nu till ett helt annat konto än de som de hade utgått från tidigare under dagen.

Irene Nesser ansåg att denna första portion nu var säkrad och näst intill omöjlig att spåra. Hon gjorde en enda utbetalning från kontot; drygt en miljon kronor placerades på ett konto som var kopplat till ett kreditkort som hon hade i plånboken. Kontot ägdes av ett anonymt företag med namnet *Wasp Enterprises*, som var registrerat i Gibraltar.

Några minuter senare lämnade en flicka med blond pagefrisyr Matterhorn genom en sidodörr i hotellbaren. Monica Sholes promenerade till Hotel Zimmertal, nickade artigt mot receptionisten och tog hissen upp till sitt rum.

Därefter tog hon god tid på sig att sätta på sig Monica Sholes stridsuniform, bättra på sin makeup och lägga ett extra lager hudkräm över tatueringen, innan hon gick ned till hotellrestaurangen och åt en vanvettigt god fiskmiddag. Hon beställde en flaska av ett årgångsvin som hon aldrig hört talas om men som kostade 1 200 kr, drack ungefär ett glas och lämnade vårdslöst resten innan hon flyttade över till hotellbaren. Hon lämnade drygt 500 kronor i dricks, vilket fick personalen att lägga märke till henne.

Hon tillbringade tre timmar med att låta sig bli uppraggad av en berusad italiensk ung man, med ett adligt namn som hon inte brydde sig om att lägga på minnet. De delade på två flaskor champagne, varav hon konsumerade ungefär ett glas.

Vid elvatiden böjde sig hennes berusade kavaljer fram och klämde henne ogenerat på bröstet. Hon drog belåtet ned hans hand på bordet. Han tycktes inte ha noterat att han kramat mjuk latex. De var stundom högljudda och väckte en viss irritation bland andra gäster. Då Monica Sholes strax före midnatt noterade att en vakt började hålla dem under bister uppsikt hjälpte hon sin italienske vän till hans rum.

När han besökte badrummet hällde hon upp ett sista glas rödvin. Hon öppnade ett hopvikt papper och spetsade vinet med en krossad tablett Rohypnol. Han slocknade i en eländig hög på sängen inom en minut efter att hon hade skålat med honom. Hon lossade på hans slipsknut, drog av honom skorna och lade ett täcke över honom. Hon diskade i badrummet och torkade av glasen innan hon lämnade rummet.

Nästkommande morgon åt Monica Sholes frukost på sitt rum klockan sex, gav rundligt med dricks och checkade ut från Zimmertal före sju. Innan hon lämnade rummet ägnade hon fem minuter åt att torka bort fingeravtryck från dörrhandtag, garderober, toalettstol, telefonlur och andra föremål i rummet som hon hade vidrört.

Irene Nesser checkade ut från Matterhorn vid halv nio, strax efter väckningen. Hon tog en taxi och låste in sina väskor i en förvaringsbox på järnvägsstationen. Därefter tillbringade hon de kommande timmarna med att besöka nio privatbanker där hon portionerade ut delar av privatobligationerna från Caymanöarna. Klockan tre på eftermiddagen hade hon omsatt ungefär 10 procent av obligationerna i pengar som hon placerat på ett trettiotal nummerkonton. Återstoden av obligationerna buntade hon ihop och lade att vila i ett bankfack.

Irene Nesser skulle behöva göra fler besök i Zürich, men det brådskade inte.

Klockan halv fem på eftermiddagen tog Irene Nesser taxi till flygplatsen, där hon uppsökte damrummet och klippte sönder Monica Sholes pass och kreditkort i småmulor som hon spolade ned i toaletten. Hon kastade saxen i en papperskorg. Efter den 11 september 2001 var det olämpligt att väcka uppmärksamhet med vassa föremål i bagaget.

Irene Nesser tog Flight GD890 med Lufthansa till Oslo och flygbussen vidare till Oslo central där hon gick in på damrummet och sorterade om sina kläder. Hon placerade alla persedlar som tillhörde Monica Sholes persona – pagefrisyr och märkeskläder – i tre plastkassar som hon dumpade i olika soptunnor och papperskorgar vid järnvägsstationen. Den tomma Samsoniteväskan ställde hon i en olåst förvaringsbox. Guldlänken och örhängena var designerprylar som kunde spåras; de försvann ned i en avloppsbrunn.

Efter en viss ångestfylld tvekan beslutade sig Irene Nesser för att behålla den falska latexbysten.

Därefter befann hon sig i tidsnöd och kastade i sig middag i form av en hamburgare på McDonald's medan hon överförde innehållet i den exklusiva skinnportföljen till sin travel bag. När hon gick lämnade hon den tomma portföljen under bordet. Hon köpte caffè latte *to go* i en kiosk och sprang till nattåget till Stockholm. Hon hann fram precis när de höll på att stänga dörrarna. Hon hade bokat egen sovkupe.

När hon låst kupédörren kände hon att adrenalinhalten för första gången på två dygn sjönk till normal nivå. Hon öppnade kupéfönstret och trotsade rökförbudet genom att tända en cigarett, och stod och drack kaffet i små klunkar medan tåget rullade ut från Oslo.

I huvudet gick hon igenom sin checklista för att vara säker på att hon inte glömt någon detalj. Efter en stund rynkade hon ögonbrynen och kände efter i fickorna i jackan. Hon plockade fram reklampennan från Hotel Zimmertal och granskade den eftertänksamt i någon minut innan hon släppte den genom springan i kupéfönstret.

Efter femton minuter kröp hon ned i sängen och somnade nästan omedelbart.

EPILOG: REVISIONSBERÄTTELSE

Torsdag 27 november – Tisdag 30 december

Millenniums temanummer om Hans-Erik Wennerström omfattade hela fyrtiosex sidor av tidningen och briserade som en tidsinställd bomb sista veckan i november. Huvudtexten hade en gemensam byline av Mikael Blomkvist och Erika Berger. De första timmarna visste inte media hur de skulle hantera scoopet; en liknande text hade året innan resulterat i att Mikael Blomkvist dömts till fängelse för förtal och synbarligen fått sparken från tidskriften *Millennium*. Hans trovärdighet betraktades därmed som tämligen låg. Nu var samma tidning tillbaka med en story av samme journalist som innehöll betydligt grövre påståenden än den text han fällt för. Innehållet var bitvis så absurt att det trotsade sunt förnuft. Mediesverige avvaktade misstroget.

Men på kvällen toppade Hon på TV4 med en elva minuter lång summering av höjdpunkterna i Blomkvists anklagelser. Erika Berger hade ätit lunch med henne några dagar tidigare och gett henne en exklusiv förhands.

TV4:s brutala profilering skåpade ut de statliga nyheterna, som hakade på först vid niosändningen. Då gick även TT ut med ett första telegram med den försiktiga rubriken *Dömd journalist anklagar finansman för grov brottslighet*. Texten var en kortfattad rewrite på TV-inslaget, men att TT alls tog upp ämnet utlöste en febril aktivitet på den konservativa morgontidningen och ett dussintal stora landsortstidningar för att hinna sätta om ettan innan pressarna rullade igång. Fram till dess hade tidningarna halvt om halvt beslutat sig för att ignorera *Millenniums* påståenden.

Den liberala morgontidningen hade kommenterat *Millenniums* scoop i form av en ledarartikel, författad av chefredaktören personligen, tidigare på eftermiddagen. Chefredaktören hade därefter gått till en middagsbjudning då TV4:s nyheter rullade igång, och redaktionssekreterarens febrila påringningar om att det ”kunde ligga något” i Blomkvists påståenden hade han avfärdat med de sedermera klassiska orden ”trams – det skulle våra ekonomireportrar ha hittat för länge sedan”. Följaktligen var den liberale chefredaktörens ledare den enda medierösten i landet som fullständigt slaktade *Millenniums* påståenden. Ledaren innehöll ord som *personförföljelse*, *kriminell slaskjournalistisk* och krav på *åtgärder mot åtalbara påståenden om hedervärda medborgare*. Det var dock det enda inlägg chefredaktören gjorde i debatten.

Under natten var *Millenniums* redaktion fullt bemannad. Enligt planerna skulle bara Erika Berger och den ny tillträdde redaktionssekreteraren Malin Eriksson stanna för att ta emot eventuella samtal. Klockan tio på kvällen satt dock fortfarande samtliga medarbetare kvar, och de hade dessutom fått sällskap av inte mindre än fyra tidigare medarbetare och ett halvdussin stadiga frilansare. Vid midnatt korkade Christer Malm upp en flaska bubbelvin. Det var när en gammal bekant skickade en förhands från den ena kvällstidningen, som ägnade sexton sidor åt Wennerströmaffären under vinjetten *Finansmaffian*. När kvällstidningarna publicerades nästkommande dag startade ett mediedrev av sällan skådat slag.

Redaktionssekreterare Malin Eriksson drog slutsatsen att hon skulle komma att trivas på *Millennium*.

Under den kommande veckan skälvde Börssverige då Finanspolisen började utreda ärendet, åklagare kopplades in och en panikslagen säljverksamhet utbröt. Två dagar efter avslöjandet förvandlades Wennerströmaffären till ett regeringsärende, som föranledde näringsministern att uttala sig.

Drevet innebar inte att media svalde *Millenniums* påståenden utan kritiska frågor – därtill var avslöjandena alltför grova. Men till skillnad från den första Wennerströmaffären kunde *Millennium*

denna gång lägga ut en dramatiskt övertygande bevisbörda: Wennerströms egen e-post och kopior på innehållet i hans dator, som innehöll balansräkningar från hemliga banktillgångar på Caymanöarna och två dussin andra länder, hemliga avtal och andra dumheter, som en mer försiktig gangster inte för sitt liv skulle ha lämnat på en hårddisk. Det stod snart klart att om *Millenniums* påståenden höll ända upp i hovrätten – och att ärendet förr eller senare måste hamna där var alla överens om – så var det den ojämförligt största bubbla i svensk finansvärld som hade brustit sedan Kreugerkraschen 1932. Wennerströmaffären fick alla Gotabankshärvor och Trustorsvindlier att blekna i jämförelse. Det var bedrägeri i så stor skala att ingen ens vågade spekulera i hur många enskilda lagbrott som hade förekommit.

För första gången i svensk ekonomijournalistik användes ord som systematisk brottslighet, maffia och gangstervälde. Wennerström och hans närmaste krets av unga börsmäklare, delägare och Armaniklädda advokater porträtterades som vilken liga av bankrånare eller narkotikalangare som helst.

Under de första dygnens mediedrev var Mikael Blomkvist osynlig. Han svarade inte på e-post och kunde inte nås på telefon. Alla redaktionella kommentarer gjordes av Erika Berger, som spann som en katt då hon intervjuades av rikstäckande svenska medier och betydelsefulla lokaltidningar, samt efter hand även av ett växande antal utländska media. Varje gång hon fick frågan om hur *Millennium* hade kunnat komma i besittning av all denna högst privata interna dokumentation svarade hon med ett kryptiskt leende, som snabbt omvandlades till en dimridå: ”Vi kan naturligtvis inte röja vår källa.”

När hon fick frågor om varför fjolårets avslöjande om Wennerström hade blivit ett sådant fiasko blev hon ännu mer kryptisk. Hon ljög aldrig, men hon sa kanske inte alltid hela sanningen. *Off the record*, när hon inte hade en mikrofon under näsan, undslapp hon sig några gåtfulla stickreplikor, som när de pusslades ihop ledde till förhastade slutsatser. Därmed föddes ett rykte som snart fick legendariska proportioner och som hävdade att Mikael Blomkvist inte hade presenterat något försvar i rätten och frivilligt låtit sig dömas till fängelse och dryga böter därför att hans dokumentation annars oundvikligen skulle ha lett till att hans källa hade identifierats. Han jämfördes med amerikanska medieförebilder, som hellre går i fängelse än röjer en källa, och beskrevs som en hjälte i så infamt smickrande termer att han blev generad. Men det var inte läge att dementera missförstånden.

En sak var alla överens om: den person som lämnat ut dokumentationen måste vara någon i Wennerströms mest betrodda innersta krets. Därmed inleddes en långrandig sidodebatt om vem som var *the Deep Throat* – medarbetare med möjliga orsaker till missnöje, advokater och till och med Wennerströms kokainberoende dotter och andra familjemedlemmar porträtterades som möjliga kandidater. Varken Mikael Blomkvist eller Erika Berger sa någonting. De kommenterade aldrig någonsin ämnet.

Erika log belåtet och visste att de hade vunnit då den ena kvällstidningen på drevets tredje dag satte rubriken *Millenniums revansch*. Texten var ett insmickrande porträtt av tidskriften och dess medarbetare, och dessutom illustrerad med en synnerligen fördelaktig bild av Erika Berger. Hon kallades den undersökande journalistikens drottning. Sådant innebär poäng i nöjesspalternas ranking och det talades om Stora Journalistpriset.

Fem dagar efter att *Millennium* avlossat den inledande kanonsalvan distribuerades Mikael Blomkvists bok *Maffians bankir* till bokhandlarna. Boken hade skrivits under de febrila dygnen i Sandhamn i september och oktober, och i all hast och under stort hemlighetsmakeri tryckts på Hallvigs Reklam i Morgongåva. Det var den första boken som utgavs på ett helt nytt förlag med

Millenniums egen logga. Den var kryptiskt dedicerad: *Till Sally, som visade mig golfsportens fördelar*.

Det var en tegelsten på sexhundrafemton sidor i pocketformat. Den låga upplagan på tvåtusen exemplar närmast garanterade att det skulle bli en förlustaffär, men upplagan sålde faktiskt slut redan efter ett par dagar och Erika Berger beställde snabbt ytterligare tiotusen exemplar.

Recensenterna konstaterade att Mikael Blomkvist den här gången i alla fall inte tänkte spara på krutet då det handlade om att publicera utförliga källhänvisningar. I denna iakttagelse hade de helt rätt. Två tredjedelar av boken bestod av bilagor som var direkta avskrifter av dokumentationen från Wennerströms dator. Samtidigt som boken publicerades lade *Millennium* upp texter från Wennerströms dator som källmaterial i nedladdningsbara PDF-filer på sin hemsida på Internet. Vem som helst som hade minsta intresse kunde själv granska källmaterialet.

Mikael Blomkvists besynnerliga frånvaro var en del av den mediestrategi som han och Erika snickrat ihop. Varenda tidning i landet sökte honom. Först när boken lanserades framträdde Mikael i en exklusiv intervju som gjordes av Hon på TV4, som därmed än en gång skåpade ut statstelevisionen. Det var dock inget vänskapsarrangemang och frågorna var allt annat än inställsamma.

Mikael var särskilt nöjd med ett replikskifte då han tittade på videobandet från sitt framträdande. Intervjun hade gjorts i direktsändning i det ögonblick när Stockholmsbörsen befann sig i fritt fall och finansvalparna hotade med att kasta sig ut från diverse fönster. Han hade fått frågan om vilket ansvar *Millennium* hade för att Sveriges ekonomi nu höll på att haverera.

”Påståendet att Sveriges ekonomi håller på att haverera är nonsens”, hade Mikael blixtnsnabbt replikerat.

Hon på TV4 hade sett perplex ut. Svaret hade inte följt den mall hon förväntat sig och hon hade plötsligt tvingats improvisera. Mikael fick den följdfråga som han hade hoppats på: ”Vi upplever just nu det största enskilda raset i svensk börshistoria – du menar att det är nonsens?”

”Du måste skilja på två saker – svensk ekonomi och svensk börsmarknad. Svensk ekonomi är summan av alla varor och tjänster som produceras i det här landet varje dag. Det är telefoner från Ericsson, bilar från Volvo, kycklingar från Scan och transporter från Kiruna till Skövde. Det är svensk ekonomi och den är precis lika stark eller svag i dag som den var för en vecka sedan.”

Han gjorde en konstpaus och drack en klunk vatten.

”Börsen är något helt annat. Där finns ingen ekonomi och ingen produktion av varor och tjänster. Där finns bara fantasier där man från timme till timme beslutar att nu är det eller det företaget värt så många miljarder mer eller mindre. Det har inte ett dyft med verkligheten eller med svensk ekonomi att göra.”

”Så du menar att det inte spelar någon roll att börsen faller som en sten?”

”Nä, det spelar ingen som helst roll”, svarade Mikael med en så trött och uppgiven röst att han framstod som ett orakel. Repliken skulle komma att citeras åtskilliga gånger under det kommande året. Han fortsatte:

”Det betyder bara att en massa stora spekulanter nu håller på att flytta över sina aktieposter från svenska företag till tyska. Det är alltså finansnissarna som en något tuffare reporter borde identifiera och hänga ut som landsförrädare. Det är de som systematiskt och möjligen medvetet skadar svensk ekonomi för att tillfredsställa sina klienters profitintressen.”

Sedan gjorde Hon på TV4 misstaget att ställa exakt den fråga som Mikael ville få.

”Så du menar att media inte har något ansvar?”

”Jo, media har i allra högsta grad ett ansvar. I minst tjugo år har ett stort antal ekonomireportrar underlåtit att granska Hans-Erik Wennerström. De har tvärtom hjälpt till med att bygga upp hans

prestige genom huvudlösa idolporträtt. Om de hade skött sitt jobb de senaste tjugo åren skulle vi inte finna oss i den här situationen i dag.”

Framträdandet innebar en brytpunkt. Erika Berger var i efterhand övertygad om att det var först i det ögonblick då Mikael satt i TV och lugnt försvarade sina påståenden som Mediesverige, trots att *Millennium* toppat löpen i en veckas tid, insåg att storyn verkligen höll och att tidningens fantastiska påståenden faktiskt var sanna. Hans attityd hade gett storyn en kompasskurs.

Efter intervjun gled Wennerströmaffären omärkligt över från ekonomiredaktionerna till kriminalreportrarnas desk. Det markerade ett nytänkande på tidningsredaktionerna. Tidigare hade vanliga kriminalreportrar sällan eller aldrig skrivit om ekonomisk brottslighet, annat än om det handlade om ryska maffian eller jugoslaviska cigarettsmugglare. Kriminalreportrar förväntades inte utreda intrikata händelser på börsen. En kvällstidning tog till och med Mikael Blomkvist på orden och fyllde två uppslag med porträtt på några av finanshusens viktigaste mäklare, som just var i färd med att köpa tyska värdepapper. Tidningen satte rubriken *De säljer sitt land*. Samtliga mäklare erbjöds att kommentera påståendena. Alla avböjde. Men handeln med aktier minskade betänkligt den dagen och några mäklare som ville framstå som progressiva patrioter började gå emot strömmen. Mikael Blomkvist gapskrattade.

Trycket blev så stort att allvarliga män i mörka kostymer lade pannorna i bekymrade veck och bröt mot den viktigaste regeln i det exklusiva sällskap som utgjorde Finanssveriges innersta krets – de uttalade sig om en kollega. Helt plötsligt satt pensionerade Volvochefer, industriledare och bankchefer i TV och svarade på frågor för att begränsa skadeverkningarna. Alla insåg situationens allvar och det handlade om att snabbt distansera sig från *Wennerstroem Group* och göra sig av med eventuella aktieinnehav. Wennerström (konstaterade de med nästan en röst) var nog trots allt inte en riktig industriman och hade aldrig varit riktigt accepterad i *klubben*. Någon påminde om att han i grund och botten var en enkel arbetarpojke från Norrland, vars framgångar kanske stigit honom åt huvudet. Någon beskrev hans agerande som *en personlig tragedi*. Andra upptäckte att de i många år haft sina dubier om Wennerström – han var för skrytsam och hade andra later.

Under de kommande veckorna, allt eftersom *Millenniums* dokumentation skärskådades och pusslades ihop, kopplades Wennerströms imperium av obskyra företag till hjärtat av den internationella maffian, som omfattade allt från illegal vapenhandel och pengatvätt för sydamerikansk droghandel till prostitution i New York och till och med indirekt till barnsexhandel i Mexiko. Ett Wennerströmföretag som var registrerat på Cypern vållade dramatisk uppståndelse då det avslöjades att det försökt köpa upparbetat uran från den svarta marknaden i Ukraina. Överallt tycktes något av Wennerströms outtömliga förråd av obskyra brevlådeföretag dyka upp i skumma sammanhang.

Erika Berger konstaterade att boken om Wennerström var det bästa Mikael någonsin skrivit. Innehållet var stilistiskt ojämnt och språket var bitvis till och med uselt – det hade inte funnits tid för något skönskrivande – men Mikael gav igen för gammal ost och hela boken var besjälad av ett ursinne som ingen läsare kunde undgå att känna.

Av en slump sprang Mikael Blomkvist på sin antagonist, den före detta ekonomireportern William Borg. De stötte ihop vid ytterdörren på Kvarnen, då Mikael, Erika Berger och Christer Malm tagit luciakvällen ledigt för att tillsammans med tidningens övriga anställda gå ut och på företagets bekostnad dricka sig redlöst berusade. Borg var i sällskap med en våldsamt berusad flicka i Lisbeth Salanders ålder.

Mikael tvärstannade. William Borg hade alltid lockat fram hans sämsta sidor och han var

tvungen att lägga band på sig för att inte säga eller göra något olämpligt. Istället stod han och Borg mol tysta och mätte varandra med blicken.

Mikaels avsky för Borg var fysiskt påtaglig. Erika hade avbrutit machofasonerna genom att gå tillbaka och ta Mikael under armen och leda in honom till baren.

Mikael bestämde sig för att vid tillfälle be Lisbeth Salander göra en av sina delikata personundersökningar på Borg. Bara för formens skull.

Under hela mediestormen var dramats huvudperson, finansmannen Hans-Erik Wennerström, huvudsakligen osynlig. Den dag då *Millenniums* artikel publicerades hade finansmannen kommenterat texten vid en sedan tidigare utlyst presskonferens i ett helt annat ärende. Wennerström deklarerade att beskyllningarna var grundlösa och att den dokumentation som hänvisades till var ett falsarium. Han påminde om att samme reporter ett år tidigare dömts för förtal.

Därefter svarade endast Wennerströms advokater på massmedias frågor. Två dagar efter att Mikael Blomkvists bok hade distribuerats började ett ihärdigt rykte göra gällande att Wennerström hade lämnat Sverige. Kvällstidningarna använde ordet flykt i rubrikerna. När Finanspolisen under vecka två försökte få officiell kontakt med Wennerström konstaterades att denne inte befann sig i landet. I mitten av december bekräftade polisen att Wennerström var efterspanad och dagen före nyårsafton gick en formell efterlysning ut via internationella polisorganisationer. Samma dag greps en av Wennerströms närmaste rådgivare på Arlanda när han försökte gå ombord på ett plan till London.

Flera veckor senare rapporterade en svensk turist att han sett Hans-Erik Wennerström kliva in i en bil i Bridgetown, huvudstaden på Barbados i Västindien. Som belägg för sitt påstående bifogade turisten ett fotografi som från relativt långt håll visade en vit man i solglasögon, vit uppknäppt skjorta och ljusa byxor. Mannen kunde inte med säkerhet identifieras, men kvällstidningarna skickade reportrar som fruktlöst försökte spåra Wennerström bland de karibiska öarna. Det var den första i en lång rad *sightings* av den flyende miljardären.

Efter sex månader avbröts polisjakten. Då hittades Hans-Erik Wennerström död i en lägenhet i Marbella, Spanien, där han var bosatt under namnet Victor Fleming. Han hade skjutits med tre skott i huvudet från nära håll. Den spanska polisen arbetade efter teorin att han hade råkat ertappa en inbrottstjuv.

Wennerströms död kom inte som någon överraskning för Lisbeth Salander. Hon misstänkte på goda grunder att hans frånfälle hade att göra med att han inte längre hade tillgång till pengarna på en viss bank på Caymanöarna, som han skulle ha behövt för att betala vissa colombianska skulder.

Om någon hade besvärat sig med att be Lisbeth Salander om hjälp att spåra Wennerström så hade hon nästan dagligen kunnat tala om exakt var han befann sig. Hon hade via Internet följt hans desperata flykt genom ett dussin länder och sett en tilltagande panik i hans e-post så fort han kopplat upp sin laptop någonstans. Men inte ens Mikael Blomkvist trodde att den flyende ex-miljardären var så korkad att han släpade med sig samma dator som så grundligt hade penetrerats.

Efter ett halvår hade Lisbeth tröttnat på att följa Wennerström. Den fråga som återstod att besvara var hur långt hennes eget engagemang sträckte sig. Wennerström var utan tvekan en fähund av stora mått, men han var inte hennes personliga fiende och hon hade inget eget intresse av att ingripa mot honom. Hon kunde tipsa Mikael Blomkvist, men han skulle förmodligen bara publicera en story. Hon kunde tipsa polisen, men sannolikheten för att Wennerström skulle bli förvarnad och hinna försvinna igen var relativt stor. Dessutom pratade hon av princip inte med polisen.

Men det fanns andra skulder som var obetalda. Hon tänkte på den gravida tjugotvååriga servitris

som fått huvudet nedtryckt under vattnet i sitt badkar.

Fyra dagar innan Wennerström hittades död hade hon bestämt sig. Hon hade öppnat sin mobiltelefon och ringt till en advokat i Miami, Florida, som tycktes vara en av de personer som Wennerström mest av allt gömde sig för. Hon hade pratat med en sekreterare och bett henne framföra ett kryptiskt meddelande. Namnet Wennerstroem och en adress i Marbella. Det var allt.

Hon knäppte av TV-nyheterna halvvägs in i den dramatiska rapporteringen om Wennerströms frånfalle. Hon satte på kaffebyggaren och gjorde en leverpastejsmörgås med skivad gurka.

Erika Berger och Christer Malm ägnade sig åt det årliga julbestyret medan Mikael satt i Erikas fåtölj och drack glögg och tittade på. Samtliga medarbetare och ett flertal stadiga frilansare fick en julklapp – detta år en axelväska med *Millenniums* logga. Efter att ha slagit in presenterna satte de sig att skriva och frankera drygt tvåhundra julkort till tryckeriet, fotografer och mediekollegor.

Mikael försökte i det längsta motstå frestelsen, men till sist kunde han inte avhålla sig. Han plockade upp ett allra sista julkort och skrev texten *God jul och Gott nytt år. Tack för en storartad insats under det gångna året.*

Han skrev under med sitt namn och adresserade kortet till Janne Dahlman, c/o redaktionen på *Finansmagasinet Monopol*.

Då Mikael kom hem på kvällen hade han själv fått en avi på ett paket. Han hämtade ut julklappen morgonen därpå och öppnade den då han kommit in på redaktionen. Paketet innehöll ett myggstift och en kvarting Reimersholms brännvin. Mikael öppnade kortet och läste texten: *Om du inte har något annat för dig så kommer jag att ankra vid Arholma på midsommarafton.* Det var undertecknat av den forne skolkamraten Robert Lindberg.

Traditionellt brukade *Millennium* stänga redaktionen veckan före jul och över nyårshelgen. Det här året var det lite si och så med den saken; trycket på den lilla redaktionen hade varit kolossalt och fortfarande ringde journalister från all världens hörn dagligen. Det var dagen före julafton som Mikael Blomkvist nästan av en slump råkade läsa en artikel i *Financial Times* som summerade dagsläget för den internationella bankkommission som i all hast tillsatts för att utreda Wennerströms imperium. Artikeln uppgav att kommissionen arbetade efter hypotesen att Wennerström förmodligen i sista stund hade fått någon form av varning om det förestående avslöjandet.

Hans konton i Bank of Kroenenfeld på Caymanöarna, innehållande 260 miljoner amerikanska dollar – omkring två miljarder svenska kronor – hade nämligen tömts dagen före *Millenniums* publicering.

Pengarna hade funnits på ett antal konton som endast Wennerström personligen kunde förfoga över. Han behövde inte ens inställa sig på banken, det räckte med att han angav en serie clearingkoder för att kunna överföra pengarna till vilken annan bank som helst i världen. Pengarna hade överförts till Schweiz, där en kvinnlig medhjälpare hade omsatt summan i anonyma privatobligationer. Alla clearingkoder hade varit i sin ordning.

Europol hade gått ut med en internationell efterlysning av den okända kvinna som hade använt ett stulet engelskt pass med namnet Monica Sholes, och som uppgavs ha levt lyxliv på ett av Zürichs dyraste hotell. En förhållandevis skarp bild för att komma från en övervakningskamera porträtterade en kortväxt kvinna med blond pagefrisyr, bred mun, framträdande byst, exklusiva märkeskläder och guldsmycken.

Mikael Blomkvist granskade bilden, först med ett hastigt ögonkast och därefter med ett allt mer misstroget ansiktsuttryck. Efter några sekunder trevade han efter ett förstoringsglas i sin

skrivbordslåda och försökte urskilja detaljerna i ansiktsdragen i tidningens raster.

Han lade slutligen ifrån sig tidningen och satt mållös i flera minuter. Sedan började han skratta så hysteriskt att Christer Malm stack in huvudet och undrade vad som stod på. Mikael viftade avvärjande med handen.

På julaftonens förmiddag åkte Mikael till Årsta och hälsade på sin förra fru och dottern Pernilla och bytte julklappar. Pernilla fick en dator som hon hade önskat sig och som Mikael och Monica köpt tillsammans. Mikael fick en slips av Monica och en deckare av Åke Edwardson av sin dotter. Till skillnad från förra julen var de upprymda av den mediala dramatik som utspelats kring *Millennium*.

De åt lunch tillsammans. Mikael sneglade på Pernilla. Han hade inte träffat sin dotter sedan hon plötsligt besökt honom i Hedestad. Han insåg plötsligt att han aldrig hade diskuterat hennes vurmande för en bibeltrogen sekt i Skellefteå med hennes mor. Och han kunde heller inte berätta att det var dotterns bibelkunskap som slutligen hade satt honom på rätt spår när det gällde Harriet Vangers försvinnande. Han hade inte talat med sin dotter sedan dess och kände ett styng av dåligt samvete.

Han var ingen bra pappa.

Han pussade sin dotter adjö efter lunchen och mötte Lisbeth Salander vid Slussen och åkte ut till Sandhamn. De hade knappt träffats sedan *Millenniums* bomb briserade. De anlände sent på julafton och stannade över helgdagarna.

Mikael var som alltid underhållande sällskap, men Lisbeth Salander hade en obehaglig känsla av att han granskade henne med en särdeles udda blick när hon återbetalade lånet med en check på 120 000 kronor. Men han sa ingenting.

De tog en promenad till Trovill och tillbaka (vilket Lisbeth uppfattade som slöseri med tid), åt julmiddag på värdshuset och drog sig tillbaka till Mikaelns bod där de tände en brasa i täljstenskaminen, satte på en skiva med Elvis och ägnade sig åt anspråkslöst sex. När Lisbeth emellanåt kom upp till ytan försökte hon få grepp om sina egna känslor.

Hon hade inga problem med Mikael som älskare. De hade roligt i sängen. Det var en påtagligt fysisk samvaro. Och han försökte aldrig dressera henne.

Hennes problem var att hon inte kunde tolka sina känslor för Mikael. Inte sedan långt före puberteten hade hon sänkt garden och släppt en annan människa så nära in på livet som hon gjort med Mikael Blomkvist. Han hade en rent ut sagt påfrestande förmåga att tränga igenom hennes försvarsmekanismer och lura henne att gång på gång prata om personliga angelägenheter och privata känslor. Även om hon hade förstånd nog att ignorera de flesta av hans frågor så berättade hon om sig själv på ett sätt som hon annars inte ens under dödshot hade kunnat tänka sig att göra med någon annan människa. Det skrämde henne och fick henne att känna sig naken och utlämnad till hans godtycke.

Samtidigt – när hon tittade ned på hans sovande figur och lyssnade till hans snarkningar – kände hon att hon aldrig tidigare i sitt liv så förbehållslöst litat på en annan människa. Hon visste med absolut förvisning att Mikael Blomkvist aldrig skulle utnyttja sin kunskap om henne för att skada henne. Det låg inte i hans natur.

Det enda de aldrig diskuterade var deras relation till varandra. Hon vågade inte och Mikael tog aldrig upp tråden.

Någon gång på annandagens morgon kom hon till en förfärande insikt. Hur det hade gått till begrep hon inte, och inte heller hur hon skulle hantera det. Hon var kär för första gången i sitt tjugofemåriga liv.

Att han var nästan dubbelt så gammal brydde hon sig inte om. Inte heller att han var en av Sveriges för ögonblicket mest omskrivna personer, som till och med funnits på omslaget till

Newsweek – det var bara såpopera. Men Mikael Blomkvist var ingen erotisk fantasi eller dagdröm. Det måste ta slut och det kunde inte fungera. Vad skulle han ha henne till? Hon var möjligen ett tidsfördriv i väntan på någon vars liv inte var ett jävla råttbo.

Med ens förstod hon att kärlek var det ögonblick då hjärtat plötsligt ville brista.

När Mikael vaknade, sent på förmiddagen, hade hon kokat kaffe och dukat fram frukostbröd. Han gjorde henne sällskap vid bordet och märkte strax att någonting i hennes attityd hade förändrats – hon var en aning mer reserverad. När han frågade henne om någonting var på tok såg hon neutralt oförstående ut.

Den första mellandagen tog Mikael Blomkvist tåget upp till Hedestad. Han hade varma kläder och riktiga vinterskor när Dirch Frode mötte honom på stationen och lågmält gratulerade till de mediala framgångarna. Det var första gången sedan augusti som han besökte Hedestad och det var nästan på dagen ett år sedan han kom dit första gången. De skakade hand och pratade artigt med varandra, men mellan dem fanns också en hel del outsagt och Mikael kände sig obehaglig till mods.

Allt var förberett och affärstransaktionen hos Dirch Frode tog bara några minuter. Frode hade erbjudit sig att placera pengarna på ett bekvämt konto utomlands, men Mikael hade insisterat på att det skulle betalas ut som vanligt arvode i vita pengar till hans företag.

”Jag har inte råd med någon annan form av ersättning”, hade han svarat med kort tonfall då Frode undrat.

Besöket var inte enbart av ekonomisk natur. Mikael hade kvar kläder, böcker och en del personliga tillhörigheter i gäststugan sedan han och Lisbeth brådstörtat lämnat Hedeby.

Henrik Vanger var fortfarande bräcklig efter sin hjärtattack, men han hade flyttat tillbaka hem från Hedestads sjukhem. Han hade ständigt sällskap av en inhyrd privatsköterska, som vägrade låta honom göra långa promenader, gå i trappor och diskutera sådant som kunde uppröra honom. Just i mellandagarna hade han dessutom drabbats av en mild förkylning och omgående beordrats att inta sängläge.

”Dessutom är hon dyr”, klagade Henrik Vanger.

Mikael Blomkvist var föga upprörd och ansåg att den gamle hade råd med den utgiften med tanke på hur många skattekrönor han hade försnillat under sitt liv. Henrik Vanger betraktade honom surmulet innan han började skratta.

”Fan också, du var värd varenda krona. Jag visste väl det.”

”Ärligt talat, jag trodde aldrig att jag skulle kunna lösa gåtan.”

”Jag tänker inte tacka dig”, sa Henrik Vanger.

”Det har jag aldrig förväntat mig”, svarade Mikael.

”Du har fått ordentligt betalt.”

”Jag klagar inte.”

”Du gjorde ett jobb åt mig och lönen ska vara tack nog.”

”Jag är bara här för att säga att jag betraktar jobbet som avslutat.”

Henrik Vanger krökte på läpparna. ”Du har inte avslutat jobbet”, sa han.

”Jag vet det.”

”Du har inte skrivit krönikan om familjen Vanger som vi kom överens om.”

”Jag vet det. Jag kommer inte att skriva den.”

De satt tysta en stund och begrundade kontraktsbrottet. Därefter fortsatte Mikael:

”Jag kan inte skriva storyn. Jag kan inte berätta om familjen Vanger och avsiktligt utelämna den mest centrala handlingen de senaste decennierna – om Harriet och hennes pappa och bror och om

morden. Hur skulle jag kunna skriva ett kapitel om Martins tid som vd och låtsas att jag inte känner till vad som finns i hans källare? Men jag kan heller inte skriva storyn utan att än en gång förstöra Harriets liv.”

”Jag förstår ditt dilemma och jag är tacksam för det val du har gjort.”

”Alltså går jag ifrån storyn.”

Henrik Vanger nickade.

”Grattis. Du lyckades korrumpdera mig. Jag ska förstöra alla anteckningar och bandupptagningar med dig.”

”Jag tycker faktiskt inte att du blev korrumperad”, sa Henrik Vanger.

”Det känns så. Och då är det förmodligen så.”

”Du hade att välja mellan ditt jobb som journalist och ditt jobb som medmänniska. Jag är rätt säker på att jag inte hade kunnat köpa din tystnad och att du hade valt journalistrollen och hängt ut oss om Harriet hade varit delaktig eller om du hade uppfattat mig som en skitstövel.”

Mikael sa ingenting. Henrik tittade på honom.

”Vi har invigt Cecilia i hela historien. Jag och Dirch Frode är snart borta och Harriet kommer att behöva stöd från några i familjen. Cecilia kommer att gå in och ta aktiv del i styrelsen. Det blir hon och Harriet som leder koncernen framöver.”

”Hur tog hon det?”

”Hon blev naturligtvis chockad. Hon åkte utomlands en tid. Ett tag var jag rädd att hon inte skulle komma tillbaka.”

”Men hon gjorde det.”

”Martin var en av de få människor i slkten som Cecilia alltid kommit överens med. Det var svårt för henne att upptäcka sanningen om honom. Cecilia vet nu också vad du gjorde för familjen.”

Mikael ryckte på axlarna.

”Tack, Mikael”, sa Henrik Vanger.

Mikael ryckte på axlarna igen.

”Dessutom skulle jag inte orka skriva storyn”, sa han. ”Familjen Vanger står mig upp i halsen.”

De begrundade detta en stund innan Mikael bytte ämne.

”Hur känns det att vara vd igen efter tjugo år?”

”Det är ytterst tillfälligt, men ... jag önskar att jag var yngre. Nu jobbar jag bara tre timmar om dagen. Alla möten sker i det här rummet och Dirch Frode har återinträtt som min torped om någon trilskas.”

”Bäva månde juniorerna. Det tog mig ett bra tag att begripa att Frode inte bara var en beskedlig ekonomisk rådgivare utan också en person som löser problem åt dig.”

”Exakt. Men alla beslut tas tillsammans med Harriet och det är hon som gör fotarbetet på kontoret.”

”Hur är det med henne?” frågade Mikael.

”Hon har ärvt både sin brors och sin mammas andelar. Tillsammans kontrollerar vi drygt 33 procent av koncernen.”

”Räcker det?”

”Jag vet inte. Birger stretar emot och försöker lägga krokben för henne. Alexander har plötsligt insett att han har en möjlighet att bli betydelsefull och har lierat sig med Birger. Min bror Harald har cancer och kommer inte att leva länge till. Han har den enda återstående stora aktieposten på 7 procent, som barnen kommer att ärva. Cecilia och Anita kommer att alliera sig med Harriet.”

”Då kontrollerar ni över 40 procent.”

”En sådan röstkartell har aldrig funnits inom familjen tidigare. Tillräckligt många en- och tvåprocentare kommer att rösta med oss. Harriet efterträder mig som vd i februari.”

”Hon kommer inte att bli lycklig.”

”Nej, men det är nödvändigt. Vi måste få in nya partners och nytt blod. Vi har också möjlighet att samarbeta med hennes egen koncern i Australien. Det finns möjligheter.”

”Var är Harriet i dag?”

”Du har otur. Hon är i London. Men hon vill väldigt gärna träffa dig.”

”Jag kommer att träffa henne på styrelsemötet i januari om hon ersätter dig.”

”Jag vet.”

”Hälsa henne att jag aldrig kommer att diskutera vad som hände på 1960-talet med någon utom Erika Berger.”

”Jag vet det och Harriet vet det också. Du är en moralisk människa.”

”Men hälsa henne också att allt hon gör från och med nu kan hamna i tidningen om hon inte passar sig. Vangerkoncernen kommer inte att få frikort i bevakningen.”

”Jag ska varna henne.”

Mikael lämnade Henrik Vanger när den gamle så småningom slumrade till. Han packade sina tillhörigheter i två väskor. När han för sista gången stängde dörren till gäststugan tvekade han en stund men gick sedan över till Cecilia Vanger och knackade på. Hon var inte hemma. Han tog upp sin fickalmanacka och rev ut en sida och skrev några ord. *Förlåt mig. Jag önskar dig allt gott.* Han lämnade lappen tillsammans med sitt visitkort i brevlådan. Martin Vangers villa stod tom. En elektrisk julstake lyste i köksfönstret.

Han tog kvällståget tillbaka till Stockholm.

Under mellandagarna kopplade Lisbeth Salander bort omvärlden. Hon svarade inte i telefon och knäppte inte på datorn. Hon ägnade två dagar åt att tvätta kläder, skura och röja i lägenheten. Årsgamla pizzakartonger och dagstidningar buntades ihop och kastades. Sammantaget bar hon ut sex svarta sopsäckar och ett tjugotal papperskassar med tidningar. Det kändes som om hon beslutat sig för att börja ett nytt liv. Hon tänkte köpa en ny lägenhet – när hon hittade något som passade – men fram till dess skulle hennes gamla hem vara mer skinande rent än hon kunde minnas att det någonsin hade varit.

Därefter satt hon som förlamad och grubblade. Hon hade aldrig tidigare i sitt liv känt en sådan längtan. Hon ville att Mikael Blomkvist skulle ringa på hennes dörr och ... vad då? Lyfta henne från golvet, upp i sina armar? Passionerat dra in henne i sovrummet och slita av henne kläderna? Nej, egentligen ville hon bara ha hans sällskap. Hon ville höra honom säga att han tyckte om henne för den hon var. Att hon var speciell i hans värld och i hans liv. Hon ville att han skulle ge henne en gest av kärlek, inte bara av vänskap och kamratskap. *Jag håller på att bli knäpp*, tänkte hon.

Hon tvivlade på sig själv. Mikael Blomkvist levde i en värld som befolkades av människor med respektabla yrken, som hade välordnade liv och massor med vuxenpoäng. Hans bekanta gjorde saker, syntes i TV och skapade rubriker. *Vad ska du ha mig till?* Lisbeth Salanders största skräck, så stor och svart att den hade fobiska proportioner, var att folk skulle skratta åt hennes känslor. Och helt plötsligt tycktes all hennes mödosamt konstruerade självkänsla ha raserats.

Då bestämde hon sig. Det tog henne flera timmar att mobilisera det mod som krävdes, men hon var tvungen att träffa honom och berätta hur hon kände det.

Allt annat var outhärdligt.

Hon behövde en förevändning för att knacka på hans dörr. Hon hade inte gett honom någon

julklapp men visste vad hon skulle köpa. I en skrotbod hade hon sett en serie reklamskyltar i plåt från 1950-talet, med figurer i pressad relief. En av skyltarna föreställde Elvis Presley med gitarr på höften och en pratbubbla med texten *Heartbreak Hotel*. Hon hade inget som helst sinne för inredning men till och med hon insåg att skylten skulle passa perfekt i boden i Sandhamn. Den kostade 780 kronor och hon prutade av princip ned priset till 700. Hon fick den inslagen, tog den under armen och promenerade mot hans bostad på Bellmansgatan.

På Hornsgatan råkade hon kasta en blick mot *Kaffebar* och såg plötsligt Mikael komma ut med Erika Berger i släptåg. Han sa någonting och Erika skrattade och lade armen runt hans midja och pussade honom på kinden. De försvann längs Brännkyrkagatan i riktning mot Bellmansgatan. Deras kroppsspråk lämnade inget utrymme för feltolkningar – det var uppenbart vad de hade i sinnet.

Smärtan var så omedelbar och avskyvärd att Lisbeth stannade mitt i ett steg, oförmögen att röra sig. En del av henne ville rusa i kapp dem. Hon ville ta plåtskylten och använda den vassa eggen till att klyva Erika Bergers huvud. Hon gjorde ingenting medan tankarna rusade genom hennes huvud. *Konsekvensanalys*. Slutligen lugnade hon sig.

Salander, du är en pinsam idiot, sa hon högt till sig själv.

Hon vände på klacken och gick hem till sin nystädade lägenhet. När hon passerade Zinkensdamm började det snöa. Hon dumpade Elvis i en sopcontainer.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

PROLOG

DEL 1:

KAPITEL 1: Fredag 20 december

KAPITEL 2: Fredag 20 december

KAPITEL 3: Fredag 20 december – Lördag 21 december

KAPITEL 4: Måndag 23 december – Torsdag 26 december

KAPITEL 5: Torsdag 26 december

KAPITEL 6: Torsdag 26 december

KAPITEL 7: Fredag 3 januari

DEL 2: KONSEKVENSANALYSER

KAPITEL 8: Fredag 3 januari – Söndag 5 januari

KAPITEL 9: Måndag 6 januari – Onsdag 8 januari

KAPITEL 10: Torsdag 9 januari – Fredag 31 januari

KAPITEL 11: Lördag 1 februari – Tisdag 18 februari

KAPITEL 12: Onsdag 19 februari

KAPITEL 13: Torsdag 20 februari – Fredag 7 mars

KAPITEL 14: Lördag 8 mars – Måndag 17 mars

DEL 3:

KAPITEL 15: Fredag 16 maj – Lördag 31 maj

KAPITEL 16: Söndag 1 juni – Tisdag 10 juni

KAPITEL 17: Onsdag 11 juni – Lördag 14 juni

KAPITEL 18: Onsdag 18 juni

KAPITEL 19: Torsdag 19 juni – Söndag 29 juni

KAPITEL 20: Tisdag 1 juli – Onsdag 2 juli

KAPITEL 21: Torsdag 3 juli – Torsdag 10 juli

KAPITEL 22: Torsdag 10 juli

KAPITEL 23: Fredag 11 juli

DEL 4:

KAPITEL 24: Fredag 11 juli – Lördag 12 juli

KAPITEL 25: Lördag 12 juli – Måndag 14 juli

KAPITEL 26: Tisdag 15 juli – Torsdag 17 juli

KAPITEL 27: Lördag 26 juli – Måndag 28 juli

KAPITEL 28: Tisdag 29 juli – Fredag 24 oktober

KAPITEL 29: Lördag 1 november – Tisdag 25 november

EPILOG: REVISIONSBERÄTTELSE